

Không Thể Buông Tay

Contents

Không Thể Buông Tay	2
1. Chương 1: Ác Mộng	2
2. Chương 2: Cố Nhân	6
3. Chương 3: Đụng Xe	9
4. Chương 4: Thân Mật	12
5. Chương 5: Je	15
6. Chương 6: Người Quen Cũ	19
7. Chương 7: Buổi Đầu Gặp Gỡ	22
8. Chương 8: Đụng Độ	25
9. Chương 9: Bạo Lực	27
10. Chương 10: Nản Nỉ	32
11. Chương 11: Khiêu Khích	35
12. Chương 12: Tức Giận	37
13. Chương 13: Hăm Dọa	40
14. Chương 14: Phạm Vào Quy Ước	42
15. Chương 15: Hoảng Sợ	45
16. Chương 16: Thỏa Hiệp	47
17. Chương 17: Chấn Ghét	50
18. Chương 18: Thi Hông	53
19. Chương 19: Ba Cửa Đoàn Chi Dục	57
20. Chương 20: Dục Vọng	60
21. Chương 21: Giằng Co	63
22. Chương 22: Thấy Thẹn	65
23. Chương 23: Pháo Hoa	67
24. Chương 24: Mẹ Của Đoàn Chi Dục	70
25. Chương 25: Biến Cố	72
26. Chương 26: Bước Ngoặt	74
27. Chương 27: Nội Giận Đùng Đùng	77
28. Chương 28: Chia Ly	81
29. Chương 29: Công Bằng	85
30. Chương 30: Xa Cách	88
31. Chương 31: Tình Cờ Gặp Gỡ	90
32. Chương 32: Tranh Chấp	94
33. Chương 33: Cầu Hôn	96
34. Chương 34: Sóng Ngầm	100
35. Chương 35: Quà Tặng	102
36. Chương 36: Thỏa Mãn 18+	105
37. Chương 37: Đau Thương	107
38. Chương 38: Tìm Tới	110
39. Chương 39: Thương Lượng	114
40. Chương 40: Dao Động	116
41. Chương 41: Kẻ Lừa Đảo	119

42. Chương 42: Phá Rối	122
43. Chương 43: Chuyển Nhà	126
44. Chương 44: Sống Chung	129
45. Chương 45: Ngoại Truyện 1 Về Tiểu Đoàn	132
46. Chương 46: Chân Chân	133
47. Chương 47: Ngoại Truyện 2 Về Tiểu Đoàn	136
48. Chương 48: Mây Tan	138
49. Chương 49: Giải Tỏa Nghi Hoặc	141
50. Chương 50: Tìm Phòng	143
51. Chương 51: Xa Nhau	147
52. Chương 52: Kết Hôn	151
53. Chương 53: Tai Tiếng	154
54. Chương 54: Khiếp Sợ	157
55. Chương 55: Thỏa Hiệp	160
56. Chương 56: Tan Vỡ	164
57. Chương 57: Bất Ngờ	167
58. Chương 58: Vòng Vây	170
59. Chương 59: Mất Kiểm Soát	174
60. Chương 60: Yên Bình	176
61. Chương 61: Anh Họ	180
62. Chương 62: Gặp Lại (1)	183
63. Chương 63: Sự Thật	185
64. Chương 64: Đòi Nợ	189
65. Chương 65: Chương Kết (1)	191
66. Chương 66: Chương Kết (2)	195

Không Thể Buông Tay

Giới thiệu

Nếu bạn mong muốn được trải nghiệm một câu chuyện tình yêu đầy đủ hương vị, chút ngọt ngào qua

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-the-buong-tay>

1. Chương 1: Ác Mộng

Đã rất lâu rồi, Vệ Lam không mơ thấy cơn ác mộng này nữa.

Cô mặc bộ đồng phục trung học, một mình chạy băng băng dưới bầu trời quang đãng. Không biết đã chạy được bao xa, bỗng có tiếng sấm nổ đùng, trời đất mù mịt, mây đen kìn kịt kéo tới như thủy triều, thoáng

chốc đã che kín khoảng không trên đầu cô. Cô hoảng hốt ngẩng đầu lên thì thấy một con quỷ dữ chui ra từ đám mây đen, há cái miệng đầy máu về phía cô.

Sau đó lại là một cái giường lớn màu đen, cô nhìn thấy mình năm 17 tuổi, trần truồng nằm trên đó. Một đôi bàn tay thon dài, mang theo vẻ thú tính đáng sợ đang sờ soạng khắp người cô, vuốt ve mỗi tấc da thịt của cô.

Bàn tay ấy lướt qua đôi mắt đầy sợ hãi của cô, rồi chạm vào đôi môi đang run run, cái cổ thon mịn, đầu ngực hồng tươi, vòng eo mềm mại... Sau đó từ từ xâm nhập vào vùng cấm ẩn mật của thiếu nữ. Trên gương mặt tái mét của cô thiếu nữ Vệ Lam hiện lên vẻ mơ màng, cô uốn éo cơ thể, người run lấy bầy dưới đôi bàn tay ấy.

“Á!” Vệ Lam kêu thất thanh, từ trên giường ngồi bật dậy, đến khi nhìn thấy đây là căn phòng quen thuộc của mình thì mới dần bình tĩnh lại. Cô sờ lên trán, trên ấy đầm đìa mồ hôi, còn phía dưới của cô lại có cảm giác ướt ướt khó chịu.

Vệ Lam hít sâu một hơi rồi đi vào nhà vệ sinh, dùng nước lạnh để lau mặt, sau đó ngẩng đầu nhìn mình trong gương.

Một cô gái 26 tuổi nằm mộng xuân thì cũng chẳng phải chuyện gì đáng xấu hổ. Có điều nếu giấc mộng xuân này còn mang theo một áp lực đáng sợ thì sẽ khiến người ta tỉnh lại có cảm giác buồn bực, bức bối.

Cô gái trong gương, có khuôn mặt đã trưởng thành.

Đúng vậy, cô đã sớm không còn là cô thiếu nữ 18 tuổi nữa rồi, không cần phải hoảng sợ nữa.

Đã 8 giờ sáng mà căn phòng sát bên còn chưa có động tĩnh gì, Vệ Lam đứng ngoài gõ cửa: “Minh Quang, dậy đi!”

Một lát sau, một chàng trai đầu tóc bù xù, mặt còn ngái ngủ từ trong đi ra, ôm chầm lấy cô, làm bộ muốn hôn cô. Vệ Lam cười, đẩy anh ta ra. “Đi đánh răng đi. Nhìn bộ dạng của anh, chắc đêm qua lại thức đêm chơi game nữa phải không?”

Minh Quang lập tức mở mắt, cố làm ra vẻ cực kỳ tỉnh táo: “Tuyệt đối không có, anh vẽ bản thiết kế hơi khuya một chút, cho nên mới thiếu ngủ.”

“Được rồi, anh tưởng em sẽ tin chắc!” Vệ Lam chọt vào trán anh: “Mau đi rửa mặt đi, em làm xong bữa sáng rồi đây.”

5 phút sau, Minh Quang mặt mày sáng sủa trời xuống bàn ăn. Anh bưng ly sữa đậu nành lên uống một hơi rồi nhìn Vệ Lam đang ngồi đối diện, mày khẽ nhíu lại, thuận miệng hỏi: “Lam Lam, sao mắt em y chang mắt gấu trúc thế? Tối hôm qua ngủ không được sao?”

Vệ Lam khẽ cứng người, sau đó trả lời qua loa. “Tối qua em mơ thấy ác mộng, tỉnh dậy thì không ngủ tiếp được nữa.”

Minh Quang nhướn mày. “Mơ thấy ác mộng sao không gọi anh sang với em.”

Vệ Lam cười: “Gọi anh sang để thành gấu trúc chung với em sao?”

“Đương nhiên rồi, chúng ta có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu mà. Sao anh có thể bỏ mặc mình em giãy giụa trong nước sôi lửa bỏng chứ. Ha ha!”

Vệ Lam ngắt lời, không cho anh đùa giỡn nữa. “Được rồi, mau ăn đi rồi còn đi làm, hôm nay có khách tới phòng làm việc đó.”

“Ồ ha.” Minh Quang vỗ đầu. “Hôm qua tiểu Lí nói một khách hàng nữ muốn tư vấn về thiết kế biệt thự, 9 rưỡi sáng nay sẽ tới bàn bạc.”

“Vậy anh còn không chịu nhanh lên.”

Ăn sáng xong, Minh Quang đứng lên dọn dẹp chén đĩa. 8 giờ 40 phút, hai người cùng nhau đi làm.

Vệ Lam và Minh Quang đã trải qua những ngày tháng thế này được 2 năm rồi.

Hai người học chung đại học, nhưng chính thức quen biết nhau là khi Vệ Lam đã tốt nghiệp được một năm, cùng mấy bạn học đại học tổ chức họp mặt, có một bạn dẫn theo đàn anh Minh Quang học trước họ một năm.

Đó là lần đầu tiên Vệ Lam gặp Minh Quang. Một anh chàng đẹp trai, rạng ngời như ánh dương, hài hước hóm hỉnh luôn được các cô gái yêu thích, kể cả Vệ Lam đang độc thân.

Trong buổi họp mặt, đôi nam nữ độc thân này nói chuyện vui vẻ, sau đó thường xuyên qua lại rồi trở nên thân thiết.

Vệ Lam và Minh Quang rất hợp tính nhau, khi ở cạnh nhau cảm thấy rất thoải mái, nên từ bạn bè trở thành người yêu một cách hết sức tự nhiên.

Minh Quang là một chàng trai cởi mở, vui tính, đôi khi hơi trẻ con nhưng không phải là vấn đề gì lớn lao. Từ nhỏ, Vệ Lam đã thích những anh chàng hoạt bát, rạng ngời như vậy nên kết thân với Minh Quang giống như là làm tròn giấc mộng thời niên thiếu.

Trai xinh gái đẹp, tâm đầu ý hợp, phải nói đây đúng là mối duyên trời ban.

Minh Quang học thiết kế nội thất. Anh là một người có lý tưởng, có tài hoa. Nhưng cũng vì có tài hoa cộng với sự bướng bỉnh và cao ngạo nên đi làm được 2 năm là đã không chịu nổi sự gò bó, cứng nhắc của công ty mà xin thôi việc, tự mở một phòng thiết kế và trang hoàng nội thất riêng.

Nhưng Minh Quang lại là kiểu người có tài hoa trong chuyên môn nhưng lại ngớ ngẩn trong việc quản lý. Anh không biết cách bàn giá cả với khách hàng, hợp đồng soạn ra thì đầy những chỗ hở, hợp tác với bên thi công thì rối tung cả lên.

Phòng làm việc chống chọi được mấy tháng, Minh Quang xoay như chong chóng, tình hình công ty thì hết sức thê thảm, sắp chết non đến nơi.

Vệ Lam không nỡ thấy anh ngày ngày bận tới tấp mắt mũi nên cứ có thời gian là giúp anh sắp xếp công việc, chẳng hạn như liên hệ với khách hàng, bàn giá cả, soạn hợp đồng, đôi khi còn chấm công.

Phụ nữ thường có khiếu hơn đàn ông ở những mặt cần sự tỉ mỉ, hướng chi trước nay Vệ Lam làm việc thận trọng chu đáo, nên 2 tháng sau, rốt cuộc phòng làm việc của Minh Quang cũng đầu vào đấy. Anh cũng ý thức được tầm quan trọng của Vệ Lam nên mặt dày mày dạn năn nỉ cô thôi việc, cùng nhau quản lý văn phòng.

Xưa nay Vệ Lam rất nhanh thích nghi với hoàn cảnh, suy nghĩ vài ngày, cảm thấy không có vấn đề gì nên liền xin thôi việc, toàn tâm toàn ý quản lý phòng làm việc cho Minh Quang.

Minh Quang cố ý đặt tên phòng làm việc là Lam Quang, cười bảo phải làm nó thật sự trở thành công ty của hai vợ chồng.

2 năm nay, dưới sự tài hoa của Minh Quang cùng tài quản lý của Vệ Lam, Lam Quang dần đi vào quỹ đạo, đôi lúc không tránh khỏi va vấp nhưng cũng đủ khiến cho hai người trẻ tuổi kia không cần dựa giẫm vào cha mẹ mà đã có điều kiện vật chất đầy đủ, không đến mức lo nghĩ về tiền bạc.

Tình cảm của Vệ Lam và Minh Quang cũng rất ổn định. Họ vừa là người yêu, vừa là người cộng tác, là bạn bè. Kiểu tình cảm như vậy đúng là không gì tốt hơn.

Mọi tình yêu rồi cũng sẽ bớt đi nồng nhiệt, nếu tình yêu của họ được bắt đầu bằng phương thức hỗ trợ lẫn nhau thế này thì sẽ ngày càng vững chắc hơn.

Tóm lại, họ trải qua những ngày tháng bình yên thanh thản, cũng không thiếu ngọt ngào ấm áp.

Vệ Lam nghĩ, cuộc sống mà cô mong muốn chắc đại khái chính là thế này. Bình yên, an ổn, không cô đơn.

Nơi ở của họ cách phòng làm việc khoảng nửa giờ lái xe. Nửa năm trước, Minh Quang và Vệ Lam mua một chiếc Hyundai, thoát khỏi kiếp sống đợi chờ xe buýt. Lúc ấy, hai người còn vui vẻ chúc mừng một bữa. Niềm vui của những người bình thường là thế: có nhà, có xe, sau đó kết hôn, sinh con.

Có điều hôm nay trước khi ra đường, lẽ ra phải xem quẻ trước.

Minh Quang vừa lái xe ra khỏi khu nhà, khi rẽ ngoặt không chú ý đến chỗ ngoặt có một chiếc xe đang chạy khá chậm nên đã bất cẩn đâm vào đuôi của nó.

Dù đã kịp thắng lại nhưng vẫn nghe thấy một tiếng rầm, tuy không lớn lắm nhưng cũng đủ nghe ra có sự tổn hại.

Hai người đều giật mình, Minh Quang định xuống xe xem tình hình, nhưng còn chưa mở cửa xe ra thì đã bị Vệ Lam ngăn lại: “Để em đi, anh mà đi biết đâu lát nữa sẽ cãi nhau với người ta. Đã không còn sớm nữa, lỡ như trễ giờ, khách người ta không chịu đợi thì sao.”

Minh Quang nghe thế thấy cũng có lý. Đúng là tính tình của anh hơi nóng nảy, dễ xảy ra cãi vã với người ta. Vệ Lam là con gái, lại khá thận trọng và lí trí, đi thương lượng với người ta chắc sẽ không mất thời gian. Thế là anh gạt đầu, ngồi yên trong xe.

Vệ Lam xuống xe, nhìn chiếc xe phía trước mặt mình. Cô không biết nhiều loại xe cho lắm, nhưng vẫn nhận ra đó là một chiếc Cadillac đắt tiền. Cô không khỏi thán than xui xẻo, bởi vì đuôi chiếc xe đó bị chiếc Hyundai nhà mình đụng móp vào thấy rõ.

Cô liếc nhìn vào thùng xe. Cửa kính xe Cadillac màu tối, từ ngoài nhìn vào không thấy rõ, chỉ loáng thoáng thấy phía sau có một người đàn ông ngồi.

Lúc này, từ vị trí tay lái có một người đàn ông trung niên mở cửa bước ra, đi về phía cô. Ông ta ăn mặc không có vẻ gì là giàu sang phú quý nên với kinh nghiệm xã hội có hạn của mình, Vệ Lam đoán người này chắc là tài xế của người đàn ông ngồi trong xe kia.

Bác tài xế nhìn vết móp ở đuôi xe, mặt hầm hầm nhìn Vệ Lam, giọng có vẻ hơi ngang ngược. “Lái xe kiểu gì vậy?”

Vệ Lam biết mình đuối lý, cũng không muốn xảy ra tranh chấp với người ta nên không ngừng nói xin lỗi, rồi đưa tờ danh thiếp trên tay cho ông ta: “Chuyện này là lỗi của chúng tôi, bác yên tâm, chúng tôi sẽ không trốn tránh trách nhiệm. Tôi họ Vệ, đây là cách thức liên lạc với tôi. Về phần phí tổn bồi thường thiệt hại, đợi có hóa đơn sửa xe rồi thì bác hãy gọi cho tôi, tôi sẽ bồi thường theo yêu cầu. Bây giờ chúng tôi còn có việc, chúng tôi có thể đi trước không?”

Tài xế thấy cô dễ nói chuyện nên cầm tờ danh thiếp xem lướt qua, quay trở lại ghế sau xe, đứng ngoài cung kính gõ cửa. Sau đó, cửa kính xe liền từ từ hạ xuống một nửa.

“Cậu chủ, đây là danh thiếp của chủ chiếc xe gây tai nạn, nói là chờ có hóa đơn sửa xe thì liên lạc với cô ấy, cậu thấy phải xử lý thế nào?” Tài xế dè dặt nói với người ngồi trong xe.

Từ trong xe, một bàn tay thon dài nhưng đầy nam tính vươn ra, nhận lấy danh thiếp tài xế đưa. Không biết anh ta nhìn danh thiếp hồi lâu, hay là ngẫm nghĩ một lúc mà phải một lát sau mới trẫm giọng nói với tài xế đứng ngoài. “Cứ làm theo lời cô ấy, tôi còn có việc, đừng dây dưa nữa.”

Nói xong, cửa sổ xe lại từ từ khép lên.

Giọng người trong xe rất nhỏ, Vệ Lam không nghe rõ được, chỉ nghe loáng thoáng. Nhưng chỉ chút loáng thoáng này thôi đã khiến cô chợt đỡ người ra.

Rõ ràng giọng nói này là xa lạ, thế nhưng lại khiến cô có cảm giác quen thuộc đã lâu. Cảm giác này rất xấu, cô lập tức lắc đầu bảo mình phải bình tĩnh lại.

Bác tài xế quay lại nói với Vệ Lam. “Được rồi, coi như mấy người gặp may đó, cậu chủ của chúng tôi đồng ý cách xử lý của cô. Dù sao thì tôi cũng đã nhớ biển số xe của cô, cô chạy không thoát đâu.”

“Bác yên tâm, chúng tôi sẽ không quỵ đầu mà lo.” Vệ Lam kính cẩn khom người, sau đó trở lại xe, thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Lúc ấy, tự nhiên tim cô bỗng đập thật nhanh, cô chỉ muốn đi ngay lập tức.

“Em sao thế?” Minh Quang lo lắng hỏi.

Vệ Lam cười. “Không sao, chỉ có điều đụng trúng chiếc Cadillac của người ta, làm móp một lỗ thật to, chắc tháng này chúng ta làm không công rồi.”

Minh Quang khởi động xe, cười ha hả. “Tiền tài là vật ngoài thân, tháng này không có thì tháng sau làm bù, chỉ sợ gặp phải người khó nhằn thôi. Đúng là em ra tay thì vẫn hơn. Gặp anh chắc nói vài câu không hợp là cãi nhau với người ta luôn.”

Cá tính cởi mở, phóng khoáng này của Minh Quang cũng chính là một trong những nguyên nhân khiến cô thích anh.

2. Chương 2: Cố Nhân

Đến Lam Quang, hai trợ lý ở văn phòng là Tiểu Lý và Phỉ Phỉ đã đi làm rồi.

Tiểu Lý thấy hai người chủ trẻ tuổi, nhanh chóng chạy đến báo cáo: “Vị khách hàng liên lạc hôm qua đã đến rồi, đang chờ ở phòng khách.”

“Ừ, biết rồi.” Vệ Lam gật đầu, nói với Minh Quang: “Em đi tiếp đãi cô ấy trước, anh đi chuẩn bị tài liệu nha.”

Minh Quang nháy mắt với cô mấy cái: “Có bà xã xinh đẹp tài giỏi của anh ra tay, không cần xem tài liệu gì hết, vị khách hàng kia sẽ sử dụng thiết kế của chúng ta thôi.”

Tiểu Lý ở bên cạnh cố tình run rẩy, lí lắc nói: “Mới sáng sớm mà anh Minh và chị Vệ đã ân ái rồi, còn không để cho thanh niên độc thân tụi em sống với.”

Minh Quang cười ha ha, đi đến phòng làm việc lấy tài liệu.

Vệ Lam mỉm cười, trừng mắt với Tiểu Lý, xoay người đi vào phòng khách.

Đẩy cửa ra, cô gái đứng bên trong đưa lưng về phía cửa, cẩn thận thưởng thức bức tranh trên tường. Đó là tác phẩm mà Minh Quang rất tâm đắc, rất nhiều khách hàng đến đây đều bị mấy bức tranh đó thu hút.

Vệ Lam ho nhẹ một tiếng: “Xin hỏi, là cô Quách đúng không?”

Cô gái nọ quay đầu lại, nhìn thấy người ở cửa, vẻ mặt vốn mỉm cười, bỗng nhiên hai mắt mở to, dường như bị kinh hãi, sau đó, biến thành mừng rỡ khó tin, hai tay che miệng, đôi mắt đã ngấn nước.

Vệ Lam cũng không tin vào mắt mình, cô há miệng, hồi lâu không nói được chữ nào. Hai người đều sững sờ nhìn nhau giây lát, cuối cùng là Vệ Lam phản ứng trước: “Chân Chân, sao lại là cậu?”

Quách Chân Chân chạy đến, ôm chầm lấy cô: “Vệ Lam, mình còn định hỏi sao lại là cậu chứ? Mấy năm nay cậu chạy đi đâu vậy? Sao một chút tin tức cũng không có?”

Quách Chân Chân và Vệ Lam từ nhỏ đã kết bạn trong nhà trẻ, mãi cho đến trung học đều chung lớp, có thể nói là tình bạn rất sâu đậm. Từ thời thơ ấu đến thiếu niên, tất cả những vui vẻ ưu sầu bi thương đều cùng nhau nếm trải, tất cả bí mật cũng chia sẻ cho nhau. Khi ba mẹ Vệ Lam bận công tác, cô từng qua nhà Quách Chân Chân ăn cơm không ít lần.

Hai người từng là cặp đôi thân thiết, còn từng lập lời thề ấu trĩ trong năm mới, chẳng hạn như nói phải vĩnh viễn làm bạn tốt của nhau, cùng nhau lên đại học, cùng nhau yêu đương, làm phù dâu cho nhau, làm mẹ nuôi cho đứa con sau này của đôi phương.

Tóm lại, trong mười mấy năm niên thiếu của hai người, mức độ thân thiết còn vượt xa hơn chị em ruột thịt.

Chỉ có điều việc đời khó đoán, một đôi bạn tuyệt vời như vậy, cũng sẽ bỗng nhiên tan rã. Bởi vì liên quan đến một chuyện, sau khi Vệ Lam tốt nghiệp cấp ba, gần như mất liên lạc với tất cả bạn học, đương nhiên bao gồm cả người bạn thân Quách Chân Chân.

Hiện giờ bạn cũ gặp lại, tất nhiên xúc động vô cùng. Quách Chân Chân rất muốn biết, nguyên nhân tại sao người bạn thân của mình lại đột nhiên biến mất. Đây là vấn đề từng quấy nhiễu cô trong nhiều năm. Một người bạn quan trọng nhất trong đời lại mất liên lạc một cách khó hiểu, đối với một cô gái hơn mười mấy hai mươi tuổi mà nói, chắc chắn là một chuyện rất nghiêm trọng.

Vệ Lam nhìn thấy vẻ mặt kích động của cô, ngăn người, trả lời cô nhưng tránh nói vào vấn đề chính: “Tốt nghiệp trung học xong thì nhà mình xảy ra chút chuyện, cho nên không có liên lạc với ai cả, mấy năm mình nay vẫn ở Giang Thành.”

Quách Chân Chân vẫn kích động truy hỏi: “Có chuyện gì xảy ra vậy? Cô chú có việc gì sao?”

Vệ Lam đẩy đẩy cô, cười xua tay: “Không phải không phải, tại mình xảy ra chút chuyện.”

Quách Chân Chân oán trách: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cho dù là chuyện lớn cỡ nào, cũng không thể không liên lạc với mình. Mình là bạn tốt của cậu mà. Lúc ấy, mình còn đi tìm ông bà nội của cậu, họ chỉ biết là cô chú đón cậu đi rồi, cũng không biết rốt cuộc cậu thế nào. Sau đó, mình lại xuất ngoại, càng không biết liên lạc với cậu như thế nào.”

“Thì ra là cậu xuất ngoại.” Vệ Lam khéo léo nói sang chuyện khác.

“Ừ đúng vậy, mình xuất ngoại được hai năm, hiện tại vừa mới về nước được nửa năm. Nhưng mà ngẫm lại chúng ta cũng thật có duyên phận, đến trang hoàng nhà cửa, lại có thể gặp cậu. Không ngờ bây giờ cậu lại làm thiết kế.”

“Không phải mình.” Vệ Lam lắc đầu. “Văn phòng này là của bạn trai mình mở, anh ấy mới là nhà thiết kế, mình chỉ giúp anh ấy quản lý thôi.”

“Bạn trai?” Mắt của Quách Chân Chân sáng lên. “Trời đất, mình tò mò chết được, gọi anh ấy đến đây đi.”

Vệ Lam cười thầm, cô này thoát nhìn y hệt như lúc nhỏ, vẫn nhiệt tình cởi mở như trước, đối với chuyện gì cũng tràn ngập hứng thú.

Cô vừa dứt lời, Minh Quang đã đẩy cửa bước vào. Nhìn thấy hai cô gái này tay trong tay, nước mắt lưng tròng, bèn làm động tác ôm tim hoảng sợ, rồi sau đó cười đùa nói: “Anh đi nhầm phòng à?”

Vệ Lam buồn cười liếc anh một cái: “Đây là Quách Chân Chân, một người bạn thân rất lâu không gặp, không ngờ lại khéo như vậy.”

Quách Chân Chân buông tay Vệ Lam ra, đi đến trước mặt Minh Quang, nhìn trái phải một phen, vuốt cằm gật đầu: “Không tệ, đây chính là kiểu mà Vệ Lam cậu thích, chúc mừng cậu nha!”

Minh Quang đi đến trước mặt Vệ Lam, khoác vai cô, khoe miệng cong lên vừa nói: “Thiệt không? Anh thật vinh hạnh quá. Nhưng mà lời chúc mừng này anh hy vọng sẽ nghe được khi tụi anh kết hôn.”

Vệ Lam giận dữ đẩy anh, có hơi sảng giọng: “Nói gì đó! Làm việc chính đi.”

Dường như Quách Chân Chân cũng mới nhớ ra gì đó, vỗ đầu: “Suýt chút nữa đã quên việc chính rồi. Bạn trai mình nhìn thấy thiết kế của văn phòng hai người trên tạp chí thì rất thích. Anh ấy về nước không lâu, mới mua một căn biệt thự ở Giang Thành, muốn nhờ hai người thiết kế giúp anh ấy.”

Vệ Lam đánh giá từ trên xuống dưới người bạn thân thuở xưa của mình, mới phát hiện cô gái trẻ trước kia đã sớm lột xác. Ngày trước, Quách Chân Chân vốn dĩ rất xinh, hiện giờ tháo bỏ vẻ bụ bẫm trẻ con lúc trước, diện mạo xinh đẹp toàn diện, hơn nữa mặc trên người toàn đồ hiệu, khí chất xinh đẹp hơn. Cô mỉm cười trêu chọc: “Xem ra Chân Chân của chúng ta đã tìm được một người đàn ông kim cương nha.”

Trong mắt Quách Chân Chân không chút nào che giấu kiêu hãnh: “Không gặt cậu, bạn trai mình quả thật rất lợi hại, anh ấy là tổng giám đốc của Tập đoàn Azre.”

Vệ Lam hơi bất ngờ, cô từng nghe nói đến tập đoàn Azre, là một tập đoàn truyền thông có chỗ đứng ở Châu Âu. Nghe nói người sáng lập là một người đàn ông Trung Quốc thần bí, bởi vì có lòng phát triển thị trường quốc nội, hai năm nay nghiệp vụ đã chuyển dời về Trung Quốc, trụ sở chính ở Giang Thành. Nhưng ông chủ của tập đoàn lớn kiểu này, dù sao cũng không đến nỗi còn quá trẻ.

Quách Chân Chân đại khái nhìn ra sự lo lắng của Vệ Lam, cô cười ha ha: “Lam Lam, không phải cậu nghĩ ông chủ của Azre là một lão già đó chứ? Không phải đâu, Je rất trẻ, hơn nữa còn rất điển trai nha. Chờ hôm nào cậu gặp được rồi, sẽ sợ hết hồn cho coi.”

Vệ Lam vì phỏng đoán lúc này của mình mà có chút xấu hổ, cười ngược: “Chân Chân, chúc mừng cậu. Ngày nào đó nhất định phải để mình gặp vị tổng giám đốc của cậu nha.”

Vệ Lam khó mà tưởng tượng được, một cô gái nhà bên đơn thuần lúc trước, hiện giờ lại có một người bạn trai khó lường như vậy.

Quách Chân Chân cười: “Điều đó là tất nhiên, đợi anh ấy có thời gian, chắc là sẽ hẹn hai người cùng thảo luận chuyện thiết kế. Anh ấy dự định sống ở Giang Thành, cho nên rất xem trọng căn biệt thự này. Anh ấy cũng chỉ để mình đến nói chuyện trước với hai người, chi tiết cụ thể, chắc là anh ấy cũng đã có ý tưởng của riêng mình, còn muốn bàn bạc với nhà thiết kế.”

Minh Quang ở bên cạnh nghe cô nói thế, cầm quyển phác thảo trong tay đưa cho cô: “Đây là vài bản thiết kế tham khảo, em cầm về bàn bạc với bạn trai xem. Còn bản thiết kế cụ thể, phải đợi anh nhìn thấy biệt thự của hai người mới có thể vẽ ra được.”

“Vâng.” Quách Chân Chân cầm lấy quyển phác thảo, giơ tay nhìn đồng hồ, ra vẻ uể oải nói. “Vệ Lam, chúng ta khó khăn lắm mới gặp được nhau, vốn dĩ phải ăn cơm cùng với hai người, nhưng mình có hẹn với bạn trai rồi.”

Vệ Lam nhanh chóng cắt ngang lời cô, cười nói: “Bạn trai quan trọng hơn, tụi mình còn nhiều thời gian mà. Dù sao mình cũng ở Giang Thành, không đi đâu cả.”

Quách Chân Chân mỉm cười đứng lên, đánh cô một phát tượng trưng: “Nếu đột ngột mất liên lạc như tám năm trước, mình sẽ không tha cho cậu.”

Vệ Lam giờ điện thoại lên: “Cam đoan sẽ mở máy 24/24 vì cô Quách Chân Chân.”

“Vây cũng tạm tạm.” Quách Chân Chân giật lấy điện thoại của cô, nhập vào số của mình, rồi trả lại cho cô, “Hôm nào chúng ta hẹn lại nha, nhất định phải tám suốt một ngày một đêm mới được.”

“Nhất định.”

Vệ Lam đứng dậy tiễn cô, đi tới cửa, Quách Chân Chân bỗng nhiên quay đầu lại, mắt uơn ướn lên tiếng: “Vệ Lam, mình cũng không dám tin đây là thật, tám năm sau, chúng ta lại có thể không hẹn mà gặp.”

“Mình cũng rất bất ngờ.” Vệ Lam trịnh trọng nói: “Chân Chân, là mình không tốt, không nên không liên lạc gì với cậu.”

“Cậu biết là tốt rồi.” Quách Chân Chân làm vẻ mặt hung tợn. “Lần sau không phải tàn nhẫn làm thịt cậu thì không được.”

Minh Quang từ phía sau đi lên, nắm lấy vai của Vệ Lam, cười nói: “Nếu Lam Lam nhà anh đã làm sai chuyện, nhất định sẽ để cho em làm thịt.”

Tiến Quách Chân Chân đi khỏi, Vệ Lam trở lại phòng làm việc, thở dài thườn thượt. Minh Quang từ phía sau đi lên, ôm lấy cô: “Sao vậy em? Có phải gặp lại bạn cũ, khiến em nhớ lại chuyện không vui trước kia không?”

Vệ Lam day day thái dương, nói mà không chút giấu giếm: “Chuyện lúc trước đã nói với anh đó, bây giờ gặp Chân Chân, khó tránh lại nhớ đến, trong lòng có chút sợ hãi không tên.”

“Đồ ngốc, có anh ở bên cạnh, em còn sợ cái gì? Hơn nữa cũng trải qua nhiều năm như vậy, loại khốn nạn ấy có thể cũng gặp báo ứng rồi.”

Vệ Lam giật mình, nói lảm bảm: “Có lẽ vậy.”

“Tóm lại là anh sẽ bảo vệ em thật tốt, tuyệt đối sẽ không để em bị tổn thương lần nữa.”

Vệ Lam quay đầu nhìn bộ dạng nghiêm túc của anh, phì cười thành tiếng: “Tiểu nữ đa tạ công tử!”

“Tạ thế nào đây?” Về mặt Minh Quang đầy ý cười, đưa tay chọt vào chỗ xương sườn của cô.

Vệ Lam sợ nhột, nhin không được bật cười, vừa đẩy anh vừa chạy trốn ở sô pha, hai người lẫn lộn thành một cục. Khi Minh Quang hạ môi xuống thì cô tung cước đá anh bay khỏi sô pha, chống nạnh làm ra dáng vẻ hung dữ: “Còn không mau đi làm kiếm sống, trong nhà không còn gì ăn kìa.”

Minh Quang bật cười: “Xem cái kiểu này của em, chắc chắc là vừa mới nhìn thấy bạn học cũ kề cận bên người giàu có, nên bị kích thích. Là hối hận khi vợ phải ông chủ nhỏ như anh sao? Nhưng mà hối hận cũng vô ích, đã lên thuyền giặc của anh thì đừng mơ tưởng nhảy xuống nhé. Ha ha ha!”

Hai trợ lý ở bên ngoài nghe tiếng động, nhìn nhau cười gian, cực kỳ hâm mộ mà nhỏ giọng nói: “Tình cảm của anh Minh và chị Vệ thật tốt.”

3. Chương 3: Đụng Xe

Phòng khách trong phòng làm việc có cấu trúc hình vuông, bên trong bày biện một vài món đồ cao cấp. Buổi chiều Vệ Lam đến cửa hàng vật liệu xây dựng với vài công nhân, lựa chọn tất cả nguyên liệu ột khách hàng mới, sau khi đi ra thì trời đã chập tối, đang định về nhà thì đột nhiên nhận được điện thoại của một khách hàng lớn.

Khách hàng này là một ông chủ khách sạn, họ Chung tên Kim, là một người đàn ông khoảng bốn mươi mấy tuổi, bụng phệ, đầu óc bả đậu. Lúc trước ông ta mời Lam Quang thiết kế trang hoàng khách sạn mới. Người này cũng được xem là khách hàng lớn của Lam Quang trong vòng hai năm nay, hiển nhiên phải làm tròn bốn phần của mình rồi. Trong vòng một tháng, Lam Quang phải đảm bảo chất lượng và hoàn thành nhiệm vụ đúng thời hạn, nhưng người khách này lại kì kèo không chịu thanh toán, Vệ Lam đã gửi fax thúc dục vài lần nhưng đều bị ông ta lảng tránh cho qua.

Đúng với câu nói, người càng giàu càng bủn xỉn....

Nhận điện thoại, Vệ Lam liền nghe thấy tên Chung Kim kia lớn tiếng nói: “Em Lam à, khoản tiền của em, anh đã chuẩn bị xong chi phiếu rồi, nhưng vẫn chưa có thời gian đưa cho em, thật ngại quá đi. Hay là vậy đi, bây giờ anh đang ở Phú Lệ, em tự mình chạy qua đây một chuyến lấy nó nha.”

Phú Lệ là một khách sạn cao cấp, Vệ Lam nghe thấy Kim Chung muốn thanh toán tiền, cho nên cũng không nghĩ nhiều, hỏi cụ thể ở phòng số mấy, rồi gọi xe đi đến đó.

Cô gõ cửa đi vào, cô được đón tiếp bằng gương mặt bóng loáng của Chung Kim, ông ta nở nụ cười dung tục. Phẩm chất của Chung Kim, Vệ Lam từng nghe nói. Minh Quang cũng nói rất nhiều lần, đàn ông cận bả quá nhiều, trong những buổi xã giao các cô nàng xinh đẹp đều là những khối thịt béo bở với bọn đàn ông trung niên, bọn họ chỉ tiếc không thể một miếng ăn sạch hết, cho nên bình thường đi gặp khách hàng, đều là hai người đi chung. Nếu không phải cô vừa mới đi ra ngoài, cô chắc chắn sẽ không đi gặp khách hàng một mình.

Vệ Lam khách sáo chào hỏi Chung Kim, nhìn thấy trong lòng ông ta đang ôm mấy người, cô đại khái cũng biết được chuyện gì đang xảy ra, nên đứng ngay ở cửa nói với ông ta: “Giám đốc Chung, tôi lấy chi phiếu rồi đi ngay, không làm phiền mọi người đâu.”

Chung Kim cười ha hả: “Em Lam, người đẹp đến rồi, bọn anh hoan nghênh còn không kịp, làm sao ngại em làm phiền chứ.” Nói xong, còn quay về phía một người thương nhân trung niên nói: “Giám đốc Lý, không phải ông nói rất thích thiếu nữ của khách sạn chúng tôi sao? Đây chính là tác phẩm của người đẹp Vệ Lam đây. Ngôi nhà mới của ông muốn sửa sang lại, thì mời cô ấy là được rồi.”

Vốn dĩ Vệ Lam đã có chút chán ghét Chung Kim, nhưng nhìn thấy ông đang giới thiệu mối làm ăn cho Lam Quang, cô cũng không tiện tỏ vẻ khó chịu. Mỉm cười ngồi kế bên ông ta.

Vị Lý tổng kia nghe xong, rất có hứng thú, ngồi cách một cái bàn nói với cô: “Không ngờ cô Lam trẻ tuổi, lại giỏi đến thế.”

Vệ Lam mỉm cười, trả lời thành thật: “Tôi không phải kiến trúc sư, mà là bạn trai của tôi.”

Chung Kim sau khi nghe xong, ha hả cười to lên, bàn tay mập mờ vỗ vai cô: “Đúng đó, em Lam và bạn trai của em ấy là trai tài gái sắc đó.”

Vệ Lam hơi cau mày, lấy danh thiếp từ trong túi ra, đưa đến trước mặt Lý tổng, chỉ là mới đưa được một nửa, lại bị Chung Kim ngăn lại: “Ày da, chuyện làm ăn cần gì gấp, nếu em Lam đã đến rồi, chúng ta cũng uống vài ly đi, những chuyện kia còn rất nhiều lúc để nói đúng không nào?”

Giám đốc Lý nghe vậy, cũng mỉm cười hòa theo: “Đúng đúng đúng, chuyện làm ăn có gì phải vội, quen biết chính là duyên phận, chúng ta uống rượu trước đã.”

Vệ Lam biết rõ những ông già này đều ngâm mình trong rượu lúc làm ăn, cái gì mà uống trước rồi hẵng nói chứ. Vệ Lam tuy rằng ít tiếp xúc với khách hàng, công ty thiết kế dù sao cũng không giống như chuyện làm ăn khác, hiếm khi nói chuyện trên bàn rượu, cho cho dù có những chuyện phải giải quyết trên bàn tiệc, cô đều đi chung với Minh Quang, cô đàm phán, còn Minh Quang uống rượu. Minh Quang mặc dù làm việc không quá cẩn thận, nhưng về mặt này, lại rất đàn ông, chần chẫn không để cô chịu thiệt hại.

Nhưng bây giờ một mình cô đến đây, theo lý mà nói, không nên tiếp tục dây với những người này. Song cô nghĩ đến Lam Quang không dễ dàng gì mới đi lên được, bây giờ khách hàng tiềm năng đang ở trước mặt, chi phiếu của Chung Kim còn chưa đưa ình, nếu đi như vậy thì sẽ bất lợi. đành phải dẫn lòng, ngồi lại uống vài ly giống như những người khác.

Vừa uống vài ly xuống bụng, Chung Kim ngồi ở bên cạnh càng ngày càng có những hành vi vô lễ, trong miệng toàn những lời văng tục, nói ra làm ọi người đều cười ha hả. Trên bàn này chỉ có một mình Vệ Lam là nữ, rõ ràng đang đùa giỡn cô mà.

Càng về sau, hành vi của Chung Kim càng ngày càng dè tiện, hay khoác tay lên hông của Vệ Lam, còn sờ soạng vài cái.

Lúc đầu Vệ Lam đề phòng tránh né khắp nơi, nhưng cô say dần, đầu óc có chút mơ màng, cô biết rõ nếu còn như vậy, không chừng sẽ bị tên dè xồm này giữ trò bậy bạ. Nên dứt khoát đứng dậy, nói với mọi người đi vào nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh nằm ở cuối hành lang, ánh đèn ở đây mờ ảo, cộng thêm cô đã hơi say, khi đi không kiểm soát được bước chân mà chao đảo, ánh mắt mơ màng nhìn về trước, chỉ biết ở phía trước có một gian phòng, một nhóm người mặc âu phục mang giày da, đang nối đuôi nhau đi vào, chợt bừng tỉnh khi nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc trong đó, dáng người cao ngất, gương mặt điển trai. Trong lòng cô hoảng hốt, hơi tỉnh rượu, dùng sức lắc đầu, trên hành lang giờ chỉ còn lại sự yên tĩnh, dường như lúc này chỉ là ảo giác.

Vệ Lam xoa trán, lầu bầu một mình: “Chắc mình hoa mắt rồi.”

Rửa mặt bằng nước lạnh xong, cô đi ra khỏi nhà vệ sinh, cảm thấy mình hơi tỉnh rượu, chỉ là bước chân có chút chao đảo. Trong lòng nghĩ nếu còn uống tiếp với Chung Kim, cô sợ mình sẽ bị khiêng đi mất. Vì thế định đi vào nói lời chào tạm biệt.

Vừa quay lại phòng, đã thấy mặt mày Chung Kim đỏ ửng đứng ở cửa, Vệ Lam nghĩ vừa đúng lúc, nên chạy qua nói: “Giám đốc Chung, ông có thể đưa chi phiếu cho tôi được chưa? Tôi còn có việc phải đi trước, không làm phiền nhà hứng của mọi người.”

Chung Kim móc một tờ chi phiếu ở trong túi ra, cầm ở trên tay, lại không đưa cho cô: “Em Lam à! Em biết giám đốc Lý là người như thế nào không? Ông ta là nhà bất động sản giàu nhất khu vực Giang Thành này, nếu có được hợp đồng của ông ta, em biết sẽ như thế nào không?”

Lòng của Vệ Lam khẽ lay động, công ty Lam Quang của cô là một công ty nhỏ, phần lớn đều là những mối làm ăn nhỏ, nếu như có thể hợp tác với doanh nghiệp lớn, đương nhiên là một chuyện cực kỳ tốt.

Chung Kim nhìn thấy cô im lặng suy nghĩ, mỉm cười đem tờ chi phiếu nhét vào tay cô: “Vị giám đốc Lý đó là bạn làm ăn của anh, chỉ cần anh bằng lòng giới thiệu, ông ta nhất định sẽ đồng ý, ký hợp tác với bọn em

đó.”

“Vậy thì cảm ơn giám đốc Chung rồi.” Vệ Lam nhìn tờ chi phiếu trong tay, trong lòng lại có một linh cảm xấu. “Nếu như giám đốc Lý đồng ý hợp tác, tôi nhất định sẽ vô cùng cảm ơn về việc giám đốc Chung đã nói giúp, sau này nếu có cơ hội, tôi sẽ giảm năm phần trăm cho ngài.”

Chung Kim cười ha hả: “Em Lam này, xem ra chưa hiểu rõ ý của anh rồi, ý của anh em không hiểu sao? Em cho rằng anh thêm số tiền ít ỏi đó của em sao?” Nói xong, ông ta đã nắm chặt tay Vệ Lam, nói năng thô lỗ. “Yêu cầu của anh không nhiều, chỉ cần em ở với anh một đêm thôi, em thấy sao?”

Vệ Lam nghĩ rằng người này biết rõ cô có bạn trai, sẽ không trêu chọc cô, càng không trắng trợn trở trò xằng bậy, nhưng cô không ngờ ông ta dám nói ra yêu cầu ghê tởm này, xem ra cô quá ngây thơ rồi. Nghĩ vậy, trong lòng liền dâng lên một sự chán ghét, đẩy mạnh đôi tay đang nắm lấy tay mình: “Giám đốc Chung, xin ông hãy tự trọng một chút, tôi không phải loại người như ông nghĩ.”

Chung Kim được nước làm tới, đi đến giữ chặt cô lại, mũi rượu nồng nặc xông vào mũi cô: “Em ra giá đi nào? Bao nhiêu hử? Một trăm ngàn à? Hay hai trăm ngàn?”

Nhìn thấy cái miệng kia sắp dán vào mặt mình, Vệ Lam thấy buồn nôn, lấy hết sức đẩy ông ta ra, còn chưa hết giận, đập ông ta một cái, nổi giận mắng chửi: “Đồ dê tiện! Ông không xem lại coi mình có gì tốt đẹp. Cho dù cho tôi một triệu, tôi cũng không thêm liếc mắt nhìn.”

“Đồ đàn bà thối tha! Muốn chết!” Chung Kim bị cô làm cho bẽ mặt bèn nổi giận, cộng thêm trên người có chất cồn, thở hồng hộc mà quật lại cô một cái, Vệ Lam khó khăn lắm mới tránh được, lại bị ông ta đẩy mạnh va vào tường.

Có lẽ do phát ra tiếng quá lớn, tất cả các khách ở đây đều chạy ra xem, nhân viên cũng vội vàng chạy ra xem tình hình. Vệ Lam sợ gây ra chuyện không hay, phun nước bọt vào mặt Chung Kim, không khách sáo tức giận mắng chửi: “Đồ thối tha, tôi cầu mong ông ra đường bị xe cán chết.”

Cô chửi xong, chạy vào nhà vệ sinh ở cuối hành lang. Phía sau còn vang tiếng mắng chửi của chung Kim, cùng với giọng khúm núm an ủi không biết là bảo vệ hay nhân viên phục vụ.

Vệ Lam đi vào nhà vệ sinh, rửa mặt, tỉnh táo được một chút, nhìn vào gương mắng chửi Chung Kim mấy lần. Rồi mới nhớ đến gọi điện cho Minh Quang.

Cô chỉ nói sơ cho anh biết, nhưng trong đầu của Minh Quang đã biết xảy ra chuyện gì, trong điện thoại trước tiên mắng chửi Chung Kim một trận, sau đó lại dạy dỗ Vệ Lam: “Sao em không nói anh một tiếng để anh đi cùng em, lão già Chung Kim đó, bảo em tới khách sạn lấy chi phiếu, nhất định không có gì tốt đẹp, bình thường em thông minh như vậy, sao hôm nay lại làm chuyện ngốc nghếch thế.”

“Em chỉ tiện đường thôi mà!” Vệ Lam cả gan nói lại.

“Tiện đường của em suýt chút nữa tiện đường đánh mất mình rồi. Em đứng ở cửa Phú Lệ đợi anh, anh đến đón em.”

Vệ Lam vội nói: “Không cần không cần, anh từ nhà chạy đến đây rất lâu, em không muốn ngu ngơ đứng chờ ở đây, để em tự mình gọi xe về được rồi.” Cô nghe Minh Quang còn muốn nói gì đó, cô vội nói thêm. “Em không sao đâu, anh đừng lo dữ vậy, bốn mươi phút nữa về đến rồi thôi.”

Nói xong không đợi Minh Quang trả lời, cô cúp máy luôn.

Đi ra cửa lớn của khách sạn, Vệ Lam đứng trên đường gọi xe. Còn chưa đến chính giờ, cộng thêm con đường này xe đông đúc, cho nên xe taxi rất nhiều.

Nhìn thấy một chiếc xe taxi chạy đến, cô chuẩn bị vươn tay ra bắt xe thì đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ, cô quay đầu về phía phát ra tiếng nổ theo bản năng, chỉ nhìn thấy một chiếc Land Rover đụng vào một chiếc BMW.

Cô cảm thấy chiếc BMW đang nằm lật kia có hơi quen, tò mò đi về phía trước nhìn xem xảy ra chuyện gì.

Chỉ thấy cửa của chiếc BMW run run bị mở ra, bên trong có một người đàn ông đầu chảy máu đầm đìa, sau đó lão đảo đi được vài bước rồi té ngã xuống đất.

Người lái chiếc Land Rover vền vền chẳng bị hư hao gì, vừa gọi điện thoại, vừa nhìn người ngã trên mặt đất, thái độ lạnh lùng, không hề coi đây một vụ tông xe.

Vệ Lam cho rằng mình nhìn nhầm, chen chúc vào đám người đang ồn ào, để đi về phía trước, lắc đầu mở to mắt ra, thấy người nằm trong vũng máu chính là Chung Kim, người mình vừa nguyên rủa “ra đường bị xe tông chết”.

Cô chỉ cảm thấy có một luồng gió lạnh thổi qua, trong đầu chỉ còn lại cảm giác say, hoàn toàn quên hết những chuyện hỗn loạn xảy ra trong đêm nay.

Cô đột nhiên có một linh cảm xấu, trong buổi tối mùa hạ, cả người bỗng nhiên toát mồ hôi lạnh, giống như có một con dao sắc ở sau lưng. Cô nhìn chằm chằm người đàn ông đang nằm run rẩy dưới đất, rồi quay đầu nhanh nhìn về phía sau. Nhưng đập vào mắt, chỉ có người đi đường chỉ trở vào vụ tai nạn, mà không có bất kỳ gương mặt cô cảm thấy quen thuộc nào.

Cô lại nhìn người lái xe gây tai nạn đang bình tĩnh gọi điện thoại kia, nhưng đó là một gương mặt xa lạ không thể nào xa lạ hơn.

Sau cùng, Vệ Lam nhìn Chung Kim xui xẻo một cái, rồi xoa cái trán đau nhức của mình, cùng với cơ thể đang toát mồ hôi lạnh, rời khỏi tai nạn xe cộ không phải là trách nhiệm của mình.

4. Chương 4: Thân Mật

Qua cơn khủng hoảng này, khi Vệ Lam bắt xe về tới khu nhà thì đã gần 11 giờ đêm. Lúc này, trong khu nhà hầu như không một bóng người, chỉ có tiếng côn trùng kêu râm ran trong đêm hè.

Người cô tự nhiên thấy ớn lạnh, không biết là do tác dụng của rượu trong người hay là do nỗi sợ hãi vô cớ từ sâu trong tâm thức. Cô cũng không biết sao mình lại sợ hãi, chỉ cảm thấy đêm nay thật kỳ quái khác thường. Lòng cô rối như tơ vò.

Một hình ảnh lóe quen thuộc lóe lên trong cô, Chung Kim nằm trên vũng máu, giãy giụa, rên rỉ.

Đầu óc cô rối tung, bước chân cũng nhanh hơn, tiếng giày cao gót giẫm vào trong đêm nghe lộp cộp. Nhưng không biết có phải cô bị ảo giác hay không mà dường như trong âm thanh do cô tạo ra còn loảng thoảng có thêm tiếng bước chân lúc nặng lúc nhẹ khác nữa.

Lúc nặng lúc nhẹ, không nhanh không chậm, từ sau lưng cô truyền tới, cứ như là ma quỷ.

Nỗi sợ hãi trong lòng Vệ Lam ngày càng tăng lên, bước chân cũng càng thêm hỗn loạn. Trời đêm nay tối đen như mực, những vì sao lấp lánh mọi ngày nay bỗng biến đâu mất tăm, ngay cả đèn đường cũng mờ hơn mọi khi. Vệ Lam không có can đảm nhìn ra sau, cứ như là hễ nhìn lại thì chiếc hộp Pandora sẽ bị mở ra, tất cả mọi thứ tối tăm đáng sợ sẽ ủa tới như thủy triều, nhấn chìm cô.

Cô cảm thấy tim như muốn nhảy vọt ra ngoài nên quyết định đi nhanh hơn, ước gì có thể lập tức về tới nhà ngay.

Ài ngờ tiếng bước chân lúc nặng lúc nhẹ kia vẫn cứ theo cô như hình với bóng, cứ như là đập vào đầu óc cô, giẫm lên trái tim cô vậy.

Cuối cùng Vệ Lam không nhịn được nữa, cô hít sâu một hơi rồi bắt ngờ xoay người lại.

Meo...

Ngoại trừ một con mèo mun không biết bỗng từ đâu chui ra, kêu một tiếng, từ dưới chân cột đèn lờ mờ nhảy phắt qua thì không có thứ gì khác nữa.

Vệ Lam nhìn con đường không một bóng người cùng bầu trời đêm tĩnh lặng, thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Ảo giác, tất cả chỉ là ảo giác, thì ra chỉ là ảo giác.

Ngay lúc cô đang vuốt tay lên trán, bật cười vì thần kinh của mình quá nhạy cảm thì tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên. Cô vội vàng lục túi xách lấy nó ra, nhấn nút nghe thì nghe thấy giọng nói đầy vẻ sốt ruột của Minh Quang từ đầu bên kia truyền tới. “Em đang ở đâu vậy?”

“Em đã về rồi, sắp lên tới nhà đây.”

Rõ ràng giọng Minh Quang như thổi phào: “Làm anh lo chết được. Anh nghe đài nói trước cửa Phú Lệ xảy ra tai nạn giao thông, anh gọi cho em mấy lần mà không ai nghe máy nên đang định đi tìm em đây.”

“Chắc lúc này em ở trên xe, điện thoại ở trong túi xách nên không nghe thấy. Em về tới ngay đây.” Vệ Lam vừa nói điện thoại vừa đi về phía dãy nhà mình ở.

Quả nhiên cô nhìn thấy Minh Quang đang đứng dưới lầu, ngóng về phía này. Vệ Lam cảm thấy lòng tự nhiên ảm áp trở lại, mọi nỗi sợ hãi vô cớ đêm nay lập tức biến mất hơn phân nửa. Cô tắt điện thoại, chạy về phía Minh Quang, dang hai tay ôm lấy anh.

“Em sao vậy?” Minh Quang vỗ vào lưng cô. “Có phải còn tức vì tên khốn Chung Kim không? Có cần anh đi cho gã một trận không?”

Vệ Lam ngược lên, lắc đầu. “Trước cửa Phú Lệ xảy ra tai nạn xe, người bị đụng trúng là Chung Kim, cả người đầy máu, chắc là bị thương nặng lắm.”

Minh Quang sững người, không dám tin. “Mẹ ơi, quả báo cũng nhanh thật đó!”

“Này, dù sao cũng là mạng người, anh đồng cảm chút có được không?” Vệ Lam đánh anh một phát.

“Cũng phải ha!” Minh Quang cười. “Tốt xấu gì cũng là một mạng người.”

Vệ Lam xí một cái, rồi hình như nhớ ra điều gì, lấy từ trong túi xách ra một tấm chỉ phiếu, mừng rỡ nói: “May mà đã lấy được chỉ phiếu, nếu không Chung Kim xảy ra tai nạn như vậy, không biết đến bao giờ mình mới thu lại được khoản tiền lớn ấy.”

Minh Quang lườm cô một cái, ôm eo cô, nói: “Còn nói anh không biết đồng cảm, em thế này thì có lòng đồng cảm chắc?”

“Chuyện nào ra chuyện đó chứ.” Vệ Lam biện minh.

Dù đã về tới nhà, nỗi sợ hãi trong lòng đã mất hơn phân nửa nhưng Vệ Lam vẫn còn hơi ớn lạnh, nhất là khi nhớ tới cảnh Chung Kim máu me đầy người thì không khỏi rùng mình. Cô nằm trên giường, trần trọc mãi mà vẫn không ngủ được nên quyết định gửi tin nhắn, quấy rầy Minh Quang ở sát bên. “Tiểu Minh Tử, quả nhân không ngủ được, còn không mau sang thị tẩm.”

Tin nhắn gửi đi chưa đầy nửa phút thì Minh Quang đã đẩy cửa bước vào với nụ cười toe toét, rồi lao lên giường của cô.

“Sao vậy, tối nay sợ lắm hay sao mà bảo tiểu nhân hầu ngủ?” Anh chống tay nâng đầu lên, tay kia thì ôm Vệ Lam vào lòng.

“Ừ.” Vệ Lam thành thật gật đầu, ôm eo anh. “Cũng không biết sao nữa, tim em cứ đập thình thịch nè.”

“Nghiêm trọng thế á?” Minh Quang cười hề hề, đờ cô xuống. “Nếu không chúng ta làm chuyện xấu đi?”

Vệ Lam ngẩn người ra. “Vậy thì thử xem sao.”

“Em chắc chứ?”

“Chắc... chắc.”

“Vậy anh bắt đầu đây.”

Minh Quang thuộc tuýt người hành động, được sự cho phép thì lập tức nhanh nhẹn cởi quần áo của hai người ra ngay. Vệ Lam cũng hơi phối hợp, thậm chí còn chủ động cởi quần của Minh Quang.

Hai người đều là thanh niên trai tráng, đã cởi thì không thể kiểm chế được. Vệ Lam cảm nhận được nơi ấy của Minh Quang đang đụng vào giữa hai chân mình.

Ôm nhau, hôn nhau, mọi chuyện cứ diễn ra hết sức tự nhiên. Bọn họ yêu nhau đã được hai ba năm, những hành động thế này cũng đã sớm xảy ra.

Nhưng khi bàn tay hơi chai sần của Minh Quang sờ lên cơ thể trần trụi của Vệ Lam, từng bước từng bước đi xuống thì cơ thể vốn đang mềm nhũn của cô cũng bắt đầu cứng dần theo bàn tay của anh. Cơ thể nóng bỏng cũng từ từ hạ nhiệt, dần dần trở nên lạnh giá.

Cuối cùng Minh Quang phải dừng lại, thở dài một cách nặng nề, xoay người xuống, ôm đầu của cô. “Em vẫn nghĩ tới nỗi ám ảnh ngày trước sao?”

Vệ Lam thất vọng gật đầu, nói với giọng trêu đùa. “Làm sao đây anh? Có khi nào em sẽ còn trinh cả đời không?”

Minh Quang ngắt cô một cái. “Làm gì có chuyện đó, em nghĩ anh là thái giám chắc? Bây giờ anh không ép buộc em, nhưng anh cũng phải nói trước, đến đêm động phòng hoa chúc, dù em có không khó chịu thì anh cũng sẽ cưỡng bức em.”

“Xí, có ai nói là gả cho anh sao?” Vệ Lam xì một cái.

“Chúng ta đã làm đến thế này mà em còn không muốn gả cho anh sao?” Minh Quang nâng mặt cô lên, hôn một cái thật mạnh.

“Làm thế này là làm gì?” Vệ Lam giãy khỏi anh, cười ha hả: “Chẳng phải chúng ta chỉ đắp chăn nói chuyện phiếm thôi sao? Còn trong sạch hơn nước tinh khiết nữa.”

Minh Quang cười, nằm ngay ngắn lại. “Em nói xem, nếu người khác biết chúng ta ở chung lâu thế rồi mà còn chưa làm thì có nghĩ là mình bị bệnh gì đó không?”

Vệ Lam cười ha hả. “VẬY chắc chắn sẽ nghĩ là do anh không làm được rồi.”

“Anh không làm được sao?” Minh Quang làm bộ dữ dần, đè cô lại, vừa chọc lét vừa hôn khắp mặt cô, thở hồng hộc. “Em có tin là anh đè em ra làm liền bây giờ không? Xem thử anh có làm được không thì biết.”

“Dạ dạ, em sai rồi, là do em có bệnh.”

“Ai da, mẹ ơi, không được rồi!” Minh Quang thở hổn hển, buông cô ra, bịt phía dưới lại. “Anh phải vào toilet an ủi người anh em của anh cái đã. Em ngủ trước đi, lát anh sẽ quay lại với em.”

20 phút sau, Minh Quang tươi tỉnh trở lại phòng, Vệ Lam đã mặc áo ngủ, ngồi trên giường, áy náy nắm lấy tay anh. “Minh Quang, anh có cảm thấy bạn gái như em đúng là không làm tròn trách nhiệm không?”

“Sao lại thế được?” Minh Quang ôm cô, cùng nằm xuống. “Lam Lam của chúng ta vừa giỏi giang, vừa đảm đang, là một người bạn gái đạt trăm phần trăm.”

“Anh đừng dỗ em.” Vệ Lam đẩy anh một cái. “Đàn ông các anh, ai chẳng là động vật dùng nửa người bên dưới để nghỉ, anh đừng nói là mình chưa từng mất hứng. Hay là lần sau anh cứ đè em ra làm cho xong đi, đừng có lo em có khó chịu hay không.”

“Em đừng có mà vũ nhục anh. Anh là một nhà thiết kế tài ba, chắc chắn là một người đàn ông phải dùng đầu óc để suy nghĩ, sao có thể chỉ nhìn vào nửa thân dưới. Đương nhiên là anh muốn làm chuyện đó với em, nhưng trong lòng em còn bị ám ảnh, trước khi khắc phục được nó, nếu anh mà cưỡng ép thì chỉ sợ là bóng ma trong lòng em càng nặng nề hơn.”

“Minh Quang, anh thật là tốt.” Vệ Lam cảm kích nói, nói xong lại cười ha hả một cách xấu xa. “Không cần em lên mạng đặt mua cho anh một con búp bê tình dục thật sao?”

Minh Quang vuốt cằm trông rất bỉ ổi. “VẬY em xem xem có Trần Vũ Yên hay không nha.”

“Đi chết đi.” Vệ Lam cười, đập cho anh một phát thật mạnh.

Trần Vũ Yên là nữ thần trong lòng Minh Quang, đó là một phát thanh viên xinh đẹp, nổi tiếng mấy năm nay, dáng người đạt tỷ lệ vàng, đã trói lấy trái tim của biết bao chàng trạch nam. Tuy Minh Quang không hoàn toàn là trạch nam, nhưng cũng là một thành viên trung trinh trong đám fan hùng hậu của Trần Vũ Yên. Anh thích lấy Trần Vũ Yên ra để chọc Vệ Lam, thích nhìn cô giả vờ ghen tuông. Đương nhiên, Vệ

Lam cũng có chàng anh thần tượng, thỉnh thoảng lấy ảnh bán nude của mấy ảnh ra để trên anh. Đây chỉ là trò đùa vô thưởng vô phạt, một thú vui của những người yêu nhau, sẽ không ai để nó trong lòng.

Minh Quang nói đùa xong, chợt nghiêm mặt, tức giận nói: “Nói thật, nếu để anh gặp được cái thằng từng quấy rối em, gây cho em nỗi ám ảnh lớn như vậy thì chắc chắn ông đây sẽ thiên nó.” Ngừng một chút, anh nói tiếp. “Lam lam, em đừng nghĩ ngợi nhiều quá, chúng ta sẽ luôn ở bên nhau, cho nên không cần gấp gáp làm gì.”

“Em biết rồi. Ngủ đi.” Vệ Lam vỗ về anh, nói nhỏ trong bóng tối.

Vệ Lam và Minh Quang có thể được coi là một đôi tình nhân không có gì giấu giếm nhau. Lần đầu tiên khi hai người thân mật, Vệ Lam bỗng nhiên cứng đờ, người run lên, giống như là cực kỳ hoảng sợ.

Minh Quang còn tưởng là mình làm cô sợ, nhưng hỏi ra mới biết khi Vệ Lam 17, 18 tuổi đã từng bị một học sinh nam quấy rối nhiều lần, từ đó để lại nỗi ám ảnh nghiêm trọng.

Minh Quang có thể hình dung ra được việc một thiếu nữ gặp phải tình cảnh này thì nghiêm trọng đến mức nào, nên cũng rất thông cảm cho Vệ Lam, chưa từng cưỡng ép cô mà chỉ hy vọng cô có thể từ từ thoát khỏi bóng đen ấy.

Đây là điều làm Vệ Lam rất cảm kích Minh Quang. Mặc dù nhìn anh có vẻ không chín chắn, thậm chí còn hơi non nớt, nóng nảy, nhưng đối với cô, từ đầu tới cuối anh đều hết sức chu đáo.

Thật ra nỗi ám ảnh trong tâm lý đã sớm biến mất, ít nhất cô cho là vậy. Nhưng nỗi ám ảnh của cơ thể thì cứ như là một vết thương vừa kết vảy, khẽ chạm vào là lại đau.

5. Chương 5: Je

Vài ngày yên ổn trôi qua, cảm giác không tốt của đêm đó cũng dần dần tan biến, Vệ Lam cũng hiểu được là do thần kinh của mình quá nhạy cảm. Từ trước đến nay cô luôn lạc quan cởi mở, cũng không thích vướng vào mối ưu phiền không tên.

Chỗ bạn trai của Quách Chân Chân đã xác định sẽ dùng thiết kế của Lam Quang. Quách Chân Chân vui vẻ gọi điện thoại cho cô, hẹn với cô và Minh Quang thời gian đến xem biệt thự.

Vệ Lam vốn đã biết bạn trai của Chân Chân là kẻ có tiền danh xứng với thực. Nhưng khi theo địa chỉ đến nơi thì mới phát giác vẫn có chút ngoài dự kiến của cô. Vệ Lam theo Minh Quang làm thành một đội, coi như đã xem qua không ít khu nhà cao cấp và biệt thự, nhưng cho đến khi nhìn thấy biệt thự trước mắt này, mới biết được cái gì là... biệt thự cao cấp chân chính!

Minh Quang đỗ xe xong, hai người từ trong xe bước xuống, cổng lớn từ từ mở ra, đập vào mắt là bể bơi, vườn hoa và một căn biệt thự ba tầng, chiếm ít nhất ba ngàn mét vuông. Ở Giang Thành tất đất tất vàng này, Vệ Lam không dám nghĩ đến giá của nó.

Quách Chân Chân từ bên trong chạy ra đón tiếp Vệ Lam và Minh Quang: “Hai người đến rồi à?”

Vệ Lam nhìn xung quanh, tặc lưỡi nói: “Chân Chân, bạn trai của cậu không phải là Lý Gia Thành chứ?”

“Đẹp cậu đi!” Quách Chân Chân mỉm cười, đập cô một cái. “Mình đã nói với cậu rồi mà, anh ấy là tổng giám đốc tập đoàn Azre, năm nay còn chưa đến ba mươi tuổi được chưa?”

Vệ Lam tiếp tục nói đùa: “Chưa đến ba mươi tuổi mà có tiền vậy sao, chắc chắn là con trai của Lý Gia Thành, nếu không thì chính là con riêng.”

Minh Quang cười ha ha, tóm lấy mặt cô: “Lam Lam nhà anh chưa hiểu việc đời, nhìn thấy biệt thự cao cấp của hai người nên bị dọa đến choáng váng, nói hươu nói vượn. Chân Chân, em cũng đừng chấp nhặt với cô ấy.”

Quách Chân Chân mỉm cười: “Em còn không rành cậu ấy sao, từ nhỏ cậu ấy đã là miệng chó không mọc được ngà voi.”

“Này này này! Không chơi vậy nha, hai người hợp lại đối phó một mình mình, có thắng cũng đâu về vang gì.”

Quách Chân Chân cười cười dẫn hai người vào bên trong biệt thự. Biệt thự chưa trang trí gì, có vẻ vô cùng rộng rãi, dáng vẻ của Vệ Lam giống hệt như Già Lưu bước vào Đại Quan Viên[1]: “Chân Chân, nhà lớn như vậy, chẳng lẽ hai người tính ở bên trong đánh nhau sao?”

“Mình cũng thấy to quá, nhưng Je thích yên tĩnh, cho nên muốn nhà to một chút.”

“Chân Chân, em đừng nghe cô gái không có kiến thức này nói hươu nói vượn, em nói xem hai người thích phong cách thế nào?”

“Xì...” Vệ Lam liếc anh, đẩy Quách Chân Chân tiếp tục đi tham quan.

Quách Chân Chân vừa dẫn đường, vừa nói với Minh Quang: “Je nói anh ấy đã xem qua bản thiết kế của hai người, rất có lòng tin với cả hai, cho nên làm theo ý tưởng thiết kế của hai người là được, không cần quá câu nệ.”

Vệ Lam đi đến trước cánh cửa màu đen được đóng chặt, nắm tay vịn vịn vịn, a một tiếng: “Đây là phòng ngủ chính à? Sao khóa lại vậy?”

“Ồ!” Chân Chân đi tới, gạt đầu. “Đây là phòng ngủ chính, Je nói anh ấy sẽ phụ trách thiết kế nó, hai người không cần quan tâm.”

“Vậy à!” Vệ Lam lúng túng gạt đầu, trong lòng lại dâng lên cảm xúc khác lạ, nhưng không biết sao lại vậy.

Hai cô gái tán gẫu đủ chuyện trên trời dưới đất, Minh Quang thì lấy thước cuộn ra đo đạc một cách chuyên nghiệp, thỉnh thoảng ghi chép lại.

“Lam Lam, bạn trai của cậu cũng không tồi, xem ra rất nghiêm túc, rất cầu tiến.”

Vệ Lam liếc nhìn Minh Quang đang bận rộn, mỉm cười hài lòng: “Cũng được, dù sao thì nòi nào úp vung nấy, mình là nòi, anh ấy là vung, phối vừa vặn.”

Quách Chân Chân hờn mát đẩy đẩy cô: “Không phải cậu muốn nói mình và bạn trai mình không xứng đấng chứ.”

Vệ Lam ngạc nhiên nhìn cô ấy, bật cười: “Mình đâu có quen Je gì đó của cậu, sao có thể cảm thấy hai người không xứng chứ. Chân Chân của chúng ta tốt như vậy, cho dù không xứng thì cũng là người khác không xứng với cậu.”

“Nói bậy nói bạ, cậu mà gặp anh ấy rồi, cậu sẽ không nói vậy đâu.” Chân Chân cười.

Vệ Lam nắm lấy bả vai cô ấy: “Mình nói thiệt đó, còn nhớ trước đây không, mình từng nói, Chân Chân của chúng ta nhất định sẽ tìm được một bạch mã hoàng tử chân chính.”

“Cậu cũng vậy mà, chẳng qua Minh Quang là hắc mã hoàng tử thôi.”

Minh Quang làm việc xong xuôi, đi đến cười nói với hai người: “Hai cô gái tán gẫu vẫn chưa xong à? Có phải khỏi cần về hay không?”

Vệ Lam đứng dậy, nói với Chân Chân: “Muốn đi cùng hay không?”

Quách Chân Chân lắc đầu: “Tài xế của Je sẽ đến đón mình.”

“Vậy à! Vậy tụi anh đi trước nha.” Minh Quang nói xong, điện thoại trong túi bỗng nhiên vang lên, nghe bên kia nói xong, nhanh chóng gạt đầu: “Được, tôi lập tức tới liền.”

“Sao vậy anh?” Vệ Lam thấy vẻ mặt của anh hơi lo lắng.

“Lần trước trang trí quán bar kia, khách hàng nói cách trang trí của chúng ta có chút vấn đề, bảo anh lập tức đến xem.”

“VẬY anh đi đi.”

“Ừ, Lam Lam, em đi chung với anh...”

Minh Quang còn chưa dứt lời, đã bị Quách Chân Chân ngắt ngang: “Anh Minh Quang, anh bận thì đi trước đi, để em đưa Vệ Lam về, cũng để tụi em nói chuyện nhiều hơn.”

Vệ Lam cũng gật đầu: “Đúng đó, dù sao Chân Chân cũng có tài xế mà, để em đi nhờ xe.”

Minh Quang đi không bao lâu, xe đón Quách Chân Chân đã đến.

Vệ Lam theo Quách Chân Chân ra cửa, nhìn chiếc xe Cadillac màu đen đỗ trước cửa kia thì cảm thấy hơi quen mắt. Tài xế bước xuống xe, lễ phép mở cửa ghế sau cho hai người.

Lên xe, Vệ Lam không nhận được, nhân lúc xe chưa khởi động, khều tài xế ở phía trước: “Bác tài xế, bác còn nhớ tôi không?”

Chiếc xe này đúng là chiếc xe bị Minh Quang tông vào đuôi cách đây mấy ngày. Nhưng mấy hôm nay, không thấy có ai liên lạc lại, chính Vệ Lam suýt nữa cũng đã quên mất chuyện này.

Quách Chân Chân thấy lạ hỏi: “Lam Lam, cậu biết bác Trương à?”

Bác Trương trong miệng cô ấy tất nhiên chính là bác tài xế này.

Bác Trương quay đầu nhìn Vệ Lam, hình như cũng nhớ ra: “Là cô Vệ đây mà.”

Vệ Lam hơi ngạc nhiên: “Sao không liên lạc lại với tôi vậy? Chẳng lẽ không cần chúng tôi bồi thường sao?”

Bác Trương à một tiếng: “Cậu chủ nói không có vấn đề gì lớn nên không muốn truy cứu.”

Quách Chân Chân thấy lạ, nhìn hai người: “Cậu từng gặp Je?”

Vệ Lam lắc đầu: “Đâu có, mấy hôm trước Minh Quang đụng phải chiếc xe này, khi đó chính là bác này lái xe nè, bởi vì đang gấp nên mình để lại cách thức liên lạc, bảo sửa xe xong thì đưa hóa đơn lại cho tụi mình, tụi mình phụ trách bồi thường.”

Bác Trương cũng phụ họa theo: “Đúng vậy, sáng hôm đó đưa cậu chủ đi thì bị xe của cô Vệ tông vào đuôi xe, cô Vệ nói sẽ bồi thường, nhưng sau khi sửa xe xong cậu chủ lại nói cũng không có bao nhiêu tiền, nên bảo tôi khỏi cần liên lạc.”

“VẬY à!” Quách Chân Chân cười cười: “Je không phải là người nhỏ mọn, chút vấn đề nhỏ nhặt này chắc chắn ngại bảo người khác bồi thường phiền phức. Nếu anh ấy biết Vệ Lam cậu là bạn thân của mình, sẽ không tính toán đâu.”

Bác Trương cũng cảm thán: “Đúng đó, thật khéo, cô Vệ lại là bạn thân của cô Quách đây.”

Xe đưa Vệ Lam về văn phòng trước, hai cô gái tạm biệt mà lưu luyến không rời.

Sau khi bác Trương khởi động lại xe, qua kính chiếu hậu, Quách Chân Chân nhìn theo bóng Vệ Lam mờ dần. Khi bác Trương quay xe lại, cô làm như thờ ơ hỏi: “Lần trước bị Vệ Lam tông vào đuôi xe, Je không nói gì thêm à? Anh ấy có nói gì với Vệ Lam không?”

“Không có, lúc ấy cậu chủ ở trong xe không có xuống, hoàn toàn không nhìn thấy cô Vệ, chính tôi là người xuống xe thương lượng với cô Vệ. Cô Vệ đưa danh thiếp, cậu chủ nhận lấy, rồi nói sắp đến giờ, cứ làm theo lời cô Vệ nói là được. Sau khi sửa xe xong, tôi đưa hóa đơn cho cậu chủ, cậu chủ nhìn sơ qua rồi nói số tiền không lớn nên quên đi.”

“VẬY thôi à?”

“Vâng.”

Xe chạy đến dưới một tòa nhà cao cấp thì dừng lại, bác Trương xuống xe đứng ở ngoài, một lát sau, một người đàn ông cao to, phong độ tuyệt vời đi đến.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, ống tay áo xắn đến khuỷu tay, cách ăn mặc có vẻ tùy ý nhưng lại sang trọng tao nhã khó diễn tả được. Khuôn mặt điển trai đến hoàn hảo, đôi mắt đen lầy như mực càng

thu hút sự chú ý của người khác. Tóm lại, toàn thân đều hiện ra khí chất hơn người. Nếu không phải khắp người anh tỏa ra sự lạnh lùng khó tiếp cận, có lẽ anh chính là loại đàn ông mà tất cả phụ nữ đều tự nguyện lao vào chỗ chết.

“Je.” Quách Chân Chân mở kính xe, vẫy vẫy tay với anh.

Trên miệng anh nhếch lên vẻ cười thần nhiên, cười cười với cô: “Nhà thiết kế đã xem biệt thự rồi?”

Vừa nói, vừa để bác Trương mở cửa xe, ngồi vào trong bên cạnh Quách Chân Chân.

“Xem xong rồi.” Quách Chân Chân gật đầu, “Họ nói vài ngày nữa là có thể đưa ra bản thiết kế.”

“Ừ.” Anh khẽ đáp,

Quách Chân Chân nhìn anh, như nhớ ra chuyện gì, nở nụ cười sáng lạn: “Chi Dực, anh xem khéo hay không? Cô chủ của văn phòng thiết kế Lam Quang lại là Vệ Lam. Trước kia em từng kể với anh về Vệ Lam đó, là bạn thuở nhỏ của em, anh còn nhớ không? Đúng rồi, lúc anh vào học lớp của tụi em, đã từng ngồi sau lưng cô ấy đó.”

Vẻ mặt của Chi Dực vẫn bình thường, hình như suy nghĩ một chút: “Hình như có chút ấn tượng.”

“Anh nhớ lại xem, anh thật sự không nhớ cô ấy à?”

Đoạn Chi Dực cười nhạt, thờ ơ lên tiếng: “Anh chỉ nhớ là khi em kể lại chuyện trước kia, hình như thường xuyên nhắc đến cái tên này.”

Dáng vẻ Quách Chân Chân có hơi nản lòng: “Em còn nghĩ rằng anh nhớ cô ấy chứ, khi đó anh ngồi ở sau lưng cô ấy rất lâu mà. Nhưng cũng đúng, bạn học trong lớp tụi em, e rằng một người anh cũng không nhớ. Lúc gặp anh ở Anh, em gọi tên anh, anh cũng đâu có chút ấn tượng gì với em.”

Khóe miệng Đoạn Chi Dực khẽ lạnh lùng cong lên: “Tính cách của anh chính là không thú vị vậy đó.” Dứt lời, lại nói tiếp, “Anh còn chút việc, đưa em về nhà trước.”

“Không phải đã nói cùng nhau ăn cơm trưa sao?” Về mặt Quách Chân Chân có hơi bất mãn.

Về mặt Đoạn Chi Dực lại thần nhiên như trước: “Anh bận, em ăn một mình nhé.”

Sau khi xe dừng lại, Quách Chân Chân miễn cưỡng cầm lấy túi xách, chuẩn bị xuống xe, bỗng nhiên đụng vào vật gì cứng cứng trên chỗ ngồi, tiện tay cầm lên thì thấy: “Ủa? Là điện thoại của Vệ Lam mà, sao lại rơi trên xe?”

Ánh mắt Đoạn Chi Dực hơi sáng lên, trước khi cô mở điện thoại ra xem, đã lấy lại từ trên tay cô, nói một cách qua loa: “Tùy tiện xem điện thoại của người khác không phải là hành vi lịch sự, anh nói bác Trương đưa đến văn phòng của cô ấy là được.”

Quách Chân Chân bĩu môi, còn chưa kịp chào tạm biệt, anh đã kéo kính xe lên, kêu bác Trương khởi động xe.

Đoạn Chi Dực ngồi trên xe, trong tay cầm chiếc điện thoại vừa mới lấy từ trên tay của Chân Chân. Nhìn trần trời màn hình tối thui hồi lâu, im lặng mở ra, nhìn thấy nhắc nhở nhập mật mã, anh không cần suy nghĩ, liền tiện tay nhập vào vài con số.

Sau đó, suôn sẻ mở được điện thoại ra. Khóe miệng Đoạn Chi Dực nhếch lên thành nụ cười khinh khỉnh, quả nhiên vẫn ngốc nghếch như trước, cái gì cũng lấy sinh nhật làm mật mã.

Nhưng nụ cười này của anh còn chưa kịp hiện ra, liền nghiêm mặt lại, trên màn hình điện thoại là ảnh của một đôi tình nhân, biểu cảm của Vệ Lam và Minh Quang cười đến rục rịch, như là cười với người đang nhìn điện thoại này.

Sắc mặt Đoạn Chi Dực trầm xuống, cắn chặt môi, mặt tỉnh bơ nhấn vài nút, mở ra nhật ký cuộc gọi gần nhất, đa số là của một người tên Tiểu Minh Tử, rõ ràng là cách gọi giữa những người đang yêu nhau.

Anh cầm điện thoại, nhắm mắt một lát, khi mở mắt ra, sóng to gió lớn bên trong như tan biến hết. Anh lại mở điện thoại ra, ngón tay thon dài bấm vài cái, im lặng cài đặt xong, đưa cho tài xế ở đằng trước: “Bác Trương, đến văn phòng thiết kế Lam Quang, cầm điện thoại trả lại cho cô Vệ.”

[1] Già Lưu là một nhân vật quê mùa Hồng Lâu Mộng, lần đầu đến thăm Đại Quan Viên xa hoa lộng lẫy trong phủ Vinh Quốc thì cứ há hốc mồm ra nhìn. Câu này dùng để tả dáng vẻ như nhà quê lên tỉnh của Vệ Lam.

6. Chương 6: Người Quen Cũ

Sau khi Minh Quang làm xong bản thiết kế đưa cho Quách Chân Chân, chưa đến hai ngày, Quách Chân Chân liền vui vẻ gọi điện thoại nói cho Vệ Lam biết, bạn trai của cô ấy rất hài lòng về bản thiết kế, hẹn bọn họ bàn bạc trực tiếp trong bữa cơm tối.

Khách hàng đã hẹn, đương nhiên không thể lỡ hẹn.

Một kiến trúc sư mọi ngày lười thôi như Minh Quang, vẫn cố tình sửa soạn cho kỹ, giống như một anh chàng điển trai. Minh đã có danh tiếng rồi, không thể để cho Vệ Lam mất mặt trước Quách Chân Chân và bạn trai giàu có của cô ấy.

Vệ Lam cười to ha hả. Minh Quang chẳng qua chỉ chăm chút một tí xịu, nhưng đúng là nhìn rất đẹp, chắc chắn sẽ không ngờ rằng đây chính là người thường hay chơi game thâu đêm đến sáng, ngày hôm sau trưng bộ mặt râu ria lồm chồm, ngơ ngẩn đi ra ngoài.

Nơi hẹn là một nhà hàng xoay ở ven sông ở Giang Thành, gọi là ‘Một màu sông nước’, là một nơi giá cả đắt đỏ, chủ yếu phục vụ món tây.

Khi Minh Quang và Vệ Lam đến nơi thì Quách Chân Chân đang ngồi ở vị trí bên cửa sổ. Chỗ ngồi bên cạnh của cô ấy cũng đặt một ly cà phê giống như trước mặt cô ấy, chứng tỏ đã có người ngồi ở đó.

Quách Chân Chân mỉm cười nói với hai người: “Je vừa đi nhà vệ sinh rồi, hai người ngồi trước đi.”

Vệ Lam và Minh Quang ngồi xuống, Minh Quang rất khiêm tốn nói đùa: “Nơi này đắt như vậy, hai người nhớ nhẹ tay chút nha.”

Vệ Lam mỉm cười ra vẻ ghét bỏ anh: “Chân Chân, mình không quen tên này đâu nha.”

Quách Chân Chân cũng mỉm cười: “Hai người yên tâm, Je mời hai người, làm sao để hai người bỏ tiền túi chứ.”

“Vậy sao được? Làm gì có chuyện để khách hàng bỏ tiền túi.” Minh Quang hơi nghiêm mặt.

Vệ Lam hòa theo: “Đúng đó, bữa nay phải để bọn mình mời.”

“Hai người đừng khách sáo nữa, chúng ta đều là bạn bè mà.” Quách Chân Chân làm ra vẻ giống như sợ hai người. “Hơn nữa, Je ấy, Vệ Lam cũng biết anh ấy đó.”

“Mình biết anh ấy sao? Sao có thể chứ?” Vệ Lam ngạc nhiên, cô nhanh chóng lật lại ký ức suốt hai mươi mấy năm trời trong đầu mình, nhưng cô quả thật không nhớ ra được bất kỳ người nào có thể trở thành tổng tài của Azre. Hơn nữa người đó không phải vừa mới ở nước ngoài về sao? Đời này cô chỉ mới đi Sing, Malai và Thái thôi.

Quách Chân Chân nở nụ cười rất thần bí: “Tóm lại cậu gặp thì sẽ biết thôi.”

Vệ Lam vẫn còn chưa hết ngạc nhiên thì bên ngoài cửa sổ thủy tinh đột nhiên có ánh sáng của pháo hoa lóe lên. Những luồng pháo hoa kia từ bờ sông bay lên, nổ rộ trên bầu trời, ngang bằng với những tòa nhà cao chọc trời.

Lần đầu tiên Vệ Lam ngồi ở nơi có thể nhìn thấy pháo hoa rực rỡ đến như vậy, màu sắc của ánh sáng rất đặc biệt, toàn là màu xanh lam.

“Vệ Lam, nhìn kìa, đó là pháo hoa màu xanh lam đó, trước giờ mình chưa từng nhìn thấy.” Quách Chân Chân cũng có vẻ rất ngạc nhiên.

“Mình cũng chưa từng nhìn thấy.” Vệ Lam vô thức gật đầu, nhưng khi cô vừa dứt lời, trong đầu bỗng nhiên lại hiện ra cảnh tượng nhiều năm trước. Cô mới nhớ đến, đây không phải lần đầu tiên mình nhìn thấy pháo hoa màu xanh lam. Đó là một buổi tối của đêm ba mươi, pháo hoa màu xanh lam nở rộ trên bầu trời rất lâu, giống y như cảnh tượng trước mắt.

Vệ Lam thầm nghĩ mình thật quái lạ, vội lắc đầu, ném tâm trạng không tốt đó qua một bên.

Pháo hoa vẫn còn được bắn lên, Quách Chân Chân chợt quay đầu, tầm mắt nhìn ra phía sau Vệ Lam và Minh Quang, vui vẻ vỗ tay: “Je!”

Vệ Lam vô thức quay đầu lại.

Sau này, cho dù thời gian trôi qua bao lâu, Vệ Lam cũng khó có thể nói chính xác cảm giác trong giây phút đó.

Cô chỉ biết, mọi thứ xung quanh mình đều biến mất, cả người cô như bước vào một thế giới của người khác, cái thế giới đó đen tối không có ánh sáng. Hoặc có thể nói đơn giản hơn... thế giới của cô giống như sụp đổ trong giây phút đó.

Một người đàn ông dáng người cao ráo điển trai vỗ tay với Quách Chân Chân rồi đi đến, trên môi nở nụ cười, lịch sự, khách sáo đưa tay ra chào hỏi cô và Minh Quang: “Chào hai người, tôi là Đoàn Chi Dực.”

Minh Quang vội vàng đứng dậy, bắt tay với anh: “Chào anh Đoàn, tôi là kiến trúc sư Minh Quang của công ty thiết kế Lam Quang.”

Nói xong, anh mới nhận ra Vệ Lam vẫn còn ngồi đó không nhúc nhích, đẩy nhẹ cô một cái, rồi lại quay qua nói với Đoàn Chi Dực. “Đây là bạn gái của tôi Vệ Lam, công việc hành chính ở công ty đều do cô ấy quản lý.”

Vệ Lam bình tĩnh lại trong tiếng tim đập loạn nhịp, do không muốn Minh Quang nhận ra mình có chỗ khác thường, cô vội vàng đứng dậy, đưa tay ra chào hỏi Đoàn Chi Dực: “Anh Đoàn, chào anh!”

Đoàn Chi Dực nở nụ cười lịch sự, cũng bắt tay cho có lệ với Vệ Lam: “Chân Chân luôn ở trước mặt tôi nhắc người bạn cũ như cô đây.”

Giây phút đó, Vệ Lam đột nhiên không có cách nào có thể gắn ghép người đàn ông chín chắn ở trước mặt này với chàng thiếu niên lạnh lùng năm đó. Nếu không phải bọn họ đã từng cùng nhau sống chung mấy trăm ngày đêm, chứ không phải ba bốn ngày, cô nhất định sẽ cho rằng mình nhìn lầm rồi.

Quách Chân Chân kéo Đoàn Chi Dực ngồi xuống, mỉm cười nói: “Chi Dực, bây giờ anh nhìn thấy Vệ Lam rồi, anh có ấn tượng gì về cô ấy không?”

Đoàn Chi Dực nhếch miệng cười mỉm: “Ừm, có ấn tượng một chút.”

Chân Chân vui vẻ nở nụ cười: “Em nói mà, lúc đó anh ngồi ở phía sau Vệ Lam một thời gian dài, làm sao không nhớ cô ấy chứ?”

Sau đó Minh Quang mới từ từ nhận ra gì đó, nhìn Vệ Lam, rồi lại nhìn Đoàn Chi Dực, chợt hiểu ra nói: “Thì ra ba người là bạn học với nhau à!”

Vệ Lam cười ngượng: “Đúng, lúc trước có một khoảng thời gian học cùng lớp với anh Đoàn.”

Đoàn Chi Dực nở nụ cười như gió thoảng mây bay nói: “Đúng đó, ngày trước tôi có học cùng lớp với cô Lam một thời gian, không ngờ không gặp nhau nhiều năm như vậy, cô Lam vẫn còn nhớ đến tôi, tôi rất lấy làm vinh hạnh nha.”

“Anh cho rằng ai cũng giống anh à! Ai cũng không quen. Em dám chắc năm đó trong lớp không ai là không biết đến anh.” Quách Chân Chân thân mật dựa vào người anh, cười hi hi.

Lúc này người vui vẻ nhất là Minh Quang, giống như trút được gánh nặng nói: “Nếu mọi người đều là bạn học cũ, tôi cũng không cần khách sáo nữa. Vốn dĩ còn muốn giả vờ bình tĩnh kín đáo nữa đó.”

Nếu là mọi khi, Vệ Lam nhất định sẽ bởi vì anh nói đùa, mà hòa theo chọc anh. Nhưng lúc này trong đầu cô trống rỗng, tất cả mọi thứ đều đình công ngay lúc cô nhìn thấy Đoàn Chi Dực, chỉ có thể ngồi yên như khúc gỗ.

“Mọi người cũng đói rồi, chúng ta gọi món thôi.” Đoàn Chi Dực nhấn chuông gọi phục vụ đến, chỉ thản nhiên nói vài câu, lại giống như một tay điều khiển mọi thứ.

Minh quang cầm menu đến, dựa vào Vệ Lam, hỏi nhỏ: “Lam Lam, em muốn ăn gì nào?”

“Tùy anh thôi!” Vệ Lam chỉ cảm thấy cái menu trước mặt rất mờ nhạt.

Minh Quang cũng không phản đối. “VẬY anh gọi đó.”

Bữa cơm đó, Vệ Lam ăn không ngon. Cô giống như người mất đi vị giác, trên bàn bày đầy món ngon vật lạ, nhưng khi bỏ vào miệng, lại chẳng cảm nhận được gì. Thậm chí ngay cả động tác cầm dao nĩa cũng trở nên cứng nhắc.

Cô không biết mình đang lo sợ điều gì, nhưng ngay cả dũng khí để ngẩng đầu lên cũng không có. Không gặp nhau tám năm, không ngờ lại xuất hiện đột ngột như vậy, làm cho cô vô cùng hỗn loạn.

Vệ Lam ngồi ở một góc im lặng, còn ba người kia lại trò chuyện vui vẻ với nhau. Minh Quang và Quách Chân Chân trước giờ là người vui vẻ hay nói, còn Đoàn Chi Dực mặc dù không nói nhiều, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười, khi nghe đến khúc nào hứng thú, thì cũng vuốt cằm gật đầu.

Người này cùng với chàng thanh niên yếu ớt lạnh lùng trong trí nhớ của Vệ Lam, đúng thật là hoàn toàn khác nhau.

Ăn được một nửa, cuối cùng Vệ Lam không chịu đựng được nữa, cô cảm thấy đầu óc của mình cần phải được tỉnh táo một chút, để đối mặt với mọi chuyện đang xảy ra trước mắt.

Từ nhà vệ sinh đi ra, Vệ Lam liền nhìn thấy Đoàn Chi Dực đang đứng dựa vào vách tường nhà vệ sinh trên hành lang, đang chơi đùa với điều thuốc chưa châm lửa trong tay.

Dường như anh đang suy nghĩ gì đó, vẫn chưa phát hiện ra những thay đổi xung quanh mình.

Vệ Lam ngẩn người, hít sâu một hơi, đi về phía trước, nhỏ giọng gọi: “Đoàn Chi Dực.”

Đoàn Chi Dực ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt toát ra vẻ bối rối xa lạ, dường như mình thực sự không quen biết người đứng trước mặt... Nhưng đây cũng chỉ là dường như thôi. Khóe môi anh nhếch lên một vòng cung, từ từ mở miệng: “Vệ Lam, đã lâu không gặp.”

Tám năm, lâu thật, lâu đến nỗi cứ như một thế kỷ vừa trôi qua.

Vệ Lam nhếch miệng, trịnh trọng nói: “Đoàn Chi Dực, chuyện giữa chúng ta, tôi đã không muốn màng đến, hy vọng anh cũng vậy.” Cô ngừng lại. “Cũng hy vọng anh đừng nhắc đến trước mặt Chân Chân và Minh Quang, tôi cảm thấy điều đó không cần thiết.”

“Chuyện giữa chúng ta sao?” Đoàn Chi Dực cầm điều thuốc ở trong tay ném vào sọt rác bên cạnh, giống như đang nghĩ gì đó, giọng điệu có chút đùa giỡn. “Đó chẳng qua chỉ là những chuyện bông bột thời tuổi trẻ, đã nhiều năm trôi qua, tôi làm sao còn để trong lòng chứ. Ồ, đúng rồi, nhắc lại mới nhớ, có phải cô còn muốn tôi nói một câu xin lỗi với cô.”

Giọng điệu của anh làm cho người khác không thấy khó chịu, nhưng nghe anh nói như vậy, cuối cùng Vệ Lam cũng trút được gánh nặng.

Cô phải thừa nhận, Đoàn Chi Dực đứng trước mặt cô lúc này, xem ra đã trưởng thành chừng chạc hơn rất nhiều. Nếu như ngoại hình không giống nhau, cô chắc chắn không gán anh với một Đoàn Chi Dực tám năm trước. Cô nghĩ, lúc này đây, anh đúng thật chỉ xem những chuyện năm đó mình làm là bông bột thời trẻ thôi.

Vì thế, Vệ Lam vẫy tay, trên môi nở nụ cười thoải mái nói: “Không cần không cần đâu, có lẽ năm đó do anh còn trẻ quá không hiểu chuyện thôi, hơn nữa tôi cũng không bị thiệt hại gì nhiều mà.”

Nói thì nói như vậy, nhưng Vệ Lam vẫn phải thừa nhận, đã nhiều năm trôi qua, cô vẫn còn rất sợ người đang đứng trước mặt mình.

Đoàn Chi Dực nhìn cô, ánh mắt có chút lẩn tránh, sau đó nở nụ cười bình thản, thấp giọng nói: “Vậy thì tốt rồi.”

Vô số lần tự lừa mình đây chỉ là trùng hợp, vô số lần nói với mình Đoàn Chi Dực đã trưởng thành không còn là chàng thiếu niên lạnh lùng năm đó, sau khi đi ra nhà vệ sinh Vệ Lam cuối cùng cũng thoải mái được một chút.

“Lam Lam, người bạn học cũ đó của em đúng là một ngôi sao sáng giá nha, vừa đẹp trai vừa có tiền, lại trẻ tuổi nữa.” Sau khi lên xe, Minh Quang vui vẻ đẩy cô, ngừng một chút, anh lại nhún vai. “Nhưng anh để ý, chân của anh ta hình như có vấn đề, cũng xem như có chỗ không hoàn mỹ. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, người có điều kiện như anh ta, cho dù bị tàn tật, cũng có trăm ngàn cô gái chết mê, cũng được gọi là người tàn tật đẹp trai.”

Vệ Lam cười cho qua, không trả lời anh.

Minh Quang nhìn cô, chọc vào má cô, nói đùa, “Lam Lam, em nói xem cả một buổi tối tâm trạng em cứ thấp thỏm vậy? Nếu không phải em với người bạn cũ Đoàn Chi Dực kia không thân, anh còn tưởng em gặp lại người tình cũ đó! Em khai thật đi, có phải năm đó em yêu thầm người ta không? Có phải em từng mơ mộng hão huyền đến người ta không hả?”

Vệ Lam chua chát nhếch miệng, làm gì có mơ mộng hão huyền chứ, nếu có thì chỉ là một cơn ác mộng, nó quá nhiều làm cô gặp ác mộng nhiều năm qua.

7. Chương 7: Buổi Đầu Gặp Gỡ

Khi Vệ Lam 17 tuổi, cuộc sống suôn sẻ, hạnh phúc.

Cơm áo không lo, ba mẹ lại thoả, thành tích xuất sắc, ngoại hình xinh xắn... Ngay cả vấn đề làm Vệ Lam buồn bực nhất thời thanh xuân của mình chính là thỉnh thoảng ba mẹ lại quản lý hơi nghiêm, hơi chặt cũng bốc hơi theo việc ông bố bà mẹ khoa học gia của cô bị điều đến căn cứ phía Tây để tham gia một công trình dài hạn vào năm cô học lớp 11.

Vì rất buồn khi phải xa ba mẹ nên từ hè năm lớp 11, Vệ Lam liền chuyển đến nhà ông ba nội kính yêu để ở, sau đó hăm hở đón chào năm 12 cuối cấp.

Nhiều năm sau, Vệ Lam còn nhớ rõ ngày đầu tiên của học kỳ một năm 12. Trải qua một mùa hè nóng bức, tiết trời dần vào thu, ánh mặt trời ấm áp, bầu trời trong vắt, có cả những làn gió nhẹ từ ngoài khe cửa vào phòng học.

Buổi mai trong lành ấy làm cô lơ mơ buồn ngủ, đến khi giáo viên chủ nhiệm bước vào lớp, cô mới từ trong mộng tỉnh lại, nhưng vẫn cứ nằm xoài trên bàn.

Phòng học bỗng trở nên xôn xao vì sự xuất hiện của một cậu thiếu niên ở ngoài cửa lớp, thế mà cô vẫn không hề hay biết gì.

Mãi đến khi giáo viên chủ nhiệm bước lên bục giảng, ôn hòa nói: “Học kỳ này lớp chúng ta sẽ có thêm một bạn học mới, bạn ấy tên là Đoàn Chi Dực, mọi người vỗ tay hoan nghênh nào”, phòng học lập tức vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt thì Vệ Lam mới từ từ xoay đầu nhìn ra cửa lớp, tò mò nhìn người bạn học mới rất được hoan nghênh kia.

Đó là lần đầu tiên Vệ Lam nhìn thấy Đoàn Chi Dực.

Đó là một học sinh nam cao lớn nhưng hơi gầy, chiếc áo sơ mi đen ngắn tay càng tôn thêm gương mặt trắng bóc, gần như là hơi xanh xao của cậu. Đôi môi không được hồng hào, cộng thêm vẻ mặt lãnh đạm và đôi mắt bị mái tóc che hơn phân nửa kia càng làm toát lên vẻ cao ngạo và u ám của cậu.

Vệ Lam cảm thấy bạn học này rất giống với loài thực vật ngược sáng, thích bóng tối, làm cô không được thoải mái lắm.

Có điều cậu ấy rất đẹp trai, các đường nét góc cạnh, mặt mày khôi ngô, nhất là đôi mắt bị mái tóc che phân nửa kia, cho dù cách một khoảng khá xa nhưng Vệ Lam vẫn có thể nhận thấy vẻ u ám, nặng nề trong ấy.

Vệ Lam thích những cậu học sinh có đôi mắt đen và sáng, chẳng hạn như... Triệu Phi.

Không biết có phải vì ánh mắt tò mò của Vệ Lam quá trắng trợn hay không mà Đoàn Chi Dực đang từ cửa bước vào lớp cũng phải quay đầu nhìn lại, ánh mắt nhìn thẳng vào cô không hề e dè.

Ở tuổi này, Vệ Lam có tính cách cởi mở và nhiệt tình, cho nên cô không hề cảm thấy thẹn thùng trước ánh nhìn của một cậu bạn xa lạ mà ngược lại, để thể hiện sự hoan nghênh của mình đối với bạn ấy, cô không chỉ không né ánh mắt của Đoàn Chi Dực mà còn thoải mái nở nụ cười với cậu.

Ai ngờ Đoàn Chi Dực lại chẳng chút cảm động trước sự nhiệt tình của cô, chỉ thờ ơ nhìn cô một cái, sau đó thu mắt lại, tiếp tục đi vào trong lớp. Nhưng khi cậu sắp quay đầu đi thì chợt bắt gặp nụ cười đang hết sức tươi tắn của Vệ Lam bỗng biến thành ngạc nhiên... tiếc nuối... thương hại.

Phải. Lúc này Vệ Lam đã chú ý đến chân của Đoàn Chi Dực. Khi cậu đứng yên thì cao và dài, không thể phát hiện ra. Nhưng khi cậu bước một bước, liền có thể nhận ra chân phải cậu có vấn đề, bước thấp bước cao... Không ngờ cậu bạn học mới này lại bị thọt, Vệ Lam thương hại.

Một cô gái mười mấy tuổi vẫn chưa biết che giấu cảm xúc, cho nên Đoàn Chi Dực thấy rất rõ vẻ tiếc nuối cùng thương hại trên mặt cô. Điều này quả thật đã làm cho cậu học sinh này vừa phần nộ vừa thấy thẹn. Gương mặt vốn không chút cảm xúc của Đoàn Chi Dực bỗng thay đổi hoàn toàn, cậu trợn cho cô một cái thật dữ dằn rồi đến trước bục giảng, tự giới thiệu về mình một cách qua loa với các bạn phía dưới: “Chào các bạn, mình là Đoàn Chi Dực.”

Nói xong, liền đi xuống chỗ ngồi mà thầy giáo đã chỉ sẵn.

Chỗ ngồi của cậu ở sau Vệ Lam, khi đi ngang qua chỗ Vệ Lam, lại bị cô tò mò nhìn vào đôi chân cò thọt của mình. Mãi đến khi ý thức được ánh mắt không mấy thiện cảm của Đoàn Chi Dực, cô mới lè lưỡi rồi hậm hực thu mắt lại.

Ngày đầu tiên đến lớp, rất dễ buồn ngủ. Việc vừa xảy ra không hề ảnh hưởng gì tới cơn buồn ngủ của Vệ Lam, ngay cả khi tiếng chuông báo hết giờ tự học vang lên mà cô cũng không thức dậy.

“Vệ Lam, Vệ Lam, thức dậy đi!” Cảm thấy mặt mình bị ai đó ngắt mạnh một cái, Vệ Lam bực mình mở mắt ra thì thấy Quách Chân Chân, người ngồi bàn bên cạnh đã băng qua lối đi ở giữa, nằm cạnh cô với vẻ mặt gian xảo.

“Gì đó?” Vệ Lam nửa tỉnh nửa mơ, thì thào hỏi.

Trên mặt Quách Chân Chân có vẻ kích động khác thường, nói nhỏ vào tai cô: “Cậu thấy không, là Đoàn Chi Dực, Đoàn Chi Dực đó nha!”

Vệ Lam thoáng hiểu ra, rồi lấy làm lạ. “Chẳng phải chỉ là một học sinh vừa chuyển lớp sao, cậu kích động thế làm gì?”

Quách Chân Chân vỗ đầu cô một cái, “Nói nhỏ thôi, đừng để cậu ấy nghe được.”, xong ngừng một chút rồi nói tiếp. “Cậu đừng nói với mình là cậu không biết Đoàn Chi Dực nhé?”

Vệ Lam càng thấy lạ. “Sao mình phải biết cậu ta, lẽ nào cậu ta là F4 đến từ học viện Anh Đức sao?”

“Đi chết đi! Cậu xem cậu đi, trong mắt ngoại trừ Triệu Phi của cậu ra thì người khác đều là không khí cả.” Quách Chân Chân véo cô một cái. “Đoàn Chi Dực là một người rất có tiếng trong trường mình, vốn học trước tụi mình hai khóa nhưng năm 12 xảy ra tai nạn xe cộ nên ở nhà dưỡng thương suốt 2 năm, nếu không sao lại chuyển vào lớp mình được chứ!”

“À.” Vệ Lam gật đầu một cách lơ đãng. “Vậy chân của cậu ấy bị thọt là do đụng xe sao?”

Giọng của cô tuy nhỏ, nhưng vì lúc này trong lớp khá im lặng nên những ai ngồi xung quanh đều có thể nghe thấy. Quách Chân Chân tức đến nổi vỗ vào đầu cô, nghiêng rằng nghiêng lợi nói nhỏ: “Bảo cậu nói nhỏ một chút mà, người ta nghe được thì làm sao đây? Còn nữa... Đừng có thọt này thọt kia, đối với Đoàn Chi Dực mà nói thì vấn đề nhỏ nhoi ấy không có chút ảnh hưởng gì cả. Trên đời này có một vẻ đẹp gọi là...”

Mấy chữ ‘đẹp không trọn vẹn’ còn chưa kịp nói ra đã bị Vệ Lam ngắt lời: “đẹp biến thái”, sau đó làm như bình tĩnh, gian xảo nói: “Mình hiểu rồi, thì ra người trước nay cậu vẫn thầm yêu trộm mến chính là cậu ta, bây giờ trời chiều lòng người, cậu có cơ hội rồi đó, ha ha...”

“Đi chết đi!” Quách Chân Chân đỏ mặt, ngượng ngùng đẩy cô một cái rồi trở về chỗ ngồi của mình.

Cách lối đi, Vệ Lam nhìn gương mặt ửng hồng của bạn mình, há miệng nói nhỏ: “Chân Chân, đừng nói cậu thích cậu ta thật đấy nhé? Mình thấy cậu ta cứ lạnh lùng u ám, còn lạnh hơn cả Siberia, hơn nữa còn bị thọt.”

“Vệ Lam, cậu im miệng ỉn.”

“Được được được, không phải bị thọt, là đẹp không trọn vẹn, là thân tàn mà chí không tàn.” Thấy Chân Chân sắp tức giận, Vệ Lam vội vàng nói tránh đi. Một cô gái luôn suôn sẻ trong cuộc sống thường không hay biết gì về sự vô tâm của mình.

“Đúng là miệng chó không mọc nổi ngà voi!” Quách Chân Chân lườm cô một cái rồi giả vờ tức giận, không để ý tới cô.

Vệ Lam cười ha hả không chút hình tượng, đến khi Triệu Phi từ ngoài bước vào, đi đến trước mặt cô, cười hỏi: “Cậu nói gì mà vui vẻ thế?”

“Không có gì, không có gì!” Vệ Lam vội vã lắc đầu, thu nụ cười toe toét của mình lại. Cho dù đã thân thiết với Triệu Phi từ hồi cấp hai, nhưng trước mặt người mình thích, Vệ Lam vẫn bất giác toát lên vẻ thẹn thùng và rụt rè của thiếu nữ.

Quách Chân Chân liếc hai người một cái, ăn miếng trả miếng mà nói với Triệu Phi. “Phi, cậu trông nom Vệ Lam nhà cậu cho kỹ vào, miệng thối chết đi được.”

Cậu thiếu niên mặt mày sáng sủa kia bỗng đỏ mặt vì câu nói này của Quách Chân Chân, sau khi vò tóc gáy của mình thì cười ngây ngô.

Triệu Phi và Vệ Lam có ý với nhau, có thể người khác không biết nhưng Quách Chân Chân quen họ đã lâu nên đã nhận ra từ sớm, thỉnh thoảng lại trêu đùa hai người một cặp.

Vệ Lam nghe Quách Chân Chân nói vậy thì thẹn quá đâm ra tức giận, đứng dậy nhào tới trước mặt cô, bóp cổ cô. “Xem bản tiểu thư trị mi thể nào đây!”

“Phi ơi cứu mạng, có người muốn diệt khẩu nè!” Chân Chân cố ý kêu to.

Triệu Phi ngây ngô mà cười, đứng đó nhìn cô gái mình thích đùa giỡn với người khác, lòng đầy hân hoan của tuổi thiếu niên.

Hình ảnh này bị Đoàn Chi Dực – người ngồi cách đó 4 bàn – nhìn thấy hết. Ánh mắt lãnh đạm của cậu lướt qua 3 người họ, giống như là thờ ơ không thêm để ý, nhưng lại toát ra vẻ lạnh lùng không khác nào băng tuyết.

Mặc dù hai cô gái kia nói chuyện với nhau rất nhỏ nhưng cậu vẫn loáng thoáng nghe được, nhất là những lời của Vệ Lam, từng chữ rơi vào tai cậu. Lạnh lùng, bị thọt, tàn tật... Cậu nắm chặt quyển sách với vẻ mặt không chút biểu cảm, thoạt nhìn thì có vẻ bình tĩnh, nhưng những ngón tay thon dài, sạch sẽ lại hơi trắng bệch vì dùng nhiều sức.

8. Chương 8: Đụng Độ

Đủ mọi phiên bản khác nhau liên quan đến Đoàn Chi Dực đều trở thành đề tài bàn tán lên lút của nữ sinh trong lớp. Vệ Lam mới biết, bản thân cô lạc hậu biết bao, hóa ra cậu bạn học mới chuyển lớp này, mấy năm trước chính là một học sinh lừng lẫy của trường.

Miêu tả của các nữ sinh đối với Đoàn Chi Dực được Vệ Lam tổng kết tóm tắt lại như sau: học tập xuất sắc có thể so với Giang Trục Thụ, chơi bóng rổ như Lưu Xuyên Phong, bối cảnh gia thế theo kịp Đạo Minh Tự.

Một nhân vật lợi hại như vậy, thế mà Vệ Lam cô lại không biết? Trước giờ không biết!

“Đó là bởi vì trong mắt cậu chỉ có Triệu Phi?” Quách Chân Chân cười xấu, nói trúng tim đen chỉ ra nguyên nhân.

Tất nhiên, Vệ Lam không đồng ý, ngồi trên ghế thấp giọng phản bác: “Sai sai sai! Mình thấy mấy người mê trai như các cậu đang ảo tưởng không thực tế. Đoàn Chi Dực kia có lợi hại hay không mình không biết, mình chỉ biết tâm lý của cậu ta chắc chắn có vấn đề. Cậu thấy không, suốt ngày chơi trò u ám như núi băng, khai giảng nhiều ngày như vậy, hoặc là không đến lớp, hoặc là đến nhưng úp mặt xuống bàn ngủ, không bao giờ nói chuyện với ai. Hôm trước mình đi thu bài tập, cậu ta chỉ liếc mình một cái rồi tiếp tục ngủ, biến mình thành con ngốc.”

Quách Chân Chân che miệng cười trên nỗi đau của người khác, cười đến toàn thân phát run: “Đáng đời! Cậu đúng là con ngốc mà, vốn dĩ người ta hơn tụi mình hai lớp, cũng đã học hết một nửa cấp ba, nếu không bị tai nạn xe, đã sớm học đại học rồi. Hiện tại vào lớp chúng ta, chẳng phải là chờ quyết định tuyển thẳng hay sao, ở đây giết thời gian mà, sao làm bài tập của chúng ta được? Hơn nữa, không phải người ta u ám, mà là trầm lặng biết chưa? Khí chất trầm lặng mê người, cậu thì biết cái gì!”

“Oa!” Vệ Lam làm ra vẻ ngạc nhiên, chớp mắt nói. “Không phải cậu thích cậu ta thật chứ?”

Quách Chân Chân đỏ mặt: “Mắc mớ gì tới cậu!”

“Ái chà! Mắc cỡ!” Vệ Lam giả trò trêu ghẹo: “Muốn mình ra mặt giúp cậu dò hỏi ý tứ của người ta không?”

“Cậu dám!” Quách Chân Chân hét lên xong, mắt tự nhiên nhỏ tiếng lại: “Làm ơn đi, cậu ấy hoàn toàn không biết mình, được chưa!”

Vệ Lam cười trộm, thật ra trong bụng đầu định đi, chỉ là do Quách Chân Chân hay lấy Triệu Phi ra để trêu chọc, bây giờ cô biết người cô ấy thầm mến là Đoàn Chi Dực, đương nhiên phải nắm bắt cơ hội trêu chọc lại cô ấy.

Lên cấp ba, đã không còn thông thả nữa, trường trung học của Vệ Lam là trường điểm, mỗi tuần có thể có một ngày nghỉ, xem như là quá nhân đạo rồi.

Vệ Lam không phải là học sinh đặc biệt chăm chỉ, nhưng do từ nhỏ ba mẹ cô thường quản lý chuyện học hành rất nghiêm khắc, cho nên vẫn có tính kỷ luật tự giác cơ bản. Ba mẹ Vệ Lam không ở bên cạnh, ngày thường cô cũng tự giác học tập, nhưng đến ngày chủ nhật, cô vẫn muốn đi chơi cho hết ngày, dù sao ông bà nội cũng để tùy cô.

Đương nhiên, muốn đi chơi cho đã, trước tiên phải làm xong bài tập về nhà.

Vì thế, chiều thứ bảy sau khi tan học, Vệ Lam vẫn ở lại lớp mãi miết làm bài như mọi khi, cho đến khi làm xong toàn bộ bài tập, mới phát hiện trong phòng học đã không còn ai, đèn trên đầu không biết sáng lên từ lúc nào.

Cô vội vàng thu dọn sách vở vào cặp, đeo lên lưng chuẩn bị đi về... Bởi vì cô rất đói bụng!

Đến cửa lớp, lấy ra chìa khóa mà lớp trưởng đã đưa cho, chuẩn bị khóa cửa lại, cô mới phát hiện trong lớp còn có một người, người này không phải ai khác chính là học sinh chuyển lớp – Đoàn Chi Dực kia. Cậu đang cầm một quyển sách, tuy rằng không biết là sách gì nhưng chắc chắn không phải là sách giáo khoa, hình như xem rất say sưa.

“Khụ khụ! Đây...” Vệ Lam đứng ngay cửa, tăng hắng nói. “Bạn ơi, tôi phải khóa cửa.”

Đoàn Chi Dực giống như không nghe thấy, ngay cả mí mắt cũng không nâng lên chút nào.

Bị người ta xem nhẹ như vậy, đương nhiên Vệ Lam có hơi khó chịu. Trước giờ, cô không phải là cô nữ sinh rụt rè hay xấu hổ, thấy cậu không có phản ứng, cô dứt khoát trở vào lớp, đi đến trước bàn của Đoàn Chi Dực, cầm chìa khóa trên tay để lên bàn anh: “Bạn Đoàn Chi Dực, nếu bạn còn muốn ngồi lại lớp, lúc bạn về làm phiên khóa cửa lại. Còn chìa khóa thì tuần sau lên lớp trả lại cho lớp trưởng là được.”

Rất cuộc, Đoàn Chi Dực cũng ngẩng đầu, thản nhiên nhìn cô, giọng nói lạnh lẽo hết như hồ nước vào mùa đông: “Tôi không biết lớp trưởng.”

“Lớp trưởng là bạn Trần Phong đó.” Vệ Lam vừa giải thích, vừa cảm thấy khó tin. Người này vào lớp một tháng rồi, mà ngay cả người tiếng tăm lừng lẫy, bạn lớp trưởng mỗi ngày đi học đều hô ‘học sinh đứng’ cũng không biết.

Đoàn Chi Dực hời hợt liếc cô một cái, giống như không nghe cô nói gì, đứng dậy, hăng hái dọn một chồng không phải là sách vở tài liệu học tập ở bên cạnh, ra khỏi chỗ ngồi.

Vệ Lam ngạc nhiên cả buổi, lúc có phản ứng lại, Đoàn Chi Dực đã ra khỏi phòng học. Cô nhanh chóng cầm lấy chìa khóa, xoay người ra cửa.

Đến khi cô khóa cửa xong, vừa quay đầu lại, Đoàn Chi Dực đã sắp đi tới chỗ ngoặt cầu thang.

Vệ Lam thầm nghĩ, đi đứng bất tiện, sao không đi chậm thôi chứ!

Cô nhàn nhã bước đến cầu thang, đúng lúc nhìn thấy Đoàn Chi Dực vừa bước xuống hết bậc thang thứ nhất. Bình thường anh bước đi, chân trái có hơi khập khiễng, không ảnh hưởng lắm đến vẻ đẹp trai của anh. Nhưng khi bước xuống cầu thang, khuyết điểm ấy càng trở nên rõ ràng.

Mỗi lần bước xuống một bậc, đều là chân phải bước xuống trước, rồi sau đó chân trái mới bước theo, động tác như vậy có vẻ rất vụng về.

Vệ Lam nhìn thấy rõ ràng sức nặng của chồng sách mà anh cầm trong tay, không biết là thần kinh mắc gió gì, hai ba bước nhảy xuống bậc thang, đi đến bên cạnh Đoàn Chi Dực, nhiệt tình nói: “Đoàn Chi Dực, tôi cầm sách giúp bạn nhé?”

Cô tự cảm thấy bản thân tốt bụng như thế, cho dù Đoàn Chi Dực từ chối, cũng có thể từ chối một cách thân thiện. Nhưng không ngờ, trên mặt Đoàn Chi Dực lại hiện lên vẻ tức giận, giọng điệu chẳng những không thân thiện, còn rất lạnh lùng: “Là chân tôi bất tiện, chứ không phải tay!”

Nói xong không đợi Vệ Lam phản ứng lại, người đã nhanh chóng bước lúc nặng lúc nhẹ xuống lầu.

Vệ Lam đứng tại chỗ sờ mũi, có hơi khó chịu cộng thêm không cam lòng, cho dù cô vui vẻ giúp đỡ người khác với Đoàn Chi Dực mà nói có thể không thích hợp, nhưng dù sao cô cũng có lòng tốt thôi mà.

Haizzz! Đúng là một tên nhạy cảm cố chấp, cô định nghĩ lại lần nữa cho Đoàn Chi Dực.

Lúc này là thời điểm mới lên đèn, trong vườn trường ngoại trừ ánh đèn đường mờ nhạt, gần như không một bóng người. Cho nên cả trường học chỉ có tiếng bước chân của Đoàn Chi Dực và Vệ Lam.

Vệ Lam đi sau lưng cách Đoàn Chi Dực vài mét, hai người một trước một sau, bước chân pha tạp hỗn loạn, có chút kỳ lạ.

Vệ Lam cũng hiểu được tình hình hiện tại, cảm thấy lạ, cứ như cô đi theo Đoàn Chi Dực vậy. Nhưng cổng trường chỉ có một cái, cô không đi ở đây thì đi ở đâu chứ? Vì thế, cô đành phải phân tán sự chú ý của mình, không nhìn bóng lưng của người ở trước mặt, không để ý đến bước chân lúc nặng lúc nhẹ của anh.

Cô hết nhìn xung quanh một hồi, bỗng nhiên phát hiện người trước mặt dừng lại, chậm rãi quay đầu lại, nhìn cô có chút nham hiểm, giọng điệu mất kiên nhẫn, nói: “Vui lòng đừng đi sau lưng tôi!”

Bởi vì lòng tốt trước đó bị lạnh lùng từ chối, trong lòng Vệ Lam liền nảy sinh sự bất mãn với người này, bây giờ lại nói ra những lời như vậy, đương nhiên khiến cô cảm thấy tức giận.

Cô tức giận bước nhanh lên phía trước, đứng cách anh khoảng nửa mét, chống nạnh làm ra bộ dạng dữ dằn thô lỗ: “Bạn học này, làm ơn nhìn cho rõ, chỗ này chỉ có một con đường, tôi không đi ở đây, xin hỏi phải đi thế nào?”

Đoàn Chi Dực mím môi không trả lời, chỉ nhìn cô với sắc mặt u ám. Ánh mắt tối đen như mực kia, giống như mũi tên độc ngấm ý lạnh, khiến Vệ Lam thấy chột dạ.

Vệ Lam không cam lòng bị khí thế của anh lấn át, nhe răng nhếch miệng, đi vài bước lên trước anh, rồi quay đầu lại hừ một tiếng nói với anh. “Bây giờ là bạn đi theo tôi!”

Nói xong hất đầu quẩy cặp đi nhanh về trước.

Đoàn Chi Dực đứng tại chỗ, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn về bóng lưng chuyển động dưới ánh đèn đường ở phía trước. Bàn tay cầm sách của cậu nắm chặt lại, dưới màn đêm, không khỏi thở dài, mang theo sự buồn bã mất mát.

Vệ Lam cảm thấy bản thân đã giáng trả một đòn, tâm trạng vô cùng thoải mái. Khi đi tới cổng trường, nhìn không được quay đầu lại, Đoàn Chi Dực đi sau lưng cách cô khoảng mười mét, cô đặc ý hứ một tiếng, chạy ra trạm xe cách cổng trường không xa để chờ xe buýt.

Ngay lúc này, từ chiếc xe hơi màu đen sang trọng, một người đàn ông mặc vest đen bước xuống, Vệ Lam vốn không để ý, nhưng nghe thấy người đó đi đến sau lưng cô, cung kính gọi một tiếng: “Cậu chủ.”

Cô nghĩ, thời đại nào rồi mà còn xưng hô theo kiểu phong kiến thế này, tò mò quay đầu lại nhìn, thấy người nọ không phải gọi ai khác mà chính là Đoàn Chi Dực.

Khi cô quay đầu lại, người mặc vest đen đã nhận lấy chồng sách trong tay Đoàn Chi Dực, còn có cặp đeo bên người cậu.

Vệ Lam mở to mắt nhìn, nhìn thấy Đoàn Chi Dực chưa đưa mắt ra hiệu gì thì người mặc vest đen nọ đã mở cửa cho xe cậu.

Dáng vẻ đặc ý vừa nãy nháy mắt biết mất tiêu. Nhất là khi nhìn thấy chiếc xe nghiêng ngang chạy đi, chỉ để lại vài vòng khói, khiến cô hít vài hơi.

Vệ Lam tức giận giậm chân, có tiền thì ngon lắm sao!

9. Chương 9: Bạo Lực

Dù sao Vệ Lam cũng chỉ là một cô gái mới mười bảy tuổi, có chút không thích cái người tên Đoàn Chi Dực, nên đã bị cô cho trôi vào trong quên lãng, tiếp tục cuộc sống vô tư vui vẻ cũng có lo âu của một học sinh lớp mười hai.

Lên lớp mười hai, hoạt động ngoại khóa đã ít hơn chút. Thỉnh thoảng các nữ sinh nói chuyện tán dóc với nhau, còn các nam sinh bớt chút thời gian chơi bóng, đại khái cũng chỉ có thế.

Ăn xong bữa trưa, Vệ Lam và Quách Chân Chân quay trở về lớp, vừa hay lại gặp Triệu Phi và các bạn trai cùng lớp đang ở trên sân chơi bóng. Triệu Phi từ năm lớp mười đã bắt đầu làm đội trưởng của đội bóng rổ, đứng ở vị trí tiền đạo đánh đường bóng rất đẹp.

Quách Chân Chân nhìn thấy vẻ mặt hớn hở của Vệ Lam, liền thúc cô mấy cái, rồi kéo cô đi đến phía sau hàng rào của sân bóng, nói: “Nếu cậu muốn đi xem thì cứ đi đi!”

Vốn dĩ Vệ Lam cũng không phải là loại con gái hay e dè, hơn nữa cô thích nhất là dáng vẻ nhảy lên đỡ bóng của Triệu Phi trên sân, vừa sáng chói lại rất đẹp trai, cho nên liền vui vẻ theo Quách Chân Chân đi về phía trước.

Lúc hai người đứng ở ngoài sân, Triệu Phi nhìn thấy cô, liền ôm lấy trái bóng bớt chút thời gian vỗ tay với cô, vừa lơ đãng một chút, bóng liền bị người khác lấy mất.

Vệ Lam nhìn về mặt ngơ ngác của cậu ấy cười to ha hả.

Vì đây không phải là trận đấu chính thức, cho nên Triệu Phi thừa dịp trong lúc lau mồ hôi uống nước của giờ giải lao, chạy đến nói với cô vài câu.

Đây chẳng qua chỉ là một buổi chiều vô cùng bình thường, cho đến khi Triệu Phi chuyển bóng, không cẩn thận đưa bóng ra ngoài. Sau đó là một tràng tiếng thở yếu xìu của những cầu thủ trong sân.

Vệ Lam quay đầu nhìn theo bản năng, thì ra người bị trái bóng đập vào, không lệch tí nào, không phải ai khác, mà chính là anh chàng kiêu ngạo lạnh lùng Đoàn Chi Dực vừa mới chuyển vào lớp mình.

Trái bóng to đó đập trúng vào đầu cậu ta, sau đó rơi xuống đất.

Đoàn Chi Dực vẫn đứng yên tại chỗ dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, hơi khom người xuống, nhanh chóng nhặt lấy trái bóng ở dưới đất.

Đối với đa số học sinh mà nói, họ không chỉ sợ Đoàn Chi Dực theo nghĩa là đàn em nể sợ đàn anh, mà còn sợ chính con người của Đoàn Chi Dực.

Những lời đồn đãi về Đoàn Chi Dực, mặc dù của bọn con trai không ít hơn bọn con gái, chỉ là quan điểm của con trai và con gái không giống nhau. Nghe nhiều nhất ở các bạn nữ về Đoàn Chi Dực là một chàng trai quyền rũ lạnh lùng, còn nghe thấy nhiều nhất ở các bạn nam đó là gia đình người này là kẻ làm mưa làm gió, có gia thế rất đáng sợ. Ví dụ như, đã từng có một anh chàng không biết sống chết chạy đến trêu chọc cậu ta, từ đó về sau không còn nhìn thấy chàng trai đó nữa.

Triệu Phi hiển nhiên cũng nghe thấy những lời đồn đãi này, cho nên sau khi biết được mình đụng đến Đoàn Chi Dực, lập tức đứng yên tại chỗ lớn tiếng nói xin lỗi cậu ta, sau đó chạy đến lấy bóng về.

Lúc đó Đoàn Chi Dực đang tung bóng ở trên tay, về mặt của cậu vô cảm, ánh mắt lạnh lùng nhìn Triệu Phi chạy đến chỗ mình, đến lúc hai người chỉ còn cách nhau 3 4 mét, cậu ta liền ném mạnh trái bóng trong tay ra.

Nhanh, chuẩn, mạnh!

Triệu Phi né không kịp, bị cậu ném nguyên trái bóng vào mặt, cả người lảo đảo, hoa mắt chóng mặt, rồi ngã xuống đất.

Những người trên sân trong phút chốc tay chân luống cuống, ào ào chạy đến đỡ Triệu Phi. Nhưng không hề có một người nào nghĩ đến, hay có dừng cảm trách móc kẻ gây chuyện kia.

Vệ Lam cũng bị dọa hết hồn, chạy đến xem thử, Triệu Phi mặc dù không bị nặng đến mức ngất xỉu, nhưng mũi đã bị chảy máu, rõ ràng có thể nhận ra Đoàn Chi Dực ra tay không nhẹ.

“Cậu sao rồi?” Vệ Lam lo lắng hỏi.

Ở trước mặt người con gái mình thích xảy ra chuyện như thế này, Triệu Phi ít nhiều cũng có chút xấu hổ, cậu chịu đau phẩy tay: “Mình không sao, không sao!”

“Làm sao mà không sao hả? Chảy máu rồi còn gì, mọi người mau đưa cậu ấy vào phòng y tế đi.” Lời nói của Vệ Lam cuối cùng cũng nhắc nhở mấy bạn nam đang đứng bên cạnh, tay chân luống cuống dìu Triệu Phi đi đến phòng y tế.

Những người còn lại trên sân thì lú lú bần thần, nghe thấy đâu đó có người xì xào nói nhỏ: “Cho dù bị ném trúng, thì người ta cũng đâu có ý, sao lại ném mạnh như vậy chứ! Người gì mà bá đạo quá đi!”

Nghe thấy tiếng xì xào nhỏ nhỏ đó, nếu không phải Vệ Lam không có lòng muốn nghe, chắc chắn không nghe ra được nghĩa đen của những lời này.

Vốn dĩ Vệ Lam chuẩn bị đi đến phòng y tế với Triệu Phi, nhưng nhìn thấy có một đám con trai vây quanh, mình cũng không giúp được gì. Cho nên đứng yên một chỗ không nhúc nhích, nghe thấy có một vài người ở bên cạnh nhỏ giọng oán trách, liền nhớ đến kẻ đầu xỏ vừa gây ra chuyện này.

Cô quay đầu lại nhìn, Đoàn Chi Dực đã đi xa hơn hai mươi mét.

Quách Chân Chân đứng ở bên nhìn theo tầm mắt của cô, lại nhìn thấy vẻ tức giận của cô, vội giữ cô lại: “Vệ Lam, cậu muốn làm gì vậy?”

Vệ Lam đẩy tay cô ra, hùng hổ đuổi theo Đoàn Chi Dực, lúc bắt kịp cậu ta, vươn tay dùng sức đẩy cậu ta từ phía sau một cái, lớn tiếng gào lên: “Đoàn Chi Dực, cậu thật quá đáng!”

Đoàn Chi Dực bất ngờ, cơ thể ngã về phía trước hai bước, bấp bênh, cuối cùng cũng không té ngã xuống. Cậu ta quay đầu lại, tức giận nhìn người đang nổi nóng, lạnh lùng nói: “Sao nào? Muốn bênh vực kẻ yếu sao?”

“Triệu Phi cũng đâu có cố ý, tại sao cậu phải làm vậy?”

Đoàn Chi Dực nhếch miệng, cười như không cười: “Tôi cố ý đó.”

“Cậu... cậu quá ức hiếp người mà!” Vệ Lam tức muốn chết, nếu bây giờ cô là con trai, cô nhất định sẽ đánh cậu ta một trận. Cô dùng sức hít mấy cái, nói: “Cậu nhất định phải xin lỗi Triệu Phi!”

Mặt của Đoàn Chi Dực trầm xuống, nói: “Xin lỗi sao? Trong từ điển của Đoàn Chi Dực tôi không có hai chữ xin lỗi.”

“Vệ Lam, cậu làm gì vậy?” Quách Chân Chân thở hì hục đuổi theo, giữ chặt Vệ Lam đang giống như một con thú sắp phát điên. Sau đó nhỏ nhẹ xin lỗi Đoàn Chi Dực: “Tính tình cô ấy hơi nóng nảy, mong cậu đừng để bụng.”

“Gì chứ?” Vệ Lam nhăn mặt, nói: “Rõ ràng cậu ta ức hiếp người khác, Triệu Phi chỉ bất cẩn ném bóng trúng cậu ta, cậu ta làm sao có thể làm mũi của Triệu Phi chảy máu như thế chứ?”

Quách Chân Chân nhìn thấy Vệ Lam cứ bướng bỉnh, sợ cô sẽ chọc giận Đoàn Chi Dực. Một mặt vừa mỉm cười với Đoàn Chi Dực, một mặt cố hết sức kéo Vệ Lam đi.

Đoàn Chi Dực nhìn hai người vật lộn với nhau rồi khỏi được vài bước bằng vẻ hững hờ, bình tĩnh mở miệng: “Vệ Lam, đây là lần cuối cùng tôi cảnh cáo cậu, đừng trêu chọc tôi nữa!”

Lời nói của cậu ta làm cho Vệ Lam tức giận, cô nhảy dựng lên từ phía xa chỉ tay về phía cậu, nói: “Tôi trêu chọc cậu gì hả? Đoàn Chi Dực, cậu đừng đổ thừa nha!”

Nếu Quách Chân Chân không kéo cô, có lẽ cô đã chạy đến đó đánh cậu ta một trận.

Về mặt của Đoàn Chi Dực không thay đổi, hờ hững hừ một tiếng, không hề trả lời câu hỏi của cô, quay người bỏ đi.

Vệ Lam giận tới đỏ mặt, mỗi một tiếng hít thở ngày càng sâu hơn. Quách Chân Chân nhìn thấy cô không có ý định đuổi theo, mới thử buông cô ra, vỗ ngực nói: “Cậu có biết lúc này cậu làm mình sợ hết hồn, cậu còn dám đẩy Đoàn Chi Dực!”

“Mình không những đẩy cậu ta, mà mình còn muốn đập cậu ta!” Vệ Lam tức anh ách nói.

Quách Chân Chân sợ hãi cố đầu cô: “Cậu không muốn cái mạng nhỏ của mình nữa à! Cậu không biết Đoàn Chi Dực là người như thế nào sao?”

Vệ Lam hờ hững xì một tiếng: “Người như thế nào chứ? Mình chỉ thấy cậu ta là một kẻ khốn nạn nhỏ mọn còn bá đạo.”

Quách Chân Chân chọc vào gò má tròn phồng vì tức giận của cô: “Lúc này cậu không thấy một đồng con trai, nhiều người là bạn của Triệu Phi, cũng đâu dám nói thay Triệu Phi lời nào. Như vậy cậu còn không hiểu sao? Chứng tỏ Đoàn Chi Dực không phải là người cậu có thể trêu chọc đâu.” Quách Chân Chân ngừng lại một chút, nói chuyện với vẻ thư thả: “Cũng may cậu ta không tính toán với cậu. Đúng rồi, lời cậu ta vừa nói có ý gì vậy? Không lẽ lúc trước cậu từng trêu chọc cậu ta sao?”

“Sao có chuyện này chứ?” Vệ Lam bác bỏ ngay: “Mình ngay cả nói chuyện với cậu ta cũng không có mà.”

Đêm đó vào tuần trước hai người chỉ nói với nhau có vài câu, Vệ Lam cảm thấy chẳng có gì đáng để nhớ nên cho qua.

“Vậy thì tốt!” Quách Chân Chân vỗ vai cô nói: “Loại người như vậy tốt nhất cậu đừng trêu vào, nếu không chết lúc nào cũng không hay đó.”

“Xi, bây giờ là xã hội có pháp luật, chẳng lẽ cậu ta dám giết người phóng hỏa à.” Vệ Lam không đồng ý nói, đột nhiên lại chợt nghĩ đến gì đó, lại hỏi: “Cậu còn biết được cậu ta là người như thế nào, hay là cậu thích cậu ta rồi? Mình thấy cậu tốt nhất nên từ bỏ cái ý nghĩ đó đi.”

Quách Chân Chân cười xòa một cái: “Cậu không thấy cậu ấy rất quyến rũ sao? Dù sao mình cũng chưa từng nghĩ đến muốn gì, chỉ là ai cũng thích cái đẹp mà, đứng từ xa ngắm được rồi.”

Triệu Phi bị Đoàn Chi Dực ném trái bóng vào mặt không nhẹ chút nào, cái mũi sưng hết mấy ngày, bôi thuốc rồi, nhưng nhìn vẫn thấy thê thảm, hơn nữa cả người mấy ngày liên tiếp dường như có chút suy sụp, ngay cả người khác gọi cậu ta đi chơi bóng cũng bị từ chối.

Mặc dù chỗ ngồi của Vệ Lam và Triệu Phi hơi xa nhau, nhưng cô vẫn chú ý sự thay đổi của Triệu Phi. Vì thế trong lòng thầm mắng Đoàn Chi Dực mấy trăm lần.

Ngày thứ bảy lúc tan học, Vệ Lam lặng lẽ đưa cho Triệu Phi một mẫu giấy, hẹn gặp mặt ở sân bóng.

Khi Triệu Phi đến sân bóng, Vệ Lam đang cầm một quả bóng rổ, không được điều luyện mà tập bóng, nhìn thấy cậu ấy đến, liền ném trái bóng cho cậu ấy, còn vẫy tay chào: “Phi, mình muốn học bóng rổ, cậu dạy mình được không?”

Triệu Phi khó lắm mới tiếp được trái bóng đang bay vèo tới, từ từ đi đến: “Vệ Lam, sao cậu lại muốn học bóng rổ vậy?”

Vệ Lam nở nụ cười rục rịch: “Không phải lớp trưởng nói phải biết cân bằng giữa học tập và nghỉ ngơi sao? Chơi bóng rổ có thể rèn luyện cơ thể, còn có thể làm giảm bớt căng thẳng của năm mươi hai.”

Triệu Phi cố nở nụ cười, cúi đầu nói nhỏ: “Vệ Lam à, cậu có cảm thấy mình vô dụng lắm không? Bị Đoàn Chi Dực ném bóng vào mặt cũng không dám nói lại.”

Vệ Lam ngây người trong chốc lát, rồi bất chợt thoải mái cười to, vẫy tay bảo cậu ta ngồi đại xuống sân bóng rổ, cất giọng nói: “Làm gì có đâu? Mình ghét bạo lực nhất! Mình biết rõ gia thế của Đoàn Chi Dực không sạch sẽ, cho nên mọi người đều sợ cậu ta. Chúng ta nước sông không phạm nước giếng, có ai thích trêu vào loại người như thế chứ! Hơn nữa sao cậu lại vô dụng chứ? Cậu chơi bóng tuyệt như vậy, Đoàn Chi Dực chỉ là một tên thọt, ngay cả cọng lông tơ cũng không bằng cậu!”

Mặc dù con gái nói chuyện luôn độc miệng, nhưng một thanh niên mới mười mấy tuổi vẫn hồn nhiên vui tươi, chớp mắt đã quét sạch mọi u ám của mấy ngày trước, nhìn nụ cười sáng chói như ánh mặt trời của Vệ lam: “Vệ Lam, cậu nói vậy làm mình vui lắm đó. Cậu có biết không, có rất nhiều bạn nữ thầm thương trộm nhớ cậu ta lắm đó.”

“Xề!” Vệ Lam hờ hững vẫy tay nói: “Không biết loại người như cậu ta có gì tốt chứ! Ngay cả Chân Chân cũng thích cậu ta, bị mù hết rồi! Người lạnh lùng kỳ lạ, cho không mình cũng không thèm!”

Triệu Phi xoa đầu cô cười ha hả.

Vệ Lam nhìn thấy cậu ấy vui vẻ trở lại, chợt nhớ đến gì đó, nói: “Đúng rồi, cậu còn chưa biết sao? Lần đó Đoàn Chi Dực ném bóng vào cậu, mình tức điên lên được, liền chạy đến đẩy cậu ta một cái, suýt chút nữa làm cậu ta té ngã, coi như mình trả thù cho cậu rồi đó.”

Triệu Phi lại ngẩn mặt ra, dáng vẻ giống như bị dọa hết hồn: “Cậu đẩy Đoàn Chi Dực sao?”

“Đúng đó!” Vệ Lam hả hê gật đầu, nói: “Đẩy hơi nhẹ, nên cậu ta không bị ngã.”

Về mặt của Triệu Phi trở nên lo lắng hơn: “Vậy cậu ta có làm gì cậu không?”

Vệ Lam lắc đầu: “Không có! Dù sao cậu ta cũng là con trai, làm sao có thể làm khó một người con gái chứ!”

Triệu Phi xoa trán, cả khuôn mặt xanh lè: “Vậy cậu có biết Đoàn Chi Dực là người như thế nào không? Mình nghe nói lúc cậu ta lên lớp mười một, thì bị một bạn học nữ quần lấy, trong lúc tức giận liền xử cô ấy luôn.”

“Hả?” Vệ Lam ngạc nhiên mở to hai mắt, trong chớp mắt không thể tiếp nhận được tin này, lắp bắp nói: “Không... không phải chứ?”

Triệu Phi lo lắng nói: “Mình cũng không biết chuyện này là thật hay giả, nhưng không có lửa làm sao có khói.”

Vệ Lam bặm môi, xoay tròn đôi mắt nghĩ đến vài lần tiếp xúc với Đoàn Chi Dực, mặc dù cậu ta là người lạnh lùng ghê sợ, có chút ghét thái độ của cậu ta, nhưng cậu ta nhìn không giống một tên khốn có thể làm ra tội ác như vậy. Hơn nữa nếu cậu ta tồi tệ như những lời đó, vậy ngày đó cô đẩy cậu ta, chắc chắn cậu ta sẽ không bỏ qua cho cô, chắc chắn sẽ không chỉ nói hai câu không được coi là khó nghe đó.

Vì vậy cô rất chắc chắn mà lắc đầu: “Mình cảm thấy chuyện này chỉ là tin vịt, Đoàn Chi Dực không thể là người xấu xa như vậy.”

Triệu Phi xoa đầu: “Chỉ mong là vậy, tóm lại sau này cậu đừng trêu chọc cậu ta.”

Vệ Lam hất mặt lên, kiêu ngạo nói: “Cậu ta không trêu mình, mình tất nhiên sẽ không trêu cậu ta.”

Triệu Phi cười, đột nhiên nhỏ giọng nói: “Vệ Lam, chúng ta nhất định phải cùng nhau thi vào cùng một đại học của thành phố. Lúc trước mình từng nói, trước khi lên đại học mình sẽ không nói chuyện yêu đương, cho nên đợi sau khi lên đại học mình sẽ theo đuổi cậu.”

Lúc người con trai nói những lời này, mặt lúc nào cũng đỏ ửng lên.

Vệ Lam cũng có chút ngại ngùng, cười xoa vài tiếng, đẩy cậu ấy, đứng dậy làm ra vẻ nói: “Ai cần cậu theo đuổi chứ! Mau dạy mình chơi bóng đi.”

Thực ra trong lòng cô không biết ngại ngùng nghĩ, mới không thèm cậu ấy theo đuổi, đợi sau khi có kết quả thi, không cần đợi cậu ấy ngỏ lời, mình cũng sẽ chủ động ngỏ lời với cậu ấy, cô là người phụ nữ hiện đại mà.

Triệu Phi cười hi hi đứng dậy, cầm bóng vỗ vỗ: “Thế lực của cậu tệ vậy sao? Dạy cậu, cậu cũng học không được!”

“Giáo viên giỏi sẽ không nói những câu như thế này! Bớt nói nhảm đi, mau dạy mình đi!”

.....

Tiếng cười vui vẻ của chàng thanh niên và cô gái, vang vọng rất lâu trên sân, không hề có người để ý đến, phía xa có một chàng trai lạnh lùng kiêu ngạo, vẻ mặt không thay đổi chứng kiến mọi chuyện.

Vệ Lam và Triệu Phi ở trên sân chơi hơn một tiếng, nhìn thấy trời sắp tối, hai người mới luyến tiếc rời khỏi. Nhưng mà vừa đi ra khỏi cổng trường, hai bạn trẻ lại muốn ăn đồ ngọt, liền hi hi ha ha đi đến tiệm bán đồ ngọt ở khu trung tâm đông đúc.

Triệu Phi lái xe đạp, Vệ Lam ngồi ở phía sau, buổi tối mùa thu đã có chút mát mẻ, nhưng dù sao cũng là thanh niên mười mấy tuổi, Vệ Lam cho dù có cởi mở, cũng không dám chủ động ôm Triệu Phi, chỉ len lén nắm chặt gấu áo của cậu ấy, trong lòng vô cùng ngọt ngào.

Lúc Triệu Phi đưa Vệ Lam đến trước đầu hẻm nhà ông bà nội cũng gần chín giờ. Hai người đã rất lâu chưa từng chơi vui như vậy, đều có chút luyến tiếc, nói đùa với nhau vài câu, Triệu Phi mới lưu luyến lái xe rời khỏi.

Vệ Lam đứng ở đầu hẻm, nhìn bóng dáng cậu ấy xa dần, nụ cười trên mặt còn sáng hơn cả mùa xuân. Chỉ là lúc cô quay đầu lại, nụ cười đó chợt đọng lại trên khóe môi.

Chỉ nhìn thấy Đoàn Chi Dực đứng dựa vào tường, trên tay cầm một điều thuốc, đầu thuốc màu đỏ như đang ẩn hiện dưới những cái bóng của ánh đèn đường.

Cậu không nhìn thấy cô, chỉ cúi xuống nhìn chằm chằm mũi chân.

Đây là một con hẻm lâu đời, giờ này rất ít người đi qua. Vệ Lam nghĩ đến những lời Triệu Phi nói, trong lòng có chút lo lắng, cô không biết tại sao Đoàn Chi Dực lại có mặt ở chỗ này nhỉ? Có lẽ đi ngang qua thôi nhỉ?

Cô ôm cặp sách ở trước ngực, đi vào trong hẻm, đoạn đường chỉ ngắn ngủn mười mấy mét, mà hàng xóm láng giềng ở đây cô đều quen biết, nếu như tên này nhắm vào mình thật, bắt quá la lớn kêu cứu thôi, không lẽ cho là mình sợ cậu ta sao?

Nghĩ như vậy, nhưng cũng có chút lo lắng, chỉ là khi sắp lướt qua người Đoàn Chi Dực, rốt cuộc Vệ Lam vẫn nhìn không được, mở miệng cay độc: “Này! Cậu ở đây làm gì hả?”

Đoàn Chi Dực từ từ ngẩng đầu lên, dưới ánh đèn đường, ánh mắt của cậu như hai ngôi sao băng, làm cho người ta có chút khiếp sợ. Cậu nhếch miệng nở nụ cười lạnh lẽo, cất tiếng nói: “Tôi muốn ở đây thì tôi ở đây thôi! Có liên quan gì đến cậu sao?”

Vệ Lam thầm nghĩ thì ra cậu ta không nhắm vào mình, thở phào nhẹ nhõm, chỉ là không cam lòng hừ một tiếng: “Ai thèm để ý đến cậu!”

Nói xong, liền chạy nhanh như chớp vào trong hẻm.

Đoàn Chi Dực đứng thẳng người dậy, điều thuốc cầm trên tay sắp sửa đốt hết, nhìn bóng dáng dần biến mất, quay người bỏ đi.

Vệ Lam chạy một mạch đến cửa ngôi nhà nhỏ của mình, chạy vào bỏ cặp sách xuống, cầm cái ly trên bàn, đổ một ly trà, trái tim lúc này còn đập điên cuồng, giờ mới ổn định lại.

“Lam Lam, sao giờ này cháu mới về vậy? Vừa về lại giống như bị ma đuổi vậy.” Bà nội nhìn cô, yêu thương quở trách.

Vệ Lam bị sắc nước vỗ ngực, thở ra nói: “Bà đừng nói nữa, con vừa gặp quỷ đó.”

“Con nhỏ này!” Bà nội tưởng cô nói đùa.

Bỏ ly nước xuống, Vệ Lam nghĩ lại cảm thấy là lạ. Cái tên Đoàn Chi Dực nếu không nắm vào cô, vậy đêm hôm khuya khoắt có mặt ở đây làm gì?

Một cô gái mười mấy tuổi luôn có thừa lòng hiếu kỳ, trong lòng nghĩ như vậy, rồi lại chủ động chạy ra ngoài lần nữa.

Đi đến đầu hẻm, đã không còn thấy bóng dáng của Đoàn Chi Dực, chỉ còn lại một cái tàn thuốc, ẩn hiện nằm trên mặt đất.

Vệ Lam xoa đầu, khó hiểu quay người, đi nhanh về nhà.

10. Chương 10: Năm Nỉ

Trước khi thi giữa học kỳ, có một cuộc thi kiến thức mang tầm quốc tế, danh sách đã được xác định từ học kỳ trước. Lớp Vệ Lam có 4 người, trong đó có cô và Triệu Phi.

Thành tích của Triệu Phi không được ổn định lắm, nếu tham gia cuộc thi này và đạt giải thì sẽ được cộng thêm 5 điểm khi thi đại học, cho nên chuyện này rất quan trọng với cậu. Còn Vệ Lam thì nghĩ đến chuyện được cùng Triệu Phi đến thủ đô tham gia cuộc thi là đã vui như mở cờ trong bụng.

Nhưng trước khi đi thi vài ngày, giáo viên chủ nhiệm tuyên bố danh sách lần nữa thì tên của Triệu Phi đã biến thành Đoàn Chi Dực. Nhà trường là vậy đó, họ sẽ không suy xét xem học sinh có cần hay không, mà là xem ai có thể chắc chắn lấy được giải thưởng, làm vẻ vang nhà trường mới là quan trọng nhất.

Vệ Lam hết sức bất bình. Cô nghe nói Đoàn Chi Dực sớm đã chắc một suất tuyển thẳng đại học, vậy cậu ta còn chen vào làm quái gì chứ?

Hơn nữa trong thời gian qua, Vệ Lam nghe được rất nhiều tin đồn về Đoàn Chi Dực. Với gia cảnh nhà cậu ta, muốn vào trường nào mà chả được chứ, cho dù nghỉ học 2 năm cũng có thể lên thẳng đại học, thật không hiểu sao cậu ta lại chạy tới đây học 12, hơn nữa còn tranh giành cơ hội với những đứa học sinh phải vất vả phấn đấu trên con đường chông gai này.

Thấy Triệu Phi buồn bã, ủ rũ vì mất tên trong danh sách, Vệ Lam cảm thấy người làm bạn gái tương lai như mình phải làm chút gì đó, chẳng hạn như... bắt Đoàn Chi Dực rút lui.

Có điều, việc này có vẻ giống như nhiệm vụ bất khả thi!

Vệ Lam đấu tranh tư tưởng mấy ngày, cuối cùng, chiều thứ 7, trước khi tan học, cô lặng lẽ nhét một tờ giấy vào bàn của Đoàn Chi Dực, hẹn cậu ta tại vườn hoa nhỏ phía sau sân thể thao của trường.

Vệ Lam biết hành động này của mình rất giống một đứa mê trai, có lẽ ngày nào Đoàn Chi Dực cũng nhận được những tờ giấy như vậy, hơn nữa chắc sẽ chẳng để tâm đến nó nên cô chỉ cầu cho số mình may mắn mà thử xem sao.

Vệ Lam đeo cặp sách, đi qua đi lại trong vườn hoa, giống hệt như một cô gái si tình đang đợi người yêu đến hẹn ước.

Trời càng ngày càng tối, trăng cũng từ từ nhô lên, Vệ Lam chán nản ngồi xổm xuống đất, bực bội vò đầu tóc, cuối cùng quyết định đi về.

Khi cô vừa đứng dậy định đi thì bỗng nhìn thấy trước mặt có một người, không biết xuất hiện từ bao giờ.

Đoàn Chi Dực vẫn ôm nguyên bộ mặt không biểu cảm, dưới ánh trăng càng có vẻ lạnh lùng hơn, nhưng đây là lần đầu tiên Vệ Lam thấy nó đẹp đến mức nghẹt thở, cứ như là thiên thần vừa giáng xuống.

Thế là cô bèn cười rạng rỡ, như hoa nở trong gió xuân.

“Cậu tìm tôi có chuyện gì không?” Đoàn Chi Dực không nhúc nhích, hỏi với giọng lạnh tanh và không kiên nhẫn.

Vệ Lam ôm cặp sách bước tới trước mặt cậu, mỉm cười rồi nói với giọng lầy lòng: “Đoàn Chi Dực, mình có chút chuyện muốn thương lượng với cậu.”

“Nói!” Đoàn Chi Dực cao hơn cô rất nhiều, hai người đứng cách có nửa mét nên khi nhìn cô thì cứ như từ trên cao nhìn xuống. Cậu thờ ơ liếc cô một cái, nói ngắn gọn.

Vệ Lam do dự một chút, cuối cùng nói ra yêu cầu của mình: “Là thế này, cuộc thi kiến thức ấy, cậu có thể đừng đi được không? Dù sao thì cậu cũng được tuyển thẳng, chi bằng nhường cho những người cần nó hơn.”

Dường như Đoàn Chi Dực đã đoán trước được cô hẹn cậu ra đây là vì chuyện này nên nhếch môi cười khẩy. “Sao tôi phải nhường nó cho người khác?”

Vệ Lam thấy vẻ mặt hờ hững của cậu thì cuống lên, giậm chân. “Sao cậu lại có thể như thế nhỉ? Rõ ràng là không cần mà cứ chen vào giành phần vốn thuộc về người khác. Cậu có biết cuộc thi này không hề có ý nghĩa gì với cậu nhưng lại rất quan trọng với người khác không?”

Đoàn Chi Dực thoáng quay mặt đi, nhìn bụi hoa đang đung đưa theo gió ở đằng xa, lãnh đạm nói: “Tôi không đi thì tốt cho người khác, nhưng với tôi thì lại không có lợi lộc gì. Người ta bị gì có liên quan gì tới tôi đâu?”

“Cậu...” Vệ Lam phẫn nộ tới cùng, nhưng chợt nhớ ra rằng không được nổi giận với cậu, khó khăn lắm mới hẹn được cậu ra đây, cô phải dùng mọi cách để thuyết phục cậu. Cô sực nhớ ra điều gì nên lấy từ trong cặp ra mấy quyển truyện tranh dành cho con trai đang rất thịnh hành, đưa cho Đoàn Chi Dực. “Nếu cậu chịu rút tên, mình sẽ cho cậu bộ truyện này.”

Cô phải tốn nửa tháng tiền tiêu vặt mới mua được đó.

Đoàn Chi Dực liếc mấy quyển truyện trên tay cô, khẽ xì một tiếng khinh thường: “Ấu trĩ!”

Vệ Lam nghĩ lại thì thấy cũng phải. Đoàn Chi Dực lớn hơn họ hai khóa, lẽ ra đã là sinh viên, hơn nữa với dáng vẻ hằm hằm cả ngày của cậu ta, nhìn là biết chính là ông cụ non, không giống người thích đọc truyện tranh.

Cô hậm hực định cất mấy quyển truyện tranh, nhưng chưa kịp bỏ vào cặp thì đã bị Đoàn Chi Dực vươn tay ngăn lại. “Có chuyện năn nỉ người khác mà chỉ có chút thành ý thế thôi sao?”

Mắt Vệ Lam sáng rực lên, tưởng rằng đã có hy vọng nên vội vã nhét mấy quyển truyện vào tay Đoàn Chi Dực, rồi nói: “Cậu còn muốn gì nữa?”

Đoàn Chi Dực lướt sơ qua cái bìa của quyển truyện, sau đó tiện tay nhét vào cặp mình, rồi mới băng quơ nói: “Tôi còn chưa ăn cơm.”

Vệ Lam biết điều, lập tức nói: “Mình mời cậu.”

Đoàn Chi Dực không nói gì, lãnh đạm xoay người đi.

Vệ Lam vừa căng thẳng vừa mừng rỡ đi theo sau cậu. Nhưng vừa ra khỏi vườn hoa, đi được mấy bước Đoàn Chi Dực bất ngờ quay đầu lại, mặt mang theo vẻ tức giận, bực bội quát: “Đừng có đi sau lưng tôi!”

Vệ Lam bị cậu ta quát nên hơi sững người ra, chân cũng vô thức bước nhanh tới trước, đi ngang hàng, cách Đoàn Chi Dực khoảng nửa mét. Cô chẳng hiểu ra làm sao nên vô đầu: “Không đi sau cậu thì sao biết cậu muốn đi đâu. Cái cậu này sao mà kỳ cục thế nhỉ?”

Đoàn Chi Dực lườm cô một phát thật dữ dằn, nhưng không trả lời câu hỏi của cô.

Hai người sóng vai nhau đi ra cổng trường, khi đến trước cửa một quán hoành thánh, Vệ Lam bỗng dừng bước, chỉ vào bảng hiệu. “Hoành thánh ở đây ngon lắm nè.”

Tuy Đoàn Chi Dực cũng dừng bước, nhưng cậu vẫn không có hành động gì khác. Vệ Lam thấy mặt cậu có vẻ không thích lắm thì vội vàng nói: “Mình không có gạt cậu đâu, hoành thánh ở đây rất ngon, không tin thì cậu nếm thử xem, nếu không ngon thì mình đi quán khác, dù sao thì cũng là mình mời cậu mà.”

Lúc ấy Đoàn Chi Dực mới chịu theo cô vào cái quán nhỏ chật chội và chen chúc kia.

Có lẽ là trước nay Đoàn Chi Dực chưa bao giờ vào những quán nhỏ bên đường thế này nên từ lúc bước vào cửa, mặt cứ cứng đờ, trông rất khó coi.

Vệ Lam thì chẳng thấy gì, khi hoành thánh được bưng lên, cô còn chủ động đưa cho cậu cái muỗng duy nhất. “Ăn thử đi, ngon lắm đấy!”

Nói xong, cô bắt đầu cầm cúi vào tô hoành thánh. Đợi tên này trong vườn hoa suốt 2 tiếng đồng hồ, đói quá trời quá đất.

Đoàn Chi Dực im lặng nhìn cái đầu gần như đang vùi vào tô hoành thánh của cô. Khi cô ăn, tóc đuôi ngựa trên đầu cũng hơi đung đưa theo. Vẻ mặt lạnh tanh của cậu bỗng thoáng thả lỏng ra, mắt đăm đăm như đang trầm tư.

Vệ Lam húp mấy húp xong, ngẩng đầu lên thấy cậu còn chưa động đũa thì ngòm ngòam nói: “Cậu ăn đi chứ, ngon thật mà.”

Đoàn Chi Dực nhú mày, rốt cuộc cũng chịu cầm muỗng lên, ăn một cách từ tốn.

Thật ra trước nay Đoàn Chi Dực không quá kén ăn. Đối với cậu mà nói, thức ăn chỉ là một thứ cần thiết để duy trì sự sống mà thôi, ngon dở gì cũng chẳng sao. Nhưng khi ăn món hoành thánh nóng hổi này vào, lòng cậu tự nhiên dâng lên một chút ấm áp. Đương nhiên, đó cũng chỉ là chút gì đó không nắm bắt được mà thôi.

Đoàn Chi Dực ăn được nửa chén hoành thánh thì đặt muỗng xuống.

Vệ Lam ăn sạch xong, thấy tình hình trong chén của cậu thì tiếc rẻ mà chép lưỡi.

“Đoàn Chi Dực, cậu đồng ý không tham gia cuộc thi kiến thức nữa đúng không?” Từ quán hoành thánh bước ra, Vệ Lam nhắc lại chuyện lúc này. Bây giờ cô đã có chút tự tin hơn. Lấy truyện tranh của cô, ăn cơm cô mời, Đoàn Chi Dực đã nhận hối lộ thì không thể trở mặt được.

Ai ngờ, Đoàn Chi Dực chỉ thản nhiên liếc cô một cái, thấy vẻ mặt đắc ý của cô thì sa sầm mặt lại: “Cậu cảm thấy tôi lấy vài quyển truyện tranh, ăn nửa chén hoành thánh của cậu là sẽ nhận lời với cậu sao? Đúng là ngây thơ!”

“Ê!” Mặt Vệ Lam biến sắc, tâm trạng vui vẻ vù rồi bỗng trở nên tệ hại, thiếu chút nữa là cô nhảy dựng lên, chỉ vào mặt Đoàn Chi Dực. “Sao cậu lại làm thế được chứ?”

Cô nghĩ ngợi, xong cảm thấy bất lực, cuối cùng nín cặp sách Đoàn Chi Dực lại. “Nếu cậu không chịu nhận lời thì trả truyện tranh lại cho tôi, tôi không tặng nó cho loại người như cậu đâu!”

Đoàn Chi Dực kéo cặp sách lại, đeo ra sau lưng, hững hờ liếc cô một cái rồi đi thẳng về phía chiếc xe hơi màu đen đã đậu trên đường không biết từ lúc nào.

Đến khi xe chạy đi mất, Vệ Lam mới hoàn hồn lại, tức đến nỗi muốn ngồi bệt xuống đất mà khóc. Nịnh nọt cậu ta cả đêm, còn mất mấy quyển truyện và một tô hoành thánh, thế mà lại không được gì.

Sao trên đời này lại có kẻ đáng ghét đến thế chứ!

11. Chương 11: Khiêu Khích

Thời gian diễn ra cuộc thi chỉ còn hai ngày, Triệu Phi bị loại nên tâm trạng sa sút, thuyết phục Đoàn Chi Dực chưa thành công khiến Vệ Lam sút đầu mẻ trán. Cô vốn đang nghĩ sẽ tiếp tục cố gắng đi xin Đoàn Chi Dực nhưng cả tuần nay, Đoàn Chi Dực lại không đến trường, kế hoạch năn nỉ của Vệ Lam đương nhiên bị đổ bể.

Một ngày trước khi diễn ra cuộc thi, sau khi Vệ Lam đắn đo rất lâu, cuối cùng đã ra một quyết định vĩ đại. Cô quyết định nhường suất của mình cho Triệu Phi, dù sao cậu ấy cũng cần năm điểm kia hơn cô.

Vì thế, cô lén gọi điện thoại cho giáo viên, nói bệnh viêm dạ dày cấp tính của mình bị tái phát.

Không thể đến trường, cũng không thể ở nhà khiến ông bà nội sinh nghi, mấy ngày này, Vệ Lam chỉ có thể ngày ngày lưng đeo cặp táp đi sớm về trễ, giả bộ ra dáng đến trường.

Chỉ cần xong ba ngày, là cô có thể danh chính ngôn thuận trở lại lớp học. Ba ngày thôi mà, ôm sách vở, tùy tiện ở ngoài trung tâm mua sắm và Mc Donal chờ rồi lại chờ cũng qua một ngày.

Ngày thứ hai học sinh đi thi đấu, Vệ Lam từ Mc Donal đi ra, chuẩn bị đổi một nơi yên tĩnh. Nhưng vừa mới ra cửa, liền thấy một chiếc xe quen quen dừng ở bên kia đường.

Giây phút đó, liền thấy một bóng dáng quen thuộc, từ trong xe bước ra.

Mắt cô chớp chớp, không dám tin vào mắt mình.

Đoàn Chi Dực ở đây, không phải nên ở thành phố khác, tham gia cuộc thi kiến thức sao?

Cô dụi dụi mắt, xác định bản thân không nhìn nhầm, đầu óc trống rỗng, ra sức kêu lớn tiếng: “Đoàn Chi Dực!”

Đoàn Chi Dực nghe thấy cô kêu to, hình như sững sốt, mới xoay người cách chiếc xe và con đường, xa xa nhìn qua.

Con đường này cũng không rộng lắm, cho nên Vệ Lam mới thấy rất rõ khuôn mặt lóe lên vẻ ngạc nhiên của Đoàn Chi Dực.

Lúc này, Vệ Lam tức đến nỗi lửa giận công tâm, bắt chặp trên đường đông nghịt, vội vàng vọt qua, sau đó đi vòng đến trước mặt của Đoàn Chi Dực, nghiêm mặt quát lớn: “Đoàn Chi Dực, sao cậu lại ở đây? Không phải cậu tham gia cuộc thi kiến thức sao?”

“Tôi thích ở đâu thì ở đó chứ? Hơn nữa, sao tôi lại phải tham gia cuộc thi như vậy, cạnh tranh với một đám học sinh trung học, thắng cũng đâu về vang gì.”

“Cậu... Cậu...” Vệ Lam tức giận đến đầu óc nổ tung, căn bản là cậu ta không muốn tham gia, sao còn phải lừa cô. Cổ vốn “vĩ đại” hy sinh vì tình yêu, giờ phút này lại hoàn toàn biến thành trò cười.

Đoàn Chi Dực nhìn thấy vẻ tức giận không biết làm sao của cô, biểu cảm trở nên vừa lạnh lùng vừa giễu cợt: “Chưa từng gặp qua nữ sinh nào ngây thơ ngu ngốc như cậu vậy, dùng bản thân để thành toàn cho kẻ khác, còn tưởng bản thân vĩ đại biết bao?”

Suy cho cùng cũng chỉ là một nữ sinh mười bảy tuổi, ý thức được sự tặc trách của mình, cùng với việc bị người ở trước mặt này lường gạt, đôi mắt xinh đẹp của Vệ Lam rưng rưng, giọng nói bật ra cũng run rẩy: “Đoàn Chi Dực, tôi cũng đâu cố ý chọc giận cậu, sao cậu lại đối xử với tôi như vậy chứ? Cậu có biết năm điểm kia rất quan trọng với học sinh thi đại học như chúng tôi không?”

Đoàn Chi Dực hừ một tiếng: “Là chính cậu muốn vứt bỏ, có liên quan gì đến tôi! Muốn trách thì trách bản thân cậu ngu ngốc.”

Cậu nói rất đúng, tất cả đều là Vệ Lam tự làm tự chịu. Nhưng nếu không phải trước đó cậu lừa cô, sao cô lại làm sai như vậy chứ.

Tất cả những chuyện này, có vẻ như Vệ Lam muốn đổ lỗi cho Đoàn Chi Dực.

Cô cố gắng chịu đựng, không khóc trước mặt người này, chỉ tức giận trừng mắt liếc cậu một cái, quát: “Đoàn Chi Dực, tôi ghét cậu!”

Một Vệ Lam chưa từng ngã bệnh, vì đả kích này, lại nằm ở nhà suốt hai ngày.

Nhưng sau hai ngày đó, cô trở lại thành một nữ sinh cấp ba tràn trề sức sống. Lúc đi học lại, bọn Triệu Phi đã thi xong trở về, hơn nữa còn thuận lợi có mặt trong bảng xếp hạng, nói cách khác Triệu Phi có thêm năm điểm để thi đại học.

Đường tương lai rộng mở khiến Triệu Phi rất vui vẻ, nếu sự vui vẻ này là vì cô vứt bỏ mà có được, nhưng trên thực tế lại không liên quan gì đến cô, vì thế trong lòng Vệ Lam có chút xót xa.

“Vệ Lam, sao cậu lại đột nhiên ngã bệnh vậy? Đáng tiếc thật đó, đề thi lần này không khó, nếu cậu đi nhất định sẽ thi tốt hơn mình.” Lúc tan học, Triệu Phi nằm bò trên bàn Vệ Lam, lo lắng hỏi han.

Nếu không có Đoàn Chi Dực kia, có lẽ Vệ Lam còn có thể có cảm giác tự hào với Triệu Phi về bí mật này, nhưng hiện giờ chỉ thấy mình thật ngốc. Ngay cả mặt mũi đối diện với Triệu Phi cũng không có, cô nhếch môi: “Phi à cậu đừng nói nữa, tại mình gặp xui xẻo thôi.”

Triệu Phi gãi đầu, từ trong cặp lấy ra một sợi dây đỏ, trên đó có một viên đá nhỏ, cậu kéo tay Vệ Lam đang đặt trên bàn qua, cẩn thận buộc vào cho cô: “Mình nghe người ta nói lúc xui xẻo, đeo đá may mắn sẽ rất hiệu nghiệm. Sau khi mình thi xong, nghĩ đến cậu đột nhiên ngã bệnh, liền chạy đi mua cho cậu thứ này.”

Vệ Lam nhìn sợi dây đỏ trên cổ tay, trên mặt rớt cuộc cũng trời quang mây tạnh, cô gật đầu: “Cảm ơn cậu nhé, Phi.”

Khi hai người đang thân thiết, thì Đoàn Chi Dực, người đã nhiều ngày không đến trường, từ bên ngoài lớp học chậm rãi đi vào.

Đôi với Vệ Lam mà nói, nếu cô lập một danh sách những thứ mình ghét, thì từ một đến mười, chắc chắn chỉ có một cái tên, chính là Đoàn Chi Dực.

Lúc Triệu Phi nhìn thấy cô nhìn về phía cửa lớp, sắc mặt đột ngột biến đổi, cũng ngoảnh lại nhìn tháo bản năng, nhìn thấy là Đoàn Chi Dực, hơi khó hiểu quay lại, thấp giọng hỏi Vệ Lam: “Cậu ta lại chọc giận cậu à?”

Vệ Lam nhếch miệng, xanh mặt lắc đầu, ấp úng nói: “Không có!”

Đoàn Chi Dực bước đến từng bước một, lúc đi ngang qua chỗ ngồi của cô, ánh mắt thoáng hạ xuống, lườm sợi dây đỏ trên cổ tay cô, không thể không chớp động một chút, rồi sau đó thu lại ánh mắt, vờ mặt âm thầm đi về chỗ ngồi phía sau của mình.

Sau khi thi giữa học kỳ, lớp của Vệ Lam và lớp kế bên tổ chức một trận bóng rổ giao hữu.

Nói là thi đấu giao hữu, nhưng từ trước đến nay hai lớp đều cạnh tranh dữ dội, ngầm phân cao thấp đã lâu. Khi chơi bóng, đương nhiên sẽ dốc toàn lực ứng phó. Sau một hiệp bóng, điểm hai bên bằng nhau, đội cổ vũ hét khản cả giọng dưới sân, đội viên trên sân bị thương trầm trọng, nhất là lớp của Vệ Lam.

Học sinh nam trong đội bóng rổ của lớp gồm mười người, một người bị thương ở tay, hai người quá mệt, hai người bị phạt do phạm quy. Khi trận đấu được cộng thêm năm phút, trên sân chỉ còn lại bốn người, trong đó có Triệu Phi.

Không biết làm sao, lớp trưởng Trần Phong với lòng tự tôn nặng mười bảy cân, cởi áo khoát, hiên ngang lăm liết nói: “Mình ra sân.”

Cậu đứng bên cạnh Vệ Lam, làm cô giật mình, hoài nghi hỏi: “Lớp trưởng đại nhân, cậu xác định cậu đích thân xuất trận sao?”

Tên nam sinh béo mập, sáng sủa ôn tồn cười ha ha: “Thêm một người dù sao cũng mạnh hơn, lại có thể yểm trợ cho Phi nhà cậu!”

Quan hệ giữa lớp trưởng và Vệ Lam không tệ, cho nên mới dám nói đùa như vậy. Vệ Lam liếc cậu một cái, khi quay đầu thì thoáng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đang chậm rãi đi ngang qua phía sau.

Cô quay lại, quả nhiên thấy Đoàn Chi Dực không có gì để làm này đang đi ngang qua sân thể dục.

“Này! Đoàn Chi Dực!” Do Vệ Lam ghi thù với cậu, lúc này trong đầu liền nảy ra ý định trả thù.

Đoàn Chi Dực dừng bước, thờ ơ liếc sang hướng cô.

Lúc này, toàn bộ người trên sân đều bị hai người họ thu hút, nhất thời nín thở, cảm thấy bầu không khí im lặng như tờ.

Vệ Lam tiến lên trước, hất mặt, ngang nhiên nói: “Đoàn Chi Dực, tôi nghe nói trước kia cậu là cao thủ bóng rổ. Hiện lớp chúng ta phải thi đấu bù giờ, đúng lúc thiếu một người, cậu là một thành viên trong lớp, hẳn là nên thể hiện tài nghệ của cậu một chút đi.”

Đoàn Chi Dực nhìn cô như nhìn một con ngốc, khước miệng cười khẩy, xoay người muốn bỏ đi.

Nhưng cậu còn chưa cất bước, Vệ Lam lại vội vàng lên tiếng: “Sao vậy? Không muốn vào sân? Hay là không vào được?”

Đối với hành động kiêu ngạo không biết sống chết này của Vệ Lam, ai cũng hít sâu một hơi. Triệu Phi và Quách Chân Chân đã nhanh chóng chạy đến, một trái một phải giữ chặt lấy cô. Triệu Phi khẽ nói vào tai cô: “Vệ Lam, cậu làm gì vậy? Cậu biết rõ cậu ấy...”

Phản tiếp theo không cần nói cũng biết.

Quách Chân Chân cũng hỗn hển bầu cô: “Không phải cậu điên rồi chứ!”

12. Chương 12: Tức Giận

Đoàn Chi Dực sững sờ quay đầu lại vài lần, mặt lạnh như tiền, mắt như dao găm, cứ nhìn cô chằm chằm suốt vài giây.

Cũng chính vì ánh mắt lạnh lùng này mà làm cho Vệ Lam có chút sợ hãi cùng bối rối. Đoàn Chi Dực vừa cởi áo khoác ngoài, vừa chậm rãi đi về phía sân bóng.

Triệu Phi ngăn người vì bất ngờ, nhưng bên kia trọng tài đã thổi còi. Cậu đành phải lắc đầu, quay trở lại sân bóng.

Chân trái của Đoàn Chi Dực không được nhanh nhẹn, mặc dù có thể chạy nhảy, nhưng động tác xem ra rất không được tự nhiên, cũng rất khó coi, so với vẻ mặt điển trai của cậu, thì điều này đúng là chẳng tương xứng.

Những học sinh ở ngoài sân, vì chuyện cậu ra sân, gần như không ai tiếp tục hô hào cổ vũ nữa, mà mỗi người đều căng thẳng nhìn chằm chằm cậu.

Lúc này Vệ Lam ngoài việc có chút bối rối không biết từ đâu ra, nhìn thấy Đoàn Chi Dực không được tự nhiên chạy trên sân, xem ra cậu ta cũng cố gắng lắm.

Các thành viên của lớp khác, cũng không nể nang Đoàn Chi Dực, trong lúc hai bên giành giật, còn cố hết sức đung cậu ta thật mạnh, có mấy lần cậu ta suýt chút té ngã. Còn lớp của Triệu Phi, bởi vì cũng có ít nhiều khúc mắc với Đoàn Chi Dực, cho nên cũng không ai chuyển bóng cho cậu ta.

Vài phút trôi qua, Đoàn Chi Dực ngay cả cơ hội đụng đến bóng cũng rất ít, chứng đừng nói ném bóng.

Nhìn thấy sắp hết giờ, lớp Vệ Lam bỏ sau hai điểm. Vệ Lam nhìn điểm số mà trong lòng căng thẳng, lại nhìn thấy Triệu Phi vừa mới giành được bóng lại bị hai tên giữ lại, bèn quên hết mọi chuyện đứng lên ho to: “Phi ơi cố lên!”

Tiếng hô cổ vũ này rất chói tai, làm cho cả người Đoàn Chi Dực đang đứng ở trên sân run nhẹ. Một cầu thủ bên đội kia ngăn bóng trong tay Triệu Phi, lúc trái bóng bay qua giữ sân, Đoàn Chi Dực đột nhiên tăng tốc về phía trước, giống như một tia chớp cướp lấy bóng.

Lúc này đã bắt đầu thời gian đếm ngược, đội bên kia nhìn thấy bóng trong tay Đoàn Chi Dực, nhanh chóng chạy đến áp đảo, Đoàn Chi Dực vừa di chuyển bóng về inh trong hiệp này, thì đã bị ba người ngăn lại.

Con mắt của cậu ta ngược lên, bắt lấy bóng, dáng người mặc dù không đẹp nhưng cơ thể có thể uyển chuyển nhanh nhẹn, đột ngột nhảy từ dưới lên, cách một khoảng cách khó mà tin được, ném bóng vào trong rổ.

Trái bóng bay một đường cong rất đẹp, trong tiếng thổi còi của trọng tài, trái bóng rơi hoàn toàn vào rổ. Ở ngoài sân liên tục vang lên những tiếng rít.

Ba điểm áp đảo khó mà tin được, làm cho lớp Vệ Lam chuyển bại thành thắng. Ngay lúc bóng đi vào rổ, các cầu thủ đều đổ dồn ánh mắt về Đoàn Chi Dực, cuối cùng vì mất thăng bằng mà té ngã xuống đất.

Là một đội trưởng Triệu Phi nhanh chóng chạy đến, đưa tay ra với cậu ta.

Đoàn Chi Dực chỉ lạnh nhạt nhìn cậu một cái, tự mình chống tay, cố gắng đứng dậy.

Vệ Lam ghét nhất thái độ kiêu ngạo lạnh lùng này của cậu, miệng liền không nhịn được nhỏ giọng nói: “Vốn dĩ chỉ là một tên thọt, có gì hay chứ?”

Tiếng nói của cô rất nhỏ, nhưng đủ để Đoàn Chi Dực nghe thấy rõ ràng.

Cậu ta đứng dậy, từng bước đi về phía cô, trên trán đổ đầy mồ hôi, cả khuôn mặt tái nhợt đến không bình thường.

Đoàn Chi Dực đi đến trước mặt Vệ Lam, nhìn chằm chằm cô bằng ánh mắt lạnh lẽo kỳ lạ, một chữ cũng không nói.

Vệ Lam tự động lùi về sau một bước, lại không cam lòng hất cằm lên, miệng mồm độc ác nói: “Cậu nhìn cái gì? Cho là tôi sợ cậu sao?”

Khóe miệng của Đoàn Chi Dực nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo, cả người nghiêng về phía trước, tay cũng duỗi ra. Vệ Lam cho là cậu ta muốn đánh mình, suýt chút nữa đã thét lên.

Ai biết được, Đoàn Chi Dực chỉ nhìn cô chăm chăm, vươn tay ra lấy áo khoác của mình nằm ở bên cạnh lớp trưởng, sau đó vắt ở trên vai, đi lướt qua người cô, từng bước từng bước rời khỏi.

Những người xem thấy không có gì đáng xem nữa, cũng lần lượt rời khỏi. Triệu Phi thu dọn xong, chạy đến, lo lắng nói: “Vệ Lam, sao cậu lại chọc Đoàn Chi Dực nữa. Mình thấy lúc này cậu ta nhìn tức giận lắm đó. Đi thôi, chúng ta đi xin lỗi cậu ta.”

“Đúng đó đúng đó!” Quách Chân Chân ở bên cạnh nói theo. “Mình thấy vẻ mặt Đoàn Chi Dực lúc này rất khó coi, cậu vẫn nên nói lời xin lỗi cậu ta đi, lúc này cậu cũng quá đáng lắm đó, còn dám nói thách cậu ta ra sân chơi bóng, nhiều người nhìn thấy đáng vẻ trên sân của cậu ta như vậy, lòng muốn giết cậu cũng có đó. Đã vậy cậu còn dám ở trước mặt người ta nói cậu ta là tên thọt.”

“Do chính cậu ta ra sân, cũng đâu phải mình cầm dao ép cậu ta. Mình mới không thèm đi xin lỗi!”

“Đi thôi đi thôi!” Triệu Phi thấy có khuyên cũng không được, đành phải dùng sức kéo cô, đuổi theo Đoàn Chi Dực.

Hai người chạy mười mấy mét, cuối cùng cũng thấy bóng dáng Đoàn Chi Dực.

“Đoàn Chi Dực, cậu đợi đã.” Triệu Phi mở miệng gọi cậu ta.

Đoàn Chi Dực dừng bước, nhưng không quay người lại.

Triệu Phi nhìn thấy Vệ Lam vẫn cúi đầu, không chịu mở miệng nói xin lỗi, đành phải nói tiếp: “Lúc này là Vệ Lam không phải, mình thay cậu ấy xin lỗi cậu. Hy vọng cậu đừng tính toán với cậu ấy.”

Cuối cùng Đoàn Chi Dực cũng từ từ quay người lại, liếc Vệ Lam đang cúi đầu một cái, lại nhìn Triệu Phi dè dặt, nói từng chữ từng câu: “Cậu thay cậu ta xin lỗi sao? Xin hỏi cậu là gì của cậu ta hử? Dựa vào cái gì thay cậu ta xin lỗi?”

Triệu Phi sờ đầu, á khẩu trong chốc lát.

Vệ Lam lúc này quay đầu mạnh lại, nhìn về phía cậu ta: “Tôi cũng không nói muốn xin lỗi cậu. Chính tôi cố ý đó, hơn nữa là tự cậu muốn ra sân, cũng không ai ép. Tôi nói cậu là thằng thọt thì sao nào? Không lẽ đây không phải sự thật sao?”

Trên mặt Đoàn Chi Dực hiện ra một vết rạn mờ ảo, cố gắng hết sức, mới có thể kiềm chế mình. Cậu dùng sức nhắm mắt lại, rồi lại mở ra, giọng nói còn lạnh lẽo hơn so với mọi khi: “Vệ Lam, cậu sẽ phải trả giá vì lời nói ngày hôm nay của cậu.”

Vệ Lam không bị dọa, mà ngược lại Triệu Phi lại bị dọa nhảy dựng lên, cậu vội vàng buông tay Vệ Lam ra, chạy đến trước mặt Đoàn Chi Dực, dùng sức cúi đầu với cậu ta: “Đoàn Chi Dực, Vệ Lam chỉ độc mồm độc miệng thôi, cậu cũng đừng chấp nhặt làm gì. Nếu cậu không vui, có thể đánh mình, đừng làm khó dễ một cô gái như cậu ấy.”

Đoàn Chi Dực liếc cậu một cái, khước miệng khế cười: “Xem ra cậu cũng hèn nhát thật, còn chưa ở bên nhau, chỉ có thể làm vậy để bảo vệ cậu ta thôi à.”

Triệu Phi cười xòa: “Cậu ấy dù gì cũng là con gái, cũng không hiểu chuyện mà.”

Về mặt của Đoàn Chi Dực bỗng trầm xuống: “Triệu Phi, tôi khuyên cậu một câu, tránh xa Vệ Lam một chút. Nếu không mình chết như thế nào cũng không hay biết đấy.”

Mặt mày Triệu Phi tái mét, chỉ thiếu điều ôm lấy cánh tay của cậu ta cầu xin: “Đoàn Chi Dực, có thật cậu không chấp nhặt Vệ Lam chứ, cậu ấy không cố ý đâu, nếu không cậu đánh tôi một cái đi, chỉ cần cậu đừng làm khó cậu ấy.”

“Tránh ra!” Đoàn Chi Dực chán ghét đẩy tay Triệu Phi ra.

Triệu Phi lùi về sau hai bước, Vệ Lam đỡ lấy cậu ta, tức giận nói: “Cậu cầu xin cậu ta làm gì? Không lẽ cậu ta có thể giết mình thật sao?”

“Vệ Lam!” Tính tình của Triệu Phi mọi khi rất tốt, hiếm khi thấy cậu ta tức giận như vậy. “Cậu không thể không biết trời cao đất dày như vậy.”

Đoàn Chi Dực khinh thường liếc nhìn hai người, im lặng bỏ đi.

Vệ Lam đẩy Triệu Phi, có chút tức giận: “Mình thật không hiểu nổi các người, sao ai cũng phải sợ tên Đoàn Chi Dực đó? Nếu cậu ta muốn giết người phóng hỏa, còn có thể ngồi trên cái ghế cấp ba sao?”

Triệu Phi lo lắng lắc đầu: “Vệ Lam, cậu quá ngây thơ rồi, thế giới này không tốt giống như những gì cậu tưởng tượng đâu!”

“Nhưng mình chắc chắn nó cũng không tồi tệ như cậu đã nghĩ.” Vệ Lam vênh vao nói.

Triệu Phi mặt ủ mày chau nhìn gương mặt của người không hiểu việc đời, trong lòng lo lắng giống như có mây đen vây kín.

13. Chương 13: Hăm Dọa

Vệ Lam đúng là ngây thơ, cô chưa từng nghĩ Đoàn Chi Dực sẽ thật sự làm chuyện gì xấu xa kinh khủng với mình, cho nên thấy cậu không đi học hai ngày liền thì liền quên bén đi những việc đã xảy ra mấy ngày trước.

Lại đến chiều tối thứ bảy, Vệ Lam ở lại phòng học làm bài tập, xong xuôi thì đóng cặp sách, vừa ngẫu ngao mấy câu dân ca vừa bước ra khỏi trường.

Cô đi một mình trên đường, được một đoạn thì thấy trước mắt tối sầm, người bị nhắc lên, khi hoàn hồn lại thì đã thấy mình ở trong một chiếc xe.

“Thiếu gia, người cậu muốn bắt đây ạ!”

“Các anh ở ngoài chờ đi.”

Hai tay Vệ Lam bị trói quặp ra sau, nửa nằm nửa ngồi trên băng ghế sau, hoảng hốt nhìn mọi thứ trước mắt mình: nóc xe, băng ghế, và cả Đoàn Chi Dực đang từ cao nhìn xuống mình kia.

“Cậu... cậu làm gì vậy?” Lúc này, khi phải đối mặt với Đoàn Chi Dực, cuối cùng cô cũng biết sợ.

Đoàn Chi Dực cười ruồi, bóp lấy mặt cô: “Tôi đã bảo cậu đừng có chọc giận tôi mà!”

“Tôi đâu có chọc giận cậu, là cậu chọc tôi trước, khiến tôi không thể đi thi cuộc thi kiến thức kia.” Mặc dù sợ hãi nhưng Vệ Lam vẫn cố duy trì chút quật cường của mình.

“Đó là do cậu ngu ngốc, cứ một mực hy sinh cho thứ gọi là tình yêu kia!” Đoàn Chi Dực sa sầm mặt, giọng có vẻ dữ dằn.

Vệ Lam ngớ người ra, sau đó giãy giụa và ngồi thẳng dậy, nhìn thẳng vào Đoàn Chi Dực, mặt cương lên: “Tôi hỏi cậu, rốt cuộc thì cậu muốn làm gì? Cậu đang phạm tội bất cóc đấy biết không!”

“Thế ư?” Đoàn Chi Dực cười cười, rồi làm như lơ đãng nói: “Đúng rồi, cậu có biết cô gái chọc giận tôi lần trước có kết cục gì hay không?”

“Kết cục gì?” Tim Vệ Lam như ngừng đập, hỏi theo phản xạ.

Môi Đoàn Chi Dực mỉm cười đầy vẻ nguy hiểm, xong dán sát vào tai Vệ Lam, nói nhỏ: “Tôi sai người... cưỡng bức cô ta!”

Đùng!

Vệ Lam chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, người run lên bần bật, mặt lập tức trắng bệch.

Có vẻ như Đoàn Chi Dực rất hài lòng với phản ứng của cô, cậu mỉm cười rồi tiếp tục để sát vào tai cô, nói bằng giọng nói của ma quỷ: “Ba thằng đàn ông thay phiên nhau, cả đêm.”

Vệ Lam cũng chỉ là một cô học trò có cuộc sống êm đẹp, chưa từng trải việc đời, nên những lời này vượt quá tầm tưởng tượng của một cô gái tuổi 17. Dù có to gan lớn mật thế nào đi nữa thì lúc này cô cũng sợ tới mức hồn vía lên mây.

Cô ngẩn ngơ một hồi lâu, hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào, chỉ có điều trong đầu không ngừng lóe lên những hình ảnh giữa cô và Đoàn Chi Dực trước kia.

Rất lâu sau, cuối cùng cô cũng òa khóc, thút thít nói: “Xin lỗi cậu, tôi sai rồi, cậu đừng làm vậy với tôi!”

Dù sao thì cô vẫn chỉ là một cô bé 17 tuổi.

Hình như Đoàn Chi Dực bị bất ngờ trước phản ứng của cô nên chau mày rồi hơi lùi lại. Cậu thấy cô khóc lóc rất thê thảm, mặt mày nhăn nhúm lại, chớp mũi cũng đỏ ửng lên từ lúc nào, mắt thì đỏ hoe, nước mắt tèm nhem, còn tí tách chảy xuống không ngừng.

Lẽ nào con gái đều được cấu tạo từ nước sao?

Cậu thấy hơi bức bối. Chẳng qua cậu chỉ dọa cô một chút thôi mà đã khóc đến thế này, vẻ danh giá thường ngày biến đâu mất rồi, thì ra cô cũng chỉ là một con cọp giấy ngây thơ mà thôi, cậu thầm xem thường.

Đoàn Chi Dực khề thờ dài một hơi, rồi bỗng nhiên trợn to mắt, trong đó lóe lên vẻ tức giận, xong bất ngờ dí môi vào đôi môi đỏ hồng kia.

Bảo đây là một nụ hôn, chi bằng nói đây là một cái cắn cảnh cáo. Đoàn Chi Dực ngậm chặt môi cô, dùng lưỡi liếm qua một lần, sau đó dùng răng để lại một dấu vết còn ướm máu.

Xong xuôi, cậu thả cô ra, nhìn Vệ Lam đang giật mình đến nỗi quên cả thút thít, nói gần từng tiếng: “Nhớ đấy, đây là bài học!”

Nói xong, cậu lập tức mở cửa xe ra, để cô có thể thấy bên kia đường.

Vệ Lam mở to đôi mắt đỏ hoe vì khóc, không dám tin mà nhìn một bóng người quen thuộc đang đạp xe bên kia đường, rồi ngay hai giây sau đó, chiếc xe kia liền bị một chiếc xe hơi đụng phải.

Nhưng may mà chiếc xe hơi kia kịp thời thắng lại, cho nên chàng trai cưỡi xe đạp kia chỉ bị ngã nhẹ xuống đất rồi bình yên vô sự ngồi dậy.

Cô há hốc mồm nhìn Triệu Phi cưỡi xe, dần biến mất khỏi tầm mắt của mình. Nếu lúc này chỉ mới sợ hãi, thì bây giờ cô thấy lạnh cóng cả người, thậm chí còn quên mất việc vừa rồi môi của mình bị Đoàn Chi Dực cắn.

Đoàn Chi Dực nắm lấy cằm cô, xoay mặt cô qua, rồi đóng cửa xe lại.

“Thấy chưa? Nếu cậu còn dám chọc giận tôi, Phi của cậu sẽ lập tức trở thành thẳng thọt giống tôi... thậm chí còn nặng hơn.”

Cậu gần như nghiêng răng nghiêng lợi khi nói ra hai chữ ‘thẳng thọt’.

“Đoàn Chi Dực, tôi sai rồi, sau này tôi không dám chọc cậu nữa.” Vệ Lam nói một cách khúm núm. Lúc này, cô đã không còn ngây thơ tới mức nghĩ rằng Đoàn Chi Dực chỉ là một học sinh cấp 3 hơi lạnh lùng, hơi lảm lì, nhưng về bản chất thì không khác gì bọn họ. Cậu ta quả là một con quỷ, hơn nữa còn đáng sợ hơn những gì cô có thể tưởng tượng được.

“Tốt lắm!” Đoàn Chi Dực hài lòng gật đầu. “Vệ Lam, cậu nghe cho rõ đây!”

“Dạ.”

“Từ nay về sau, cậu phải làm được những điều này: Thứ nhất, thấy tôi thì phải đi đường khác. Thứ hai, không được nhìn tôi, cũng không được bàn tán với người khác về tôi. Thứ ba, tuyệt đối không bao giờ được nói hai chữ ‘thẳng thọt’.” Cậu dừng lại một lát. “Nếu cậu không làm được, tôi cũng sẽ không làm gì cậu, nhưng Phi của cậu sẽ phải gánh chịu thay cho cậu.”

Vệ Lam mở to đôi mắt đỏ hoe, gật đầu thật mạnh.

“Được rồi, đi đi!” Đoàn Chi Dực vỗ nhẹ đầu cô như đặc xá, tháo dây trói cho cô, thậm chí còn tốt bụng xoa xoa những vết bầm do bị trói trên tay cô.

Vệ Lam xuống xe, hoàn hồn lại thì lập tức muốn ra sức chạy trốn khỏi cơn ác mộng vừa xảy ra.

Tuy Đoàn Chi Dực chưa làm gì cô, nhưng đây cũng đã là cơn ác mộng đáng sợ nhất trong suốt 17 năm qua của cô, chắc chắn là cơn ác mộng không cách nào tưởng tượng được.

Lời hăm dọa của Đoàn Chi Dực đã hoàn toàn đả kích đến sự ương bướng của Vệ Lam. Không chỉ là đối với sự ương bướng ngang tàng của tuổi trẻ, mà thậm chí còn là một kích trí mạng đối với tính cách của cả con người sau này.

Vệ Lam như biến thành một con người khác, ngoại trừ việc mỗi ngày miệt mài học tập, cô đã không còn vẻ hoạt bát sôi nổi như trước kia.

Thời gian Đoàn Chi Dực đến lớp cũng ngày càng ít, mỗi tuần đi học một lần đã là nhiều. Dù sao thì cậu ta đã có quyết định tuyển thẳng, thầy cô sẽ chẳng quản đến một cậu học sinh có thể tăng thành thích của trường, lại không cần trường lo lắng. Hơn nữa... làm gì có ai dám quản chứ.

Thỉnh thoảng, khi Đoàn Chi Dực đi học, hề thấy bóng cậu bước vào lớp thì Vệ Lam liền ngoan ngoãn cúi gầm mặt xuống. Nếu vô tình gặp gỡ trong trường, Vệ Lam cũng vội vã tự giác đi vòng đường khác.

“Vệ Lam, gần đây cậu bị sao vậy? Làm gì mà học hành chăm chỉ thế, định làm thủ khoa đại học sao?” Cuối cùng Quách Chân Chân cũng phát hiện ra vẻ bất thường của cô.

Vệ Lam làm ra vẻ không sao. “Làm gì có. Mình chỉ muốn học hành đàng hoàng, không thấy cái đồng hồ đếm ngược trên tấm bảng phía sau lớp sao? Tháng 8 này là thi đại học rồi, ba mẹ mình còn chờ mình đề tên trên bảng vàng kia!”

Quách Chân Chân cười. “Yên tâm đi, mình hoàn toàn tin tưởng vào cậu mà. Thành tích của cậu trước nay rất ổn định, thi được điểm cao là việc dễ như trở bàn tay thôi.” Nói xong, cô vẫy tay ngoắc ngoắc Vệ Lam với vẻ rất gian tà.

Vệ Lam tò mò để sát tai vào. “Nói cho cậu biết một tin bí mật, mình nghe nói trường mà Đoàn Chi Dực chọn vào là đại học T ở đây, cậu nói xem có lạ không? Tuy đại học T là đại học tốt nhất ở quê tụi mình, nhưng thành tích của cậu ấy hoàn toàn có thể vào những trường đại học tốt nhất cả nước, hơn nữa nghe nói cậu ta đã xin vào được Ivy League[1], nhưng lại không đi...”

Vệ Lam chỉ muốn bịt hai tai lại, cô cảnh giác liếc về phía sau, thấy Đoàn Chi Dực đang nằm xoài ra ngủ thì mới khẽ thở phào. Nhưng vì vẫn khắc ghi lời uy hiếp hôm ấy nên vội vàng ngắt lời Quách Chân Chân. “Đừng nói nữa, vào lớp rồi kìa. Hơn nữa người ta làm gì thì liên quan gì tới chúng ta, sau này cậu đừng nói những chuyện này với mình, mình không có hứng thú chút nào.”

“Này!” Quách Chân Chân nhìn cô lại vui đầu vào sách thì lấy làm lạ. “Gần đây cậu trúng tà thì phải?”

[1] Ivy League là hệ thống 8 trường đại học tư lâu đời và có chất lượng hàng đầu của Mỹ, gồm: Đại học Brown, Đại học Columbia, Đại học Cornell, Đại học Dartmouth, Đại học Harvard, Đại học Princeton, Đại học Pennsylvania và Đại học Yale

14. Chương 14: Phạm Vào Quy Ước

Bởi vì không thể chịu nổi sự chăm chỉ bất ngờ của Vệ Lam, nên chủ nhật, Quách Chân Chân rủ một đám bạn học cũ của hai đứa, gọi luôn Vệ Lam, một đám học sinh mười mấy tuổi, vui chơi phóng túng cả ngày.

Buổi sáng chuẩn bị trượt patin, giữa trưa đi ăn lẩu, chiều thì đi xem phim, tối đi karaoke, hoạt động giải trí của thanh niên cũng đại khái là như thế.

Gia cảnh Quách Chân Chân giàu có, tuy còn nhỏ tuổi nhưng cô đã lờ mờ thể hiện phong cách có tiền, bọn họ đi KFC ăn xong, lúc chọn chỗ để ca hát, cô dám mạnh miệng đề nghị đến một nơi rất nổi tiếng trong thành phố.

Vệ Lam từng nghe nói về phòng karaoke đó, nghe đầu giá cả đắt đỏ khiến người khác phải tặc lưỡi, hoàn toàn không phải là nơi học sinh nghèo nên đến.

Nhưng mà suy cho cùng cũng là mấy đứa nhỏ tuổi teen, rất muốn cọ xát với đời, xem thử có phải thật sự mang phong cách tây cao cấp cho bậc thượng lưu như trong quảng cáo miêu tả hay không.

Mấy đứa bọn họ cùng nhau tính toán, gom luôn tiền lẻ trong túi, đoán chừng vui vẻ mấy tiếng cũng không thành vấn đề, liền hùng hổ tiến về chỗ nổi tiếng đó.

Mấy đứa gom tiền lại bao được một phòng nhỏ, nhưng đối với mấy đứa nhỏ mà nói thì thế là đã quá đủ rồi. Vì thế sáu cô gái cười hi hi ha ha đi theo nhân viên phục vụ vào phòng.

Thời điểm đó, karaoke vừa mới phát triển ở thành phố vài năm, lại đều là học sinh trung học, rất tò mò và phấn khích. Mấy người đi vào, liền tranh giành micro, vừa hét vừa rống. Nhóm các cô gái vốn định uống nước trái cây, một khi hưng phấn ngút trời, lại gọi một thùng bia.

Đây không phải là lần đầu tiên Vệ Lam uống thứ này, nhưng lại cực kỳ hưng phấn như lần đầu tiên. Không chỉ mình Vệ Lam, các cô gái khác cũng bắt đầu điên loạn. Không gian kín mít, âm nhạc ồn ào, nhóm bạn thân thiết, không thể nghĩ ngờ đây chính là giai đoạn nổi loạn của mấy cô gái tuổi teen.

Mấy đứa nửa tỉnh nửa say, khóc la om sòm dần thành một đồng.

Uống khoảng hai ly bia, không bao lâu Vệ Lam liền muốn đi vệ sinh. Nói hai câu với mấy người đi cùng, cô loạng choạng bước ra cửa.

Dạng karaoke cao cấp này một tầng có mấy chục phòng, Vệ Lam tìm được hướng nhà vệ sinh rồi, khi trở ra, đầu óc quay cuồng đã quên mất số phòng, chỉ đại khái nhớ cuối cùng có một con số 3.

Bước chân cô nhẹ nhàng bay bổng, sau một hồi rẽ chỗ này quẹo chỗ kia, chỉ cảm thấy mỗi cửa phòng không khác nhau là mấy. Cuối cùng cũng nhìn thấy một cửa phòng có số 3 trong đó.

Vệ Lam mơ màng, khẽ thở ra, cầm nắm cửa kia, liền đẩy cửa bước vào.

“Á? Đi nhầm rồi?” Tuy rằng Vệ Lam lờ mờ chệnh choáng say, nhưng thấy mấy đứa con trai ngồi bên trong cũng biết mình đi nhầm phòng, lảo đảo quay ra.

Nhưng còn chưa bước lui ra cửa, một đứa con trai trong đó đã đứng dậy, đi đến trước mặt cô, nhìn cô một cách đầy hứng thú: “Em gái xinh đẹp ơi, đi nhầm cũng không sao, anh trai hoan nghênh em vào đây cùng tụi anh ca hát.”

Cậu vừa dứt lời, cơ thể liền lắc mạnh, bị người phía sau ngăn lại, một giọng nói lạnh lùng vang lên trong tiếng nhạc ồn ào: “Quách Tử Chính, anh rút xa một chút!”

“Này! Đoàn Chi Dực, một học sinh cấp ba không hiểu được sự thú vị của lãng mạn, sao lại ngăn cản đào hoa của anh họ cậu thế này, cậu không thấy em gái xinh đẹp này đáng vẻ rất đáng yêu sao?”

Phía sau có người ồn ào: “Đúng đó! Chi Dực của chúng ta vẫn còn là học sinh cấp ba ngây ngô mà! Ha ha ha!”

Đoàn Chi Dực quay đầu lại, lạnh lùng trừng mắt liếc mấy người đó một cái, ánh mắt lạnh như băng kia khiến ấy cậu con trai mang bộ dạng sinh viên kia thức thời im bặt.

Vệ Lam mơ màng mở to mắt, nhìn thấy Đoàn Chi Dực cách đó hai bước, bởi vì cảm giác say đã bốc lên, uất ức phải chịu trong mấy ngày nay liền lập tức bộc phát ra.

Đôi mày thanh tú nhíu lên, cô hùng hổ xông về phía trước túm lấy vạt áo của Đoàn Chi Dực: “Đoàn Chi Dực! Tên khốn này!”

Anh họ Quách Tử Chính đứng sau lưng Đoàn Chi Dực, mỉm cười xấu xa, sờ mũi pha trò: “Hóa ra là Chi Dực biết em ấy, còn tưởng Chi Dực của chúng ta không gần nữ sắc chứ, không ngờ cũng đào hoa gớm nhỉ. Xem dáng vẻ của em gái, rõ ràng là đến đòi nợ cậu đó.”

Đầu óc của Vệ Lam lúc này đã đầy hơi men, đối với nửa lời của anh ta cũng chưa nghe vào, ý thức chỉ tập trung trên người Đoàn Chi Dực. Trên tay cô tăng thêm vài phần sức: “Nói cho cậu biết, Đoàn Chi Dực, tôi không sợ cậu đâu! Một chút cũng không sợ, một mình tôi sẽ đấu với cậu!”

Vốn bởi vì Đoàn Chi Dực vừa mới sáng giọng, mà mấy đứa con trai im lặng, nghe Vệ Lam nói xong, không sợ chết mà cười phá lên nữa, có người xấu xa nói lớn: “Chi Dực, em gái muốn một mình đấu với cậu kìa? Cậu phải thương hoa tiếc ngọc một chút nha!”

Đoàn Chi Dực lại trừng mắt liếc mấy người kia, mắt bình tĩnh hất bàn tay đang túm lấy vạt áo của mình ra, lại hung hăng đẩy Vệ Lam ra cửa, gần từng tiếng cực kỳ tức giận nói: “Vệ Lam, tôi đã cảnh cáo cậu, đừng chọc tôi nữa!”

Còn không chờ Vệ Lam đáp trả, cậu đã đóng mạnh cửa lại.

Vệ Lam bị nhốt ở bên ngoài, tựa vào cửa một lát, trong miệng mắng Đoàn Chi Dực là tên xấu xa vài câu. Lại dời bước đi tìm phòng của cô.

Đoàn Chi Dực trở lại, sắc mặt u ám ngồi ở sofa.

Quách Tử Chính đi tới, nắm lấy vai cậu, cười hì hì nói: “Em họ, em gái lúc nãy sao lại như vậy? Cậu không làm chuyện gì có lỗi với người ta đó chứ? Xem ra người ta vẫn còn là nữ sinh trung học nha! Cậu có ý định ra tay với người ta ư?”

“Tử Chính, anh quên Đoàn Chi Dực cũng là học sinh trung học sao, học sinh trung học với học sinh trung học, không phải xứng đôi sao?” Bên cạnh có người cổ tình trêu ghẹo.

Đoàn Chi Dực không nói lời nào, vẻ mặt không vui, bưng ly bia lên uống một hơi, sau đó đặt mạnh ly bia xuống bàn, thản nhiên lên tiếng: “Các người chơi tiếp đi, tôi về trước.”

Nói xong liền đứng phắt dậy đi về phía cửa.

“Này này này! Thăng này sao mỗi lần đi chơi đều mất hứng như vậy chứ?”

“Quên đi quên đi, thăng em họ này của tôi trước giờ chính là như vậy, mọi người cũng không phải không biết, đừng chọc nó, chúng ta tiếp tục nào.”

Đoàn Chi Dực ra khỏi cửa, quay đầu nhìn về phía bóng lưng kia, hơi nheo mắt lại, bên trong thấp thoáng ẩn chứa tức giận và không cam lòng.

Vệ Lam đi loạng choạng cả buổi, vẫn không tìm được phòng mình, đảo đi đảo lại mấy vòng lại quay về chỗ cũ. Cô mơ màng cảm thấy bản thân đang lạc vào mê cung.

Đoàn Chi Dực tím mặt, từng bước đi tới chỗ cô, đi đến cách phía sau cô khoảng nửa mét thì dừng lại, giọng điệu không vui nói: “Vệ Lam, rốt cuộc cậu làm gì ở đây?”

Vệ Lam quay đầu lại, nhìn thấy cậu thì hừ một tiếng: “Lại là cậu! Tôi làm gì thì liên quan gì đến cậu chứ! Tránh ra!”

Lúc này Đoàn Chi Dực mới ngửi được hơi men trên người cô, nắm lấy cánh tay để ổn định thân hình đang lảo đảo của cô, lạnh lùng nói: “Cậu tiến bộ thật đấy, còn uống bia nữa!”

Vệ Lam theo bản năng muốn thoát khỏi sự kiềm giữ của cậu, nhưng cuối cùng do sức lực chênh lệch, chất cồn từ từ phát huy tác dụng, trước mắt cô mơ hồ, chỉ nói đứt quãng: “Cậu tránh ra! Buông ra! Tên thọt đáng ghét này!”

Sắc mặt Đoàn Chi Dực chấn động mạnh, sự phẫn nộ đang di chuyển trên mặt, dường như muốn bùng nổ ra. Tay cậu dùng thêm chút sức, kéo Vệ Lam đi vài bước: “Vệ Lam, tôi đã cảnh cáo cậu, đừng gọi tôi là tên thọt. Cậu đã vi phạm lời hứa, vậy thì đừng trách tôi không nể mặt.”

Lực trên tay cậu rất lớn, kéo Vệ Lam lão đảo nghiêng ngã, sắp té xuống đất. Nhưng cậu chỉ khẽ liếc cô một cái, rồi tiếp tục kéo cô đi đến đầu cầu thang.

Đoàn Chi Dực tràn đầy tức giận, dường như trong tay không phải kéo một con người, mà là một vật nặng khiến người ta chán ghét, một chút thương hoa tiếc ngọc cũng không có.

Vệ Lam vì bị đung đưa mà đầu óc càng thêm mê man, toàn thân cũng bị va chạm đến phát đau, muốn la lên, nhưng phát hiện không có sức.

Sau khi bị Đoàn Chi Dực kéo lên xe, Vệ Lam đã hoàn toàn lơ mơ, cả người say xỉn nằm một đồng, cho đến khi hệ thống sưởi bên trong xe được bật lên, cô đã không còn biết gì cả.

15. Chương 15: Hoảng Sợ

Đau quá!

Vệ Lam mở mắt ra trong lúc đầu đau như búa bổ, đập vào mắt là một căn phòng xa lạ. Đầu óc cô vẫn còn rối loạn, dùng sức vỗ trán, nhằm để mình tỉnh táo hơn.

Chính cái vỗ đó, mới làm cho cô nhận ra mình đang nằm trên một chiếc giường.

Trí nhớ đứt đoạn gom góp lại từng chút một, cô nhớ mình và bạn bè ca hát ở quán karaoke, sau đó hình như hình thấy Đoàn Chi Dực, sau đó nữa liền bị Đoàn Chi Dực kéo đi... sau đó...

Vệ Lam thét lên một tiếng á chói tai, bật nhanh người dậy. Hoảng sợ nhìn xung quanh, cô chắc chắn đây là một căn phòng xa lạ, chiếc giường màu đen này, cô cũng chưa từng thấy qua.

Điều càng làm cô hoảng sợ hơn đó là, cô phát hiện trên người mình không có mảnh vải che thân nào.

Vệ Lam run rẩy vén nhẹ tấm chăn màu đen đang đắp trên người mình lên, cô nhìn thấy cả người đều trần trụi.

Trong đầu chợt vang lên rất nhiều câu Đoàn Chi Dực từng nói, giống như tiếng nói của ác ma “Ba thằng đàn ông thay phiên nhau, suốt cả đêm.”

Vệ Lam không hiểu chuyện đời, nên cũng không thể nhanh chóng biết được mình đã bị xâm phạm hay chưa, nhưng khắp nơi trên cơ thể đều đau nhức. Cô chỉ biết cuống cuống nắm chặt cái chăn mà run rẩy.

“Cuối cùng cũng tỉnh rồi sao?” Một tiếng cười đột nhiên vang lên.

Vệ Lam kinh hoàng ngẩng đầu, nhìn thấy Đoàn Chi Dực đã đứng ở cửa từ lúc nào.

Dù sao cũng chỉ là một cô học trò cấp ba có một cuộc sống êm đẹp, mặc dù không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng chuyện này đã hoàn toàn vượt qua khỏi khả năng tưởng tượng và chấp nhận của cô. Ngoài trừ sự sợ hãi và sợ hãi, đáng về kiêu ngạo ra oai lúc trước giờ cũng mất sạch, cô ôm chặt cái chăn, bật khóc thật lớn, trong tiếng nức nở đều là sự sợ hãi: “Đoàn Chi Dực, không phải cậu xử tôi rồi chứ? Tôi sai rồi, tôi sai rồi mà, cậu tha cho tôi đi được không?”

Đoàn Chi Dực lạnh lùng cười một tiếng, cầm quần áo quăng trước mặt cô, còn mình đi đến ngồi ở mép giường, không trả lời câu hỏi của cô, chỉ mở miệng với vẻ hững hờ: “Vệ Lam, chuyện lúc trước cậu hứa với tôi vẫn chưa làm được sao? Tối qua ở quán karaoke cậu gọi tôi là thằng thọt, cậu có biết không?”

Cả người Vệ Lam lạnh run: “Tôi không cố ý, tôi uống say không nhớ gì cả. Tôi biết sai thật rồi, sau này tôi chắc chắn sẽ không chọc cậu nữa.” Cô ngừng lại, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, ghen ngào nói: “Tôi có thể chuyển lớp, chuyển trường cũng được. Chỉ cần cậu tha cho tôi thôi.”

“Muộn rồi.” Đoàn Chi Dực lạnh lùng đáp. “Cậu đã làm trái lời hứa của mình, thì đáng phải chịu phạt.”

Vệ Lam khóc lớn hơn, nếu không phải trên người không có mảnh vải nào, cô nhất định sẽ quỳ xuống ôm chân Đoàn Chi Dực xin tha thứ.

Đoàn Chi Dực quay đầu nhìn cô khóc nức nở, trong sự căm ghét có pha chút cảm thông: “Yên tâm đi, cậu vẫn chưa bị xử.”

Tiếng khóc nức nở của Vệ Lam ngừng lại, len lén vén chăn lên nhìn cơ thể bên trong của mình, do dự nói: “Thật sao? Nhưng tại sao tôi không mặc quần áo?”

“Cậu ới vầy bần khắp người, tôi đem quần áo của cậu cho người ta giặt rồi.” Đoàn Chi Dực không khách sáo nói, nói xong, cậu hạ tầm mắt đến chỗ quần áo vừa mới bị cậu ném trên giường.

Vệ Lam nhìn kỹ, đó đúng thật là quần áo của mình. Nhưng, mặt cô đỏ lên, lại bật khóc: “Cậu cởi quần áo của tôi sao? Vậy chẳng phải tôi bị cậu nhìn hết rồi còn gì?”

Đoàn Chi Dực lúc này mới nhận ra, đứa con gái bình thường mở miệng nói oanh tạc, lại là một đứa trẻ không hiểu chuyện đời. Cậu mất kiên nhẫn nói: “Nhìn thấy thì sao nào? Tôi không những đã xem, mà còn chụp hình lại.”

Cậu nói xong là làm thật, không biết lấy từ đâu ra rất nhiều ảnh chụp, đưa đến trước mặt Vệ Lam.

Vệ Lam cất tiếng nức nở nhìn, chỉ thấy trên những tấm hình đó, có một cô gái đang nhắm đôi mắt lại, cả người trần trụi nằm trên chiếc giường lớn màu đen, bởi sự đối lập của màu trắng và đen, dễ dàng thấy được màu trắng noãn nà của cơ thể đó, có một cảm giác mờ ảo. Vệ Lam nhìn như thế nào, cũng chỉ cần liếc một cái cũng biết người trong hình là mình.

Cơ thể trắng nõn mảnh mai của thiếu nữ.

Cô chưa bao giờ nhìn ở thể trần trụi của mình, chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Lúc này còn thoải mái vì biết mình chưa bị xâm hại, nhưng trong chớp mắt lại sợ hãi, cô không nghĩ quá nhiều, giật mạnh những tấm ảnh đó lại rồi xé nát.

“Cậu thích xé thì cứ xé đi.” Đoàn Chi Dực nở nụ cười lạnh lẽo. “Cậu muốn xé bao nhiêu tôi có thể rửa ra bấy nhiêu cho cậu xé.”

Mặt Vệ Lam lúc trắng lúc xanh, thở gấp hỏi: “Đoàn Chi Dực, rốt cuộc cậu muốn gì hả?”

“Tôi nói rồi, cậu không giữ lời, thì đáng phải chịu phạt.” Đoàn Chi Dực trả lời băng quơ. “Còn về phạt như thế nào, tôi đã nghĩ kỹ rồi. Một là gửi những tấm ảnh này cho gia đình và bạn bè cậu; hai là tôi gọi ba người đàn ông đến, thay phiên làm cả đêm; ba là làm cho Triệu Phi của cậu trở thành thằng thọt như tôi!”

Cậu nói thẳng thọt cuối cùng đó của cậu nói ra với vẻ hung tợn, dừng lại một chút, cậu tiếp tục nói: “Đương nhiên cậu cũng có thể báo cảnh sát, nhưng mà tôi có thể nói cho cậu biết, điều đó chẳng ăn thua gì, những gì tôi muốn làm nhất định sẽ làm được.”

Vệ Lam sợ đến mức gần như trốn vào trong chăn, nức nở dè dặt hỏi: “Có sự lựa chọn thứ tư không?”

Đoàn Chi Dực làm bộ nghĩ gì đó nói: “Có.”

Vệ Lam nín khóc bình tĩnh thở ra chờ đợi câu trả lời của cậu.

Chỉ thấy cậu quay đầu liếc nhìn với ánh mắt làm cho người ta rét run: “Bắt đầu từ ngày mai, cậu phải ở đây, vừa hay chỗ tôi thiếu một người giúp việc. Cậu làm tốt, khiến tôi hài lòng, tôi sẽ tiêu hủy những tấm ảnh này, cũng không kêu ba người đàn ông thay phiên làm cậu cả đêm, đương nhiên cũng sẽ không đụng đến Phi của cậu.”

Một người bị dọa đến sợ hãi như Vệ Lam, điều này cũng được coi là sự lựa chọn tốt nhất, nhưng cô không thể nào nghĩ ra cách dàn xếp ổn thỏa, một cô gái mười mấy tuổi, làm sao có thể ở nhà người khác.

Vì thế, đành phải im lặng nghiêng rằng.

Đoàn Chi Dực dường như đọc được suy nghĩ của cô, khinh thường liếc cô một cái: “Cậu nói với người nhà cậu, năm mười hai học tập căng thẳng, cậu quyết định nội trú ở trường. Cuối tuần cậu có thể về nhà, không cần ở đây.”

Vệ Lam chớp mắt, muốn mặc cả, lại bị ánh mắt dữ tợn của Đoàn Chi Dực áp bức, cuối cùng không bằng lòng gật đầu.

Đoàn Chi Dực nhìn thấy hai mắt cô đỏ lên, trong lòng đột nhiên không nỡ. Mặc dù lớn hơn nhau chưa đến hai tuổi, nhưng cô gái ngoan ngoãn nghe lời này, cậu chỉ xem như một đứa trẻ.

Bất nạt một đứa trẻ như vậy, hình như có chút không nên. Nhưng nghĩ lại ngày thường cô bướng bỉnh nói oanh tạc, khinh thường mình, cùng với một tiếng ‘thằng thọt’ kia, giờ phút này cậu lại có chút hả giận.

Cậu thản nhiên liếc cô một cái: “Mau mặc quần áo đi, không còn sớm nữa, tôi đưa cậu về.”

“Ồ.” Vệ Lam lúng túng gật đầu, dè dặt lấy quần áo đến. “Cậu có thể ra ngoài một chút không?”

Đoàn Chi Dực lại trừng mắt nhìn cô: “Đừng có lè mề nữa, nên nhìn tôi cũng nhìn thấy hết rồi, che giấu gì nữa. Hơn nữa, cơ thể chưa phát dục hết, có gì đáng để xem.”

Vệ Lam hiếm khi nghe thấy cậu nói nhiều như vậy, thật độc ác.

Mặc dù nói như vậy, nhưng Vệ Lam vẫn lấy quần áo bỏ vào chậu, rồi chui vào trong, buồn rầu mặc quần áo.

16. Chương 16: Thỏa Hiệp

Lúc Vệ Lam về tới nhà thì đã gần 11 giờ đêm. Bà nội cô nóng ruột cứ nhìn ra cửa suốt, thấy cháu gái đã về, tuy thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn làm râm cô cả buổi mới chịu thôi.

Vệ Lam chỉ nói mình và bạn học chơi vui quá nên quên giờ về, ra sức nói ngọt dỗ dành bà nội mình mấy câu xong mới gọi điện thoại cho Quách Chân Chân, nói là mình bị đau đầu nên đi về trước. Chuyện này cứ thế trôi qua.

Có điều, Vệ Lam vẫn không hề nghe lời Đoàn Chi Dực. Tuy là nơm nớp lo sợ nhưng vẫn cứ ôm tia hy vọng mình sẽ không sao, đi đâu cũng kéo người đi cùng, cô nghĩ ban ngày ban mặt, chắc chắn Đoàn Chi Dực sẽ không dám làm gì. Mỗi ngày, sau khi tự học xong vào buổi tối, thấy chiếc xe màu đen đến đón Đoàn Chi Dực đậu cách cổng trường không xa, cô sẽ trốn thật nhanh.

Còn Đoàn Chi Dực, cũng đối với cô làm như không thấy, giống như là không hề để tâm đến chuyện này.

Mãi đến tối thứ 7, Vệ Lam và một đám bạn học đứng đợi xe bus sau khi tan trường, Triệu Phi cười xe đạp chạy tới gọi cô. Nhưng khi chỉ còn cách có vài mét thì một chiếc xe hơi chạy sát qua, quẹt vào người Triệu Phi.

Vệ Lam cả kinh, ngẩng đầu nhìn sang bên kia đường, quả nhiên nhìn thấy Đoàn Chi Dực ngồi trong xe, cửa kính hạ xuống một nửa, ánh mắt lạnh tanh, như cười như không mà nhìn cô.

Vệ Lam bỗng rùng mình một cái, thu mắt lại, nhìn Triệu Phi đang lồm cồm bò dậy, phúi phúi bụi đất trên quần áo và cười gượng.

Cô không thể không đưa ra quyết định.

Sáng chủ nhật, cuối cùng Vệ Lam cũng gọi điện thoại cho ba mẹ nói mình quyết định vào ký túc xá ở để tiện cho việc học. Đầu bên kia, ba mẹ cô đương nhiên là ủng hộ trăm phần trăm. Ông bà nội quen nuôi chiều cô, chỉ bằng cho cô vào ký túc xá để rèn luyện khả năng tự lập. Huống chi bạn bè ở cùng nhau cũng có thể đốc thúc nhau, rất có ích cho việc học tập.

Ba mẹ cô có suy tính tốt đẹp như vậy nên dễ dàng đồng ý cho cô vào ký túc, đâu nào ngờ con gái mình lại rơi vào hang quỷ.

Lúc chập tối, Vệ Lam nhờ ông bà nội sắp xếp hành lý ỉnh, rồi từ chối không cho hai ông bà đưa đi mà một mình bắt taxi đến trường.

Đến trường? đương nhiên không phải.

Khi xe taxi dừng lại ở một khúc đường vắng vẻ, Vệ Lam trả tiền xe, xách hành lý, nhìn chiếc xe chạy vù đi, để lại mình cô lẻ loi trên đường thì nỗi sợ hãi từ sâu trong đáy lòng lại ủa tới.

Lúc này, trời đã bắt đầu vào đêm, cô quay người lại nhìn con đường uốn lượn quanh sườn dốc. Những cột đèn hai bên chiếu những luồng sáng mờ nhạt xuống mặt đường, từng cơn gió lạnh khẽ thổi qua, bóng cây lay động.

Vệ Lam bỗng nhiên rùng mình, nhưng không phải vì đêm thu lạnh.

Đây là con đường duy nhất để đến nhà Đoàn Chi Dực. Biệt thự của nhà họ Đoàn nằm ngay lưng chừng sườn đồi, xung quanh không có nhà nào. Điều này cũng có nghĩa là cả khu này đều thuộc về nhà họ Đoàn.

Vệ Lam không hề hiểu biết gì về tiền tài gia thế của họ, điều duy nhất mà cô cảm thấy chính là cái nơi cách xa trung tâm ồn ào này, đúng là địa ngục đáng sợ.

Nhưng biết làm thế nào được đây? Nghĩ đến những bức ảnh làm người ta thấy nhục nhã của mình, nghĩ đến gương mặt tươi tắn như ánh dương của Triệu Phi, lại nghĩ đến vẻ mặt tối tăm u ám của Đoàn Chi Dực, cô chỉ có thể cất bước bước tới, với dáng vẻ hiên ngang lẫm liệt mà đi về nơi khiến cô kinh hoàng kia.

Vệ Lam nhớ tới hôm ấy, khi ngồi xe xuống đồi thì hình như phải đi mất mấy phút. Bây giờ cô chỉ có một mình, kéo hành lý đi lên, cũng không biết phải đi bao lâu nữa.

Xung quanh không một bóng người, cây cối lại mọc um tùm làm tim cô cứ đập thình thịch liên hồi, trong đầu lại nghĩ tới những cảnh kinh khủng.

Bịch, bịch, bịch.

Không biết từ đâu vang lên tiếng bước chân, phá vỡ màn đêm yên tĩnh.

Trong đầu Vệ Lam lóe lên một hình ảnh kinh dị, sợ tới mức thiếu chút nữa là cầm đầu chạy.

Nhưng còn chưa kịp xoay người thì trước mặt đã xuất hiện một bóng người. Vệ Lam nín thở, đang định thét lên thì bỗng nhận ra người đang đi về phía này chính là Đoàn Chi Dực.

Mặc dù người này không tốt hơn ma quỷ là mấy, nhưng đối với Vệ Lam mà nói, ít nhất đó cũng là một người còn sống sờ sờ. Những hình ảnh kinh hoàng mà cô tưởng tượng ra để dọa mình lúc nãy chợt biến mất như thủy triều rút xuống, cô chỉ biết ngẩn ngơ đứng đó.

Bước chân của Đoàn Chi Dực vẫn hơi cà nhắc. Cậu đi từng bước về phía cô, im lặng không nói, mãi đến khi đứng trước mặt Vệ Lam. Thấy hành lý trong tay cô, khoe môi cậu nhếch lên với vẻ trào phúng: “Lẽ nào còn sợ nhà tôi không có chần sao, ngay cả mấy thứ rách rưới này mà cũng mang tới!”

Vệ Lam giận đến mức đỏ bừng cả mặt, nhưng vừa nghĩ đến tên trước mặt này chính là ma quỷ thì đành phải cố kìm nén lại, vừa nuốt giận, vừa khiếp sợ liếc cho cậu một cái rồi thở hồng hộc và kéo hành lý lách qua người cậu, tiếp tục đi về phía trước.

Đoàn Chi Dực đuổi theo cô, tiếp tục cười lạnh. “Thái độ này của cậu, e là rất khó làm cho tôi hài lòng.”

Vệ Lam hít sâu một hơi rồi dừng bước, quay đầu lại, nở một nụ cười giả tạo với cậu ta, gằn từng chữ: “Xin lỗi cậu.”

Đoàn Chi Dực hừ một cái, gằn như là giật lấy hành lý trong tay cô, rồi nói với vẻ dữ dằn: “Đi nhanh đi, đừng có rề rề rà rà nữa.”

Vệ Lam cố nhẫn nhịn không ỉnh nổi đó, giả vờ cười hì hì rồi quay người đi nhanh về trước.

Đoàn Chi Dực nhìn bóng lưng đang đi thật nhanh của cô, ánh mắt lạnh lùng. Sau đó nhắm mắt lại thở dài một hơi rồi mở mắt ra, kéo hành lý trong tay, bước từng bước một đi theo.

Lúc đi vào tới cổng, mấy bảo vệ đứng ngay hàng thẳng lối ngoài cổng, cung kính lên tiếng: “Thiếu gia.”

Vệ Lam đi trước, bĩu môi khinh bỉ. Cô không hiểu được bây giờ là thời nào rồi mà còn xưng hô như vậy. Nghĩ lại thì Đoàn Chi Dực biến thái là cũng có lý. Cô biết nhà họ Đoàn không hề thiếu người làm, Đoàn Chi Dực bảo cô tới đây rõ ràng là để áp bức cô, tra tấn cô.

Hừ! Cô là ai chứ? Cô là Vệ Lam xinh đẹp vô đối, sẽ không bị tên ma quỷ này hù dọa đâu! Cùng lắm thì nhẫn nhục chịu đựng, nhịn nọt cậu ta vài ngày, đợi cậu ta hài lòng tha cho cô thì cô sẽ không đánh đáng gì tới loại người này nữa.

Sau khi vào cổng, Đoàn Chi Dực lại đi trước cô một chút, tỏ ý bảo cô đi theo, rồi đi vào nhà.

Tuy Vệ Lam đã tự động viên tinh thần ình nhưng khi đứng trong phòng khách với đèn màu rực rỡ thì vẫn có chút câu nệ.

Đoàn Chi Dực không hề khách sáo, ném hành lý trong tay sang cạnh cửa, rồi không biết lời từ đâu ra những dụng cụ làm vệ sinh linh tinh như giẻ lau, cây lau nhà... quăng đến trước mặt Vệ Lam, lạnh giọng ra lệnh: “Bắt đầu làm việc đi.”

Vệ Lam nhìn mấy thứ trước mặt mình, cả buổi trời không nhúc nhích, mãi đến khi Đoàn Chi Dực ngồi xuống sô pha, tiếp tục lạnh lùng nói: “Có cần tôi dạy cậu phải làm thế nào không?”

Vệ Lam hoàn hồn lại, lắc đầu lia lịa: “Tôi làm ngay đây.”

Đoàn Chi Dực cười xì một tiếng khinh thường rồi mở TV lên.

Thật ra, căn phòng này đã có thể dùng những từ ‘không một hạt bụi’ để miêu tả, nhưng Vệ Lam cũng không dám chần chừ, cầm lấy cây lau nhà và giẻ lau, lau chùi hết sức nghiêm túc, thỉnh thoảng lại len lén liếc nhìn cái tên đang ngồi trên sô pha kia.

Ai ngờ cậu ta đang xem thể giới động vật.

“Mùa đông đã trôi qua, động vật lại đến kỳ động dục...”

Vệ Lam thầm khinh bỉ trong lòng.

Lau chùi suốt một tiếng đồng hồ, Đoàn Chi Dực không kêu dừng nên Vệ Lam chỉ có thể tiếp tục kiên trì. Cô là một thiếu nữ quen sống an nhàn sung sướng, gần như chưa từng phải làm việc nhà, lúc này đã đau lưng mỏi gối gần chết nên bất giác hừ vài tiếng.

Đoàn Chi Dực sa sầm mặt, quay đầu sang nhìn cô rồi lạnh giọng nói: “Hôm nay làm tới đây thôi, mai làm tiếp.”

Vệ Lam như trút được gánh nặng, chạy vào nhà vệ sinh ở tầng trệt cất dụng cụ vệ sinh rồi chạy ra, ấp a ấp úng hỏi: “VẬY... tôi ngủ ở đâu?”

Đoàn Chi Dực ngồi trên sô pha, nhìn chăm chặp vào cô mấy giây, thấy trán cô hơi toát mồ hôi thì nhú mày, lạnh lùng nói: “Đi theo tôi.”

Nói xong, cậu đứng dậy đi lên lầu.

Vệ Lam vội vàng kéo mở hành lý bị ném gần cửa đi theo cậu.

Khi cửa được mở ra, tìm Vệ Lam bỗng đập thật nhanh và mạnh. Cô còn nhớ rõ căn phòng này, chiếc giường màu đen rộng lớn trong ấy gần như là cơn ác mộng của cô trong mấy ngày nay.

Cô từng nằm trần trụi trên giường, trong lúc ngủ say bị Đoàn Chi Dực chụp ảnh khỏa thân.

Thấy cô còn đứng đó, Đoàn Chi Dực bực mình nói: “Còn đứng ngây người ra đó làm gì? Lẽ nào cậu định ngủ ngoài hành lang?”

17. Chương 17: Chán Ghét

Vệ Lam ngủ không ngon giấc, buổi sáng hôm sau, tư thế của hai người đã sớm thay đổi. Không biết từ lúc nào, cô đã lần đến bên cạnh Đoàn Chi Dực, cầm cánh tay cậu, dựa vào đầu vai cậu, hít thở đều đều, ngủ ngon lành.

Đoàn Chi Dực thức dậy trước cô, thấy cô nhắm mắt, trong lúc ngủ đôi mi hơi run run, môi hơi hé ra, hiện lên chút ít ngây thơ.

Làn da thiếu nữ trắng trẻo hồng hào, trải qua một đêm ngủ đủ giấc, như trái cây chín mọng, nếu khẽ bóp, có thể trên mặt liền chảy nước.

Mà Đoàn Chi Dực lại làm như vậy thật.

“Đừng!” Vệ Lam bị bóp đến khẽ cau mày, mơ màng mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt điển trai mất kiên nhẫn đang cách mình rất gần, thoáng sợ tới mức tỉnh ngủ, lặn về sau, vốn định lên tiếng trách móc, nhưng nghĩ đến tình hình mới này, đương nhiên là vấn đề của chính mình, chỉ đành đỏ mặt bực bội, ảo não ngồi dậy.

Cô vẫn là một cô gái chưa hiểu sự đời, ngủ với một bạn nam trên cùng một chiếc giường, hoàn toàn vượt qua phạm vi mà cô có thể tưởng tượng được.

Ăn sáng ở nhà họ Đoàn, một cái bàn to như vậy chỉ có Vệ Lam và Đoàn Chi Dực. Người làm vừa dọn xong thức ăn lên, liền biến mất không thấy tăm hơi.

Hai người ngồi ở hai đầu đối diện nhau, im lặng không nói gì, đều cầm đầu ăn không dẽm xĩa đến đối phương. Đoàn Chi Dực ăn khá từ tốn, Vệ Lam ăn mà không biết mùi vị gì.

Ăn xong, Vệ Lam liền theo Đoàn Chi Dực đến trường học. Lúc ở trên xe, Vệ Lam khá căng thẳng, đầu óc cứ luôn tưởng tượng nếu có bạn học nào nhìn thấy cô ngồi trên xe của Đoàn Chi Dực để đến trường, sẽ như thế nào đây?

Nhiệt độ trong xe vừa phải, cô lại căng thẳng đến nỗi toàn thân đổ mồ hôi lạnh, tay chân lóng ngóng không biết để ở đâu.

Cô lấm lét như thế đương nhiên bị Đoàn Chi Dực biết được, cậu tỉnh bơ nhìn cô, lạnh lùng xì một tiếng, rồi không để ý đến cô nữa. Cho đến khi cách trường học không xa lắm, cậu mới bảo tài xế dừng xe ở góc đường, giọng điệu lạnh lùng bảo cô xuống xe trước.

Vệ Lam như trút được gánh nặng, lao đi nhanh như chớp.

Tuy rằng đã rơi vào động ma quỷ, nhưng Vệ Lam thấy rằng chỉ cần không bị người khác biết, sẽ vẫn có thể lừa mình dối người.

Cuộc sống như vậy, một khi bắt đầu sẽ khiến Vệ Lam như đi trên lớp băng mỏng, lo lắng bất an, tâm sự chông chênh. Một cô gái mười bảy tuổi đúng là không ứng phó nổi với biến cố như thế.

Ở trường, cô không còn là một nữ sinh hoạt bát nhiệt tình, đối với bất kỳ chuyện gì cũng không có hứng thú, chỉ giả vờ vui đầu vào học tập, không thể tự thoát khỏi.

Xung quanh đều là mấy đứa học sinh trung học mười mấy tuổi không tim không phổi, cho dù là Quách Chân Chân hình như cũng không nhận ra sự khác thường của cô, chỉ nghĩ cô bỗng nhiên đổi tính, quyết chí tự cường.

Thêm vào đó, không ai có thể nhận ra giữa cô và Đoàn Chi Dực đang dậy sóng, hai người ở trường gần như không quen biết.

Mà buổi tối, thời điểm Vệ Lam chỉ còn lại nỗi sợ hãi, cô luôn lần lữa đến khuya, đợi đến khi học sinh trong trường đều về hết, mới chậm chạp tan học.

Lần nào cô cũng định ngồi xe buýt, nhưng vừa đi ra khỏi cổng trường, bắt luận khuya đến đâu, vẫn luôn nhìn thấy chiếc xe màu đen kia, đỗ ở góc đường.

Cô đành phải nhìn xung quanh bốn phía, xác định quanh đó không có người quen, mới lén lút chui lên xe.

Đoàn Chi Dực luôn cười nhạt đối với hành vi này của cô.

Cậu không chút nào che giấu sự chán ghét xem thường cô, đều viết rõ lên trên mặt. Vệ Lam nhắm mắt lại đều có thể cảm nhận được.

Sao Vệ Lam lại không chán ghét cậu được chứ. Chẳng qua khi cậu ức hiếp cô, cô lại không có sức để phản kháng. Đây là một chuỗi thức ăn rất không công bằng, Đoàn Chi Dực đứng trên cao, giẫm đạp Vệ Lam dưới chân mình.

Mà điều khiến Vệ Lam sợ hãi, đó là mỗi đêm ngủ trên chiếc giường màu đen rộng lớn kia cùng Đoàn Chi Dực. Căng thẳng và sợ hãi luôn khiến cô liên tục mơ thấy ác mộng.

Vệ Lam không biết đến khi nào Đoàn Chi Dực mới tha cho cô, cậu nói phải làm cho cậu hài lòng. Nhưng ngày nào cậu cũng bày ra khuôn mặt u ám như núi băng, Vệ Lam cảm thấy hai chữ ‘hài lòng’ đó, chỉ ít còn cách xa vạn dặm.

Vệ Lam, cô gái mười bảy tuổi, vốn như bầu trời rực rỡ, bỗng nhiên bị một lớp sương mù dày đặc che kín, thỉnh thoảng ép cô đến ngạt thở.

Rốt cuộc cũng đến cuối tuần được về nhà ông bà nội, hít thở khí trời. Nhưng ngày thứ hai u ám vừa đến, buổi tối tan học, cô lại bị đưa đến cái nơi khủng bố kia.

Hết giờ tự học của cấp ba là tám giờ rưỡi, trở lại nhà họ Đoàn, bình thường là chín giờ hơn. Vệ Lam cũng giống như trước, vừa vào cửa liền đi tìm cây lau nhà, dọn dẹp.

Thật ra Vệ Lam thấy, căn biệt thự này trước nay đều rất sạch sẽ, cô nghĩ là có người làm quét dọn. Cô hiểu Đoàn Chi Dực bảo cô quét dọn, chỉ là chỉnh đốn cô, ức hiếp cô, để trả thù những chuyện trước kia cô đã làm với cậu.

Theo thường lệ, Đoàn Chi Dực luôn ngồi trên sofa xem tivi, luôn luôn lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, không biết là nhìn cô lần thứ bao nhiêu, ánh mắt cậu chợt lóe lên, đứng dậy bước đến trước mặt Vệ Lam đang làm việc.

Vệ Lam ngẩn ra, ngẩng đầu lúng túng hỏi: “Gì vậy?”

Đôi mày Đoàn Chi Dực nhíu chặt, đưa tay ra giữ lấy cằm cô, nhìn mấy giây, lớn tiếng hỏi: “Mấy ngày nay, ở trường cậu không có ăn cơm sao?”

Tuy rằng Vệ Lam không mập lắm, nhưng tuổi tác còn nhỏ, trên mặt luôn mang vẻ tròn trịa trẻ con, nhưng bây giờ chiếc cằm vốn đầy đặn kia, rõ ràng đã biến nhon.

Vệ Lam bị cậu bóp đến đau, trong mắt rưng rưng uất ức, bỗng nhiên cô rơi xuống đến bước này, ngày nào cũng lo lắng sợ hãi, làm gì có tâm trạng để ăn uống chứ.

Cố gắng xoay đầu đi chỗ khác, Vệ Lam cũng không trả lời câu hỏi của cậu, tiếp tục cúi đầu làm việc.

Đoàn Chi Dực lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người rời đi.

Vệ Lam không thêm quan tâm cậu nghĩ gì làm gì, chỉ nhủ thầm cậu cách càng xa càng tốt.

Cũng không biết qua bao lâu, Vệ Lam bỗng nhiên nghe tiếng gọi của Đoàn Chi Dực: “Lại đây!”

Cô quay đầu lại, thấy cậu bưng mâm cơm để lên bàn trà, nhìn cô một cách lạnh lùng.

Cô không biết được trong lòng cậu đang nghĩ gì, nhưng rốt cuộc cũng không dám không nghe lời, đành phải dời bước qua đó một cách không tình nguyện.

“Ăn đi!” Đợi cô đi đến, Đoàn Chi Dực ra lệnh, lời ít nhưng ý nhiều.

Mắt Vệ Lam nhìn mâm cơm nóng hổi trên bàn, màu sắc phong phú, mùi thơm nức mũi, thầm nghĩ chắc là không tệ. Cô không biết cậu biến đâu ra mâm cơm này, cũng không biết tại sao cô phải ăn cơm. Có lẽ, cô vĩnh viễn không thể giải thích nỗi lối suy nghĩ của Đoàn Chi Dực.

Nhưng cô hoàn toàn không có hứng thú để ăn, liền lắc đầu.

Sắc mặt Đoàn Chi Dực tối sầm lại, dứt khoát bưng chén lên, cầm lấy cái muỗng, đặt trước mặt Vệ Lam, lạnh giọng uy hiếp: “Có phải muốn tôi dứt cậu hay không?”

Vệ Lam hết hồn, nhìn cậu bằng ánh mắt chán ghét lạnh lùng, cuối cùng cũng miễn cưỡng đưa tay bưng chén lên, lại rầu rĩ nhìn cậu một cái, cuối cùng múc từng muỗng từng muỗng ăn vào.

Mùi vị cơm chiên quả thật không tệ, nhưng Vệ Lam không có khẩu vị, nhất là bị người khác ép ăn, như đang nhai sáp nến, ăn mấy miếng rồi cuộc cũng ăn không nổi, bạo gan để chén xuống bàn, rầu rĩ nói: “Tôi no rồi.”

Mấy Đoàn Chi Dực lại nhú chặt, bưng chén lên múc một muỗng dứt mạnh vào miệng của Vệ Lam, hung dữ nói: “Hôm nay cậu không ăn hết, đừng hòng đi ngủ.”

Vệ Lam bị nhét đầy miệng, lại bị muỗng chọc vào, bức bối than thở lắc đầu, cố gắng né tránh.

Cuối cùng tính trẻ con nổi lên, thở hồng hộc phun hết cơm trong miệng ra.

Đoàn Chi Dực nhìn cơm văng khắp nơi, sự bức bối kích thích não bộ, giận dữ múc liền mấy muỗng, tàn nhẫn dứt vào miệng của Vệ Lam.

Vệ Lam cứ lắc đầu, suýt ngạt thở, trước ngực, trên bàn và sofa, chỗ nào cũng có cơm rơi vãi. Sau khi đấu tranh gay gắt, đột nhiên bị mắc nghẹn, ho khan mấy tiếng, nước mắt cũng trào ra.

Nếu như trước đó còn cảm thấy sợ Đoàn Chi Dực, thì lần này, cô mới cảm nhận được bản thân đang bị ức hiếp quá đáng, trong lòng tràn ngập sợ hãi và uất ức, mũi cay cay, dứt khoát khóc rống lên, ngậm nửa miệng cơm, vừa ho khan, vừa nói tùy tiện như con nít: “Tôi không muốn ăn... không muốn ăn cơm... tôi muốn ăn hoành thánh...”

Cô gái bật khóc, âm thanh bén nhọn, như móng tay cứa xuống sàn nhà, khiến người khác vô cùng khó chịu. Đoàn Chi Dực bức bối ném chén cơm lên bàn, xoảng một tiếng, đáp lại là tiếng vỡ làm đôi từ chiếc bàn tinh xảo kia.

Vệ Lam bị dọa đến thoáng run rẩy, ngưng một lát, lại tiếp tục khóc dữ dội hơn.

Đoàn Chi Dực chán ghét mà nhìn cô gái khóc đến mất hình tượng, trên mặt còn dính đầy cơm, nước mắt nước mũi tèm nhem. Trong lòng càng phiền thêm, dù sao cậu cũng chỉ là một thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi, sự kiên nhẫn cũng có giới hạn có mức độ, giờ phút này thật sự ước gì có thể bước đến bóp chết cô, để đổi lấy sự yên tĩnh cho bản thân.

Nhưng cuối cùng, cậu cũng chỉ nắm chặt tay, đột nhiên đứng dậy, xoay người đạp cửa bỏ đi.

Vệ Lam cũng không phải cô gái ưa khóc nhè, trước giờ cô luôn rất lạc quan, cũng rất ghét mấy cô gái được nuông chiều hờ một tý là khóc lóc. Nhưng ở trước mặt Đoàn Chi Dực, bởi vì không có sức phản kháng, cho nên ngoại trừ bất lực mượn nước mắt để giải tỏa, không biết còn có thể làm gì.

Khóc lóc quả thật khiến người ta mệt mỏi, một mình Vệ Lam ngồi trên sofa, khóc rồi lại khóc, liền hết hơi mệt mỏi buồn ngủ.

Lúc Đoàn Chi Dực trở về, nghiêng đầu nhìn đến sofa, dường như người đã ngủ say rồi.

Sóng mắt cậu khẽ lay động, nhẹ nhàng gấp người ngồi xổm xuống trước mặt cô, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô chăm chú.

Có lẽ là khóc rất lâu, mắt Vệ Lam lúc ngủ cũng thấy hơi sưng đỏ. Trên mặt còn chưa lau sạch cơm, cả khuôn mặt hình như ồm hơn trước rất nhiều. Có lẽ còn chưa bằng cả bàn tay của cậu, đầm đìa đáng yêu, lại có chút buồn cười.

Cô điển hình là một cô gái nhiệt tình cởi mở, đôi lúc ồm sòm quá mức khiến người ta chán ghét. Nhưng bởi vì như thế nên cô rất đáng yêu, lúc nở nụ cười, miệng nhếch cao, ngây thơ hết như đóa hoa nở rộ, tiếng cười ấy dù cách rất xa đều có thể khiến người ta nghe thấy. Thật giống như một ‘tiếng cười như chuông bạc’ được viết trong sách.

Đoàn Chi Dực nghĩ.

Nhưng từ sau khi bị cậu bắt nạt, hình như rốt cuộc cậu không còn thấy cô cười rạng rỡ như thế nữa.

Đoàn Chi Dực cảm thấy trong lòng hỗn loạn, chính cậu cũng hiểu khi ức hiếp một cô gái như vậy, có chút vớ vẩn. Nhưng chính là cậu không cam lòng. Chỉ cần nghĩ đến cô đánh giá tính cách của cậu là u ám và xem thường nó; nghĩ đến ánh mắt đồng tình thương hại của cô khi nhìn chân cậu; nghĩ đến cô gọi cậu là tên thọt; nghĩ đến cô vì một nam sinh khác mà đến cầu xin cậu... Cậu liền cảm thấy khó chịu và chán ghét.

Đôi lúc cậu ước cậu có thể xé cô ra từng chút một, hoàn toàn biến mất trong thế giới của cậu.

Có lẽ trong lúc ngủ cũng lơ mơ cảm nhận được bản thân bị người khác nhìn, Vệ Lam mơ màng tỉnh dậy, dụi mắt, lơ mơ nhìn Đoàn Chi Dực. Rồi sau đó khịt khịt mũi, lẩm bẩm nói: “Hoành thánh...”

Đoàn Chi Dực hoàn hồn lại, bưng hoành thánh trên bàn lên, múc một muỗng đút vào miệng cô. Lúc này không biết có phải là chưa tỉnh ngủ không mà Vệ Lam không kháng cự, ngoan ngoãn há miệng, nuốt viên hoành thánh nóng hổi xuống. Đôi môi khép hờ, hết như một con thú cưng đáng yêu.

Cô nghe lời, đương nhiên lấy được lòng của Đoàn Chi Dực, cậu kiên nhẫn đút cô ăn hết muỗng này đến muỗng khác.

Một lát sau, chén hoành thánh đã được Vệ Lam ăn sạch không còn miếng nào. Trên mặt Đoàn Chi Dực hiện lên vẻ cười vui thích, quay đầu bỏ chén xuống. Khi quay đầu lại, phát hiện ra Vệ Lam lại nghiêng đầu ngủ thiếp đi.

Đoàn Chi Dực cười giễu lắc đầu, rút mấy tờ khăn giấy ra, chán ghét lau sạch khóe miệng và mặt cô. Lại đưa tay bế cô lên khỏi sofa, đi lên lầu.

Chân trái của cậu không được linh hoạt, lúc nào cũng bước chân phải trước, sau đó chân trái mới bước theo. Bế một người trong lòng, đi lên lầu đương nhiên rất khó khăn, cần phải cố gắng giữ vững trọng tâm, mới có thể đảm bảo cả hai không bị trượt ngã.

Một đoạn cầu thang ngắn ngủn mà như là ngàn dặm xa xôi. Khó khăn lắm mới bế Vệ Lam đến giường, tháo giày ra, thay áo ngủ, Đoàn Chi Dực mới phát hiện cả người toàn là mồ hôi.

Cậu nhìn người không biết gì đang nằm trên giường, tay trái buông thõng ra bên ngoài chăn, viên đá may mắn trên sợi dây đỏ làm tôn lên từng tác da thịt trắng nõn của cô. Đoàn Chi Dực lạnh lùng nghiêm mặt, hung hăng nhét tay cô vào trong chăn, trong lòng lại dâng lên một sự chán ghét không tên.

18. Chương 18: Thi Hồng

Ngày hôm sau Vệ Lam tỉnh dậy, cảnh tượng tối hôm trước lại thoáng hiện lên, rồi lại nhìn quần áo ngủ đang mặc trên người. Gương mặt tự dưng đỏ lên vì xấu hổ và tức giận, nhưng không dám nổi giận ở trước mặt cái kẻ đầu sỏ đang ở bên cạnh mình, chỉ biết thở hì hục đi rửa mặt thay quần áo.

Kỳ kiểm tra ba tháng một lần cũng đến. Trong khoảng thời gian này, Vệ Lam bởi vì mối quan hệ với Đoàn Chi Dực, làm cô lòng cô nặng nề, thái độ học tập cực kỳ tồi tệ. Sau khi làm kiểm tra xong, cô liền biết ngay mình chắc hẳn sẽ gặp phải một trận Waterloo[1] thảm khốc trong lịch sử rồi.

Sau khi có kết quả, đúng thật là thảm vô cùng. Từ trước đến giờ cô chưa từng lọt qua top năm, vậy mà bây giờ lại tụt xuống ngoài top mười của lớp. Điểm môn toán xưa nay chưa từng thấp đến vậy.

Vệ Lam bị đả kích lớn, cúi đầu nhìn phiếu điểm, vẻ mặt lo âu.

Cứ như vậy, đừng nói trường đại học lớn, mà ngay cả trường đại học bình thường nhất, cũng có thể trở thành chuyện viễn vông.

Có lúc cô rất muốn nói hoàn cảnh tệ hại của mình cho ba mẹ đang ở phía Tây xa xôi biết, những chuyện như thế này, người lớn luôn có cách giải quyết. Nhưng nghĩ đến Triệu Phi, lại nghĩ đến những bức ảnh mình bị chụp, cô chỉ có thể lựa chọn im lặng.

Bởi vì đợt kiểm tra này là công khai nêu tên trước cả lớp, cho nên tất nhiên Quách Chân Chân biết cảnh thế thảm của Vệ Lam. Lại nhớ đến thái độ cố gắng gần đây của cô, làm cho cô ấy có chút khó hiểu. Thừa lúc hết giờ học, chán nản nằm dài ra bàn: “Vệ Lam à, rốt cuộc cậu xảy ra chuyện gì vậy? Có phải gần đây cậu chăm chỉ quá, gây áp lực quá lớn cho chính mình, cho nên làm bài kết quả không được cao không?”

Quách Chân Chân cảm thấy chỉ có lời giải thích này tạm coi là hợp lý một chút thôi.

Vệ Lam ngẩng đầu ai oán nhìn ánh mắt quan tâm của người bạn tốt, buồn bã thở dài vài tiếng, rồi lúi cúi đầu nằm gục xuống bàn. Cô rất muốn chia sẻ những chuyện không hay ho mà mình gặp phải cho người khác, nhưng lại hiểu rõ nếu như Đoàn Chi Dực biết cô kể cho người khác nghe, không biết sẽ đối xử cô như thế nào đây... Hơn nữa chuyện này quá quá quá mất mặt mà!

Quách Chân Chân nhìn thấy Vệ Lam không nói chuyện, lại nhìn thấy Triệu Phi đi đến đây, nên nháy mắt ra dấu với cậu ấy.

Tất nhiên Triệu Phi biết thành tích kỳ kiểm tra này của Vệ Lam rất tệ, nhìn thấy cô nằm ngoài danh sách top mười, đừng nói Vệ Lam, ngay cả cậu cũng lo lắng thay cho cô.

Nhìn thấy Vệ Lam nằm dài ra bàn, dường như rất buồn, Triệu Phi đi đến ngồi xổm xuống bên cạnh bàn học, nhỏ tiếng gọi tên cô: “Vệ Lam à...”

Vệ Lam ngẩng người, ngẩng đầu nhìn Triệu Phi, sống mũi chua xót, mấy ngày nay, cô ở chỗ Đoàn Chi Dực chịu uất ức, suýt chút nữa muốn trút sạch ra hết.

Triệu Phi nhìn thấy cô rưng rưng nước mắt, cho rằng cô buồn vì mình làm bài không tốt, vội vàng an ủi cô: “Ai cũng có lúc lên voi xuống chó mà, mới bị điểm kém có một lần thôi mà, cậu sợ chứ? Nếu cậu có vấn đề gì về môn toán, có thể đến hỏi mình mà.”

Vệ Lam càng rơi nước mắt nhiều hơn, gật đầu nghẹn ngào: “Mình không sao, do mình bị bệnh, người khó chịu nên mới ảnh hưởng đến đợt kiểm tra lần này.”

Triệu Phi nở nụ cười tươi tắn: “Mình biết rõ cậu có chuyện gì mà.”

Vệ Lam nhìn nụ cười của cậu ấy, tâm trạng tốt hơn chút, sờ chuôi hạt may mắc trong tay mình, mỉm cười với cậu ấy: “Nó sẽ phù hộ mình.”

Lúc này, vừa đúng lúc Đoàn Chi Dực từ trong phòng học đi ra, lúc đi ngang qua hai người, ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn chiếc vòng tay của Vệ Lam. Ngay cả Triệu Phi cũng cảm nhận được bầu không khí xung quanh trong chớp mắt giảm xuống thấp mấy độ, có chút hậm hực sờ mũi.

Nếu như nói lúc trước Vệ Lam cũng chỉ thấp thỏm lo lắng, trong lòng ít nhiều vẫn còn nghẹn nín vài lời, nghĩ phải hăng hái chống đối Đoàn Chi Dực như thế nào thì sau khi trải qua cuộc chiến kiểm tra Waterloo xong, thì nó đã làm cô xì hơi bẹp dí, uể oải không phấn chấn từ đầu đến chân.

Buổi tối sau khi về nhà Đoàn Chi Dực, cô cầm giẻ đi lau nhà, sự uể oải trên người dường như tản ra khắp căn biệt thự, ảnh hưởng rõ rệt đến Đoàn Chi Dực đang ngồi trên ghế sofa coi tivi.

Tiếng thở dài nho nhỏ phát lên không biết bao nhiêu lần, nó giống như móng vuốt con mèo cào cào vào lỗ tai và trái tim cậu, vô cùng đau lòng, cực kỳ khó chịu. Cậu nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ, cái cô gái ngu ngốc này thật có bản lĩnh làm cho người ta nổi điên.

Lúc Vệ Lam thở dài lần thứ n, Đoàn Chi Dực rốt cuộc cũng nhịn không nổi, cậu không kiên nhẫn cầm cái điều khiển tivi ném mạnh lên bàn, quay đầu quát dữ tợn: “Trong nhà cậu có người chết sao?!”

Vệ Lam vốn dĩ đang xót xa ỉn, bị tiếng gào thét bất thành linh của cậu làm hết hồn, thêm vào đó lời lẽ của cậu vô cùng độc ác. Hai má của Vệ Lam đỏ lên vì giận.

Con thỏ một khi nổi giận cũng biết cắn người nha! Nói chi cô còn là con người.

Vệ Lam tức anh ách ném thật mạnh miếng giẻ lau nhà xuống đất, đứng cách nhau vài mét, hét rống về phía cậu: “Tôi đang than vãn tên thối tha như cậu đó, tại sao không đi chết đi?”

Mặt Đoàn Chi Dực đen lại, khắp người vẩy bởi sự tức giận, rảo bước qua ghế sofa, đi đến trước mặt cô, một tay tóm lấy gấu áo của cô, tức giận nói: “Trí nhớ của cậu không được tốt sao?”

Vệ Lam có chút lo sợ, trái tim đập mạnh bùm bùm, nhưng giờ phút này lại muốn hơn thua một phen, bướng bỉnh ngẩng đầu nhìn tên ác ma trước mặt, nhất định không chịu lép vế.

Hai người mở to mắt nhìn nhau ba mươi giây, đôi môi mỏng của Đoàn Chi Dực nhếch lên, chán ghét buông tay ra, nói với giọng mỉa mai: “Không phải làm bài điểm kém thôi sao? Học sinh có đầu óc ngu ngốc như cậu, làm điểm ới lấy làm lạ đó!”

“Tôi...” Vệ Lam bĩu môi, không cam lòng cất cao giọng nói: “Ba mẹ tôi là nhà khoa học, tôi không có ngu, không phải bị cậu ức hiếp, thành tích của tôi mới không tệ như vậy.”

Đoàn Chi Dực nghi ngờ liếc gương mặt nhỏ nhắn của cô, lạnh lùng xì một tiếng, quay người trở về ghế sofa, tiện tay lấy cặp sách của Vệ Lam, rút một bài kiểm tra ở bên trong ra, đứng tại chỗ giơ lên, nói lời cay độc: “Môn toán tám mươi điểm, còn không được trung bình, cậu giỏi thật nha!”

Mặt Vệ Lam đỏ ửng, làm bài được số điểm xấu hổ như vậy, đã mất mặt lắm rồi, còn gặp tên khốn khiếp kia làm nhục, cô tức anh ách, thở phì phò chạy đến, muốn cướp lại tờ giấy thê thảm kia về, nhưng Đoàn Chi Dực lại dễ dàng né tránh.

Cô thấy mình không cướp được, Vệ Lam căm hận ngồi xuống, tức giận nói: “Cậu giỏi rồi, cậu có ngon thì làm bài đạt điểm tối đa đi?”

Đoàn Chi Dực nhìn cô với vẻ khinh thường, bỗng nhiên lấy ra một tờ giấy từ phía sau mình, để trước mặt cô. Một bài kiểm tra tháng đạt điểm tối đa, họ tên học sinh Đoàn Chi Dực.

Vệ Lam không tin vào mắt mình nhìn tờ giấy kia, lại nhìn vẻ mặt khinh thường của Đoàn Chi Dực. Cô nhớ những đợt kiểm tra trước kia, cậu không bao giờ tham gia, cho nên cô chỉ nghe được những tin vụn vặt về thành tích của cậu, bây giờ nhìn thấy tờ giấy thi sờ sờ trước mắt, mới biết tin vụn vặt chỉ là tin vụn vặt, không phải sự thật.

Vệ Lam không cam lòng cắn môi, im lặng không nói nhìn Đoàn Chi Dực.

Đoàn Chi Dực cuối cùng cũng lấy tờ giấy trong tay trả lại cho cô, giọng điệu vẫn âm u lạnh lẽo: “Cậu yên tâm, tôi vẫn chưa đủ ác đâu, cậu chọc tôi, nhưng tôi chỉ phạt cậu quét dọn nhà cửa mà thôi, vẫn chưa đến mức hủy hoại tương lai của cậu. Cậu nói vì tôi nên thành tích của cậu mới tệ hại, vậy được rồi, bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ dạy kèm cho cậu, để thành tích của cậu vượt lên trở lại.”

Có lẽ lời nói của cậu làm người ta khó mà tin, Vệ Lam tạm thời không phản ứng lại, qua vài giây mới không sợ chết buồn bực mở miệng: “Cậu mà có lòng tốt đến vậy sao? Còn biết quan tâm đến tương lai của tôi sao? Bạn nữ trước kia chọc cậu không phải bị...”

Câu sau không nói cũng được, dù sao Đoàn Chi Dực cũng hiểu cô nói gì.

Đoàn Chi Dực đưa cợt liếc cô một cái, giọng nói lạnh lùng: “Lời đồn cậu cũng tin à!”

“Đó là do chính cậu nói mà.” Vệ Lam không cam lòng nói, nói xong dừng lại chút, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, hai mắt sáng lên. “Ồ! Tôi biết rồi, lúc trước là cậu dọa tôi!”

Một cô gái mười mấy tuổi, một đôi mắt trong sáng, trắng đen rõ ràng, lúc nói chuyện, mang theo một sự vui mừng khi phát hiện được một bí mật lớn. Đoàn Chi Dực cau mày, tự dưng cảm thấy bực bội, gào rống để cô dừng suy đoán: “Nếu cậu muốn thử, tôi có thể thỏa mãn cậu!”

Vệ Lam lập tức biết điều im lặng, cho dù Đoàn Chi Dực không cho người luân phiên cưỡng bức nữ sinh, nhưng khẳng định cậu có thể làm ra những hành động biến thái. Nhìn thấy cậu đối xử với cô như vậy, người này chắc chắn là kẻ cực xấu.

Đoàn Chi Dực tức giận liếc xéo cô: “Còn không đi!”

“Hử?” Vệ Lam không hiểu.

Đoàn Chi Dực chán ghét chỉ vào vài bài kiểm tra trên bàn: “Nếu như cậu không muốn thành tích tồi tệ nữa, thì làm lại hết những câu sai đi.”

“Ồ.” Vệ Lam không được tự nhiên cầm bút viết trong túi ra, rồi ngồi xổm xuống bàn, bắt đầu cắn bút làm bài.

Nền tảng của Vệ Lam rất tốt, năm mười hai lại là năm ôn tập lại tất cả. Lần nay làm bài tệ, nguyên nhân chính là bởi vì lòng không yên. Bây giờ dưới uy quyền của Đoàn Chi Dực, mặc dù cũng không tập trung lắm, nhưng nghĩ đến bài kiểm tra đạt điểm tối đa của Đoàn Chi Dực, lại có chút không cam lòng nghiêng rằng nghiêng lợi, đành phải ép buộc mình nghiêm túc làm bài.

Một giờ trôi qua, những câu trên bài kiểm tra, Vệ Lam đã làm được một nửa, chỉ còn sót lại những câu khó. Cô lén nhìn trộm Đoàn Chi Dực không biết là cậu đã ngủ hay đang nhắm mắt nằm đó, vốn dĩ muốn nhờ cậu giúp, nhưng vẫn có chút sợ sệt với không cam lòng. Liên tiếp tục ngồi giải mấy câu hỏi khó như quỳ kia.

Lúc này gần mười một giờ, Vệ Lam nhìn mấy câu hỏi khó trên tờ giấy thi, cảm thấy mệt mỏi rã rời, không ý thức mình ngồi bệt xuống sàn nhà thay vì ngồi xổm, rồi gục lên gục xuống ngủ như gà mổ thóc.

Đúng lúc cô sắp sửa chìm sâu vào giấc ngủ, Vệ Lam cảm thấy ở dưới bàn chân đau nhói, làm cô giật mình tỉnh giấc, mới biết được là do Đoàn Chi Dực dùng sức đá mình một cái.

Cô tức giận quay đầu qua nhìn, chỉ nhìn thấy kẻ gây chuyện coi như không có chuyện gì rút chân lại, mở miệng thâm độc: “Còn chưa làm xong mà muốn ngủ sao? Tới đây xem... Tôi nhắc cậu một câu trước, nếu tôi đã nói tôi có trách nhiệm về thành tích của cậu, vậy cậu phải ngoan ngoãn nghe lời. Nếu không... đừng trách tôi không khách sáo.”

Vệ Lam hầm hừ sờ cái chân bị đau của mình, vẻ mặt đau khổ: “Ai kêu cậu chịu trách nhiệm đâu?”

Đoàn Chi Dực trừng mắt liếc cô một cái: “Chính cậu nói thành tích cậu tệ như vậy là do tôi, thì tất nhiên tôi phải có trách nhiệm rồi.”

Vệ Lam không hiểu được cái logic của cậu, nhưng khoảng cách của hai người quá gần, khắp người đều bao trùm bởi hơi thở của cậu. Cô quyết định ôm lấy bài kiểm tra đến ngồi phía đối diện cái bàn, trong lòng không ngừng oán cậu.

Sau khi ngồi ngay ngắn ở phía đối diện, Vệ Lam mới nhìn mấy câu hỏi đó, nhưng nhìn sao cũng không biết làm, lại thấy Đoàn Chi Dực đang nhắm mắt nằm trên ghế sofa, chần chẫn sẽ không buông tha cô, cho nên cô lén lút chống tay lên bàn ngủ tiếp.

Ai mà biết, lúc này Đoàn Chi Dực đạp thẳng nguyên cái chân lên bàn, vang lên tiếng ầm ầm, làm cho Vệ Lam giật mình hết hồn, suýt chút nữa là hồn bay ra khỏi xác.

Nhìn thấy vẻ mặt mất kiên nhẫn của Đoàn Chi Dực, cô lại không cam lòng quay trở lại, tức anh ách nói: “Mấy câu còn lại không biết làm!”

Đoàn Chi Dực liếc cô một cái, rồi giật tờ giấy kiểm tra lại, nhìn thấy trên đó còn lại mấy câu khó, xì một tiếng: “Ngu ngốc thì thôi đi, đã vậy còn lười! May mà cậu còn khiêm tốn không nói mình học giỏi.”

Vệ Lam định trả lời lại, thì bị ánh mắt sắc bén của cậu đe dọa: “Còn không ngồi xuống, tôi giảng cho cậu nghe.”

Vệ Lam bĩu môi ngồi xuống, mặc dù bị cậu dọa đến hồn vía lên mây, đầu óc vẫn chưa thể tập trung. Nhưng không thể phủ nhận, Đoàn Chi Dực không những là một học sinh ngoan, mà còn là một thầy giáo giỏi, mấy câu khó cậu đều dùng lời lẽ dễ hiểu để giảng, làm cho người nửa hồn đang rong chơi như Vệ Lam cũng nghe hiểu hết.

[1] Waterloo là trận thua đau đớn, có ý nghĩa chấm dứt binh nghiệp và sự nghiệp chính trị của Napoleon

19. Chương 19: Ba Cửa Đoàn Chi Dực

Điều làm Vệ Lam hết hồn chính là hôm sau khi đi học, người ngồi đằng sau cô không phải là lớp trưởng béo nữa mà đã đổi thành Đoàn Chi Dực.

Ngược lại với vẻ ngạc nhiên của Vệ Lam, Đoàn Chi Dực chỉ thờ ơ nhìn lướt qua gương mặt đang hoảng hốt của cô, lộ ra vẻ mặt tỏ ý bảo ‘ngu ngốc’ rồi tiếp tục nắm xoài ra bàn mà ngủ như thường ngày.

Mặc dù khi lên lớp không ngủ thì đọc ba quyển sách lung tung nhưng gần như ngày nào Đoàn Chi Dực cũng đi học.

Vệ Lam và mọi người đều không hiểu mỗi ngày cậu cứ lên lớp lãng phí thời gian như thế là để làm gì, nhưng nghĩ lại thì chắc là để giết thời gian trong những ngày chờ lên đại học.

Huống chi kẻ ít nói, kiệm lời, lạnh lùng, u tối như Đoàn Chi Dực, trước nay đâu có suy nghĩ như những người bình thường.

Có điều Vệ Lam biết rõ tại sao Đoàn Chi Dực lại chuyển tới phía sau mình. Cậu ta đã nói sẽ chịu trách nhiệm về thành tích của cô, nên ngồi sau cô chắc là để giám sát cô thôi.

Mỗi khi nghe giảng hoặc vào giờ tự học, chỉ cần Vệ Lam hơi lơ đãng hoặc lơ mơ ngủ thì ghế dưới chân cô lại rung một cái thật mạnh, khiến Vệ Lam phải bừng tỉnh trở lại.

Đoàn Chi Dực rất biết cách đá ghế, gần như là không tạo ra một tiếng động nào nhưng lực thì đủ để làm người Vệ Lam giật mạnh một cái, lần nào cũng khiến cô giật mình, thiếu chút nữa là kêu toáng lên.

Nếu không sợ giáo viên và bạn học xung quanh, chắc cô sẽ mắng to lên thật. Nhưng chỉ cần nghĩ đến quan hệ bí mật giữa hai người thì cô đành phải tiếp tục im lặng chịu đựng.

Đương nhiên kiểu giám sát này cũng có hiệu quả của nó, ít nhất có thể khiến Vệ Lam buộc mình phải học tập nghiêm túc và nghiêm túc hơn nữa, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ bị cái tên khốn sau lưng dọa đến nổi bị điên.

Đoàn Chi Dực chuyển tới gần khiến Quách Chân Chân bên cạnh Vệ Lam hình như cũng trở thành người khác. Khi tan học không kéo lấy Vệ Lam tám chuyện lung tung nữa mà trở nên ít nói như một cô nữ sinh dịu dàng.

Đương nhiên Vệ Lam biết là vì lý do gì, nhất là có mấy lần cô thấy Chân Chân lén nhìn ra phía sau cô. Cái con ngốc này, không ngờ vẫn còn động lòng với Đoàn Chi Dực. Cô rất muốn nói cho cô ấy biết Đoàn Chi Dực bắt nạt cô thế nào, khốn nạn thế nào...

Nhưng những chuyện thế này thì làm sao mà nói ra cho được? Nói ra chắc mất mặt tới mức không dám nhìn ai.

Tối ấy, Vệ Lam thật thê thảm. Mỗi lần có câu giờ thì lại phải ngồi trước bàn trà, làm bài tập dưới sự trông chừng của Đoàn Chi Dực. Trước nay Đoàn Chi Dực trầm tĩnh ít nói, lần nói nhiều duy nhất chính là lúc giảng bài cho cô, tiện thể mắng cô một câu ‘đồ ngu’.

Rõ ràng cô được di truyền gen thông minh của ông bố bà mẹ là nhà khoa học, từ nhỏ thành tích đã rất xuất sắc, cho dù thi vào các ngành tự nhiên cũng không phải quá sức. Nhưng ở trước mặt tên đáng ghét này, không biết sao lại trở thành kẻ có IQ thấp không hơn không kém.

Lần nào Vệ Lam cũng định phản bác, nhưng nhìn thấy năng lực giải đề một cách trôi chảy của cậu thì cũng chỉ có nước không cam tâm tình nguyện nhận lấy câu ‘đồ ngu’ kia.

Dù sao thì một ngày nào đó, cô sẽ thoát khỏi nanh vuốt của kẻ xấu xa này.

Cái hay của sự ngây ngô trẻ con chính là sau khi ý thức được tuy Đoàn Chi Dực ghét mình nhưng cũng sẽ không gây ra tổn thương thật sự gì ỉn thì Vệ Lam dần quen với những ngày tháng sống chung thế này, thậm chí quen cả việc hai người ngủ chung giường. Hơn nữa dưới sự giám sát nghiêm khắc của Đoàn Chi Dực, thành tích của cô dần tốt trở lại.

Điều này làm Vệ Lam thở phào nhẹ nhõm.

Nửa tháng sau, vào một buổi tối, khi Đoàn Chi Dực đang dạy phụ đạo cho Vệ Lam, câu ‘đồ ngu’ vừa thốt ra thì trong ngôi biệt thự xa hoa rộng lớn này bỗng xuất hiện một người đàn ông lạ mặt.

Trước đây Vệ Lam chưa từng tìm hiểu gì về thân thế của Đoàn Chi Dực. Cả nửa ngọn đồi này chỉ có một ngôi nhà, mà trong ngôi nhà này hình như chỉ có mình Đoàn Chi Dực là chủ nhân. Nếu không phải do biệt thự này quá xa hoa lộng lẫy, xung quanh Đoàn Chi Dực có lái xe và người hầu, chắc chắn cậu ta cũng xuất thân từ nhà giàu quyền quý thì có lẽ Vệ Lam đã nghĩ cậu ta từ tầng đá chui ra, nếu không sao lại xấu xa đến thế?

Người đàn ông kia bước tới, nhìn thấy hai người đang ngồi tùm trên sofa, thản nhiên liếc Vệ Lam một cái rồi lại nhìn về mặt không vui của Đoàn Chi Dực, lên tiếng: “Tiểu Dực, con theo ba vào phòng làm việc.”

Vệ Lam ngơ ngác ngẩng đầu nhìn người đàn ông lạ mặt kia. Ông ta chừng hơn 40 tuổi nhưng vẫn giữ được vẻ hào hoa phong nhã, phong độ hơn người, hơn nữa còn rất uy nghiêm điềm đạm.

Trong nhất thời, Vệ Lam không biết có nên chào hỏi người này không. Có điều ông ta cũng không cho cô có cơ hội đấu tranh tư tưởng, nói xong là xoay người lên lầu ngay.

Đến khi Đoàn Chi Dực đi theo thì Vệ Lam mới giật mình hiểu ra. Đoàn Chi Dực và ông ấy hoàn toàn giống như từ một khuôn đúc ra, chỉ có điều về không nói không cười của ông ấy là chừng chặc điềm đạm còn Đoàn Chi Dực thì lại lạnh lùng u ám.

Thì ra là ba của Đoàn Chi Dực. Thì ra Đoàn Chi Dực cũng có ba! Vệ Lam tắc lưỡi, nghĩ thầm.

Đoàn Hồng đã không gặp con nửa năm trời. Mấy năm nay, quan hệ cha con của hai người càng ngày càng xa cách. Con trai của ông từ nhỏ đã trầm tĩnh ít nói, có bất mãn với ông thì cũng ít khi nói rõ ra, chỉ thể hiện thái độ trào phúng khinh thường, khiến người làm cha như ông cũng hết sức bất lực.

Đoàn Hồng ngồi xuống bàn làm việc trong phòng. Chắc là lịch trình dày đặc nên trên gương mặt anh tuấn tụy của ông có chút phong trần mệt mỏi.

“Tiểu Dực, cô bé đó là sao vậy?” Đoàn Hồng lên tiếng với vẻ hơi mệt mỏi.

Đoàn Chi Dực đứng sau cánh cửa được đóng chặt thì không bước vào phòng thêm nữa. Cậu lạnh lùng nhìn ba mình, giống như là đang nghe một câu chuyện cười: “Nếu ba đã lên tiếng hỏi con thì chắc cũng đã sớm biết chuyện này là thế nào rồi nhỉ, ba của con.”

Đoàn Hồng bóp trán. “Trước nay con làm việc gì cũng rất có chừng mực, làm thế này với một cô gái thì có hơi quá đáng không? Cô bé vẫn còn vị thành niên đấy.”

“Con biết.” Đoàn Chi Dực dừng một lát, lại cười lạnh: “Yên tâm đi, con không làm gì cô ấy đâu.”

Hai cha con họ im lặng một lúc lâu, Đoàn Hồng mới lên tiếng: “Tiểu Dực, nếu con thích cô bé ấy thì nên dùng những cách thức bình thường để theo đuổi, chứ không nên uy hiếp, bắt nạt người ta.”

Gương mặt khô ngô của Đoàn Chi Dực hiện lên chút bức bối và chán ghét. “Ai thích cô ta. Con ghét cô ta, trước nay chưa từng thấy ai đáng ghét đến thế.”

Đoàn Hồng ngẩn ra, rồi bất ngờ để lộ một nụ cười mừng rỡ. Có lẽ là hiếm khi ông thấy được vẻ cục cằn và ấu trĩ nên có ở lứa tuổi của đứa con trai duy nhất này. Nhưng trong chớp mắt, ông lại thôi cười, nghiêm nghị nói: “Ba đã điều tra qua, tuy cha mẹ của cô bé ấy ở xa nhưng đều là những nhà khoa học, là tầng lớp trí thức cấp cao. Nếu chuyện này là đến tai cha mẹ cô bé ấy, có lẽ sẽ rất phiền phức.”

Đoàn Chi Dực cười khẩy, không cho là đúng: “Đó chẳng phải là trách nhiệm của ba sao? Có người ba như ba, con còn phải lo, phải sợ gì nữa?”

Đoàn Hồng không bình luận gì về câu nói của con mình, chỉ thở dài một hơi: “Dù sao thì con cũng phải biết chừng mực” Nói xong, ông ngừng một lát rồi nói tiếp. “Nghe nói con định vào đại học T sao? Con đã quyết định thật sao? Con biết là ba vẫn luôn hy vọng con ra nước ngoài du học, hoặc là lên Bắc Kinh học cũng được. Tuy đại học T cũng không tồi nhưng dù sao cũng chỉ thuộc hàng tạm được.”

Sắc mặt Đoàn Chi Dực bỗng lạnh hơn. “Con đã quyết định rồi, đây là nơi con và mẹ sinh ra và lớn lên, con sẽ không rời xa nơi này.”

“Mẹ con, bà ấy...”

“Bây giờ mẹ rất tốt, ba đừng có đi quấy rầy bà ấy.” Không đợi Đoàn Hồng nói xong, Đoàn Chi Dực đã ngắt lời ông.

Đoàn Hồng sững người, trên mặt hiện lên chút thất bại, rồi lập tức trở nên bình thường, nói: “Lần này ba về là để thăm con, mai ba sẽ đi sớm. Con ráng tự chăm sóc mình.”

Đoàn Chi Dực sa sầm mặt, hừ một cái, xoay người mở cửa ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa thì liền đụng phải Vệ Lam đang lén la lén lút. Nhưng phòng này cách âm rất tốt nên Đoàn Chi Dực chỉ liếc cô một cái với vẻ ghét bỏ rồi đi về phía phòng ngủ, không để ý đến cô.

Vệ Lam thấp thỏm nhìn theo bóng cậu, hít một hơi rồi nhẹ nhàng đẩy cửa phòng làm việc ra.

Đoàn Hồng đang dựa vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi. Nghe thấy ngoài cửa có tiếng động thì từ từ mở mắt ra. Thấy cô bé rụt rè ngoài cửa thì gương mặt vốn lạnh lùng nghiêm nghị bỗng trở nên ôn hòa hiếm thấy.

“Chào chú...” Vệ Lam lễ phép gọi, giọng có vẻ không được tự nhiên lắm.

“Cháu tên là Vệ Lam phải không?” Đoàn Hồng gật đầu, hỏi.

“Dạ.” Cảm nhận được ông cố tỏ ra ôn hòa và hiền lành nên Vệ Lam bắt đầu bạo gan, bước lên cung kính nói: “Chú ơi, cháu có thể xin chú giúp một chuyện không?”

Đối với một cô bé xinh xắn dễ thương thế này, đương nhiên Đoàn Hồng cũng không thể nghiêm mặt, chỉ cười thân thiện. “Cháu nói đi, cô bé.”

“Chú có thể bảo Đoàn Chi Dực buông tha cho cháu không? Trước đây cháu chọc giận cậu ta, nhưng cháu đã xin lỗi rồi, hơn nữa còn quét dọn nhà cửa lâu như vậy.” Cậu còn hầu ngủ rất nhiều đêm, nói thật Vệ Lam không nói ra được.

Đoàn Hồng khẽ chau mày lại, lộ ra vẻ mặt hơi khó xử, tuy giọng vẫn có vẻ ôn hòa của một người lớn đối với một cô bé nhưng những lời ông nói lại làm Vệ Lam hết sức thất vọng: “Xin lỗi cháu, có lẽ chú không giúp được cho cháu. Chắc cháu cũng biết phần nào tính cách của Tiểu Dực rồi đấy, nó làm gì nghe chú nói chứ.” Ông ngừng một lát rồi nói tiếp: “Cô bé à cháu yên tâm, Tiểu Dực sẽ không làm gì cháu đâu, chú nghĩ chắc là nó muốn tìm một ai đó chơi với nó thôi. Cháu cũng thấy rồi đấy, chú đi quanh năm suốt tháng, nhà có một mình nên chắc nó buồn lắm. Chú cũng mong cháu hãy giúp chú, thật lòng ở bên cạnh nó không được?”

Không được, không được chút nào!

Vệ Lam biết nguyện vọng của mình đã tan thành mây khói. Sở dĩ Đoàn Chi Dực có thể coi trời bằng vung như vậy, rõ ràng là do có người lớn dung túng. Cô cụp vai, bất mãn bĩu môi, chào Đoàn Hồng xong thì xoay người bước ra khỏi phòng làm việc.

Về tới phòng ngủ, Đoàn Chi Dực đã nằm trên giường, thấy Vệ Lam cúi đầu rũ rượi thì cười lạnh: “Thế nào? Định đi cầu cứu ba tôi sao?”

Vệ Lam liếc cậu một cái, không thèm để ý đến cậu, chui thẳng vào trong chăn.

Đoàn Chi Dực cũng hừ một cái thật to, xoay người đưa lưng về phía cô. Hai người cách nhau hơn một mét, chung một cái chăn, lòng cùng bức bối nên đều âm thầm kéo chăn về phía mình.

Đương nhiên, thắng lợi chung cuộc đã thuộc về Đoàn Chi Dực, nửa người của Vệ Lam gần như lộ ra ngoài chăn.

May mà đang mùa đông nên hệ thống sưởi đủ ấm, Vệ Lam không cảm thấy lạnh nên cũng lười chấp nhặt với tên xấu xa sau lưng mình.

20. Chương 20: Dục Vọng

Cách ngày, theo bản năng lợi tới hại tránh, Vệ Lam lại rúc vào bên người Đoàn Chi Dục để tìm kiếm sự ấm áp, một chân còn gác lên người cậu.

Tính cách Đoàn Chi Dục trước giờ không có kiên nhẫn, còn có chút cáu kỉnh, mỗi lần thức dậy nhìn thấy loại tình huống thế này, lần nào cũng chán ghét đẩy Vệ Lam ra, có vài lần suýt chút nữa là đuổi cô xuống giường.

Nhưng lúc này đây, cậu lim dim mở mắt ra, nhìn thấy cái chân bên hông mình kia, giật mình, bất ngờ nhưng chỉ nhẹ nhàng nắm lấy chân cô dời đi, lẳng lặng nằm nghiêng qua nhìn người ở bên cạnh, không nhúc nhích.

Vệ Lam còn ngủ sâu nên không biết chuyện gì, nửa thân trên lộ ra ngoài chăn. Không biết khi nào mà áo ngủ đã cuộn lên đến ngực, lộ cái bụng và vòng eo trắng nõn ra bên ngoài.

Không phải Đoàn Chi Dục chưa từng nhìn thấy cơ thể cô. Hai lần thay đồ cho cô, đều đã thấy hết rồi, nhưng lúc đó trong lòng đều là mất kiên nhẫn và chán ghét, chưa từng có ý nghĩ gì không sạch sẽ. Đây có lẽ là do Vệ Lam ngủ chung một giường với cậu, dần dần không còn sợ hãi nữa. Bởi vì Vệ Lam cảm thấy cậu lạnh lùng như núi băng, làm sao có thể giở trò lưu manh được chứ.

Đoàn Chi Dục không phải là một chàng trai sôi nổi, thậm chí ở tuổi này mà nói, cậu có thể được gọi là lãnh cảm.

Mấy năm trước, anh họ Quách Tử Chính có cho cậu xem qua một cuộn phim, bên cạnh tụi con trai nhiệt huyết dâng trào, sẽ không biết xấu hổ mà tự xử tại chỗ. Nhưng còn cậu lúc mười sáu mười bảy tuổi, chỉ nhìn cơ thể trắng lóa trên màn hình, cùng bộ phận xấu xí ấy, chỉ cảm thấy từng cơn ghê tởm và chán ghét. Cơ thể thanh niên hoàn toàn không có phản ứng gì.

Quách Tử Chính hoảng sợ không hề nhẹ, còn tưởng rằng thằng em họ này có bệnh không tiện nói ra, sau đó trực tiếp dẫn cậu đến hộp đêm. Trong hộp đêm cao cấp đủ mọi cô gái trong trắng xinh đẹp, nhưng bất luận khiêu khích thế nào, cậu đều thiếu hứng thú.

Đoàn Chi Dục đương nhiên biết mình không có vấn đề, cậu cũng đã từng mơ thấy những giấc mơ tươi đẹp kia, sau khi thức dậy thì đầy quần lót đều ướt đầm một mảng. Cũng có nhiều lần sáng sớm thức dậy, cảm thấy thân dưới bưng bưng phần chắn.

Vậy thì chỉ có thể nói, dục vọng của cậu vẫn còn đang ngủ say, hoặc là, ngay từ đầu cậu đã có thể không chế được dục vọng của chính mình.

Nhưng lúc này đây, không biết có phải là do đầu óc vừa mới tỉnh dậy, còn chưa đủ tỉnh táo để chống lại hóc môn tuổi trẻ không, cậu thất thần nhìn vòng eo nhỏ nhắn mềm mại của Vệ Lam, bỗng nhiên cảm thấy miệng lưỡi khô khốc chưa từng có, dục vọng sáng sớm như nước lũ ập tới tập kích cậu.

Cậu thật sự chưa bao giờ nghĩ sẽ làm gì đó với Vệ Lam. Cô chẳng qua chỉ là một cô gái chưa dậy thì hoàn toàn. Ngoại trừ khuôn mặt đầy sức sống, cơ thể mười mấy tuổi bình thường không hiếm, hoàn toàn khác biệt với mấy cô gái đầy đặn trong cuộn phim của Quách Tử Chính.

Đoàn Chi Dục cảm thấy, loại chuyện thế này không thuộc về cô gái nhỏ như Vệ Lam. Thậm chí còn không thuộc về cậu.

Nhưng hiện giờ, cậu nhìn da thịt cô lộ ra ngoài, bỗng nhiên cảm thấy cơ thể bình thường không hiếm này của cô có một sức hấp dẫn mê người, khiến cậu khó có thể chống cự.

Cậu vô cùng ao ước được kề sát từng tấc da thịt kia— mà cậu cũng làm vậy thật.

Hai tay Đoàn Chi Dục chậm rãi mò mẫm vào bên hông Vệ Lam đang ngủ say, mười ngón tay cẩn thận dán chặt lên da thịt kia. Cảm giác ấm áp khiến lòng cậu ngứa ngáy khó chịu, ma xui quỷ khiến thế nào lại tiếp tục hướng lên trên, khẽ chạm vào nơi mềm mại kia.

Cậu cảm thấy bản thân giống như tên biến thái, đang dâm loạn một cô gái ngủ say. Đúng lúc sự kích thích dục vọng trong cơ thể quá mức chân thật, cậu rất muốn làm một việc, chẳng hạn như cởi sạch quần áo của

người ở trước mắt này, ôm lấy cô vuốt ve nhập vào cơ thể đang bùng bùng phấn chấn của chính mình, hết như đôi nam nữ xấu xa trong cuộn phim của Quách Tử Chính.

“Um!” Trong lúc ngủ mơ, Vệ Lam nói mơ một tiếng.

Đoàn Chi Dục ngẩn ra, rốt cuộc cũng kiềm chế rút tay lại. Nhưng lại trực tiếp nhét tay vào trong quần lót của chính mình. (Á á á cậu mần gì zậy cậu *bịt mắt*)

Giường hơi rung khiến Vệ Lam thức giấc.

Cô mở to mắt, nhìn thấy Đoàn Chi Dục quay lưng về phía mình, cơ thể lại run lên một cách kỳ lạ.

Cô ngáp một cái, thuận miệng hỏi: “Đoàn Chi Dục, cậu làm gì vậy?”

Cơ thể Đoàn Chi Dục chấn động mạnh, rồi sau đó như là đột nhiên một mối, nằm im ru. Sau một lát, lúc quay đầu nhìn cô, sắc mặt ửng hồng kỳ lạ, ánh mắt khá dữ tợn, còn mang theo vẻ muốn cắn người.

Bình thường cậu cũng dữ dằn cũng lạnh lùng, nhưng Vệ Lam cảm thấy cậu bây giờ, khác với sự dữ dằn lạnh lùng thường ngày. Ánh mắt kia giống như muốn ăn cô.

Trong lòng cô phát run, nắm chặt chăn lui về sau theo bản năng, hít một hơi than thở: “Tôi chỉ là thuận miệng hỏi thôi.”

Đoàn Chi Dục hung dữ liếc cô một cái, thô lỗ lên tiếng: “Còn không ngồi dậy!”

Nói xong, quay lưng xuống giường, đi thẳng vào toilet.

Đây rõ ràng không phải là sự khởi đầu tốt đẹp. Một khi dục vọng bật nắp, sẽ rất khó kiểm soát lại. Tối đến, Đoàn Chi Dục bắt đầu trở nên khó nhịn, chỉ cần Vệ Lam xoay người một cái, đều khiến cậu như gặp đại quân của địch. Dục vọng sáng sớm của thanh niên khiến cậu khó chịu bất an.

Nhiều lúc, cậu cũng muốn bảo cô cút đi. Nhưng như lại luyến tiếc chút ấm áp bên giường kia, cho dù cậu biết sự ấm áp đó chẳng qua chỉ là hư ảo.

Lúc đầu, Đoàn Chi Dục ép buộc Vệ lam ở bên cạnh mình, chẳng qua chỉ muốn chứng minh, cô là một nữ sinh khiến người khác chán ghét, không có gì khác biệt với tất cả các nữ sinh mà cậu không thích. Nhưng một khi chứng minh, những thứ trong lòng cậu xem nhẹ, tâm tư cậu che giấu, liền có thể tan thành mây khói.

Trên thực tế, Vệ Lam quả thật khiến cậu chán ghét. Cậu ước gì có thể ném cô tới Thái Bình Dương không dưới một lần, mắt không thấy thì lòng sẽ không phiền. Nhưng bất luận thế nào, việc che giấu tâm tư trong lòng kia là vẫn có. Hơn nữa càng lúc càng mãnh liệt, như là ngọn núi lửa muốn phun trào, thiêu hủy cậu.

Đoàn Chi Dục cảm thấy bản thân rất khó chịu.

Đương nhiên Vệ Lam càng buồn rầu hơn. Thái độ của Đoàn Chi Dục với cô ngày càng tệ, mấy lần vừa thức dậy, đã bị cậu đuổi xuống giường. Còn ép cô ngày nào cũng làm bài tập đến khuya. Thành tích của cô có thể cao hơn được không? Cô đâu muốn thi vào trường đại học nổi tiếng.

Tình hình của hai người lại căng thẳng.

Có điều Đoàn Chi Dục là kiêu là nỏ, còn Vệ Lam lại là bia ngắm, là con mồi. Trước kia cô còn hăng hái phản kháng, nhưng từ lúc Đoàn Chi Dục ngày càng âm tình bất định, sức phản kháng của cô cũng ngày càng yếu đi.

Vả lại, lui một bước trời yên biển lặng, nhịn một lúc trời biển bao la. Trong mấy đề tài làm văn đều dạy như vậy mà.

Vệ Lam sẽ không ngu ngốc lấy đá chọi đá với người kia đâu.

Rồi cũng đến cuối học kỳ, tới kỳ nghỉ đông, Vệ Lam không cần ở lại nhà của Đoàn Chi Dục chịu tra tấn nữa, tâm trạng đương nhiên tốt vô cùng. Hơn nữa cảm thấy thi cuối kỳ cũng không tệ, ngày nghỉ hôm ấy, Triệu Phi hẹn cô đi xem phim, cô đồng ý mà không hề nghĩ ngợi gì.

Có lẽ trước giờ phải chịu sự áp bức của Đoàn Chi Dực, lâu rồi không được thoải mái thế này. Xem phim xong, Vệ Lam vô cùng hào hứng, trò chuyện với Triệu Phi thật vui, tiếng cười đùa vui vẻ hầu như thu hút ánh nhìn của mọi người xung quanh.

Nhưng hai người vừa mới đi ra, Vệ Lam vừa mới khởi động lại điện thoại, tiếng chuông lại đúng lúc reo lên. Cô liếc nhìn cuộc gọi trên màn hình, tuy rằng không báo tên, nhưng cô biết số điện thoại này.

Vệ Lam bĩu môi, đúng là cú điện thoại phá hoại mà. Cô và Triệu Phi đang chuẩn bị đi ăn lẩu đây.

Vệ Lam nhìn chằm chằm màn hình điện thoại chớp tắt, do dự một lát, dưới ánh mắt hoài nghi của Triệu Phi, rốt cuộc cô cũng miễn cưỡng nhấn nút nhận cuộc gọi.

“Queo trái hai trăm mét, lập tức lại đây.” Giọng Đoàn Chi Dực lạnh lùng, lời ít ý nhiều.

Vệ Lam quay đầu lại theo bản năng. Đây là trung tâm nội thành, người rất đông. Qua đám đông nhộn nhịp, Vệ Lam nhìn thấy chiếc xe quen thuộc dừng ở ven đường cách đó không xa.

“Để làm gì?” Giọng điệu Vệ Lam không vui.

“Tôi nói, lập tức lại đây, nếu cậu còn lè mề, tôi dám cam đoan, hai mươi phút sau chắc chắn Phi của cậu sẽ nằm bệnh viện.”

Không biết xấu hổ, lại là chiêu này. Vệ Lam tức đến nỗi suýt nhảy dựng lên, lúc này bên tai vang lên tiếng nói của Triệu Phi: “Vệ Lam, sao vậy?”

Phần nộ cúp máy, Vệ Lam cố nén cảm xúc, nói với Triệu Phi: “Phi, cậu về trước đi, có bạn học cũ đến đây tìm mình, mình ở đây đợi bạn ấy.”

“Vậy mình ở đây đợi với cậu.”

“Không cần không cần, cậu cũng không quen, sẽ khiến bạn ấy không thoải mái.”

“Ồ.” Triệu Phi gật đầu, quyến luyến rời đi.

Đợi Triệu Phi đi một khoảng xa, Vệ Lam lập tức nhanh chân rẽ trái chạy đến chỗ chiếc xe kia.

Tài xế sớm đã quá quen Vệ Lam, nhìn thấy cô đến, liền mở cửa xe cho cô, để cô chui vào.

Đoàn Chi Dực thờ ơ ngồi ở ghế sau, ngắm nghía điện thoại di động trong tay, biết Vệ Lam vào ngồi, thoáng nâng mắt lên một chút, nhìn thấy người nổi giận đùng đùng, lại nhìn xuống điện thoại, khẽ chế nhạo nói: “Coi như ngoan ngoãn.”

Vệ Lam đen mặt: “Rốt cuộc cậu muốn gì? Hôm nay là ngày nghỉ rồi mà, trước đây cậu nói lúc nghỉ, tôi không cần đến nhà cậu mà.”

Sắc mặt Đoàn Chi Dực sa sầm, giọng nói như đóng băng ba thước: “Cậu có thái độ gì vậy? Là trách tôi làm hỏng cuộc hẹn của cậu?”

Đây là sự thật mà, Vệ Lam thành thật giận dữ nói: “Tôi và Phi đang định đi ăn lẩu, cậu có phiền hay không?”

Đoàn Chi Dực ngẩn người, cười khẩy: “Vệ Lam, da mặt cậu cũng không phải dày bình thường nha, tối qua còn ngủ chung giường với tôi, hôm nay lại vui vẻ hẹn hò với Triệu Phi, cậu không sợ sau khi cậu ta biết, sẽ cảm thấy ghê tởm cậu sao?”

Mặt Vệ Lam bỗng dưng đỏ lên, nghẹn lời, hồi lâu mới lớn tiếng bắt bẻ lại: “Là cậu ép tôi ngủ cùng cậu, vả lại tôi với cậu cũng đâu có làm gì, sao lại ghê tởm tôi chứ?”

Đoàn Chi Dực cười lạnh lùng liếc cô một cái, nói với tài xế phía trước: “Chú Chu, lái xe về nhà.”

21. Chương 21: Giăng Cô

Dịch: Thanh Dạ

Sau khi xe đã nổ máy, Vệ Lam mới phản ứng lại, cô ý lên một tiếng, vội vã kéo Đoàn Chi Dực nói: “Tôi muốn xuống xe, hôm nay được nghỉ mà.”

Đoàn Chi Dực giật tay áo ra, dựa vào cửa xe, không đếm xỉa đến cô.

Lúc này Vệ Lam chỉ nghĩ mình ngay cả ngày nghỉ cũng không được nghỉ, khổ khổ quá đi mất. Cô đã quen với việc đến nhà họ Đoàn rồi, chỉ sợ ông bà nội lo lắng thôi, nên cô gọi một cuộc điện về nói dối là ba mẹ Quách Chân Chân đi công tác, mình muốn ở chơi với bạn ấy.

Quay trở lại căn biệt thự lớn quen thuộc ở trên núi, Vệ Lam im lặng theo Đoàn Chi Dực vào phòng, vốn dĩ cô đang chuẩn bị tự động cầm chổi quét dọn. Không ngờ vừa xoay người lại, thì bị Đoàn Chi Dực nắm chặt cổ tay, kéo lên trên lầu.

Cậu nắm mạnh quá, Vệ Lam lão đảo vài cái, mới cố gắng giữ thăng bằng, vừa giãy dụa vừa gào to: “Cậu làm gì vậy hả?”

Đoàn Chi Dực im lặng không lên tiếng, cả người tản ra dáng vẻ giông bão sắp kéo đến, cũng mặc kệ Vệ Lam giãy dụa, kéo cô vào thẳng phòng ngủ, rồi thô bạo đẩy cô ngã xuống chiếc giường lớn màu đen.

Vệ Lam bị té ngã đến đầu óc xoay mòng mòng. Chống hai tay hai chân lên, nhảy xuống giường chỉ vào Đoàn Chi Dực hét: “Rốt cuộc cậu muốn làm gì hả?”

Đoàn Chi Dực liếc cô bằng ánh mắt chán ghét, vươn tay ra đan bàn tay của cô vào bàn tay mình, kéo thật mạnh ra phía sau. Nước mắt Vệ Lam rơi xuống ngay. Vừa giãy dụa vừa kêu: “Buông tay ra, đau quá đi...”

Đoàn Chi Dực buông cô ra, rồi lại dùng sức kéo cô ngã xuống lần nữa, lạnh lùng xì một tiếng: “Cậu cũng biết đau sao?”

Vệ Lam gập người nằm trên giường xoa mấy ngón tay bị đau, trong lòng lại mắng cậu từ đầu đến chân mấy lần, thấy cậu hôm nay u ám đáng sợ, cũng không dám ăn thua với cậu, chỉ nhin xuống không cam lòng nói: “Đàn Chi Dực, gần đây tôi không có chọc cậu đâu, sao cậu lại tức giận với tôi như vậy chứ?”

Đoàn Chi Dực không thay đổi vẻ mặt mà nở nụ cười lạnh lùng, quỳ một chân ở trên giường, giữ mạnh cổ của cô lại, nói từng câu từng chữ: “Vệ Lam à, không phải cậu nói tôi và cậu chưa làm gì sao? Cậu không ghê tởm chút nào à? Vậy hôm nay tôi với cậu làm chút chuyện gì đó đi, để làm cho cậu ghê tởm nha?”

Nói xong, cậu không đợi Vệ Lam nói gì, thì bàn tay đang giữ chặt cổ của cô, xé nát quần áo mùa đông dày cộm ra. Cậu ra tay quả thật rất mạnh, mỗi một động tác, đều làm cho nội y thiếu nữ nhỏ nhắn của Vệ Lam lộ ra ngoài.

Vệ Lam ngẩn người vài giây, cuối cùng cũng hiểu rõ ý của cậu, trong lòng căng thẳng, rồi chợt thấy rối bời, đầu óc trống rỗng, lúc đó cũng không màn đến người kia đáng sợ bao nhiêu, chỉ biết cố gắng dùng sức chống trả lại.

Thà chết vinh còn hơn sống nhục.

Một trận chiến ác liệt bắt đầu như thế.

Vốn dĩ Vệ Lam muốn chạy khỏi, nhưng Đoàn Chi Dực lại dùng chân đè mạnh nửa người dưới của cô, gần như đè nguyên cả người lên, cô có dùng sức như thế nào, cũng không thoát ra được.

Nếu không thể thoát được, cô đành phải dùng tay túm lại, kiên quyết bảo vệ phòng tuyến.

Một cái giường to lớn, bây giờ lại trở thành bãi chiến trường chật hẹp.

Vệ Lam liều cái mạng nhỏ này, mặc dù nam nữ có sự khác biệt, nhưng cùng là thanh niên như Đoàn Chi Dực lấy một tay giữ hai tay cô, tất nhiên cũng có chút khó khăn, nên cậu luôn giữ chặt hai tay cô trên đầu, tay còn lại cũng không rảnh rang mà cởi quần áo của cô, cô liền giãy dụa cào cấu cậu mấy cái.

Đoàn Chi Dực biết rõ mình bây giờ rất nhếch nhác, hai má đỏ đau, có lẽ bị cô cào tơi bởi hoa lá rồi. Đây là lần đầu tiên cậu cảm thấy, cô bé này còn phiền hà gấp nhiều lần so với những gì mình tưởng tượng. Cậu ước gì có thể bóp chặt cái cổ xinh đẹp của cô, để cô chết quách đi cho xong.

Hai người mở to mắt giằng co với nhau một hồi lâu, ánh mắt tức giận của Đoàn Chi Dực chột lóe lên trong chớp mắt, lật mạnh người Vệ Lam lại, giữ chặt cô từ phía sau.

Do hai tay bị giữ chặt từ phía sau, Vệ Lam không còn sức, cho nên liền mất hết sức chiến đấu, trở thành con cá nằm trên thớt.

Đoàn Chi Dực cuối cùng cũng có thể giữ chặt cô bằng một tay, tay còn lại cũng không rảnh rang, cởi qua loa quần áo của cô.

Buổi tối mùa đông, mặc dù trong phòng có lò sưởi đã đủ ấm, nhưng cả người không mặc gì, vẫn có cảm giác lạnh lẽo từng nơi. Đương nhiên nơi càng cảm thấy lạnh hơn, đó chính là cái lạnh tỏa ra từ trong lòng.

Vệ Lam lúc này vẫn còn kìm nén không nói chuyện mà chống đối một phen, nhưng lúc này cô đã mất thế rồi. Ngoài việc chịu thua thì vẫn chịu thua thôi: “Đoàn Chi Dực, tôi sai rồi, cậu tha cho tôi đi!”

Đoàn Chi Dực tức giận đầy bụng, chỉ cười nhạt trước sự cầu xin của cô. Lúc này toàn bộ ánh mắt đều đặt trên tấm lưng bóng loáng không tì vết cùng vòng eo đang run nhẹ của người con gái bị mình cởi sạch đồ.

Thực ra vào một giây này của lúc này, cậu vốn dĩ chỉ muốn dọa cô thôi, cho cô một bài học, nhất là lúc hai người giằng co nhau lâu như vậy, trên mặt bị cô cào cấu mấy cái sắp thành dấu heo rồi, trong lòng đầu là bực tức, làm gì còn ý nghĩ nào khác.

Nhưng bây giờ, cậu đột nhiên có chút hoảng hốt, những ngày gần đây, cơ thể cậu thường xuyên nổi lên ham muốn, làm thức tỉnh trong chớp mắt. Bàn tay đó như có một sức mạnh nào đó dẫn dắt, để cậu vuốt ve cái vòng eo nhỏ nhắn mềm mại của cơ thể phía dưới mình.

Vệ Lam bất ngờ bị đụng vào, nên giật mình một cái, tiếng nói mang theo tiếng khóc nức nở: “Xin xin xin..... xin cậu đó.....”

Lại không biết phải nói gì khác.

Nhưng lời cầu xin đáng thương này, cũng chẳng làm cho bạn học Đoàn Chi Dực cảm động, nói đúng hơn, cậu hoàn toàn làm ngơ, ngoài việc thưởng thức cơ thể trong trắng xinh đẹp này, trong đầu cậu đều trống rỗng, chẳng nghe thấy điều gì. Hoặc có thể nói, lời cầu xin yếu ớt này, giống như chất xúc tác đổ vào trái tim buồn bã của cậu.

Cả người cậu đề xuống, chồm lên người Vệ Lam. Đến gần cái cổ của cô.

Không sai, chính là hương vị này, mỗi ngày đều quấy nhiễu làm cậu ngủ không yên, mỗi ngày đều làm cho cậu ước gì có thể nuốt trọn hương vị này vào bụng. Cậu dùng sức hít thật sâu, mỗi một hành động và âm thanh, đều làm cho Vệ Lam hồn vía lên mây.

Nhưng bị cậu đề như vậy, cô không thể nhúc nhích được, ngoài việc rơi nước mắt, thì chẳng làm được gì cả.

Điều đáng sợ hơn nữa, từ đầu đến cuối Đoàn Chi Dực không nói một lời nào, Vệ Lam không nhìn thấy cậu, cũng không nghe thấy tiếng cậu nói, cảm giác đáng sợ này, gần như làm cho cô suy sụp.

Sau đó, Vệ Lam cảm giác được Đoàn Chi Dực bắt đầu di chuyển, đi từ cổ cô đi xuống dưới.

Cậu hôn cô.

Đó là một nụ hôn man rợ, có hơi gặm nhấm. Vệ Lam không biết là đau hay là ngứa, chỉ biết đây là một cảm giác sợ hãi mà trước giờ chưa từng có. Cả người run lập cập.

Đoàn Chi Dực lại hồn nhiên không cảm nhận được, chỉ chuyên tâm để lại dấu ấn trên cơ thể nằm dưới người mình.

Có lẽ cậu nhận ra Vệ Lam đã hoàn toàn mất hết ý chí chiến đấu. Cậu hơi nâng đầu lên, lật người cô lại, đè lên người cô ngay trước mặt.

Cậu nhìn gương mặt ướt đẫm nước mắt của Vệ Lam, trong ánh mắt nhận ra có người không thể vùng vẫy nổi nữa. Cậu im lặng sờ mặt cô, lại đặt lên một nụ hôn. Đầu tiên là liếm hết nước mắt trên mặt, rồi lại bặm môi thưởng thức một lát, rồi mới tiếp tục tìm kiếm đến cái miệng của cô.

Đây không phải lần đầu tiên hai người hôn nhau. Lần đầu là ở trên xe, cậu cắn mạnh cô, cho nên về mặt ý nghĩa, lần đó có không phải hôn thật.

Vệ Lam mặc dù đã không còn sức để chống cự, nhưng cả người cứng đơ, miệng vẫn bặm lại giống như chết. Đoàn Chi Dực cũng không ép buộc, chỉ làm việc trên môi cô.

Cậu trên phương diện này dừng nói thực hành, ngay cả kiến thức về lý thuyết cũng không biết. Nhưng cứ như vậy mà liếm nhẹ đôi môi mềm mại kia đó, cũng làm cho lòng cậu run lên. Thậm chí cậu bắt đầu nắm mắt hưởng thụ.

Vệ Lam luôn mở to mắt, sợ hãi nhìn mọi thứ trước mắt. Đương nhiên, khoảng cách quá gần, cô không thể nhìn thấy rõ, cô chỉ biết người kia giống như bị thôi miên vậy, giống như mất đi linh hồn, cho nên mọi thứ bên ngoài đều làm ngơ.

Ngay cả Vệ Lam cũng cảm thấy kì lạ, đã là lúc này rồi, cô còn có lòng dạ nghĩ, có phải Đoàn Chi Dực bị ma nhập rồi không nhỉ?

22. Chương 22: Thấy Thẹn

Dịch: Mon

Khi Đoàn Chi Dực từ môi của Vệ Lam ngẩng đầu lên, Vệ Lam đột nhiên bình tĩnh sau một thời gian dài nín thở, thần trí ulla về trong nháy mắt, lại bắt đầu la hét và giãy giụa.

Nụ hôn đầu của cô bị tên xấu xa này cướp mất rồi. À không, nên gọi là nụ hôn thứ hai. Lạy hồn, đây không phải là vấn đề quan trọng, quan trọng là cô bị cậu ta xâm sỡ, hơn nữa đến quý cũng biết lát nữa còn có thể bị xâm hại.

“Đồ lưu manh!” Vệ Lam đỏ mặt, tìm một từ mắng chửi mà cô cho là thích hợp.

Mặt Đoàn Chi Dực vốn đã đỏ ửng, giờ bị cô mắng nữa thì thành đỏ au, không biết do thẹn hay do giận. Cậu trợn cô một cái thật dữ dằn, hung hăng nói: “Ông đây vốn là lưu manh đó, thì sao?”

Tuy bình thường cậu lạnh lùng hung dữ, nhưng chưa từng có vẻ lưu manh như hôm nay.

Vệ Lam tức đến nổi đầu bốc khói. Hai người nhìn nhau thật lâu, cuối cùng sau một hồi đấu tranh tư tưởng kịch liệt, cô quyết định buông vũ khí đầu hàng, nhỏ nhẹ nói: “Đoàn Chi Dực, cậu tha cho tôi được không? Sau này cái gì tôi cũng nghe lời cậu.”

Đoàn Chi Dực chăm chú nhìn vào gương mặt hơi cứng đờ vì sợ hãi của cô, im lặng một hồi, mặt hơi có chút cảm xúc, giống như là động lòng trắc ẩn mà nói: “Tôi có thể không đi vào, nhưng cậu phải nằm im đó, không được giãy lung tung.”

Vệ Lam chỉ là một cô gái có cuộc sống đơn thuần đến nỗi trắng như tờ giấy, cô ngẩn ngơ cả buổi trời mới loáng thoáng hiểu được ý của cậu. Gương mặt vốn đã nóng bừng bây giờ như bị hắt nước sôi.

Nhưng tình hình dịch và ta đã quá rõ ràng, nếu cô không đồng ý, nghĩ tới thật đáng sợ. Mặc dù không cam tâm tình nguyện nhưng cuối cùng Vệ Lam vẫn cắn môi, xấu hổ gật đầu.

Khóe môi Đoàn Chi Dực khẽ nhếch lên, thả đôi tay bị đè lại của cô ra, ngồi sang bên cạnh cô.

Trong khoảnh khắc ấy, nhờ sức mạnh mới được tiếp thêm này, thiếu chút nữa Vệ Lam đã nhảy dựng lên. Nhưng cuối cùng cô vẫn cố nhẫn nhịn. Việc nhỏ không nhịn được ắt sẽ hỏng việc lớn, cô nhớ rõ đạo lý này.

Đoàn Chi Dực thấy cô thật sự ngoan ngoãn nằm trên giường không nhúc nhích thì mặt khẽ thả lỏng, rồi nhìn cô từ đầu đến chân. Từ gương mặt cứng đờ đang mím môi đến đôi bờ ngực nhu nhú, rồi đến vòng eo nhỏ nhắn cùng đôi chân dài mềm mại.

Đây là lần đầu tiên Đoàn Chi Dực ngắm Vệ Lam khóa thân một cái toàn diện và tỉ mỉ. Cơ thể của cô gái mới lớn quả thật không được đầy đặn, nhưng lại đẹp hơn những cô gái đầy đặn nhục dục trong phim của Quách Tử Chính không biết bao nhiêu lần.

Hơi thở của Đoàn Chi Dực bắt đầu trở nên dồn dập, mắt cũng trở nên u tối hơn. Bỗng nhiên cậu lại cúi đầu, đè nửa người lên người Vệ Lam, tay và miệng cùng hành động, sờ soạng lung tung, bắt đầu làm càn.

Vệ Lam nhắm mắt thật chặt, nắm chặt nắm đấm, cả người cứng đờ, cứ thôi miên chính mình hết lần này đến lần khác, ráng nhịn đi, cứ cho là mình không có cảm giác gì hết. Cứ nhắm mắt lại, một lát là xong ngay mà, cùng lắm thì hát bài ‘Bông tuyết bay’. Phải, ca hát!

Vệ Lam nghiêng răng, trong đầu bắt đầu hiện lên những ca từ đứt quãng.

Gió... gió bắc thổi về

Trời ạ, sao ngực lại vừa ngứa vừa đau.

Bông tuyết... bông tuyết nào bay bay...

Đồ khốn, đồ lưu manh, cuối cùng thì cô không hát được nữa, vì cơ thể đã cảm giác khá rõ ràng.

Đoàn Chi Dực nằm trên người cô, từ cổ trượt dần xuống dưới, ướt ướt nhờn nhờn, vừa đau vừa ngứa. Điều này vẫn chưa đáng sợ, đáng sợ nhất là còn có một cảm giác làm người ta sợ hãi, vừa nóng vừa bức bối, vừa tê dại vừa lâng lâng.

Khi Đoàn Chi Dực hôn tới bụng cô, một luồng cảm giác run rẩy cũng chạy dọc xuống, đến nơi ẩn mật nhất của thiếu nữ.

Tuy Vệ Lam không biết nhiều về chuyện này, nhưng cô cũng mơ hồ biết được đó là gì.

Thật là mất mặt mà.

Đoàn Chi Dực nói không sai, cậu ta đúng là đáng ghét.

Đoàn Chi Dực không tiếp tục dẫn vật cô nữa, sau khi vừa hôn vừa cắn khắp người cô một lượt thì bỗng nhiên nằm sấp lên người cô, ra sức cọ cọ mấy cái... sau đó thì trở nên bất động.

Quần áo của Đoàn Chi Dực còn đầy đủ cả, chỉ có quần trong là hơi xộc xệch. Vệ Lam không nhìn cậu, nhưng có thể cảm giác được động tác của cậu, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết là cậu ta đang làm cái gì. Nhưng đúng như cậu đã nói, cậu sẽ không đi vào.

Đồ lưu manh. Ngoại trừ thâm mắng cậu này thêm một lần nữa, cô không tìm thấy từ gì thích hợp hơn.

Yên lặng được một lát, Đoàn Chi Dực từ từ đứng dậy, nhìn Vệ Lam từ trên xuống dưới. Vẻ đồ bưng trên mặt cậu đã dần mất đi, thay vào đó là vẻ lạnh lùng không cảm xúc như mọi ngày.

Vệ Lam cũng từ từ mở mắt ra, thấy mặt cậu bị mình cào xước thì luống cuống trở mình, cuộn mình vào trong chăn, nói với vẻ đáng thương. “Tôi sẽ ngoan ngoãn nghe lời.”

Đoàn Chi Dực liếc cô một cái: “Thế thì tốt. Nếu cậu mà còn khiến tôi bức mình, chắc chắn sẽ không như hôm nay thôi đâu.”

Bị nắm trong tay người ta, giữ gìn trong sạch mới là quan trọng, Vệ Lam ngoan ngoãn gật đầu.

Đoàn Chi Dực nhìn đáng vẻ hoang mang tội nghiệp của cô, cười lạnh một cái, xoay người bước vào nhà vệ sinh.

Ở trong gương, mặt cậu bị trầy xước mấy chỗ, khóe mắt còn hơi sưng lên, điều này cho thấy lúc này hai người giằng co kịch liệt thế nào. Con nhỏ đáng ghét, sớm muộn gì cậu cũng cắt hết mấy cái móng vuốt của cô. Không, là quãng cả người cô xuống Thái Bình Dương làm mồi cho cá. Đoàn Chi Dực bực bội nghĩ.

Cậu thở hắt ra một cái rồi rửa mặt. Nhớ tới những chuyện mình vừa làm, cũng thấy có chút không được tự nhiên. Trong quần lót còn có cảm giác dính dính khó chịu.

Đúng là thật biến thái, thật lưu manh.

Không biết tại sao, Đoàn Chi Dực nhìn vào gương, tự dưng cười một cái. Nhưng sau khi cười xong, lại cảm thấy hết sức bức bối cùng có cảm giác thất bại.

Khi Đoàn Chi Dực từ nhà vệ sinh bước ra thì Vệ Lam đã mặc xong áo ngủ, vùi mình vào một góc giường, cuộn chân giả vờ ngủ.

Cậu leo lên chỗ mình hay ngủ, nhìn cảm chăm vào sau gáy cô một lúc thật lâu rồi bỗng vươn tay ra kéo cô gái đang nằm cách mình cả mét kia lại.

Vệ Lam đúng là đang giả vờ ngủ. Trải qua chuyện đáng hổ thẹn vừa rồi, cô thật sự muốn bất chấp tất cả để liều mạng với cậu ta. Nhưng nghĩ lại thì cô cũng chưa bị xâm hại thật sự. Hơn nữa cô còn chưa tới 18 tuổi, còn chưa học đại học, ngay cả yêu đương nghiêm túc cũng chưa trải qua, lỡ như chọc giận cậu ta, người chịu thiệt vẫn là cô thôi.

Cho nên khi Đoàn Chi Dực kéo cô lại, tuy tim Vệ Lam đập thành thịch, cơ thể lập tức trở nên cứng ngắt nhưng vẫn cứ ngoan ngoãn lăn tới gần cậu.

Tuy việc cơ thể cô cứng đờ làm Đoàn Chi Dực hơi cáu nhưng nghĩ lại thì chắc ở trong lòng cô, cậu là một tên lưu manh thật thường nên cũng không hy vọng gì cô nghe theo một cách thật lòng.

Cậu ôm cô vào lòng, môi sát sát vào tai cô, nói nhỏ nhưng gần từng tiếng một: “Như vậy mới phải chứ! Yên tâm đi, tôi sẽ không làm gì cậu đâu, có điều tôi rất ngứa mắt với cậu nên cho cậu bài học nho nhỏ mà thôi. Sau này phải biết điều một chút, đừng chọc giận tôi, biết chưa?”

“Ừ.” Vệ Lam gật đầu trả lời hệt như một cô dâu mới.

Đoàn Chi Dực hơi hài lòng, nhưng tay vẫn không chịu buông ra, cảm giác lên đầu cô, hơi thở dần sâu hơn.

Vệ Lam khẽ mở mắt nhìn cậu, thấy cậu giống như đang ngủ thật thì người đang cứng đờ cũng không dám nhúc nhích, chỉ có thể nhắm mắt nằm cạnh cậu, cố gắng buộc mình phải ngủ.

Nói ra thì cũng thật lạ lùng. Hai người thoát nhìn có quan hệ hết sức tồi tệ lại có thể ngủ chung giường mấy tháng trời, thậm chí bây giờ còn ngủ cùng nhau trong tư thế hết sức thân mật này.

Điều may mắn là tuy Vệ Lam còn trẻ tuổi, ngây thơ nhưng năng lực tiếp nhận vấn đề cũng rất lớn, gặp phải những chuyện này mà còn có thể ngủ ngon lành. Đối là người khác, e là sớm muộn gì cũng điên lên mất. Đương nhiên, biết đâu người ta thấy đó là Đoàn Chi Dực thì mừng thầm trong bụng cũng không chừng.

Xì!

23. Chương 23: Pháo Hoa

Chuyển ngữ: nhoclubu

Cách ngày, Đoàn Chi Dực không làm khó Vệ Lam nữa, hai người ăn điểm tâm xong liền thả cô về nhà.

Bởi vì gặp phải chuyện này, kỳ nghỉ đông này đối với Vệ Lam mà nói nhất định sẽ là một kỳ nghỉ không thoải mái. Bởi vì công trình nghiên cứu khoa học của ba mẹ Vệ Lam đang trong giai đoạn quan trọng nhất, dốc toàn tâm vào sự nghiệp nghiên cứu khoa học cho tổ quốc, không thể về nhà ăn tết. Chuyện này khiến Vệ Lam rất buồn.

Vệ Lam luôn hy vọng thời gian qua đi, đến khi tốt nghiệp, thi đại học, hai người không học cùng trường nữa thì Đoàn Chi Dực chắc chắn sẽ buông tha cô.

Đoàn Chi Dực muốn ở lại học đại học T, cô lại muốn lên thủ đô, dù sao cũng đã nói với Triệu Phi rồi. Đoàn Chi Dực chê cô ghê tởm, nhưng thật chất cô và cậu đầu có quan hệ gì, cái gì cũng không tính.

Vệ Lam luôn tự thôi miên chính mình hết lần này đến lần khác như vậy.

Giao thừa hôm đó, một chút động lực mừng năm mới như ngày trước cũng không có. Đến tối mười hai giờ, ăn cơm tất niên với ông bà nội xong, ở cửa truyền đến tiếng gọi của đứa bạn hàng xóm: “Vệ Lam, Vệ Lam, ra đốt pháo nè.”

Vệ Lam đang nghịch điện thoại, bực bội ngó ra ngoài lớn tiếng trả lời: “Không đi, không đi đâu.”

Ông nội ở bên cạnh nhìn dáng vẻ lười biếng của cháu gái, bất giác bật cười: “Lam Lam, trước kia chẳng phải con rất thích đốt pháo với tên tiểu quỷ này sao? Sao hôm nay lại không đi? À, ông biết rồi, là vì Lam Lam của ông đã lớn, thành thiếu nữ rồi, cho nên không muốn chơi mấy trò con nít này.”

Vệ Lam dỗi hờn liếc một cái, cười gượng: “Ông nội, ông thật sự rất hiểu con nha.”

Ngộ thật, là cô không có hứng thú được chưa.

Mới vừa nói xong, điện thoại liền báo có tin nhắn, Vệ Lam vốn tưởng là tin nhắn chúc tết của mấy đứa bạn. Bạc học có điện thoại di động cũng không nhiều lắm, cô còn nghĩ là ai vậy chứ? Vừa mở ra thì thấy, về tò mò trên mặt lập tức biến thành chứng táp bón.

Người gửi tin nhắn không phải ai khác, chính là tên bỉ ổi Đoàn Chi Dực mỗi ngày quẩn lấy cô, chỉ vài chữ ít ỏi: Ra ngoài đầu hẻm.

Đương nhiên Vệ Lam không dám làm trái ý cậu. Oán thầm mấy câu, gấp điện thoại lại, đứng lên lớn tiếng nói: “Ông nội, bà nội, con ra ngoài đốt pháo nha!”

“Ừa? Lúc này chẳng phải con nói mình lớn rồi, không thèm đi sao?” Ông nội giật mình.

Đó là do ông nói đầy chữ, Vệ Lam chu môi, nhưng sợ ông nội phát hiện sự khác thường của mình, đành phải tươi cười nói: “Bây giờ con lại muốn đi, vả lại ai nói đốt pháo là việc làm của trẻ con chứ, đây là truyền thống của Trung Quốc, ông không thấy năm nào người lớn cũng đốt pháo nhiều hơn trẻ con sao?”

Ông nội tươi cười hơn hở: “Đi đi đi đi, đừng chơi muộn quá nhé, cẩn thận một chút, đừng để pháo nhà người ta nổ trúng mình.”

Vệ lam dạ một tiếng, cất điện thoại, phóng ra khỏi nhà như con thỏ. Để cho tên Đoàn Chi Dực kia đợi lâu, cô thật sự không đảm đương nổi.

Chạy đến đầu hẻm, Đoàn Chi Dực đã dựa vào tường đứng chờ. Vệ Lam lén lút nhìn trước ngó sau, xác định không có hàng xóm lảng giềng nào quen ra đây, mới đi đến trước mặt cậu: “Có chuyện gì vậy?”

Đoàn Chi Dực giơ tay xem đồng hồ: “Còn mười phút nữa để đón năm mới, theo tôi đi bắn pháo hoa.”

Vệ Lam cảm thấy đầu óc mình đều run rẩy, ánh mắt nhìn Đoàn Chi Dực sắp bắn pháo hoa. Tên này chạy đến nhà cô, lại bảo cô đi bắn pháo hoa với cậu. Sớm biết cậu cô độc, nhưng ngay cả tìm một người bắn pháo hoa cùng cũng không có nữa sao? Hai người là kẻ thù mà, phải không?

Trong lòng vô cùng chán ghét, nhưng Vệ lam không biểu hiện ra bên ngoài. Giờ phút này, quan trọng là cô không thể để cho người quen phát hiện ra Đoàn Chi Dực được, bằng không sẽ không biết nói thế nào.

Cô nhìn chung quanh, cẩn thận nói: “Tôi dẫn cậu đến bên cạnh sân thể dục, chỗ đó không người ồn ào.”

Tất nhiên cô không thể đưa cậu tới nơi đông người được, cô biết Đoàn Chi Dực không thích ồn ào, chỉ thích yên tĩnh, cô nghĩ cậu sẽ chấp nhận đề nghị này.

Đoàn Chi Dực quả nhiên gật đầu, khom người ôm lấy pháo hoa trên đất, thản nhiên nói: “Cậu dẫn đường đi.”

Vệ lam thấy cậu cầm thùng pháo hoa khá nặng, bèn thử lấy lòng cậu: “Tôi cầm giúp cậu.”

Vậy mà, Đoàn Chi Dực lại liếc cô: “Dẫn đường đi.”

Sân thể dục bỏ hoang không xa, hai người đi khoảng hơn mười phút liền tới nơi.

Đoàn Chi Dực đặt pháo hoa xuống, nhìn xung quanh, ra vẻ hài lòng. Cậu lại nhìn đồng hồ, sai Vệ Lam bày pháo hoa ra xong, đợi đến thời khắc năm mới, Đoàn Chi Dực châm kíp nổ, nhanh chóng kéo Vệ Lam lui lại mấy bước.

Mười, chín, tám, bảy...

Thành phố trong đêm, lần lượt sáng rực lên. Trên bầu trời đêm đen kịt, phút chốc như ngàn cây hoa lê nở rộ.

Trong tiếng nổ bùng tràn, khiến Vệ Lam vừa hưng phấn vừa kích động.

Mà bầu trời đêm cách rất gần cô, chỉ bắn lên một đám pháo hoa màu xanh lam, thứ màu sắc rực rỡ duy nhất ấy, cho tới bây giờ Vệ Lam chưa từng thấy qua, giữa đám pháo hoa đỏ đỏ tím tím khác của thành phố, có vẻ càng đặc biệt hơn.

Một cô gái suy nghĩ đơn thuần vô tâm, luôn dễ dàng bị hấp dẫn bởi cảnh vật trước mắt, mà quên đi một số sự thật nghiêm trọng. Chẳng hạn như đám pháo hoa này là Đoàn Chi Dực bắn, đứng bên cạnh cô là Đoàn Chi Dực, một người khiến cô rất muốn liều mạng.

Vệ Lam há miệng, thán phục hồi lâu, cho đến khi cả bầu trời dần dần tối lại, cô mới từ trong đám pháo hoa trở về hiện thực.

Cô lấy điện thoại ra nhìn, đã qua hai mươi phút. Cô lại nhìn lên bầu trời, vẻ mặt Đoàn Chi Dực trầm tĩnh, không nhìn ra vẻ cậu muốn về, liền khẽ nói: “Đoàn Chi Dực, pháo hoa cũng bắn xong rồi, tôi muốn về nhà, nếu không ông bà nội sẽ lo lắng.”

Đoàn Chi Dực lấy lại tinh thần từ tiếng tim loạn nhịp, chợt khôi phục lại vẻ lạnh lùng, gật đầu: “Cậu về nhà đi.”

Vệ Lam nhận được khoan hồng, nhanh chóng chạy đi, nhưng chạy vài bước, lại phát hiện Đoàn Chi Dực ở phía sau không nhúc nhích. Cô dừng chân, quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy cách mấy đó mấy thước, cậu đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhưng lại quay mặt về hướng cô, như là đang suy nghĩ.

“Sao cậu lại không đi?” Vệ Lam sợ cậu có chỗ nào mất hứng, khẽ hỏi.

“Cậu đi đi. Tôi đứng thêm lát nữa.” Giọng điệu Đoàn Chi Dực hiếm khi ôn hòa, không trả lời cô một cách bực bội chán ghét như ngày thường.

Đợi Vệ Lam xoay người định đi, cậu bỗng nhiên lên tiếng: “Ngày mai cậu đừng đi đâu hết, theo tôi đến một nơi.”

Giọng nói lại ảm áp đến bất ngờ.

Không muốn đi. Vệ Lam đương nhiên không chút nào để ý đến sự ảm áp đó, cô suýt bật khóc, vất vả lắm mới có thời gian yên ổn, sao lại tới nữa rồi.

Nhưng cô không dám biểu hiện ra mặt, kể từ đêm đó, Vệ Lam vì bảo vệ sự trong trắng của chính mình, hoàn toàn ép mình ngoài mặt phải răm rắp nghe theo Đoàn Chi Dực. Nhưng dù sao cũng hơi tò mò, theo bản năng liền hỏi: “Đi đâu vậy?”

Giọng nói của Đoàn Chi Dực khôi phục lạnh lùng: “Đi thì biết, hỏi nhiều như vậy làm gì. Còn không về đi!”

Vệ Lam trong đêm tối, lặng lẽ mắng chửi vài câu, phớt lờ cậu rồi cười ha ha, lúc này thật sự chạy đi như con thỏ.

24. Chương 24: Mẹ Của Đoàn Chi Dực

Dịch: Thanh Dạ

Buổi sáng ngày hôm sau, Vệ Lam vẫn còn nằm ở trên giường ngủ ngon lành, thì điện thoại di động ở đầu giường đổ chuông. Cô mò lấy cái điện thoại, cũng không nhìn xem ai gọi đến, đã bấm nút nghe luôn, mơ màng than thở: “Ai đó?”

“Mười phút, ra đây.” Giọng nói lạnh lùng của Đoàn Chi Dực truyền đến.

Vệ Lam giật mình một cái, đầu óc tỉnh táo chợt nhớ đến chuyện tối hôm qua, những lời Đoàn Chi Dực nói, vội vàng nhảy xuống dưới, chọn đại quần áo để mặc, rồi đi rửa mặt, sau đó cầm vài cái bánh trong tủ đồ ăn bỏ vào miệng, rồi vào phòng ông bà nội nói một tiếng, cuối cùng vội vàng chạy ra ngoài.

Cũng may hôm nay là sáng mùng một, trải qua một đêm nhộn nhiệt từng bừng, bây giờ cả thành phố đều chìm vào giấc ngủ. Vệ Lam nhìn xung quanh, chắc chắn không có ai theo sau, mới lén lút ngồi vào chiếc xe đang đậu ở đầu hẻm, rồi đóng cửa xe nhanh như chớp.

Tất nhiên Đoàn Chi Dực không hề lấy làm lạ về hành động của cô, nhưng thái độ vẫn biểu hiện rõ trên mặt, rồi lại ngó qua thấy miệng cô dính đầy bánh, mới chán ghét hừ một tiếng.

Vệ Lam bĩu môi, âm thầm lấy tay lau miệng mình mấy cái, rồi hỏi cậu: “Chúng ta sắp đi đâu vậy?”

Đoàn Chi Dực liếc xéo cô một cái, không trả lời câu hỏi của cô. Chỉ kêu tài xế lái xe.

Đúng là tự chuốc phiền phức vào mình, Vệ Lam hậm hực sờ mũi, ngoan ngoãn ngồi yên một chỗ, nhìn cảnh vật ở bên ngoài.

Xe chạy một hồi rất lâu, đi ra khỏi thành phố, dần dần chạy thẳng ra con đường lớn yên tĩnh vắng bóng người ở vùng ngoại ô. Vệ Lam chưa từng đến nơi này, nhưng dù sao cô cũng là người sinh sống ở đây, cho nên cũng láng máng biết được nơi này là đâu.

Cho đến khi xe dừng lại, cô đi theo Đoàn Chi Dực xuống xe, mới biết mình đoán không sai.

Cô nhìn thấy một tòa nhà màu trắng nằm bên trong lùm cây um tùm, đi theo sau Đoàn Chi Dực, kéo lấy gấu áo của cậu, nói với vẻ lo lắng: “Này! Đoàn Chi Dực, có phải cậu nhầm lẫn gì không? Đây là viện dưỡng lão mà.” Ngừng lại một, cô nói thêm một câu: “Là viện dưỡng lão dành cho người bị bệnh tâm thần.”

Đoàn Chi Dực quay đầu một cái thật mạnh, trên mặt đầy vẻ tức giận, quát tháo: “Tôi bảo cậu cầm miệng lại, bắt đầu từ lúc này, cậu ngoan ngoãn đi theo tôi, một câu cậu cũng không được quyền nói!”

Vệ Lam bị quát đến ngẩn người, kỳ lạ thật đó, cô chỉ có ý tốt nhắc nhở cậu thôi mà. Người bình thường ai lại đến những nơi này làm gì?

Nhưng nhìn thấy cậu tức giận như vậy, cô cũng không dám cãi cọ thêm điều gì, chỉ ngoan ngoãn đi theo sau.

Hai người đi vào cửa chính của viện dưỡng lão, một người đàn ông trung niên mặc áo blouse trắng dài ra đón, nở nụ cười hòa nhã với Đoàn Chi Dực: “Dực à, con đến rồi à.” Nói xong, thì nhìn Vệ Lam đang đứng ở sau cậu, vẻ mặt có hơi ngạc nhiên.

Đoàn Chi Dực gật đầu, phớt lờ vẻ mặt của ông, bình thản hỏi: “Bác sĩ Trần, mấy ngày nay mẹ cháu sao rồi?”

Bác sĩ Trần mỉm cười: “Trạng thái của mẹ cháu dạo gần đây rất tốt, rất ổn định, hôm nay cháu có thể vào thăm bà ấy, nói không chừng cháu có thể nói chuyện với bà ấy đó.”

Gương mặt vốn nghiêm nghị của Đoàn Chi Dực, giờ cũng được thả lỏng: “Thế thì tốt rồi.”

Vệ Lam đi theo sau cậu, cho dù có ngu hơn nữa, cũng có thể đoán được ít nhiều từ những câu đối thoại của hai người họ, trong lòng vô cùng kinh ngạc. Mẹ của Đoàn Chi Dực..... Cô chẳng dám tưởng tượng thêm nữa.

Theo sự hướng dẫn của bác sĩ, Đoàn Chi Dực và Vệ Lam đi đến phòng số một ở lầu hai.

Đoàn Chi Dực hơi hít thật sâu, mới bắt thành linh nắm lấy tay Vệ Lam, đẩy cửa đi vào.

Phòng bệnh này không khác gì so với phòng ngủ cao cấp. Vệ Lam vừa bước vào cửa, thì đối mặt ngay với một cái cửa giam, tầm mắt bị thu hút bởi một người phụ nữ đang ngồi ở trên giường.

Tuy thời gian đã để lại dấu vết trên gương mặt của bà ấy, nhưng không thể phủ nhận, đây là gương mặt vô cùng xinh đẹp, Vệ Lam có thể tưởng tượng ra lúc bà còn trẻ, khiến cho biết bao nhiêu người mê đắm.

Lúc trước cô chỉ cảm thấy Đoàn Chi Dực chỉ giống ba ở vài chỗ, nhưng bây giờ nhìn người phụ nữ trước mặt này, cô mới biết được, thì ra gương mặt khiến cho các nữ sinh ở trường chạy theo như vịt từ đâu mà ra.

Nhưng vẻ mặt của người phụ nữ này không hề thay đổi, còn có hơi ngậy dại.

“Mẹ ơi.” Đoàn Chi Dực buông tay Vệ Lam ra, cất bước đi về phía trước, quỳ xuống trước mặt người phụ nữ đó, rồi nắm lấy tay bà, trên mặt đầy vẻ xúc động khó đè nén, chỉ là giọng điệu vô cùng kiềm nén và dịu dàng.

Điều làm cho Vệ Lam không ngờ đến, người phụ nữ này không có chút phản ứng nào, cũng không nhúc nhích, vẫn cứ ngồi im lìm như lúc này, nhìn ra cửa, vẻ mặt ngơ ngác.

Có lẽ đã quen với việc này từ lâu, Đoàn Chi Dực cũng không vì việc mẹ mình thờ ơ và không bình thường mà có thái độ nào khác, cậu chỉ nắm lấy tay bà, tiếp tục cất tiếng nói dịu dàng: “Mẹ à, mấy ngày nay con không đến thăm mẹ. Mẹ có nhớ con không?”

“Mẹ phải mau khỏe lại đó, con đợi đến khi mẹ khỏe lại, con sẽ đón mẹ về nhà.”

“Hôm qua giao thừa, con bắn phóng hoa mừng năm mới rồi, mẹ, mẹ còn nhớ không, lúc trước mẹ hay dẫn con đi bắn pháo hoa đó, đẹp ơi là đẹp. Pháo hoa hôm qua cũng vậy, đẹp vô cùng.”

“Mẹ ơi, mẹ yên tâm đi, con sẽ không để ẹ bị ức hiếp, con sẽ bảo vệ mẹ.”

Người phụ nữ vẫn luôn thần thờ, cuối cùng cũng quay đầu lại, chỉ là trong ánh mắt vẫn trống rỗng. Bà từ từ nâng bàn tay lên, sờ vào má Đoàn Chi Dực, vuốt kỹ càng một lúc, trong miệng thì thào: “Dực à....”

Đoàn Chi Dực còn chưa kịp vui mừng, thì vẻ mặt của mẹ, bỗng nhiên thay đổi, đẩy cậu thật mạnh ra đất, vẻ mặt dữ tợn, nhảy dựng lên rống to: “Người xấu! Đồ khốn! Tao hận mày, tao hận mày!”

Làm cho người khác bất ngờ không kịp trở tay, bà đẩy Đoàn Chi Dực, ánh mắt bị thu hút bởi cánh cửa chỗ Vệ Lam, nhanh như sấm chớp, bà đã xông đến trước mặt Vệ Lam, hai tay bóp cổ cô: “Tao hận mày, tao hận mày!”

Vệ Lam bị dọa đến hú hồn, ngăn người đứng im tại chỗ cho bà cấu xé, sắp sửa không thể thở nổi, cái cổ đau giống như bị dao cứa, sắc mặt trong chớp mắt tái xanh, ngay cả kêu cũng kêu không ra tiếng.

Đoàn Chi Dực phản ứng lại, mặt biến sắc trong chớp mắt, tay chân cuống cuống bò dậy, chạy đến bên cạnh hai người, dùng sức kéo hai người ra, sau đó ôm Vệ Lam bị dọa tới gần ngơ trong lòng, gọi lớn: “Bác sĩ Trần!”

Người phụ nữ kia đã nổi điên thật rồi, ôm mạnh lấy cánh tay Đoàn Chi Dực, dùng hết sức cắn vào khuỷu tay của cậu.

Đoàn Chi Dực bị cắn rất đau, nhưng không thể đẩy bà ra, chỉ cảm thấy trái tim bị bóp nghẹn, phát ra tiếng kêu tuyệt vọng và mệt mỏi: “Mẹ à, con là Dực, con là Dực.....”

Vừa hay có vài người mặc áo blouse trắng chạy vào. Y tá thành thạo giữ lấy bệnh nhân đang lên cơn, sau đó kéo bà đứng dậy, khiêng về giường, rồi đè bà thật chặt, tiêm thuốc an thần vào người bà.

Sau một trận nhốn nháo, cả phòng bệnh cũng yên tĩnh lại.

Bác sĩ Chu kiểm tra lại, chắc chắn người bệnh đã ngủ, mới lau mồ hôi, đi đến trước mặt hai người vừa bị dọa hú hồn: “Bị dọa đến hết hồn rồi nhỉ! Mẹ con, bà ấy rất lâu rồi không bị như vậy. Con cũng không cần lo lắng, các chú sẽ cố gắng hết sức chữa trị cho bà ấy.”

Nghe xong, nhìn thấy vẻ lúng túng của bác sĩ Chu, cậu nói: “Con biết các chú đã cố gắng rồi, con không trách các chú đâu.”

Bác sĩ Chu thở dài, ánh mắt nhìn đến khuỷu tay dính máu của cậu: “Con bị thương rồi, để chú giúp con băng bó.”

Đoàn Chi Dực gật đầu, định rời khỏi, thì cậu nhận ra người bên cạnh, sắc mặt vẫn còn tái xanh, chắc chắn là bị dọa đến mất hồn rồi. Cậu mất kiên nhẫn đẩy cô: “Đi thôi!”

25. Chương 25: Biển Cố

Dịch: Mon

Trên đường về nhà, Đoàn Chi Dực luôn im lặng không nói. Vệ Lam len lén nhìn cậu rất nhiều lần, thấy sắc mặt cậu tối sầm nên cũng không dám tự tiện lên tiếng.

Mãi cho đến khi xuống xe, trước khi đóng cửa xe lại, cuối cùng Vệ Lam cũng dè dặt nói với Đoàn Chi Dực đang ngồi trong xe: “Đoàn Chi Dực, cậu yên tâm đi, tôi nhất định sẽ không nói lung tung đâu.”

Bởi vì trong những lời đồn đãi về Đoàn Chi Dực mà cô nghe được, chưa từng nhắc đến mẹ của cậu cho nên Vệ Lam đương nhiên muốn lợi dụng bí mật giữ kín như bưng này của Đoàn Chi Dực. Vì vậy, cô phải tỏ rõ lập trường rằng mình sẽ không mồm năm miệng mười, không bán đứng cậu.

Hơn nữa, đây là lần đầu tiên cô biết được thì ra nhìn Đoàn Chi Dực có cuộc sống sung sướng thế thôi nhưng không ngờ cũng gặp phải những chuyện như vậy. Cuối cùng cô cũng biết được tại sao Đoàn Chi Dực vẫn cứ có vẻ không vui như vậy... Có một người mẹ bị điên, bất cứ ai cũng không vui nổi.

Đoàn Chi Dực quay đầu lại, nhìn từ trên xuống dưới, thấy vẻ mặt thương hại của cô thì gương mặt vốn hằm hằm kia bỗng trở nên phần nộ, thế nhưng cậu vẫn không nói tiếng nào, chỉ nghiêng người đẩy cô ra xa, dùng sức đóng mạnh cửa xe lại.

Sau đó, chiếc xe lao vút đi trước mắt Vệ Lam.

Cô nhú mày một cách vô tội, hoàn toàn không biết Đoàn Chi Dực lại phát điên gì nữa.

Nghĩ không ra đương nhiên là không cần nghĩ, những cảnh hôm nay nhìn thấy đã đủ làm Vệ Lam kinh ngạc, giống như là đang cất giữ một bí mật lớn làm cô cứ thấp thỏm không yên, nhưng lại có một sự hưng phấn nhẹ.

Những ngày nghỉ tiếp theo, Đoàn Chi Dực không đến tìm Vệ Lam nữa. Điều này làm cô thả lỏng được mấy ngày.

Mãi đến khi đi học lại, 4 – 5 ngày liên tục mà không thấy bóng dáng Đoàn Chi Dực đâu, rồi khi tan học không thấy chiếc xe quen thuộc nhà Đoàn Chi Dực thì Vệ Lam mới cảm thấy khác thường.

Trước đó cô đã chấp nhận số phận và nghĩ rằng hễ đi học lại là sẽ tiếp tục cuộc sống như học kỳ vừa rồi. Tuy cô là con gái, mỗi ngày lại sống chung với một người con trai xa lạ, thậm chí là ngủ chung giường thì vừa khó tin vừa đáng thẹn, nhưng từ khi gặp mẹ của Đoàn Chi Dực, cô lại cảm thấy cậu rất đáng thương. Thậm chí cô còn đoán rằng cậu ghét cô đến thế nhưng vẫn buộc cô ngủ chung với cậu, tám chín phần là vì sống một mình quá cô đơn, giống như lời ba cậu đã nói trước đây.

Cho nên chỉ cần cậu không làm gì quá đáng với cô thì cô ở bên cậu vài tháng cũng không sao, coi như là làm việc tốt. Dù sao thì cậu cũng có thể phụ đạo thêm cho cô.

Đoàn Chi Dực bỗng nhiên biến mất làm Vệ Lam cảm thấy hơi bất an. Đương nhiên là cô mong từ nay về sau Đoàn Chi Dực không hề quấy rầy cuộc sống của mình nữa, vậy thì cô có thể yên tâm trở về với cuộc sống bình thường, vui chơi với bạn bè, trò chuyện vui vẻ với Triệu Phi. Nhưng chỉ sợ lỡ như cô thả lỏng,

quên bén mắt Đoàn Chi Dực, rồi một ngày nào đó bỗng nhiên cậu lại xuất hiện khiến cô không kịp trở tay, thế chẳng phải muốn lấy mạng của cô sao.

Cô không thể vui mừng quá sớm được.

Cô từng lén gọi điện thoại cho cậu nhưng lại không có ai nghe. Cô còn vòng vo nghe ngóng từ Quách Chân Chân – người trước nay tin tức nhanh nhạy nhưng vẫn không có kết quả.

Đến thứ 7, Vệ Lam thấy bàn phía sau mình vẫn trống không. Do dự rất lâu, cuối cùng buổi chiều sau khi tan học, cô bỏ lại bạn bè, lén leo lên chiếc xe buýt đi về phía nhà Đoàn Chi Dực.

Cô đã tới nhà họ Đoàn rất nhiều lần nên dù người làm không biết cô có thân phận gì nhưng vẫn biết là cô có thể tùy ý ra vào.

Vệ Lam vào tới cửa mới cảm thấy nơi có thể được gọi là quen thuộc này hôm nay có chút khác thường. Tuy cô không thể nói ra rốt cuộc khác thường chỗ nào nhưng cũng có thể cảm nhận được sự u ám nặng nề trong đó.

Cửa biệt thự mở toang, có người làm ra ra vào vào, thấy cô cũng không hề ngạc nhiên mà chỉ tiếp tục bận rộn.

Cô thấp thỏm bước vào nhà nhưng lại không thấy Đoàn Chi Dực ngay mà lại gặp ba cậu.

Đoàn Hồng ngồi trên sofa, ông khác hẳn với lần trước Vệ Lam gặp. Tóc như bạc hơn, sắc mặt u buồn, chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi mà dường như từ một người đàn ông trung niên hăm hở, ông đã biến thành một ông lão ủ ê.

Thấy Vệ Lam, mắt ông hơi sáng lên, rồi vẫy tay với cô: “Vệ Lam, cháu đến rồi à.”

Một câu trần thuật rất bình tĩnh.

Vệ Lam rụt rè bước tới, nói nhỏ: “Chú, cháu đến thăm Đoàn Chi Dực, cậu ấy cứ nghỉ học mãi, không biết cậu ấy có xảy ra chuyện gì không?”

Môi Đoàn Hồng khẽ mấp máy, vừa giống cười, vừa mang vẻ đau thương, nhưng giọng ông vẫn cứ bình thản ung dung như đang nói một chuyện hết sức bình thường. “À, mẹ của Tiểu Dực đã mất mấy ngày trước nên gần đây tâm trạng của nó không được tốt lắm. Cháu tới thật đúng lúc, cháu lên phòng an ủi nó giùm chú, bảo nó ăn chút gì đó, nó đã không ăn uống gì trong mấy ngày nay rồi.”

Giọng của ông thờ ơ hờ hững, nếu chắc rằng tai mình không có vấn đề, có thể Vệ Lam đã tưởng ông chỉ đang nói chuyện thời tiết hôm nay.

Vệ Lam thoáng ngơ ngác, một lúc sau mà vẫn không có phản ứng gì.

Cô còn nhỏ tuổi, rất ít khi chứng kiến cảnh tang tóc mất mát. Dù cô chỉ gặp mẹ Đoàn Chi Dực có một lần, hơn nữa cũng không vui vẻ gì cho lắm nhưng thế nào đi nữa thì cô cũng không thể ngờ được người phụ nữ xinh đẹp nhưng không được bình thường kia lại không còn nữa.

“Vệ Lam.” Đoàn Hồng thấy cô đang ngẩn ngơ thì gọi khẽ một tiếng.

“Dạ, cháu đi xem cậu ấy thế nào đây.” Vệ Lam hoàn hồn lại, trả lời với vẻ không được tự nhiên lắm. Nói xong, cô luống cuống chạy lên lầu.

Đến trước cửa phòng, không biết vì chạy nhảy hay là vì khẩn trương mà tim Vệ Lam đập nhanh thành thịch, một lúc sau cô mới cố lấy hết can đảm để gõ cửa.

Nhưng bên trong không có ai hồi đáp.

Cô nghĩ ngợi giây lát, cuối cùng tự xoay tay vặn, đẩy cửa vào.

Đoàn Chi Dực nằm trên chiếc giường màu đen quen thuộc kia, mặt đối diện với cửa. Gương mặt vốn đã trắng nay trở nên tái nhợt, hai má hơi hóp vào, nếu cậu không đẹp trai dễ nhìn thì gầy gò như thế rất dễ làm người ta giật mình vì sợ.

Nghe ngoài cửa có tiếng động, cậu không hề có phản ứng gì, thậm chí mắt cũng không ngước lên, giống như đang ngủ say.

Nhưng Vệ Lam biết cậu không hề ngủ. Cô biết rõ dáng vẻ khi cậu ngủ say, gương mặt thả lỏng bình thản, còn có vẻ hơi trẻ con. Nhưng bây giờ thì mắt nhắm chặt, chân mày nhíu lại, môi thì mím, rõ ràng không ở trong trạng thái thả lỏng thoải mái.

Cô dè dặt bước tới, hơi cúi người xuống, khẽ gọi tên cậu: “Đoàn Chi Dực.”

Lông mi Đoàn Chi Dực khẽ nhúc nhích, ngay sau đó, từ từ mở mắt ra. Thấy người trước mặt, cậu có vẻ hơi bực mình, rồi lại nhắm mắt lại ngay.

Vệ Lam lại bước tới một bước: “Đoàn Chi Dực, tôi đã biết chuyện của mẹ cậu rồi, người chết không thể sống lại được, cậu hãy nén đau thương mà sống tiếp. Chú Đoàn nói cậu đã không ăn cơm mấy ngày nay rồi, cậu dậy ăn chút gì đó đi, nếu đi ở dưới tuổi vàng mà biết được cậu nhịn đói thế thì cũng sẽ lo lắng lắm.”

Cô bắt chước những lời trong phim, dù hơi rập khuôn máy móc nhưng cũng tràn đầy sự chân thành, nhất là đối với một người đối xử dữ dằn với mình.

Đoàn Chi Dực bỗng nhiên mở mắt ra, trong mắt lóe lên vẻ tức giận, rồi cậu ngồi bật dậy, đẩy cô ra. “Cậu thật là phiền phức.”

Tuy cậu đang suy nhược nhưng cú đẩy này là dùng hết sức, Vệ Lam bất ngờ không kịp phòng bị nên bị đẩy ngã và đụng đầu vào góc tủ ở đầu giường.

Vệ Lam cảm thấy đầu choáng mắt hoa, trán hơi ươn ướt, âm ẩm. Cô không biết đó là gì, chỉ cảm thấy đầu rất đau, và cảm thấy lòng tốt của mình bị người ta coi như lòng lang dạ thú nên nhất thời, cô ngồi bệt dưới đất, uất ức đến nỗi nước mắt lập tức trào ra.

Đoàn Chi Dực thấy trán Vệ Lam rướm máu nên hình như hoảng hốt, lập tức vội vàng vàng nhảy xuống giường, luống cuống chạy ra mở cửa gọi người vào, còn mình thì trở vô phòng, ngồi xổm xuống, sốt ruột hỏi: “Sao rồi? Đau lắm phải không? Sao cậu lòi thôi thế làm gì, chớ mồm vào chuyện người khác làm gì chứ?”

Vệ Lam nghe cậu nói thế thì rất âm ỉ. Cậu đối xử với cô như thế mà cô còn chạy tới an ủi cậu, không ngờ lại bị cậu đẩy ra và mắng mỏ cho nên nước mắt rơi càng dữ dội hơn, rồi nghẹn ngào nói: “Tôi sợ cậu quá đau buồn nên mới tới thăm cậu chứ có làm gì đâu.”

Đoàn Chi Dực ngẩn ngơ, ma xui quỷ kiến gì mà lau mặt cho cô, thở dài một hơi rồi nói với giọng ôn hòa: “Đừng khóc nữa, tôi không sao.” Ngừng một lát, cậu nghiêng đầu nhìn cái trán còn rướm máu của cô, nói: “Đau lắm có phải không? Có vẻ như cũng không sâu lắm, tôi đã sai người đi lấy hộp thuốc để cầm máu cho cậu.”

26. Chương 26: Bước Ngoặt

Chuyển ngữ: nhoclubu

Sau một hồi nhón nháo, trên trán Vệ Lam dán một miếng gạc trắng, theo sau Đoàn Chi Dực xuống lầu. Sắc mặt hai người đều rất tệ.

Lúc này đúng ngay bữa tối, người làm ở nhà họ Đoàn đã làm xong thức ăn. Đoàn Hồng thấy hai đứa đi xuống, khẽ thở phào, rồi lại thấy miếng gạc trên trán Vệ Lam, mày hơi nhíu lên, giọng nói lại rất ôn hòa: “Vệ Lam vẫn chưa ăn cơm đúng không, đúng lúc ăn bữa cơm cùng chú và tiểu Dực đi rồi về.”

Trong lòng Vệ Lam hơi bực, nhưng nhớ đến chuyện Đoàn Chi Dực vừa mới mất mẹ, cũng rộng lượng không thèm so đo với cậu, lễ phép đồng ý với Đoàn Hồng, đi theo ông đến phòng ăn.

Đoàn Chi Dực bình tĩnh đứng ở cầu thang hồi lâu, cuối cùng cũng không nói lời nào mà đi theo qua đó.

Có lẽ là trong nhà vừa mới có tang, thức ăn đều là món chay đạm bạc.

Đầu Vệ Lam vẫn còn đau âm ỉ, không ăn uống gì, cộng thêm không khí trên bàn ăn vô cùng nặng nề, khiến người ta không muốn ăn.

Cô lén lút nhìn Đoàn Hồng, rồi lại lặng lẽ nhìn Đoàn Chi Dực. Tuy rằng diện mạo khá giống nhau, nhưng tính khí hai người hoàn toàn không giống như là hai cha con.

Đoàn Hồng không chú ý đến sự lén lút của Vệ Lam, chỉ quan tâm tới con trai, hồi lâu, vẻ như lơ đãng mở miệng: “Tiểu Dực, ba biết con rất buồn. Nhưng người chết không thể sống lại, ba chỉ hy vọng con có thể mở lòng ra.”

Vệ Lam căng thẳng chờ đợi phản ứng của Đoàn Chi Dực. Chỉ thấy tay cầm đũa của Đoàn Chi Dực thoáng run lên, nhưng không hề ngẩng đầu nhìn Đoàn Hồng, sau một hồi, mới u ám lạnh lùng lên tiếng: “Yên tâm, con không sao, mẹ thành ra như thế, đi rồi cũng là giải thoát. Chúc mừng ba nhé, ba cũng được giải thoát rồi.”

Trên mặt Đoàn Hồng chấn động, như đang cố gắng kiềm chế gì đó, nhưng cuối cùng cũng tiếp tục ôn hòa nói: “Ba biết con luôn trách ba. Mẹ con thành ra như vậy là trách nhiệm của ba, nhưng con hãy tin ba, ba yêu mẹ con, mẹ con không khỏe ba cũng cảm thấy rất đau lòng.”

Đoàn Chi Dực cười lạnh: “Ba đừng giả từ bi nữa, nếu không phải ba không quan tâm đến mẹ, làm bấy bên ngoài, mẹ sẽ biến thành như vậy sao. Mẹ không khỏe, không phải ba được như ý rồi sao! Yên tâm đi, con không sao, chủ tịch Đoàn bận trăm công ngàn việc, không cần phải thường xuyên ở đây xem con chết hay chưa đâu!”

“Tiểu Dực!” Đoàn Hồng khẽ quát một tiếng, lại hít một hơi thật sâu, thở dài: “Được thôi, ba biết con không hài lòng về ba. Quả thật ba còn bận rộn nhiều việc, ngày mai sẽ đi, con hãy tự chăm sóc tốt mình, có chuyện gì thì gọi cho ba. Vẫn là câu nói kia, con là đứa con trai duy nhất của ba, toàn bộ mọi thứ của ba tương lai đều là của con. Trên đời này, người ba xem trọng nhất chính là con.”

Đoàn Chi Dực trào phúng hừ một tiếng, như đang nghe truyện cười.

Vệ Lam lặng lẽ nhìn hai cha con họ nói chuyện với nhau, chỉ cảm thấy toát mồ hôi lạnh. Đây không phải là cha con, rõ ràng là hai kẻ thù. Khó trách tính tình Đoàn Chi Dực lập dị như vậy, một người mẹ không bình thường, một người cha không hòa thuận, ngấm lại cảm thấy thật đáng thương.

Những oán giận trước giờ với Đoàn Chi Dực, giờ phút này đều hóa thành thông cảm.

Dùng cơm xong, Vệ Lam lễ phép chào tạm biệt Đoàn Hồng và Đoàn Chi Dực. Đoàn Chi Dực vẫn ra vẻ lạnh lùng u ám như trước, cô muốn nói mấy câu an ủi, cũng không biết mở miệng thế nào, đành giận dỗi ra về.

Vệ Lam vốn nghĩ Đoàn Chi Dực gặp phải biến cố như vậy sẽ không đến trường, cũng không nghĩ đến cô nữa. Ai ngờ, tuần sau, Đoàn Chi Dực lại xuất hiện sau lưng cô.

Không biết tại sao, cô lại có chút kích động, có lẽ cảm thấy cậu đi học lại, hẳn là đã thoát khỏi ám ảnh mất mẹ. Vì thế, cô quên mất đang ở trong lớp, vừa hết tiết đầu, cô liền xoay người nói với người đang nằm úp mặt xuống bàn ngủ kia: “Đoàn Chi Dực, cậu đi học lại, tôi rất vui.”

Đoàn Chi Dực thoáng ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vẻ mặt phấn khởi của cô nữ sinh đang trước, si ngốc mở to mắt trừng cô một cái rồi tiếp tục gục đầu xuống bàn ngủ.

Vệ Lam cắt húng le lưỡi, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy vui vẻ vì cậu.

Buổi tối khi tan học, Vệ Lam cùng một đám bạn học cười cười nói nói ra cổng, đang muốn đợi xe buýt, lại liếc nhìn thấy chiếc xe quen thuộc kia đang lẳng lặng đỗ ở góc đường.

Cô đang cắt húng, điện thoại liền báo có tin nhắn. Cô mở ra đọc, chỉ một câu lời ít ý nhiều: “Đợi cậu mười phút, lên xe.”

Nếu là lúc trước, Vệ Lam nhất định cảm thấy vừa sợ hãi vừa không cam lòng. Nhưng bây giờ, bởi vì biết chuyện Đoàn Chi Dực gặp phải, bởi vì đồng tình với hoàn cảnh của cậu, cô lại không thấy ác cảm lắm.

Cô cắt điện thoại, tạm biệt với bạn học. Lại đứng tại chỗ đợi mọi người đi xa, mới chạy cực nhanh đến chỗ chiếc xe kia.

Sau khi ngồi vào xe, cô lại đung phải khuôn mặt lạnh lùng như trước của Đoàn Chi Dực, cậu liếc cô: “Tôi vẫn chưa cho cậu kết thúc công việc mà, lại tự động lười biếng.”

Vệ Lam cười hi hi, thấy hoàn cảnh cậu đáng thương, dữ dằn thì cứ dữ dằn đi.

Thời gian quay lại như học kỳ trước, Vệ Lam gạt ông bà nội nói mình trọ học ở trường, thật ra mỗi tối đều ở nhà Đoàn Chi Dực. Quan hệ của hai người vẫn bất hòa như trước, Đoàn Chi Dực vẫn chán ghét lãnh đạm với cô như trước đây. Nhưng mà, Vệ Lam lại đối xử với Đoàn Chi Dực tốt hơn rất nhiều, thậm chí thỉnh thoảng còn cẩn thận lấy lòng cậu, không sợ cậu như học kỳ trước nữa, mà thật lòng muốn làm cho cậu học sinh luôn buồn bã này có thể vui lên một chút.

Tính tình của cô gái mười mấy tuổi bao giờ cũng rất ngây thơ đơn thuần.

Đêm nay, Vệ Lam đang ngủ say, bỗng nghe loáng thoáng tiếng nước nổ. Giữa lúc mơ màng cô cứ tưởng là mơ, nhưng âm thanh kia kéo dài lâu rồi cũng không chấm dứt, cho đến khi cô thoáng tỉnh táo hơn, mới phát hiện âm thanh đó truyền đến từ bên phía của Đoàn Chi Dực.

Cô hoài nghi bật đèn ngủ lên, lay lay Đoàn Chi Dực, lại không có phản ứng. Vì thế cô nhích sát lại, nương theo ánh đèn êm dịu nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì.

Thấy hai mắt Đoàn Chi Dực nhắm nghiền, rõ ràng đang mơ thấy ác mộng, trên mặt ướt đẫm.

Vệ Lam thầm nghĩ cậu mơ thấy ác mộng, vội vàng ra sức lay cậu: “Đoàn Chi Dực, tỉnh dậy tỉnh dậy...”

Tiếng gọi lớn như vậy, rốt cuộc Đoàn Chi Dực cũng tỉnh lại, cậu mù mờ từ từ mở mắt, nhìn cô gái ở trước mặt lên tiếng hỏi: “Cậu mơ thấy ác mộng sao?”

Đoàn Chi Dực sờ mặt mình, cảm giác ướt ướt, tim đập dữ dội, sau một lát, lẩm bẩm nói: “Mẹ không cần tôi... không cần tôi...”

Có lẽ là bộ dạng của cậu rất giống như một đứa trẻ bị lạc đường, Vệ Lam chưa đến mười tám tuổi lại tự nhiên sản sinh ra ý muốn bảo vệ, cô ôm Đoàn Chi Dực vào lòng, vỗ về trấn an cậu, nói: “Không sao, không sao đâu, còn có tôi đây, tôi sẽ ở bên cậu.”

Đoàn Chi Dực ở trong lòng cô cả buổi không nói năng gì, cho đến khi Vệ Lam cảm thấy bản thân không ổn lắm, bỗng nhiên bị cậu đưa tay ra ôm lấy thắt lưng cô, giọng nói trở nên rõ ràng: “Đây là cậu nói đấy nhé, cậu sẽ ở bên tôi, sẽ không rời khỏi tôi!”

Vệ Lam không nghĩ ngợi nhiều, chỉ cảm thấy khoảnh khắc hứa hẹn này có một sứ mệnh thiêng liêng, cô ra sức gật đầu: “Tôi sẽ ở bên cậu, mãi ở bên cậu!”

“Mãi ư?” Đoàn Chi Dực hỏi.

“Ừ, mãi.”

Nhưng mà, ‘mãi’ của hai đứa không giống nhau. Đối với Vệ Lam mà nói, cái gọi là ‘mãi’ chính là trước khi tốt nghiệp; còn của Đoàn Chi Dực, thì ‘mãi’ chính là mãi mãi.

Đêm nay, cơ thể hai người trẻ tuổi lại thân thiết nương tựa nhau mà ngủ thiếp đi.

Sau đêm nay, quan hệ của hai đứa thay đổi rất nhiều.

Mặc dù Đoàn Chi Dực vẫn mang dáng vẻ lạnh lùng như trước, nhưng rất ít ác miệng với Vệ Lam. Cậu vẫn cảm thấy cô rất phiền, mỗi khi đến lớp gục đầu xuống bàn ngủ hoặc lúc đọc sách, nghe thấy cô nô đùa với mấy bạn khác, cậu cảm thấy cô đúng là một nữ sinh khiến người khác thấy phiền, khóe miệng không tự giác bởi vì phiền mà trễ xuống, lại chậm rãi cong lên.

Sao cô lại không nói nói cười cười như vậy với cậu chứ.

Tuy rằng Vệ Lam không đùa giỡn với Đoàn Chi Dực, nhưng đến tối đi ngủ, hai người không giống như trước mỗi người nằm một góc nữa, mà là dựa vào nhau, như hai con thú nhỏ sưởi ấm cho nhau.

Mỗi khi Vệ Lam quay đầu dựa vào ngực Đoàn Chi Dực, cậu đều sinh ra ảo giác, như trái tim cậu bởi vì hơi thở ấm áp đó mà trở nên ấm áp hơn.

Cậu nhìn cô ngủ một cách bình thản, rót cuộc vào một buổi sáng sớm, cậu hôn lên làn môi hồng mềm mại đó.

Vệ Lam choàng tỉnh khi trên môi có cảm giác khác thường, đợi đến khi tỉnh táo lại, sợ tới mức nhảy dựng, vùng vẫy đẩy ra. Nhưng Đoàn Chi Dực không cho cô cơ hội này, mà còn đưa tay giữ lấy lưng và vai cô, ôm chặt cô trong lòng mình, hôn sâu hơn.

Sáng tinh mơ, cơ thể vẫn còn chậm chạp, Vệ Lam cảm thấy cả người mình mềm nhũn ra, như không còn chút sức lực nào, ngay cả hô hấp cũng trở nên ngày càng ngắn, đành phải hé miệng ra để thở.

Vì thế, Đoàn Chi Dực nhân cơ hội đưa đầu lưỡi vào. Có thể nói cậu không có kinh nghiệm, nhưng cũng biết nụ hôn chân chính hẳn là phải ướt át, triền miên, lưu luyến, khiến người ta đắm chìm vào đó như thế này đây.

Thật ra Vệ Lam có hơi sợ hãi, cô không ngờ Đoàn Chi Dực lại làm vậy với cô. Tuy rằng mấy ngày qua, sự thân thiết của hai người có hơi hoang đường, nhưng cô chưa từng định vị được mối quan hệ của hai người. Bởi vì cô mơ hồ cảm nhận, Đoàn Chi Dực cô độc u buồn có thể chỉ xem cô như phao cứu mạng để sưởi ấm mà thôi.

Nhưng mà sao lại có thể như vậy với phao cứu mạng chứ?

Cô cảm thấy có hơi uất ức, cô và cậu không là gì của nhau cả, mà họ đã hôn môi lần thứ mấy rồi!

Cứ suy nghĩ, đầu óc Vệ Lam bắt đầu hỗn loạn, cảm nhận được nụ hôn của Đoàn Chi Dực càng lúc càng dữ dội, giống như muốn nuốt người.

27. Chương 27: Nội Giận Đùng Đùng

Dịch: Thanh Dạ

Lúc Đoàn Chi Dực rời khỏi Vệ Lam, mở to đôi mắt, nhìn vẻ mặt kinh hoàng và sợ hãi của cô, gương mặt đang ửng hồng, bỗng dưng nghiêm lại, đẩy cô ra khỏi lòng mình, quay người không thèm để ý đến cô.

Vệ Lam xoa đôi môi bị cậu hôn đến nóng ran lên, hai má ửng hồng giống như lò than, ban đầu cô đang tức anh ách muốn quát mắng Đoàn Chi Dực hành động này vô cùng mất văn minh, nhưng cô biết rõ cậu chỉ là con hổ giấy, đành phải nhẫn nhịn chịu đựng, mở miệng nói nhỏ theo kiểu đàm phán: “Đoàn Chi Dực, sau này cậu đừng ức hiếp tôi như vậy có được không?”

Đoàn Chi Dực quay đầu lại nhìn cô bằng ánh mắt nặng nề, miệng mồm ác độc hỏi một câu: “Tại sao?”

Như vậy còn không hiểu rõ, còn hỏi tại sao hả?

Lông mày của Vệ Lam chau lại, hơi cất cao giọng, nói: “Cậu rất không tôn trọng người khác, giữa hai chúng ta không phải là mối quan hệ đó.”

Đoàn Chi Dực trừng mắt nhìn cô hai giây, từ mũi phát ra tiếng hừ lạnh lùng, xoay người xuống giường.

Vệ Lam nhìn thấy cậu không tranh cãi với mình, bèn vỗ ngực nhẹ nhàng thở ra.

Những ngày còn lại, hai người vẫn tiếp tục chung sống hòa thuận với nhau. Đoàn Chi Dực cũng không làm những hành động vượt quá giới hạn nữa, chỉ là buổi tối lúc đi ngủ, sẽ để cho cô dựa vào vai mình.

Chuyện này với Vệ Lam giống như mưa dầm thấm lâu, dần dần cô cũng không còn sợ cuộc sống như thế này nữa, cho dù Đoàn Chi Dực làm mặt lạnh với cô, cô cũng không để trong lòng, đứa trẻ sống trong một gia đình không hạnh phúc, hầu hết đều có tính cách như vậy, cô chỉ cảm thấy Đoàn Chi Dực rất đáng thương thôi.

Tất nhiên, cô cũng không đặt nặng những vấn đề này trong lòng. Mùa thi đại học lại đến, mỗi ngày cô phải ôn tập làm đề, cũng chiếm hết phần lớn bộ não của cô rồi. Sau vài lần kiểm tra định kỳ, thành tích của cô cũng khá hơn, thi vào một trường đại học tốt, có lẽ cũng không có vấn đề gì.

Như thường lệ, trước ngày thi đại học sẽ có ba ngày nghỉ. Vệ Lam tự biết mình không thể ở lại nhà Đoàn Chi Dực nữa, được sự đồng ý của cậu hai Đoàn, cô liền mang theo hành lý, vui vẻ quay về nhà.

Hai ngày thi đại học, Vệ Lam thi rất tốt. Ngày thứ hai sau khi thi xong môn cuối cùng, cô lê lếch cái xác còn nửa cái mạng nhưng rất vui vẻ đi ra khỏi trường thi, mới nhận ra ở trước cổng chính của trường, người bu đông nghẹt, tất cả đều là phụ huynh của các thí sinh.

Vệ Lam nhìn thấy vẻ mặt của họ sốt ruột, mỗi mắt chờ mong con mình thi xong. Cảm thấy có chút vui sướng khi người khác gặp họa, nếu ba mẹ cô cũng tham gia đội quân phụ huynh này, e rằng đợi đến khi cô bước ra, sẽ kéo cô lại hỏi trên trời dưới đất, cô khó khăn lắm mới tháo xuống được một tảng đá lớn, cũng không muốn chết vì bức đầu.

Vừa vui mừng vì người khác gặp họa, vừa bước đi, đi được vài bước, thì đột nhiên nghe thấy có người gọi tên cô. Cô vừa quay đầu lại, nhìn thấy Triệu Phi, người mà cô lâu lắm rồi chưa nói chuyện với nhau.

Triệu Phi cười hi hi chạy đến, hỏi cô: “Cậu thi sao rồi?”

Vệ Lam nghĩ một chút, rồi mỉm cười nói: “Thì vẫn phát huy như bình thường thôi, còn cậu thì sao?”

Triệu Phi sờ đầu: “Cũng giống như cậu thôi, mình cảm thấy đề cũng không khó so với bình thường tụi mình hay làm.”

Dù sao cũng mới thi xong, mặc dù là học sinh ưu tú, nhưng cũng không dám khoe mẽ vội vàng có kết luận, hai người chỉ có thể giả vờ khiêm tốn với nhau thôi.

Một lúc sau, Triệu Phi thở một hơi thật mạnh, giống như thở dài ca thán: “Cuối cùng cũng được giải thoát.”

Vệ Lam cười to ha ha, cũng học theo cậu thở dài một hơi, nói hòa theo: “Đúng nha, cuối cùng cũng được giải thoát rồi.”

Lúc này vừa vào hè, thời tiết có hơi nóng, xung quanh người đông đúc, Triệu Phi cảm thấy có rất nhiều chuyện muốn nói với Vệ Lam, bèn kéo cô vào quán ăn đối diện, nói mời cô ăn đồ.

Vệ Lam cũng có hơi khát, cho nên vui vẻ bước đi trước.

Cầm lấy đồ uống, hai người tìm một chỗ sát cửa sổ ngồi xuống, nhàn nhã nhìn mọi người ở bên ngoài dần tản đi.

Vệ Lam uống một hớp nước trái cây, sắc khoái thở dài, nhìn Triệu Phi không ngừng cười ha ha. Nhưng ánh mắt lại dừng lại trên chiếc vòng tay màu đỏ ở trên cổ tay phải của cô, rất vui sướng, không nhịn được vươn tay ra cầm lấy rồi thử dò hỏi cô: “Vệ Lam, cậu còn nhớ lúc trước mình đã nói gì với cậu không?”

Vệ Lam nhìn bàn tay nắm lấy tay mình, hơi ngẩn người, cuối cùng cũng không giãy ra, chỉ có chút hoang mang với câu nói của cậu: “Câu gì chứ?”

Mặt Triệu Phi có hơi mất tự nhiên, nửa năm học này, bởi vì thi vào đại học, hai người đã hời hợt nhau rất nhiều, bây giờ bắt cậu phải nói ra những lời nói này, làm cậu có chút ngượng ngùng. Nhưng mà, cậu là con trai, cậu và Vệ Lam cũng quen nhau sáu năm rồi, cũng là người con gái cậu thích trong sáu năm nay, cậu cần môi nói: “Mình đã nói, đợi sau khi thi đại học xong, mình sẽ theo đuổi cậu, làm bạn trai của cậu.”

Vệ Lam à một tiếng, vẻ mặt ngạc nhiên.

Ngay cả cô cũng không biết, tại sao mình lại ngạc nhiên như vậy. Những lời nói này, lúc trước Triệu Phi đã từng nói, cô cũng khắc ghi trong lòng, thậm chí cũng đã có dự tính từ lâu, sẽ làm cho những lời nói này thành hiện thực như thế nào. Nhưng bây giờ nghe thấy người đối diện nói những lời này, cô đột nhiên có hơi giật mình. Triệu Phi vẫn là Triệu Phi đó, là Triệu Phi mình quen biết sáu năm qua, cũng là Triệu Phi mình vô cùng thích. Nhưng không biết tại sao, những lời nói ngọt ngào ngượng ngùng chột không còn tìm thấy nữa, cô muốn tìm lại những cảm giác đó, bất chợt cô nhận ra, nhảy vào trong đầu mình, lại toàn là vẻ

mặt của Đoàn Chi Dực, xấu xa, tồi tệ, chán ghét, thậm chí cả những lúc cậu làm những chuyện bừa bãi với cô.

Vệ Lam rùng mình một cái thật mạnh, làm ình phải quay trở về hiện thực.

Vẻ băng khuâng của cô Triệu Phi đều nhìn thấy hết, cậu có hơi sốt ruột hỏi cô: “Vệ Lam à, cậu sao vậy? Cậu không bằng lòng sao? Mình cho rằng cậu vẫn luôn bằng lòng.”

Cô bằng lòng không? Cô hẳn phải bằng lòng, nhưng sao bỗng dưng cô lại thấy do dự.

Đúng rồi, nguyên nhân là vì Đoàn Chi Dực, bởi vì cô ngủ cùng giường với Đoàn Chi Dực suốt một năm, khắp người đều bị cậu ấy thấy hết, cũng bị cậu ấy hôn rồi, cho nên cô ở trước mặt Triệu Phi cảm thấy áy náy, vì vậy mới đột nhiên cảm thấy do dự như vậy.

Vệ Lam không để lộ ra hít một hơi thật sâu, cười xòa: “Ày, bây giờ cậu nói những chuyện này làm gì, đợi khi nào công bố kết quả hẳn nói sau đi.”

Rốt cuộc Triệu Phi cũng nhẹ nhõm thở ra, rồi vươn tay ra, cầm lấy tay Vệ Lam: “Dù sao chúng ta cũng sẽ cùng nhau lên thủ đô mà.”

Vệ Lam chưa kịp nở nụ cười xòa trên môi, thì mặt lại xanh mét. Triệu Phi nhìn theo tầm mắt của cô, quay đầu ra phía sau, vẫn chưa kịp làm gì, thì người đã bị ném đi.

“Đoàn Chi Dực, cậu làm gì vậy hả?” Vệ Lam nhảy dựng lên.

Đoàn Chi Dực không trả lời cô, chỉ đi đến, dùng sức nắm lấy tay cô, cất giọng lạnh lùng: “Đi theo tôi!”

“Cậu buông tôi ra!” Vệ Lam lão đảo bị kéo đi, cổ gãy nhưng không thoát ra được.

Triệu Phi luống cuống từ dưới đất đứng lên, nhìn thấy Đoàn Chi Dực kéo Vệ Lam, hoảng sợ, không để ý đến chỗ đau, vội vàng chạy theo cản hai người lại: “Đoàn Chi Dực, cậu buông Vệ Lam ra.”

Đoàn Chi Dực dừng bước, môi nhếch lên nụ cười lạnh lẽo, cậu cũng buông tay thật, chỉ là một giây sau, cậu đã ột nắm đấm vào mặt Triệu Phi.

Lúc Triệu Phi lùi về sau vài bước, nghe thấy cậu nói từng chữ từng câu: “Cậu ấy là của tôi.”

Vệ Lam vẫn còn vì biến cố đột ngột này mà chìm trong sương mù, lại nhìn thấy Đoàn Chi Dực đánh người, hoảng sợ đến tim muốn nhảy ra ngoài, rồi lại nhìn thấy mũi Triệu Phi chảy máu, lo lắng sốt ruột, cho nên không để ý đến lời nói của cậu.

Mặt Triệu Phi bỗng hiện ra vẻ kinh ngạc, nhìn ánh mắt bị Đoàn Chi Dực ngăn ở phía sau, sốt ruột đến luống cuống, rồi lại nhìn sắc mặt đen thui của Đoàn Chi Dực, vẻ mặt giống như đau khổ muốn chết.

Cậu không phải thằng ngu, lời nói của Đoàn Chi Dực có ý gì, cậu hiểu rất rõ.

Nhưng Vệ Lam, tại sao lại có thể cùng người này... Nhất định cậu ấy bị ép buộc, nhất định là như vậy.

Một học sinh thường ngày luôn nề nếp, bây giờ vì người con gái mình thích, đột nhiên lại trở thành chàng dũng sĩ không sợ trời không sợ đất. Triệu Phi gào to một tiếng, xông về phía trước, đánh nhau với Đoàn Chi Dực.

Quán ăn rất nhỏ, chỉ có mười mấy cái bàn, hai ba người khách nghe tiếng nhìn qua, thấy hai anh hotboy, ở trong một cái quán eo hẹp, gây chiến với nhau, mà bên cạnh còn có một cô gái, đang cuống cuống ngăn lại.

Con trai đánh nhau vì con gái, đó không phải là chuyện kỳ lạ gì, hơn nữa đây lại là hotboy, có chuyện tốt nên nhiều người vây xem, thậm chí trong lòng còn đoán xem ai sẽ là người chiến thắng.

Thực tế là, trong cái quán nhỏ xíu như vậy, Đoàn Chi Dực và Triệu Phi cũng đánh tới rất khó coi, vô cùng nhếch nhác, trên mặt hai người đều nở hoa.

Vệ Lam thấy không thể khuyên được, lại nhìn thấy Đoàn Chi Dực ra tay không thương tiếc, còn Triệu Phi thì sắp sửa không chịu nổi nữa. đành phải nghiêng rằng, dùng sức ôm Đoàn Chi Dực từ phía sau, rồi cố hết sức mình, kéo Đoàn Chi Dực đang mất kiểm soát ra.

Sau một hồi đấm đá cuối cùng cũng bình yên trở lại.

Vệ lam vội thừa dịp này thở hì hựt, về mặt tức giận nói: “Tôi đi theo cậu, tôi lập tức đi theo cậu, cậu đừng đánh nữa.”

Đoàn Chi Dực quẹt vết máu ở trên miệng, lấy ra vài tờ tiền nhét vào trong tay chủ cửa hàng lúc này đến khuyên can, rồi hừ lạnh với Triệu Phi đang ôm lồng ngực của mình, kéo Vệ Lam vào trong lòng mình, rồi bỏ đi.

Lên xe rồi cơn tức giận của Đoàn Chi Dực vẫn chưa lắng xuống, nắm chặt tay Vệ lam, cảm giác được trong cổ tay cô có vật gì là, bèn kéo mạnh nó ra, làm đứt sợi dây màu đỏ cũ kĩ phai màu, rồi quăng nó ra ngoài cửa xe.

Vệ Lam a lên một tiếng, xoa cổ tay đau nhói của mình, trong lòng đầy bức tức, lớn tiếng gào: “Cậu nổi cơn điên gì vậy!”

Mặt Đoàn Chi Dực xanh lét không nói tiếng nào. Vệ Lam đành phải tức giận im bặt.

Cho đến khi chiếc xe dừng lại ở cái cửa chính quen thuộc, Vệ Lam mới cảm thấy có gì đó không đúng, sau khi Đoàn Chi Dực xuống xe, cô vẫn cố chấp ngồi khư khư trong xe không nhúc nhích, sau đó bị kéo lê lệch ra ngoài, đi thẳng vào trong căn biệt thự lớn.

“Cậu làm gì vậy!” Vệ Lam đấm đá, cũng không làm được gì. Đoàn Chi Dực vẫn không nói chuyện, một câu cũng không nói, chỉ giữ chặt kéo cô đi, vào căn phòng mà hai người đã ngủ cùng nhau vô số lần.

Cuối cùng Vệ Lam cũng biết được mình sắp gặp phải chuyện gì. Một hồi ức xấu xảy ra từ rất lâu, lại hiện lên trong đầu cô. Triệu Phi, tức giận, giường lớn, hình như tình huống lặp lại giống y như cũ.

Cho dù cô có ngốc, cũng lẽ mờ biết được chuyện này tại sao như vậy? Nhưng điều này không quan trọng, điều quan trọng nhất là lần này Đoàn Chi Dực có bỏ qua cho cô hay không?

Đoàn Chi Dực không kéo dài thời gian, ném thẳng Vệ Lam lên giường, rồi cởi sạch quần áo của cô.

Lần này khôn ra, Vệ Lam không chống đối quyết liệt, bởi vì cô biết rõ cho dù có chống đối cũng vô ích. Cô chỉ che ngực mình lại, không để ỉnh thấy thẹn vì bị lột sạch, cô cố gắng giữ bình tĩnh, nhìn người kia đang hấp tấp kẻ sát, ở trên người cô muốn làm gì thì làm, vuốt ve cô, hôn môi cô, gặm nhấm cô.

Lần này khác hẳn lần trước. Lần trước Đoàn Chi Dực vẫn còn mặc quần áo, nhưng lần này, cậu không những cởi hết quần áo của Vệ Lam, mà còn cởi sạch quần áo của chính mình.

Cơ thể trẻ trung của hai người, chồng lên nhau trên chiếc giường lớn màu đen, có vẻ bừa bãi lại trong sáng.

Mọi bình tĩnh của Vệ Lam đều sụp đổ khi bộ phận phần chân của Đoàn Chi Dực chọc vào trong cái đùi lớn của cô, cô thét lên một tiếng, giọng nói run rẩy, nói: “Đoàn Chi Dực, cậu từng nói cậu sẽ không làm gì tôi mà?”

“Không thật sự làm chuyện gì đó với cậu, cậu còn biết mình thuộc về ai sao?” Hai đôi mắt Đoàn Chi Dực đỏ lên, thở gấp, tách hai chân Vệ Lam ra.

Vùng cấm của thiếu nữ liền bày ra trước mắt cậu. Lúc trước cậu xem trên phim, nhìn chỗ này của người nữ kia cảm thấy rất dơ bẩn. Nhưng bây giờ tận mắt cậu nhìn thấy, lại cảm thấy máu huyết sục sôi, dù sao cậu cũng chỉ là một cậu thanh niên hai mươi tuổi, đang lúc nhiệt huyết dâng à.

Đoàn Chi Dực không có kinh nghiệm, cho dù lý thuyết không biết được nhiều, nhưng lẽ mờ vẫn biết phải làm sao. Sau đó nghĩ đến sắp hoàn thành nghi thức, cậu đột nhiên kích động không nhịn được, ngăn Vệ Lam giây giũa, rồi sờ soạn chỗ đó.

“Cậu tránh ra! Tránh ra đi!” Vệ Lam gào thét giống như bị điên, ở phía dưới có cảm giác rõ rệt, làm cho cô vô dùng sợ hãi, ngoài việc cố gắng giây giũa, thì vẫn là cố gắng giây giũa thôi.

Một lát sau, chỉ nghe thấy Đoàn Chi Dực phát ra một tiếng đau đớn, giống như bị co giật, sau đó mọi sức lực đột nhiên tan biến hết. Vệ Lam còn cho rằng lúc mình giây giũa, làm cho chỗ đó của cậu bị đau, nhưng bên dưới đột nhiên ướt át và nóng, làm cho cô đột ngột bất động.

28. Chương 28: Chia Ly

Dịch: Mon

Đoàn Chi Dực không buông cơ thể Vệ Lam ra, cậu đè lên người cô, thở hổn hển. Cảm giác da thịt chạm vào nhau thật rõ ràng.

Vệ Lam nín thở, im lặng, sau đó cảm nhận được Đoàn Chi Dực vươn một bàn tay ra bóp cổ cô. Cậu không dùng sức quá mạnh nên nó chỉ giống như một sự uy hiếp.

“Trước đây cậu đã nói cậu sẽ ở bên cạnh tôi mãi, sẽ không rời xa tôi. Tôi muốn cậu nói lại một lần nữa.”

Giây phút ấy, Vệ Lam đã loáng thoáng hiểu được tại sao gần một năm nay Đoàn Chi Dực lại làm thế với mình. Trước đây cô chưa từng nghĩ nhiều hơn thế, nhưng bây giờ bỗng nhiên hiểu ra.

Giống như bị một thau nước lạnh giội tới, trong lòng cô cũng cảm thấy lạnh căm vì sự hiểu ra này.

Chắc không phải thế đâu, sao Đoàn Chi Dực lại như thế với cô... Sao cô có thể cùng với Đoàn Chi Dực...

Đầu óc cô rối như tơ vò, chỉ muốn chạy trốn đi thật xa.

Thấy cả buổi trời mà cô không có phản ứng gì, tay Đoàn Chi Dực tăng thêm sức, cậu dữ tợn nói: “Nói!”

Vệ Lam ngẩn ra một lát, mơ mơ màng màng nói theo yêu cầu của cậu: “Tôi sẽ ở bên cậu mãi, sẽ không rời xa cậu.”

“Không gặp lại tên Triệu Phi kia nữa.”

“Ừ.”

“Cậu thề đi.”

“Tôi thề.”

Im lặng một lát, rốt cuộc thì Đoàn Chi Dực đang nằm úp lên vai Vệ Lam kia cũng nhếch môi mỉm cười. Cậu chống người ngồi dậy, nhìn gương mặt hơi tái mét phía bên dưới, hôn lên trán cô một cách dịu dàng hiếm thấy: “Đừng sợ, tôi sẽ không làm gì cậu nữa đâu.”

Thật ra thì trong tình huống lúc này, cậu cũng hơi ngượng ngùng. May mà Vệ Lam cũng chưa từng trải qua việc đời, chắc là không biết đó là chuyện gì đâu.

Không biết mới lạ đó!

Vệ Lam nằm thẳng người, chờ cậu hoàn toàn buông cơ thể mình ra thì mới ngáp ngừng lên tiếng: “Tôi muốn về nhà, ba mẹ còn chờ tôi báo cáo tình hình thi cử kìa.”

Đoàn Chi Dực gật đầu: “Được, tôi đưa cậu về.”

Tối ấy, Vệ Lam gọi điện thoại báo cáo sơ qua tình hình thi cử với mẹ mình. Trước khi cúp máy, bỗng nhiên bà đổi đề tài: “Lam Lam, con còn nhớ chú Trương không? Chính là chú Trương cùng qua bên này với ba mẹ đấy. Lúc chiều tối người nhà gọi cho chú ấy nói thấy hai học sinh nam đánh nhau, còn con thì ở bên cạnh, sau đó con bị một cậu ôm đi mất. Con thành thật nói với mẹ xem, có phải nhân lúc ba mẹ không có ở nhà con đã lén yêu đương không?”

“Không có, không có thật mà.” Vệ Lam thẹn cả kinh, vô thức chối ngay.

“Không phải mẹ phản đối con yêu đương, mẹ chỉ lo con chơi với những bạn xấu cho nên mới hỏi con thôi.”

“Mẹ, con đã nói là không có mà mẹ còn không tin.”

Đầu bên kia, mẹ cô im lặng một lát. “Được rồi, mẹ tin con.”

Đầu óc Vệ Lam cứ rối bời, không để ý thấy giọng của mẹ mình hơi khang khác nên nói tiếng tạm biệt qua loa rồi cúp máy, sau đó bắt đầu nghĩ tới Đoàn Chi Dực.

Cô nghĩ thế nào cũng không thông, tại sao mọi chuyện lại trở nên như vậy? Chẳng phải cậu rất ghét cô sao? Chẳng phải vì cô chọc giận cậu nên cậu mới trừng phạt cô sao?

Thật là hoang đường!

Được một học sinh nam thích, điều này cũng không làm cho Vệ Lam vui sướng chút nào, bởi vì người đó là Đoàn Chi Dực. Nếu thật sự là thế, cô đoán rằng có thể mình sẽ phải đối mặt với một cơn ác mộng vô thời hạn.

Cô cũng giống như những cô gái khác, cũng hy vọng sau khi vào đại học sẽ chính thức yêu đương với một anh chàng. Người ấy có thể là Triệu Phi, cũng có thể là bất cứ cậu học sinh sáng sủa hoạt bát nào khác, nhưng tuyệt đối không thể là Đoàn Chi Dực.

Mang theo nỗi lo sợ khủng hoảng này, Vệ Lam nhốt mình trong nhà hai ngày trời. Bạn bè gọi điện thoại rủ cô đi ăn chơi, cô cũng tìm đủ mọi lý do để từ chối.

Còn Đoàn Chi Dực gọi điện thoại tới, cô không nghe một cuộc nào. Nhưng có lẽ là vì ảnh hưởng mà Đoàn Chi Dực gây nên trong thời gian dài, mỗi khi tiếng chuông kia ngừng reo, cô lại thấp thỏm bất an.

Qua ngày thứ ba, mẹ cô lại gọi về, bảo cô sắp xếp hành lý đến chỗ của bà, ngay cả vé xe lửa cũng đã nhờ người mua sẵn rồi.

Vệ Lam cảm thấy hơi khó hiểu. Căn cứ mà ba mẹ cô đang nghiên cứu nằm trong một thị trấn nhỏ phía tây, khi ho cò gáy, có có gì để thăm thú vui chơi. Hai nhà khoa học này chưa từng nhắc tới việc bảo cô tới đó chơi, bây giờ thì đột nhiên bảo cô tới đó, đúng là làm người ta nghĩ không ra.

Vệ Lam nghĩ chắc là ba mẹ muốn gặp cô nên không nghĩ ngợi gì thêm mà vui vẻ nhận lời ngay. Hơn nữa cô còn muốn mượn lý do này để cách xa Đoàn Chi Dực một chút, ít nhất là để cô ổn định lại sự rối loạn trong lòng một khoảng thời gian đã.

Thời gian xuất phát là cách hôm mẹ cô gọi điện thoại tới một ngày. Hôm sau, ăn bữa sáng xong, ông bà nội cứ đòi đi tiễn Vệ Lam nhưng Vệ Lam lại vỗ ngực, nói mình đã trưởng thành, phải rèn tính tự lập, sao có thể bắt hai ông bà già đi chịu khổ với cô. Sau đó, ngay đầu con hẻm, dưới ánh mắt lo lắng của ông bà nội, Vệ Lam đeo túi hành lý thật to, lên xe đến ga xe lửa.

Đây là lần du lịch đường dài đầu tiên của Vệ Lam, có điều trước nay cô luôn là một cô gái bạo dạn nên thấy cũng chẳng có gì, hơn nữa ba mẹ nhờ người ta mua vé giường nằm mềm, ngủ một giấc là hôm sau đến ngay.

Đến nhà ga xe lửa, còn hơn một tiếng nữa mới tới giờ xuất phát nên Vệ Lam buồn chán ngồi trong phòng đợi, lấy di động ra nhắn tin với bạn bè. Vừa nhắn tin về cuộc hành trình vĩ đại của mình cho Quách Chân Chân thì di động đã reo lên.

Vệ Lam nhìn số, do dự giây lát nhưng cuối cùng vẫn nhấn nút nghe. Tuy không dám đối mặt với cậu nhưng cô nghĩ lại thì vẫn phải gặp, nếu chọc giận Đoàn Chi Dực thì người xui xẻo sẽ là cô.

“Cậu ra đây! Lập tức!” Giọng Đoàn Chi Dực hết sức cộc cằn.

Vệ Lam sững sốt một chút rồi nói: “Tôi không ở nhà, tôi ở ga xe lửa, hôm nay tôi phải đến chỗ của ba mẹ.”

Đầu bên kia im lặng một lát, đang lúc Vệ Lam không nhìn được định lên tiếng thì điện thoại bỗng bị ngắt.

“Có lộn hay không vậy!” Vệ Lam nhìn màn hình điện thoại, bất mãn đến nghiến răng.

Một lát sau, có thông báo xe lửa đã vào ga, Vệ Lam vội vàng ulla vào dòng người vào trong ga. Lúc này đang mua du lịch nên rất đông người. Lúc đến cửa Vệ Lam bị người ta chen lấn, may mà có một bàn tay tốt bụng đỡ lấy.

Cô đứng thẳng người dậy, quay đầu qua, hai chữ ‘cảm ơn’ còn chưa kịp nói thì đã nghẹn lại.

Cô thấy Đoàn Chi Dực sa sầm cả mặt, đứng ở bên cạnh.

“Cậu... sao cậu lại tới đây?”

“Sao tự nhiên lại đến chỗ ba mẹ cậu? Có phải vì muốn trốn tôi không?”

“Không phải, không phải.” Vệ Lam vội vàng xua tay. “Là do ba mẹ tôi muốn tôi qua đó, đã một năm nay họ không được gặp tôi rồi.”

Mặt Đoàn Chi Dực thoáng dịu lại, rồi hỏi tiếp: “Vậy khi nào thì cậu trở về?”

Vệ Lam nghĩ ngợi một chút: “Chắc trễ lắm là trước ngày diễn nguyện vọng thôi.”

Đoàn Chi Dực gật đầu, xách cái túi xách bị xộc xệ trên lưng cô lên, vác lên vai mình, nói với vẻ rất ngẫu: “Đi, tôi tiễn cậu lên tàu.”

Nói xong, cậu liền hòa vào dòng người, đi về phía đường ray.

Vệ Lam từ phía sau nhìn thấy cậu đã cố gắng điều chỉnh nhưng vẫn bước thấp bước cao thì vội vàng chạy theo, đưa tay kéo lấy túi xách của mình: “Để tôi xách cho, chân cậu...”

Còn chưa nói xong cô đã ý thức được mình phạm sai lầm nên thức thời, vội vã im miệng lại.

Quả nhiên, Đoàn Chi Dực lập tức xoay đầu lại, hung tợn trừng cho cô một cái, quát: “Đi! Đừng có theo sau tôi!”

Hai người mang hai bộ mặt hầm hầm, hòa vào dòng người đang chen lấn để lên xe lửa.

Sau khi vào phòng giường nằm mềm trên toa xe lửa, lập tức có sự khác biệt khá rõ ràng với tình cảnh chen lấn lúc nãy. Lần trước Vệ Lam đi xe lửa là khi tốt nghiệp cấp 2, đi du lịch với ba mẹ cho nên bây giờ rất hiếm hoi. Cô nhìn vào vé, tìm được giường của mình liền đặt mông ngồi xuống thử ngay, rồi lại cười chào hỏi đôi vợ chồng trung niên ở giường đối diện. Cô cười hết sức vui vẻ, nhất thời quên bèn vị hung thần bên cạnh.

Đoàn Chi Dực đặt hành lý của cô lên giá để hành lý rồi nhìn gian phòng nhỏ hẹp này một lượt. Gương mặt vốn lạnh lùng nay nhăn lại, nhỏ tiếng thì thầm. “Cái xe lửa tồi tàn này còn có thể ngồi được sao?”

Vệ Lam nghe cậu nói thế thì ra sức nhún nhún vai cái, phản đối: “Gì mà tồi tàn, cậu nhìn xem, giường rất êm, rèm cửa sổ bằng lụa trắng nữa này.”

Đoàn Chi Dực cười khinh thường một tiếng, im lặng một lát rồi bước tới đứng trước mặt cô, nhìn cô từ đầu đến chân.

Vệ Lam bị cậu dùng ánh mắt vừa nghiêm túc vừa phức tạp của cậu nhìn tới nỗi phát sợ, cô vô thức nói: “Làm... làm gì chứ? Cậu xuống đi, xe sắp chạy rồi đấy.”

Đoàn Chi Dực thở dài một tiếng, đưa tay lên trán cô, vén những sợi tóc lòa xòa lên rồi nhẹ giọng nói: “Mau trở về nhé, nửa tháng nữa là tới sinh nhật tôi, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Vệ Lam hơi mơ màng, ngẩn ngơ gật đầu.

Mày Đoàn Chi Dực hơi chau lại, ngập ngừng một chút rồi lại hỏi: “Cậu có biết tôi định nói gì không?”

Vệ Lam gật đầu, rồi lại vội vã lắc đầu.

Đoàn Chi Dực liếc cô một cái rồi đột nhiên cúi xuống, hôn lên trán cô một cái: “Tôi đi đây, cậu phải cẩn thận đấy, có chuyện gì thì nhớ gọi cho tôi.”

Nói xong, cậu xoay người lại, lễ phép nói với đôi vợ chồng trung niên: “Chú, dì, làm phiền hai người trông nom cô ấy với ạ.”

Đôi vợ chồng trung niên cười ha ha, gật đầu lia lịa: “Thằng nhóc này đúng là người chu đáo, chúng tôi sẽ giúp cậu chăm sóc cô bé này.”

Đoàn Chi Dực mỉm cười, quay đầu lại nhìn Vệ Lam đang đỏ mặt cúi đầu rồi xoay người bước xuống xe.

Đợi cậu đi xa, Vệ Lam mới thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu cười ngượng ngùng với hai người kia.

Bà dì kia nói: “Cô bé à, bạn trai cháu thật là đẹp trai, lại rất chu đáo nữa.”

Vệ Lam vốn định nói đó không phải bạn trai mình nhưng lại nghĩ đây là người xa lạ nên cũng không cần thiết phải giải thích mà chỉ cười cười.

“Nhìn kia, thằng bé đang từ ngoài nhìn cháu đó.” Bà dì quay đầu lại, bỗng nhiên chỉ ra cửa sổ.

Vệ Lam ngẩng đầu lên theo phản xạ, quả nhiên nhìn thấy Đoàn Chi Dực đứng cách cửa sổ không xa, từ ngoài nhìn cô.

Cô và cậu nhìn nhau một lát, thật là mắt tự nhiên. Cũng chẳng phải tiền đưa gì ghê gớm, đang định đưa tay kéo rèm cửa sổ xuống nhưng vừa chạm tay vào lụa trắng thì chợt dừng lại. Thôi đi, cậu ta thích nhìn thì để cậu ta nhìn, cô không nhìn cậu ta là được.

May mà sự ngưng ngừng này không kéo dài bao lâu, xe lửa bắt đầu phát ra tiếng còi dài, sau đó xình xịch chạy.

Trong quá trình xe lửa chạy chậm chậm, Vệ Lam không nhịn được cứ len lén nhìn ra ngoài, chỉ thấy Đoàn Chi Dực còn đứng ở sân ga, cứ nhìn theo vị trí toa xe của cô. Mãi đến khi cảnh vật xa dần và khuất khỏi mắt mình.

Vệ Lam thở phào một hơi. Lúc này, cô vẫn chưa biết lần chia ly này sẽ phải trải qua rất nhiều năm, nhưng theo đoàn tàu lắc lư, lòng cô cứ loáng thoáng buồn bực cùng bất an mà không hiểu tại sao.

Gần hai mươi tiếng đồng hồ, tuy là nằm giường mềm nhưng Vệ Lam cũng mệt tới rã cả người.

Khi xuống xe, trên sân ga, nhìn thấy ba mẹ đã xa cách một năm, cô chạy tới gọi ba mẹ và làm nũng. Nhưng ba mẹ cô lại không hề kích động, mừng rỡ chảy nước mắt sau khi thấy con gái như cô đã tưởng mà ngược lại, sắc mặt nặng nề, không có phản ứng gì lớn khi cô nhõng nhẽo. Nhất là mẹ cô, sắc mặt rất tẻ.

Ba cô đỡ lấy túi xách của cô, thở dài một hơi rồi vỗ lưng cô: “Chắc Lam Lam mệt lắm rồi, mau về nhà ngủ một giấc đã.”

Trước giờ Vệ Lam vẫn hơi sợ người mẹ nghiêm khắc của mình nên len lén kéo áo ba, nói: “Ba, mẹ sao thế?”

Ba cô nhìn con gái với vẻ không được tự nhiên lắm, nói: “Về nhà rồi nói.”

Vệ Lam nghĩ ngợi, cảm thấy tâm trạng của mẹ không tốt chắc là do công việc có vấn đề chứ không liên quan gì tới mình nên liền yên tâm, suốt dọc đường cứ tíu tít theo ba mẹ về ký túc xá dành cho nhân viên nghiên cứu của căn cứ.

Vừa vào nhà, Vệ Lam đã kêu réo đòi ăn.

Nhưng mẹ cô bỗng xoay người lại, trợn cô một cái thật dữ dằn rồi giơ tay cho cô một bạt tai.

Vệ Lam ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu sao người mẹ đã lâu không gặp lại đối xử với mình như thế, nhất thời cũng quên khóc mà ngẩn ngơ hỏi: “Mẹ, có chuyện gì vậy?”

“Con còn hỏi mẹ có chuyện gì ư? Con nói xem một năm nay ba mẹ không ở nhà, con đã làm những gì nào?” Mẹ cô vừa nói vừa giận tới mức trán nổi gân xanh. “Hôm trước, mẹ gọi điện thoại cho chủ nhiệm lớp con thì mới biết con hoàn toàn không có ở trong ký túc. Con nói xem nào, con không ở ký túc, cũng không ở nhà thì một năm nay con ở đâu?”

“Con... con...” Mặt Vệ Lam lập tức trở nên trắng bệch, cả ngửa ngày trời mà không nói được tiếng nào.

“Con nói đi, con ở đâu?” Mẹ cô lớn tiếng quát: “Có phải ở trong nhà cậu học sinh đánh nhau vì con không?”

“Mẹ... không phải không phải.” Mặt Vệ Lam đỏ hoe, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Ba cô không nỡ nhìn cô như vậy nên kéo mẹ cô lại, nói: “Em đừng sốt ruột, để từ từ con nó nói cái đã.”

“Em có thể không sốt ruột được sao? Nó mới bao lớn? Mười tám tuổi, không, mười bảy tuổi, nó mới mười bảy tuổi. Mười bảy tuổi đã sống chung với đứa con trai khác, nó còn là con của chúng ta sao chứ? Là đứa con gái ngoan của chúng ta sao?” Mẹ cô nói xong cũng che mặt khóc rưng rức.

Vệ Lam chưa từng thấy mẹ mình như vậy nên càng thêm hoảng hốt, lật đật chạy tới ôm bà, nghẹn ngào nói: “Mẹ, mẹ tin con đi, con thật sự không có làm điều gì xấu cả, con bị ép thôi.”

Mẹ cô hít sâu một hơi, bình ổn lại cảm xúc: “Được, con nói xem, rốt cuộc một năm nay là sao?”

Đây là ba mẹ cô, cũng là những người duy nhất mà cô có thể dựa dẫm và tin tưởng nên Vệ Lam ầm Ức kể hết chuyện mình gặp phải trong một năm nay cho ba mẹ nghe. Đương nhiên cô đã tính lược bớt chi tiết Đoàn Chi Dực sàm sỡ, quấy rối cô.

Một năm quá lâu, có thể đã trở thành thói quen nên khi Vệ Lam nói ra thì cảm thấy đó cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

Nhưng đối với ba mẹ cô thì đúng là sét đánh bên tai. Họ hoàn toàn không thể tưởng tượng được đứa con gái mà mình nâng niu chiều chuộng, chỉ mới không ở cạnh mình một năm thôi mà đã gặp phải chuyện như vậy.

Họ tự trách mình không làm tròn trách nhiệm, cũng chửi mắng cậu học sinh chưa từng gặp mặt nhưng uy hiếp con gái yêu của họ kia.

Đương nhiên tuy Vệ Lam cất lực nói là Đoàn Chi Dực không làm gì mình nhưng mẹ cô lại không tin một nam một nữ trẻ tuổi ngủ chung giường với nhau một năm trời mà không xảy ra chuyện gì. Hôm sau, bà kéo Vệ Lam tới bệnh viện dù cô không muốn. Mãi đến khi thấy trên báo cáo viết ‘màng trinh vẫn còn’ thì mới yên tâm.

29. Chương 29: Công Bằng

Sau khi từ bệnh viện trở về, mẹ cô ngoại trừ an ủi cô, có lẽ là sợ đụng chạm đến tâm hồn bé bỏng của cô con gái, mẹ cô không hỏi nhiều lắm, Vệ Lam âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Khu vực viện nghiên cứu ba mẹ cô cách nội thành một khoảng, công việc của nhà khoa học lại vô cùng bận rộn, gần như không có thời gian ở bên cạnh Vệ Lam. Mười ngày trôi qua, Vệ Lam ngoại trừ đọc sách xem tivi, vận động xung quanh khu vực hạn chế, thật là hết sức nhàm chán.

Nhìn thấy sắp đến lúc có kết quả thi, cô nghĩ nên chuẩn bị điền đơn nguyện vọng, buổi tối cả nhà ăn cơm liền thương lượng với ba mẹ khi nào thì về nhà.

Ba mẹ cô nhìn nhau, lát sau, mẹ cô chậm rãi đặt chén cơm xuống, nhìn cô rồi từ từ mở miệng: “Lam Lam, tạm thời con đợi ở đây đi, đợi đến khi có điểm rồi, mẹ sẽ về nhà giúp con điền đơn nguyện vọng chọn trường.”

“Sao vậy mẹ?” Vệ Lam nhất thời không hiểu.

Mẹ cô thở dài, kéo tay con gái vỗ vỗ: “Lam Lam, suốt năm nay ba mẹ không ở bên cạnh nên đã để con chịu uất ức rồi. Yên tâm, mẹ sẽ không để con chịu tủi thân nữa đâu. Mẹ đã xin nghỉ phép rồi, lần này trở về sẽ tìm luật sư khởi kiện, để cho cậu nam sinh bắt nạt con phải bị trừng phạt.”

Vệ Lam kinh hãi, hai mắt tròn to, hồi lâu sau mới có phản ứng lại, vội vàng kéo tay mẹ, nói năng lộn xộn: “Mẹ, không cần đâu. Bạn ấy không hư hỏng như mẹ nghĩ đâu, thật ra bạn ấy cũng rất đáng thương. Không phải mẹ đã biết là con không bị tổn thương gì sao?”

Mẹ cô hừ một tiếng, hơi tức giận: “Có phải muốn thật sự xảy ra chuyện mới gọi là tổn thương không?”

“Mẹ...” Vệ Lam lôi kéo tay mẹ, thử làm nũng.

Mẹ cô hất tay cô ra, giận tím mặt: “Đầu óc con thật sự hư rồi, còn nói giúp cái loại người như nó. Khỏi nói gì nữa, tóm lại con phải đợi ở đây, có chuyện gì đợi mẹ về sẽ nói sau.”

Hai ngày sau, bà Vệ lên đường, nhân tiện mang theo điện thoại của Vệ lam.

Vệ Lam gấp đến nỗi hồng mắt, lôi kéo ba cô nói ba cô gọi điện thoại ngăn mẹ lại, nhưng bình thường ba cô đã không dám nói gì, lúc này lại hoàn toàn không nhúc nhích, chỉ để ẹ cô muốn làm gì thì làm, cái gì cũng không muốn quản.

Mà bên kia, mẹ cô trở về nhà, lập tức tìm luật sư quen biết, kể rõ chuyện của Vệ Lam cho luật sư nghe, để luật sư hỗ trợ báo cảnh sát, xử lý thủ tục khởi tố.

Nhưng mà, sau khi trải qua hai ngày điều tra nghiên cứu, luật sư lý trí phân tích lại cho bà, nói bà nếu muốn khởi tố vụ này thì tỷ lệ thành công gần như bằng không. Nguyên nhân rất đơn giản: Thứ nhất, Vệ Lam vẫn chưa thật sự bị tổn thương gì. Thứ hai, sự thật cho thấy, một năm qua, Vệ Lam đi lại tự do, có thể đến trường, về nhà, hoàn toàn không tính là bị giam cầm phi pháp.

Bà Vệ là người trí thức, sau khi biết được cảnh ngộ của con gái, cũng đã suy nghĩ trước sau một lượt, cũng đại khái biết được họ không có đủ bằng chứng mạnh mẽ để khởi tố cậu nam sinh bắt nạt con gái kia.

Nhưng mà, sau khi nghe luật sư nói xong, cũng không khởi có chút thất vọng. Nhất là, người bạn luật sư này sau đó còn sâu xa nói với bà, quyền thế của nhà họ Đoàn không phải nhỏ, bởi vì chút chứng cứ xác thực cũng không nắm được, nếu khởi tố chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

Trước đó, bà Vệ đương nhiên đã điều tra nhà họ Đoàn là gia đình thế nào, bằng không cũng sẽ không im lặng đến tìm luật sư cố vấn trước.

Biết không có hy vọng khởi tố, bà Vệ không tiếp tục vướng mắc vấn đề này nữa. Nhưng là một người mẹ, bà không thể không làm gì hết.

Bà theo địa chỉ, đến nơi bồng lai tiên cảnh giữa sườn núi bên trong thành phố này. Khi đứng trước cửa lớn bên ngoài biệt thự nhà họ Đoàn, bỗng nhiên cảm thấy có chút đau buồn không tên. Giây phút này, đại khái bà đã có thể tưởng tượng ra, với gia cảnh như vậy, là con cái nhà giàu có vênh váo ngông cuồng mới có thể làm ra được cái chuyện coi trời bằng vung như thế.

Mà con gái bà, rốt cuộc một năm qua có bao nhiêu bất lực?

Bà Vệ đứng thật lâu trước cửa lớn, cuối cùng mới gửi đi một tin nhắn.

Lúc này, Đoàn Chi Dực đang ở trong nhà, cầm điện thoại, cân nhắc xem có nên gọi cho Vệ Lam hay không, hỏi cô chừng nào mới về, bởi vì ngày mốt chính là sinh nhật của cậu. Mười mấy ngày này, biết ba mẹ cô ở bên cạnh, nên cậu luôn kiềm nén không liên lạc với cô.

Đang do dự, màn hình điện thoại trong tay chợt lóe sáng. Theo bản năng, cậu mở tin nhắn chưa đọc ra, nhìn thấy số của Vệ Lam gửi tin đến: Đoàn Chi Dực, cậu ra ngoài một chút.

Miệng cậu cong lên một nụ cười vui vẻ, bay người lên, bước nhanh đến cửa trước.

Nhưng nụ cười của cậu khi đi ra cửa bỗng chốc từ từ cứng lại.

Người ở cửa không phải là Vệ Lam, mà là một phụ nữ xa lạ quan sát cậu không nhúc nhích.

“Cậu là Đoàn Chi Dực?” Bà Vệ đi đến trước mặt cậu thanh niên này, lông mày khẽ nhếch lên, cậu thanh niên này có chút khác biệt với trong tưởng tượng của bà. Bà đã từng dò la qua Đoàn Chi Dực, tuy rằng thành tích nổi trội, nhưng việc xấu loang lổ, tính tình quái gở, ẩu đả đánh nhau, mười bảy tuổi đua xe xảy ra tai nạn bị gãy một chân. Tóm lại là một cậu ấm quần là áo lượt tự tung tự tác điển hình.

Nhưng mà, một cậu thanh niên với diện mạo điển trai, rất khó làm cho người ta tin rằng cậu đã làm ra mấy chuyện ác này.

Đương nhiên, bởi vì liên quan đến ấn tượng ban đầu, bà Vệ nhìn cậu trai trước mắt này cũng không có tình cảm tốt. Hơn nữa, với một người phụ nữ trung niên trải đời, bà liếc mắt một cái liền nhìn ra đó là một cậu trai có tính cách u ám.

Có lẽ Đoàn Chi Dực đã đoán ra được bà là ai, gật đầu, nói chuyện với bà: “Cô là.”

Bà Vệ quyết định nói thẳng thân phận của mình: “Tôi là mẹ của Vệ Lam.”

Về mặt Đoàn Chi Dực thoáng thay đổi, tay để bên hông bắt giắc nắm chặt lại, giọng nói rất thấp: “Chào cô.” Dừng một lát, lại khẽ hỏi: “Vệ Lam đã về rồi ă?”

Khi cậu trai trước mặt bỗng nhiên nhắc đến tên của con gái bà, tất cả phần nộ của bà Vệ đều dâng lên, bà hừ lạnh một tiếng, nghiêm nghị nói: “Cậu còn dám gọi tên con gái tôi? Suốt một năm nay cậu làm tổn thương nó, chúng tôi đã biết hết rồi. Nhà họ Đoàn các người có tiền có thế, chúng tôi không thể kiện cậu. Nhưng là một người mẹ, hôm nay tôi nhất định phải thay Vệ Lam đòi lại một chút công bằng.”

Dứt lời, bà vùng mạnh tay, tát một bạt tay lên khuôn mặt tái nhợt của Đoàn Chi Dực.

Bà dùng sức rất nhiều, Đoàn Chi Dực bất ngờ không kịp đề phòng, lão đảo lùi về sau hai bước, khó khăn lắm mới giữ được thăng bằng.

Lập tức, trên gương mặt trắng trẻo đẹp trai liền xuất hiện dấu tay đỏ rực.

Đoàn Chi Dực không xoa lên khuôn mặt đau rát của chính mình, chỉ tiếp tục siết chặt nắm tay, cậu rãi gục đầu xuống, lí nhí giải thích hành vi của mình làm: “Cháu không hề muốn tổn thương bạn ấy.”

Trước đó bà Vệ đã định làm người phụ nữ đánh đá gây sự, nhưng nhìn thấy cậu trai trẻ ngây ngô ngoan ngoãn trước mắt, bỗng nhiên có chút khiến bà hoảng hốt, nó thật sự là tên cậu ấm xấu xa bắt nạt con gái mình suốt một năm nay sao?

Vì thế, tay giơ lên rút cuộc đành hậm hực bỏ xuống, nhưng giọng nói vẫn chưa hết tức giận: “Cho dù rút cuộc cậu muốn làm gì, hôn nay tôi cũng nói rõ cho cậu biết, tôi sẽ bắt con gái tôi rời khỏi đây, sẽ không để cậu có cơ hội tiếp xúc với nó nữa. Bất luận trước kia Vệ Lam là thông cảm với sự tàn tật của cậu, hay là thông cảm với cái gọi là thân thể của cậu, tôi cũng không để cậu lợi dụng sự lương thiện của nó để ức hiếp nó nữa.”

“Thông cảm ư?” Đoàn Chi Dực lẩm bẩm một câu, trong đôi mắt có dấu vết của sự tan vỡ. Một lát sau bỗng nhiên có phản ứng, ngẩng đầu, ánh mắt bỗng thoáng kiên định, “Thưa cô, cô không thể làm vậy. Cháu sẽ không làm tổn thương Vệ Lam nữa, cháu muốn gặp bạn ấy.”

Bà Vệ cười một tiếng: “Tuyệt đối không thể.”

Có lẽ do về mặt tái nhợt của Đoàn Chi Dực làm người khác động lòng, mà bà Vệ cũng không phải là người phụ nữ lạnh lùng cứng rắn, bà không nói gì thêm nữa, chỉ nhún mày xoay người bỏ đi.

Đúng, bà quyết định vô cùng chắc chắn, nhất định phải bắt Vệ Lam hoàn toàn đi khỏi đây, toàn thân cậu trai này đều phát ra mùi nguy hiểm. Bà rất sợ cô con gái độc nhất của bà bị thương tổn.

Đoàn Chi Dực ngây ngẩn đứng tại chỗ hồi lâu, như một pho tượng hóa thạch, mặt trời chói chang nhô lên cao, bắt giắc đến không ngờ. Cho đến kia trong nhà có người làm chạy ra, nhẹ nhàng hỏi: “Cậu chủ, trên mặt cậu bị sao vậy?”

Đoàn Chi Dực làm như không nghe thấy, vẫn đứng im không nhúc nhích.

“Cậu chủ, cậu bị sao vậy?”

Giọng nói bên tai trở nên ngày càng xa, dần dần, dần dần rồi cuối cùng không nghe thấy nữa.

Khi tỉnh táo lại, Đoàn Chi Dực đã ngồi lên sofa ở phòng khách, ngoài cửa sổ mặt trời lặn xuống dốc núi, chỉ còn hoàng hôn nặng nề.

Đoàn Hồng nhận được điện thoại của người làm trong nhà, một mối từ bên ngoài gấp rút quay về, đi đến trước mặt con trai hỏi: “Tiểu Dực, đã xảy ra chuyện gì?”

Đoàn Chi Dực mù mịt ngẩng đầu, nhìn về phía ba mình, rút cuộc nghẹn ngào mở miệng nói: “Ba, con muốn đi du học.”

30. Chương 30: Xa Cách

Dịch: Thanh Dạ

Trong ký ức của Vệ Lam, mùa hè năm cấp ba đó, là một mùa hè dài nhất, buồn chán nhất, lo âu sợ hãi nhất trong cuộc đời.

Cô không biết bất cứ chuyện gì, từ sau khi mẹ cô đi công tác trở về, cô chỉ biết bà không có báo cảnh sát khỏi tổ Đoàn Chi Dực, còn đăng ký cho cô vào học tại một trường đại học cách xa Giang Thành, đồng thời cũng bắt cô phải cắt đứt mọi liên lạc với Đoàn Chi Dực.

Trên thực tế thì Đoàn Chi Dực cũng không còn liên lạc với cô nữa.

Vệ Lam biết cách làm của mẹ không sai, đổi lại là người mẹ khác, con mình phải chịu sự lằng nhằng này, có lẽ đã có những thái độ gay gắt rồi. Cô cũng hiểu rất rõ, nếu còn tiếp tục có quan hệ không rõ ràng với Đoàn Chi Dực, cô sợ rằng mình khó mà có được một cuộc sống tươi đẹp mà mình mong chờ. Cho nên cô làm theo ý mẹ muốn, vì vậy Đoàn Chi Dực phải rời xa khỏi cuộc sống của cô.

Cô cũng không biết tại sao nữa? Cô biết rõ mình không hề làm sai, nhưng cô vẫn có một cảm giác bối rối và áy náy không thể nói rõ, trong đầu luôn luôn hiện ra, hình ảnh Đoàn Chi Dực nằm sấp lên người mình bắt cô thể sẽ không rời xa cậu; hình ảnh cậu ở trên xe lửa vượt tốc cô nói, tôi có lời muốn nói với cậu; còn có cả hình ảnh cậu đứng ở nhà ga, bóng dáng xa dần.

Cảm giác bối rối và áy náy này, thậm chí làm cho Vệ Lam không có dũng cảm liên lạc với những bạn học cũ. Cô đã cắt đứt hoàn toàn khỏi cuộc sống trước đây.

Mà trong nhiều năm còn lại, cảm giác bối rối này càng ngày càng làm cô rối loạn không yên, những nỗi áp ủ trong lòng, làm cho những giấc mơ thường hay xuất hiện những cảnh sợ hãi thẹn thùng quen thuộc mà dường như cách xa cả thế kỷ.

Từ chối Minh Quang, cô không biết mình có được coi là nói dối hay không, cô nói mình bài xích việc thân mật, bởi vì cô từng chịu sự ám ảnh bởi những hành động quấy nhiễu. Nhưng trên thực tế, có phải chính vì những hành động quấy nhiễu mà Đoàn Chi Dực đã làm hay không? Chính cô cũng không thể nói rõ.

Nhưng mà, cho dù như thế nào, sau khi gặp lại Đoàn Chi Dực, cuối cùng Vệ Lam cũng trút bỏ được hết những bối rối và lo lắng quấy rầy lòng mình trong suốt những năm qua.

Cậu ấy sống cũng rất tốt, giống như biến thành một người khác, chừng chặc từ tốn, sự nghiệp cũng rất phát đạt, lại có một cô bạn gái không tồi. Không còn là chàng thiếu niên âm u hay nổi giận năm đó. Những chuyện bông bột thời trẻ, đúng là không còn quan trọng nữa, với cậu ấy, cũng như với cô.

Nhưng vậy rất tốt rất tuyệt rồi.

Sau khi có bản thiết kế biệt thự, bên Đoàn Chi Dực lập tức cho qua. Tất nhiên, những chuyện này đều do Quách Chân Chân nhắc thay anh.

Sau khi khởi công, bởi vì Minh Quang còn có những dự án khác, công việc giám sát tất nhiên giao cho Vệ Lam.

Lúc này đứng vào giữa hè, bên trong không có điều hòa quạt máy cho nên rất nóng, nhất là lúc trưa, một mình Vệ Lam còn ổn, nhưng những công nhân lại không như vậy, có thể nhìn thấy mồ hôi của họ chảy xuống liên tục.

Vệ Lam không phải là một bà chủ keo kiệt, nhìn thấy công nhân nóng nực như vậy, cho nên bỏ họ nghỉ ngơi một chút, còn mình chạy ra ngoài mua đồ uống.

Ở khu biệt thự cao cấp cho nên không có cửa hàng tạp hóa, cô đi bộ hơn hai mươi phút, mới nhìn thấy một cái siêu thị nhỏ. Mang đồ uống quay trở về, người đã ướt đẫm mồ hôi.

Công nhân là bốn anh chàng trẻ tuổi, làm việc dài hạn với công ty, cũng đã hòa mình với bà chủ xinh đẹp cởi mở này. Nhìn thấy cô mang đồ uống về, liền vui vẻ vây quanh.

Vệ Lam vui vẻ cười ha ha ném ôi người một lon nước, cũng mở một lon ình, ngửa đầu uống ực ực. Một hơi uống hết nửa lon, sảng khoái thở một hơi. Mấy anh chàng kia cũng cười nói vài câu, đang lúc giả vờ tỏ vẻ bà chủ, đuổi mọi người đi làm việc, thì khéo mắt đột nhiên liếc thấy hai bóng người đi xuống cầu thang.

Cô đang nghĩ xem tại sao lại bất thành linh linh có người đến, vừa quay đầu lại, vẻ mặt bỗng dưng trở nên cứng nhắc. Bởi vì một trong hai người, không phải ai khác, mà chính là Đoàn Chi Dực vừa gặp nửa tháng trước, hơn nữa bên cạnh anh còn có một người đẹp duyên dáng, nhưng không phải là Quách Chân Chân.

Vệ Lam không đoán già đoán non mối quan hệ của hai người, Đoàn Chi Dực của tám năm sau, đã trở thành một người xa lạ với cô. Thật ra, nếu có trở về tám năm trước, cô cũng không thể hiểu rõ anh bao nhiêu phần.

Cô trừng ánh mắt có chút hậm hực với mấy anh công nhân, mấy tên này, lúc này lại không nhắc cô có người đến.

Do cô và Đoàn Chi Dực có quan hệ chủ thợ. Vì vậy Vệ Lam chủ động đi đến, đứng ở dưới lầu trước mặt Đoàn Chi Dực: “Anh Đoàn, anh xem còn vấn đề gì không? Để chúng tôi sửa chữa kịp thời.”

Thật ra Vệ Lam cũng không tự tin lắm, dù sao hai người cũng từng có một khoảng thời gian bồng bột. Cô cũng không biết nên xưng hô với anh như thế nào, nếu kêu thẳng tên thì không hay lắm, đành phải xưng hô nghe có vẻ xa lạ này.

Tất nhiên, hai người họ vốn dĩ đã rất xa lạ rồi.

Đoàn Chi Dực hai mươi tám tuổi ở trước mặt vẫn lạnh lùng và điển trai như thế, nhưng đã không còn là chàng thiếu niên xanh xao của mùa hè năm đó, cũng không còn nhìn thấy vẻ âm u và quái gở ngày trước. Anh nghe lời cô nói xong, khéo miệng hơi cong lên, giống như đang đùa cợt. Nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, giống như làm người ta hoang tưởng.

Vệ Lam khách sáo cười mỉm đợi anh trả lời, còn anh cũng không nở nụ cười máy móc, chỉ lễ phép gật đầu: “Ừ, trước mắt không có vấn đề gì, tôi về nước chưa lâu, tính định cư ở Giang Thành, hy vọng phòng ốc có thể thoải mái một chút. Cho nên tôi sẽ thường xuyên đến đây kiểm tra tiến độ của mọi người, nếu có vấn đề hay có ý tưởng nào mới, có thể kịp thời nói ọi người, để tránh làm xong lại phát hiện ra chỗ không hài lòng, như vậy rất phiền phức.”

Vệ Lam có chút giật mình, cho đến bây giờ cô chưa từng nghe Đoàn Chi Dực nói nhiều như vậy, hơn nữa giọng điệu cũng rất bình thản. Quả nhiên, con người đều sẽ thay đổi. Anh đã trở thành một người đàn ông cực kỳ bình thường.

Không biết tại sao, cô lại có chút buồn bã khó hiểu.

Ánh mắt Đoàn Chi Dực thản nhiên nhìn những thay đổi nhỏ nhất trên mặt cô, trên gương mặt điển trai không có chút cảm xúc nào.

Người đẹp bên cạnh có lẽ cảm thấy mình bị coi thường, khoan thai bước về trước một bước, quàng tay vào cánh tay Đoàn Chi Dực, nũng nịu: “Chi Dực à, em rất thích căn biệt thự của anh, hy vọng sau này em có thể sống trong này.”

Đoàn Chi Dực hơi cúi đầu, từ trên nhìn cô ta nở nụ cười ảm đảm, trên gương mặt lạnh lùng đó, không đủ để được xem là ôn hòa. Không hứa hẹn nói: “Em thật có khiếu thẩm mỹ, sau này em có thể góp chút ý kiến vào.”

Nếu như nói trước mặt Vệ Lam, cô cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng người anh em như vậy, làm cho cô cảm thấy không thoải mái. Cô cau mày lại, vô thức nói ra: “Cô đây là ai vậy?”

Tính cách của người đẹp nhìn có vẻ dịu dàng nhiệt tình, khéo môi cong lên cười ha ha, có hơi ngạc nhiên nói với Vệ Lam: “Cô không biết tôi sao?”

Vệ Lam có hơi nghi ngờ, mình phải biết cô ta sao? Nhưng mà nhìn cũng quen mắt thật, đang định mở miệng. Đoàn Chi Dực vỗ vào bàn tay mềm mại đang quàng tay mình, nói: “Đi thôi, Vũ Yên, không phải buổi tối em còn có chương trình truyền hình trực tiếp sao? Anh đưa em đi.”

Trần Vũ Yên mỉm cười gật đầu, lễ phép vẫy tay chào tạm biệt với Vệ Lam.

Đến khi hai người rời đi hẳn, Vệ Lam mới nhớ ra. Hơn nữa còn muốn gõ nát vào cái đầu ngu ngốc của mình. Trời ạ, người đẹp lúc này không phải là thần tượng của Minh Quang, Trần Vũ Yên sao?

Quả nhiên ngôi sao chỉ có thể sống trên màn ảnh. Ở ngoài thực tế, không hề làm cho người khác tin được!

Vệ Lam vỗ vào đầu mình, đang vui vẻ nghĩ xem đến lúc quay về sẽ chia sẻ với Minh Quang cái tin làm anh ngưỡng mộ và ghen tị này như thế nào, đột nhiên lại nhận ra, quan hệ giữ Đoàn Chi Dực và Trần Vũ Yên không phải tầm thường. Ngay lập tức cô thì thầm, nếu mối quan hệ của Đoàn Chi Dực và Trần Vũ Yên phát triển hơn nữa, vậy, Chân Chân sao đây?

Nghĩ như vậy, cô lại lắc đầu kéo mình thoát khỏi những suy nghĩ lung tung, có lẽ Đoàn Chi Dực và Trần Vũ Yên chỉ là bạn bè bình thường. Cô không tin, một Đoàn Chi Dực tám năm trước khi thềm ngõ mắt đến nữ sinh, sẽ trở thành một người đàn ông trắng hoa treu đùa phụ nữ.

Hơn nữa, chuyện tình cảm, người ngoài không tiện nhúng tay vào.

Đoàn Chi Dực vẫn như cũ, hai ba ngày một lần, lại đến kiểm tra tiến độ. Phần lớn đều đến cùng với Trần Vũ Yên, anh cũng không hỏi nhiều về tình trạng sửa chữa, chỉ lễ phép chào hỏi với Vệ Lam và mấy công nhân, đến xem sơ qua vài lần, sao đó lại cùng Trần Vũ Yên đứng trong một cái phòng, hay ngoài ban công nào đó, vui vẻ trò chuyện với nhau.

Không phải Vệ Lam cố ý nghe lén, ngoài phòng ngủ chính của chủ nhà đóng cửa giữ nguyên, ngoài ra còn những phòng khác đều mở ra để sửa chữa, hai người cười nói với nhau, cho dù đứng ở chỗ nào, thì âm thanh cũng vang vọng trong không gian yên tĩnh và trống không.

Đoàn Chi Dực vẫn giống như lúc trước, không nói chuyện nhiều, phần lớn đều là tiếng của Trần Vũ Yên, Vệ Lam không cố gắng nghe chăm chú nên nghe cũng không rõ, cho nên không biết họ đang nói gì, chỉ thường xuyên nghe thấy tiếng cười của Trần Vũ Yên, một tràng rồi lại một tràng cất lên.

Cô cố ý gắng để mình không nghĩ quá nhiều, cũng cố gắng không để ý họ đang làm gì. Nhưng có một lần bất ngờ lên lầu hai, lại bắt gặp Trần Vũ Yên đang dùng sức kéo cánh cửa phòng chủ nhà ra, lại bị gương mặt lạnh lùng của Đoàn Chi Dực ngăn lại, tức giận buông ra, lúc quay người nhìn thấy Vệ Lam, rồi ngạc nhiên nở nụ cười với cô.

Vệ Lam cảm thấy bên trong cánh cửa kia, chính là hộp Pandora ma quỷ của Đoàn Chi Dực.

Có lúc, Đoàn Chi Dực cũng đến một mình, sau khi chào hỏi Vệ Lam xong, thì ra đi vào chiếc phòng ngủ thần bí kia, đợi một lát sau, mới đi ra ngoài với vẻ mặt lạnh lùng.

Sau khi Vệ Lam và Quách Chân Chân gặp lại nhau, hai người liên lạc với nhau thường xuyên hơn, tình bạn bè thời trẻ cũng quay trở lại. Chỉ là, từ sau khi nhìn thấy Đoàn Chi Dực và Trần Vũ Yên, có nhiều lần muốn dò hỏi Quách Chân Chân, nhưng lần nào cũng nghẹn lại, không biết phải mở miệng như thế nào.

Cô sợ mình sẽ làm tổn thương người bạn thời niên thiếu, cũng sợ mình gán cho Đoàn Chi Dực cái tội danh anh không có.

Không thể không nói, ngoài mặt nhìn có vẻ sống yên bình lặng, nhưng từ sau khi Đoàn Chi Dực xuất hiện, quả thật làm cho cuộc sống của cô có chút xáo trộn.

Cô thậm chí còn không có hứng thú chia sẻ chuyện mình biết Trần Vũ Yên với Quang Minh.

31. Chương 31: Tình Cờ Gặp Gỡ

Dịch: Mon

Bận rộn suốt một thời gian, cuối cùng thì Vệ Lam và Minh Quang cũng có một ngày cuối tuần rảnh rỗi nghỉ ngơi. Cộng thêm gần đây chuyện làm ăn của phòng làm việc không tồi, thu nhập cũng khá nên Minh Quang cứ khăng khăng kéo cô tới trung tâm mua sắm để shopping, nói phải làm cho bạn gái mình trở nên thật xinh đẹp.

Cuối tuần nên trung tâm mua sắm luôn người người chen chúc, nhưng những cửa hàng nổi tiếng thì sẽ không quá đông. Hai người dạo một vòng, đến cửa hàng bán các nhãn hiệu bắt đầu bằng chữ D[1], Minh Quang không đợi Vệ Lam chân chữ bèn kéo cô đi thẳng vào trong.

Có lẽ là nhìn hai người trai tài gái sắc nên các cô nhân viên trong cửa hàng hết sức ân cần, cứ giới thiệu cho Vệ Lam những thứ đắt tiền. Vệ Lam chọn được một bộ váy dài màu xanh lục rồi ôm vào phòng thử đồ để thử. Minh Quang thì rất chu đáo đi theo sau, đợi cô ở ngoài phòng thử đồ, giúp cô cầm túi xách và những thứ đã mua trước đó.

Váy của thương hiệu nổi tiếng được cắt may khéo léo, đúng là rất đẹp. Chỉ có điều Vệ Lam với không tới khóa kéo sau lưng nên không thể xem được một cách hoàn chỉnh được. Cô đưa tay mở chốt cửa phòng thử đồ, quay lưng lại vừa chỉnh váy áo vừa cúi đầu gọi nhỏ: “Minh Quang, anh vào kéo khóa giúp em với.”

Cửa phòng lập tức được mở ra, Vệ Lam cảm giác khóa kéo sau lưng từ từ được kéo lên, cô ngẩng đầu lên cười, hỏi: “Có đẹp...”

Từ ‘không?’ phía sau còn chưa kịp thốt ra, khi nhìn thấy người phía sau thông qua tấm gương, thiếu chút nữa cô giật mình la lên, khó khăn lắm mới che miệng, kiềm nén lại, rồi quay người lại, lưng dán sát vào gương, hoảng hốt hỏi người trước mặt với vẻ lắp bắp: “Sao... sao lại là anh?”

Đoàn Chi Dực thờ ơ nhún vai: “Tôi nghe có người cần giúp đỡ mà lại không thấy ai ở ngoài này nên bước vào.” Nói xong, anh cười khê: “Chỉ là việc nhỏ thôi, không cần khách sáo.”

Anh nói một cách rất thản nhiên, nhưng trong phòng thử đồ nhỏ hẹp, hai người chỉ cách nhau có một bước, có thể cảm nhận được hơi thở của nhau, Vệ Lam nhìn thấy vẻ hoảng hốt và bối rối của mình trong mắt anh.

Quá bối rối!

Vệ Lam hoàn toàn không quen biết một Đoàn Chi Dực rất khiêm nhường của 8 năm sau, hơn nữa vào phòng thử đồ kéo khóa kéo cho phụ nữ thì khiêm nhường cái quái gì chứ.

Cô chỉ cảm thấy, cái người mang vẻ mặt đậm mạc này khiến cho cô thấy sồn cả da gà.

Nhưng ai lại đi gây hấn với người mang bộ mặt tươi cười, nhất là với loại người như Đoàn Chi Dực. Bất luận anh thay đổi thế nào thì Vệ Lam đều hiểu tốt nhất là đừng chọc giận anh. Bài học của 8 năm trước đã cho cô rất nhiều kinh nghiệm.

Vì thế, cô cười gượng gạo với anh rồi xách váy, lách qua người anh, ra khỏi phòng thử đồ, dùng giọng nói mang vẻ tức tối để gọi Minh Quang – người lúc này không biết đã chạy đi đâu.

Đoàn Chi Dực đứng trong phòng thử đồ, nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, dường như trong hơi thở còn lưu lại một mùi hương quen thuộc. Lúc anh lại mở mắt ra, trong ấy chỉ còn vẻ lạnh lùng đậm mạc.

Minh Quang đang ngồi trên sofa, nghe Vệ Lam gọi mình thì quay người lại, hớn hờ vẫy tay với cô: “Lam Lam, lại đây, em xem là ai này?”

Vệ Lam xụ mặt bước tới, khi nhìn thấy người bên cạnh Minh Quang thì chột ngẩn ra.

Minh Quang cười hì hì rồi đứng lên, kéo cô đến cạnh sofa: “Đồng chí Vệ Lam, em không có nhìn lầm đâu, chính là nữ thần của anh đó.”

Trần Vũ Yên che miệng cười khê, đôi mắt đẹp mê người nhẹ nhàng cong lên, ánh mắt long lanh, đẹp không sao tả xiết. Cô nói với Vệ Lam: “Cô Vệ, đúng là khéo thật! Bạn trai của cô thật là thú vị!”

Vệ Lam từng gặp cô mấy lần, tuy không nói chuyện với nhau nhưng mỗi lần đối mặt, cô ấy đều cười rất tươi, không hề giống nữ minh tinh cap cao tại thượng. Nếu không phải do Đoàn Chi Dực, có lẽ cô đã có ấn tượng rất tốt về nữ phát thanh viên nổi tiếng này.

Vệ Lam còn chưa kịp trả lời, Minh Quang đã trợn tròn mắt lên, ngạc nhiên nói: “Lam Lam, hai người biết nhau sao?”

Khi nói câu này, ánh mắt nhìn Vệ Lam rõ ràng đang viết ‘con nhóc này, quen với nữ thần trong lòng anh cũng không nói cho anh biết. Có phải em không muốn về nhà nữa hay không. Em chết chắc rồi...’

Vệ Lam vốn đang giận Minh Quang vì chuyện nhân lúc cô đi thử quần áo mà chạy đâu mất tiêu, khiến cô bị Đoàn Chi Dực làm giật mình, bây giờ lại bị anh ngăm lên án nên đầu cô tức muốn vỡ ra. Nhưng cô cảm thấy tức giận trước mặt người khác thì thật mất mặt nên chỉ có thể âm thầm lườm cho cái người đang cực kỳ phần khích kia một cái.

Trần Vũ Yên khẽ mỉm cười, rồi đột nhiên vẫy tay với người nào đó sau lưng Vệ Lam: “Chi Dực, anh đi đâu vậy? Thoảng cái đã không thấy anh đâu nữa?”

Đoàn Chi Dực lướt qua Vệ Lam, bước tới trước, ngồi xuống sô pha, trả lời băng quơ: “Anh đi dạo chút ấy mà.”

Trần Vũ Yên là người nổi tiếng, lại là khách VIP của cửa hàng này nên cô ấy vừa đến là nhân viên tự động lánh đi. Thấy Vệ Lam và Minh Quang quen biết cô thì họ cũng lặng lẽ rút lui không quấy rầy nữa.

Vừa nãy Minh Quang cũng nhìn thấy Đoàn Chi Dực, nhưng thần tượng trong lòng đứng trước mặt, anh chỉ chào hỏi hai ba câu rồi chuyển tâm trò chuyện cùng Trần Vũ Yên, hoàn toàn không chú ý đến hành động của Đoàn Chi Dực, càng không thể biết chuyện người ta làm bạn gái mình hoảng hốt.

Bây giờ thấy Đoàn Chi Dực đến ngồi cạnh Trần Vũ Yên, Minh Quang mới biết thì ra hai người này đi chung. Có điều anh không hề nghĩ ngợi gì nhiều, chỉ vui mừng nghĩ không ngờ Trần Vũ Yên là lại bạn của bạn trai của bạn của bạn gái mình, nên càng thêm kích động. Anh kéo tay Vệ Lam vòng qua trước sô pha, nói với hai người đang ngồi: “Lam Lam không hề nói với tôi là cô ấy quen với thần tượng của tôi, thật giống như đang nằm mơ vậy.”

Một chàng trai hai mươi mấy tuổi mà lại mang bộ mặt nịnh nọt của fan hâm mộ khi gặp thần tượng quả thật khiến người làm bạn gái như Vệ Lam cũng cảm thấy mất mặt, nhất là khi cô nhìn thấy nụ cười mỉm của Đoàn Chi Dực thì ước gì có thể lập tức bước tới kéo lấy cái tên Minh Quang đang bị giảm IQ kia, nhanh chóng lui đi chỗ khác.

Trần Vũ Yên lại thấy rất bình thường, cười nói: “Bạn của Chi Dực thì cũng như bạn của tôi. Không cần phải làm quá như vậy, tôi cũng chỉ là một người bình thường thôi.”

Minh Quang càng lộ ra vẻ nịnh nọt, trong lòng thì vui như mở cờ. Nữ thần của anh đúng là thân thiết dễ gần mà!

Vệ Lam không thể chịu nổi bộ dáng ngổ ngẩn của anh nữa nên ra sức véo mạnh vào eo anh một cái, ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Minh Quang, đừng quấy rầy cô Trần xem quần áo nữa, chúng ta cũng nên đi thôi.”

Eo bị véo đau đớn, cuối cùng cũng khiến cho Minh Quang khôi phục chỉ số IQ, gật đầu một cách không tình nguyện lắm.

Vệ Lam cười khách sáo với Trần Vũ Yên và Đoàn Chi Dực rồi quay người vào lại phòng thử đồ thay cái váy vừa mặc ra, tiện tay cầm lấy cái móc xem giá cho kỹ thì lập tức phải hít hà. Cô vốn đang tính mua nhưng lúc này ý định ấy đã bay lên chín tầng mây.

Tới 5 con số, quá cao so với dự tính của cô, không phải là thứ cô có thể mua nổi.

Lúc quay ra quầy, Trần Vũ Yên đang đứng chọn đồ trước giá áo, Đoàn Chi Dực thì ngồi trên sô pha nghịch di động, Minh Quang thì khúm núm chạy theo thần tượng, nói chuyện với cô ấy.

Nhân viên bán hàng ân cần bước tới: “Cô à, cô có thích không? Nếu thích thì tôi gói lại ngay cho cô nhé.”

Vệ Lam đặt cái váy vào tay cô ấy, mỉm cười lắc đầu: “Tôi cảm thấy không được hợp với mình lắm, để xem thử cái khác đã.”

“Không hợp ư? Tôi cảm thấy nó rất hợp với cô!” Cô vừa nói xong, giọng của Đoàn Chi Dực đã bất ngờ vang lên.

Sau đó, Trần Vũ Yên cách đó không xa cũng quay đầu sang nói: “Đúng vậy, lúc này tôi cũng đang định nói chiếc váy này rất thích hợp với cô Vệ. Tin vào ánh mắt của tôi đi, không lầm được đâu.”

Điều khiến Vệ Lam xấu hổ là, Minh Quang nghe thần tượng nói thế thì cũng vội vàng hùa theo: “Nếu MC nổi tiếng đã nói đẹp thì chắc chắn sẽ không tồi đâu, cô giúp tôi gói lại đi.”

Vệ Lam suýt nghiêng rằng nghiêng lợi, rất muốn xông tới tiêu diệt cái tên dần độn mê gái kia. Cô quay đầu lại, thấy Đoàn Chi Dực đang nhàn nhã nhìn mình với nụ cười như có như không thì cũng lười lấy cớ, nói thẳng với nhân viên bán hàng: “Không cần đâu, cái váy này quá đắt, để tôi đi chỗ khác xem xem.”

Lúc ấy, Minh Quang mới chú ý đến bạn gái mình. Anh sững sốt một chút rồi bước nhanh qua, lật giá ra xem, đúng là đắt hơn nhiều so với tưởng tượng của anh. Nhưng anh chỉ hơi do dự một lát rồi lại nhét bộ váy vào tay nhân viên bán hàng: “Gói lại đi, tôi sẽ mua bộ váy này!”

“Minh Quang!” Vệ Lam hơi tức giận.

Minh Quang nắm lấy tay cô, cười: “Không sao, cũng đâu phải ngày nao cũng mua, khó khăn lắm em mới thích một cái, không mua thì tiếc lắm.”

Minh Quang chẳng sinh ra trong nhà giàu có gì, nhưng cũng coi như hào phóng, cộng thêm tính tình trẻ con nên cũng không có khái niệm rõ ràng về tiền bạc, trước nay vẫn suy nghĩ theo kiểu tận hưởng thú vui trước mắt.

Trước mặt người ngoài, nhất là Đoàn Chi Dực, Vệ Lam không tiện tranh cãi với tên phá sản Minh Quang, chỉ cảm thấy đau lòng khi nhìn anh quẹt thẻ.

Lúc ấy, Trần Vũ Yên cũng chọn đồ xong, có điều ngôi sao khác hẳn với người thường, chỉ thấy cô tiện tay lấy gần mười bộ đồ ra, không cần thử mà bảo nhân viên gói lại luôn, sau đó đứng phía sau sô pha, nhip một bàn chân mang giày cao gót, cười tươi nhìn Đoàn Chi Dực, vươn một bàn tay ra với anh.

Đoàn Chi Dực móc một cái thẻ vàng ra đặt vào tay cô, mặt không chút biểu cảm.

Nếu trước đó Minh Quang không nghĩ gì về quan hệ giữa Đoàn Chi Dực và Trần Vũ Yên thì khi nhìn thấy Trần Vũ Yên lấy thẻ của Đoàn Chi Dực để thanh toán thì anh bỗng bất ngờ bừng tỉnh.

Một người đàn ông hào phóng thanh toán ột người phụ nữ như thế, còn có thể nói lên điều gì chứ?

Anh xách mấy túi đồ, lòng bỗng trĩu nặng, nhìn Vệ Lam cũng đang âu lo như mình thì khẽ nhắc nhở: “Đi thôi.”

Khi đi ngang qua sô pha, Minh Quang không quên chào tạm biệt Đoàn Chi Dực.

Đoàn Chi Dực cười với hai người, nhìn hai bàn tay đang đan vào nhau, ánh mắt lóe lên, vẻ mặt dường như khựng lại trong một giây rồi lại trở nên bình thường.

Ra khỏi cửa hàng, lúc xuống thang cuốn, Minh Quang hơi uể oải, rất lâu sau mới lên tiếng hỏi: “Lam lam, Trần Vũ Yên và Đoàn Chi Dực có quan hệ gì vậy?”

Vệ Lam lắc đầu: “Em cũng không biết nữa, em không có hỏi, nhưng Đoàn Chi Dực từng dẫn Trần Vũ Yên tới biệt thự mấy lần..” Cô ngập ngừng một chút: “Nhìn có vẻ như rất thân thiết.”

Minh Quang im lặng một lát: “Nếu là thế, vậy Chân Chân thì sao?”

Vệ Lam bỗng cảm thấy bức bối: “Em không biết! Sao Đoàn Chi Dực lại như thế chứ? Trước đây anh ta vốn không phải người như vậy.”

Minh Quang ngắt người: “Chẳng phải em không hề thân quen với anh ta sao? Sao lại biết trước kia anh ta không phải người như vậy?”

“Em biết mà!” Nói xong, Vệ Lam mới phát hiện giọng mình hơi cương nên khẽ thở dài: “Thôi đi, chúng ta đừng lo chuyện không đâu nữa, lần sau gặp Đoàn Chi Dực, em sẽ hỏi anh ta, dù sao cũng không thể để Chân Chân chịu thiệt thòi.”

Minh Quang cũng gật đầu, lẩm bẩm: “Cũng không thể để Trần Vũ Yên chịu thiệt.”

Mà lúc này, tại lan can trên lầu, Đoàn Chi Dực đang tựa vào lan can, lặng lẽ nhìn hai người đang khuất dần theo thang cuốn, ánh mắt khó đoán, mặt thì lạnh tanh.

Trần Vũ Yên mang kính râm, xách mấy túi đồ to đùng, từ sau bước tới, đặt một tay lên vai anh, chặc chặc vài tiếng, giọng có vẻ trêu đùa: “Anh nói xem nếu cô Vệ biết anh dùng ánh mắt biến thái này để nhìn cô ấy thì có bị dọa sợ hay không?”

“Cút!”

[1] các nhãn hiệu bắt đầu bằng chữ D chẳng hạn như Dior, Dupont, D&G, DKNY...

32. Chương 32: Tranh Chấp

Chuyển ngữ: nhoclubu

Vệ Lam luôn nghĩ làm sao mở miệng, không ngờ, đợi khoảng một tuần, Đoàn Chi Dực mới quay lại biệt thự. Mà còn chưa đợi cô có cơ hội gọi anh, người đó đã đi thẳng vào phòng ngủ chính, thật lâu cũng không ra.

Vệ Lam đứng vài lần trước cánh cửa đóng chặt, do dự thật lâu, giơ tay lên muốn gõ cửa, rồi lại thấp thỏm hạ tay xuống. Tất nhiên Chân Chân là bạn cô, nhưng trải qua gần ấy năm, cuộc sống của cô ấy, chuyện giữa cô ấy và Đoàn Chi Dực, cô không biết gì hết.

Đến khi mặt trời xuống núi, nhóm thợ kết thúc công việc, cánh cửa phòng ngủ chính vẫn chưa mở ra.

Khi Vệ Lam nhìn không được nhất định phải gõ cửa, rốt cuộc Đoàn Chi Dực từ bên trong đi ra, thấy cô đứng ở cửa, có lẽ là hơi bất ngờ, mày hơi nhíu lên, nhìn cô với cặp mắt mang ý tứ không rõ, nhưng vẫn không nói gì.

Vệ Lam bị anh nhìn có hơi ngẩn ra một chút, lát sau mới giật mình nhớ ra phải làm gì, vội nói: “Anh có thời gian không? Tôi muốn nói với anh chút chuyện!”

Đoàn Chi Dực thản nhiên liếc nhìn cô một cái, lại nâng tay lên nhìn đồng hồ, thờ ơ lên tiếng: “Hiện giờ là lúc tôi ăn cơm chiều, ăn cơm xong còn có một cuộc hẹn nữa, thường ngày tôi bận rộn nhiều việc lắm, nếu cô có chuyện gì, lần sau hẹn trước với tôi sớm một chút nhé.”

Vệ Lam suýt nghẹn họng, đóng cửa phòng ngủ nằm trong đó suốt nửa ngày, cái này cũng được gọi là bận rộn nhiều việc sao?

Đương nhiên, cô cảm thấy không cần thiết phải tranh luận với anh rốt cuộc là bận hay không bận, nói không chừng cả buổi chiều người ta thật sự bận rộn công việc ở trong phòng... mới là lạ đó, căn bản là hai tay anh trống trơn vào nhà rồi hai tay trống trơn ra cửa mà.

Đang lặng lẽ mắng thầm, Đoàn Chi Dực không thèm nhìn cô lấy một cái, lại một mạch xoay người xuống lầu.

Vệ Lam hoàn hồn nhanh chóng đuổi theo, ở sau lưng anh gọi: “Tôi chỉ làm chậm trễ anh hai phút thôi, hai phút là đủ rồi.”

Cô nói xong câu đó, Đoàn Chi Dực đã đi xuống được nửa đoạn cầu thang, đứng ở khúc ngoặt xoay người lại, nhìn cô từ trên xuống dưới, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên lạnh lùng, giọng điệu lời ít ý nhiều: “Nói đi!”

Vệ Lam nhất thời ngẩn ngơ, Đoàn Chi Dực thế này khiến cô nhớ lại tám năm trước, chính là như thế, luôn lạnh lùng kiêu ngạo và thiếu kiên nhẫn.

Vệ Lam giật mình, khẽ hít một hơi, lên tiếng: “Anh có thể nói cho tôi biết, quan hệ giữa anh và Trần Vũ Yên là thế nào không?”

Cô tự thấy mình không phải mấy bà tám nhiều chuyện, nhưng nói ra lời này, vẫn khiến cô cảm thấy chán ghét chính mình.

Có lẽ, Đoàn Chi Dực cũng cho là vậy, chỉ thấy anh khẽ cười giễu một tiếng, lạnh lùng nói: “Tôi với cô ấy có quan hệ gì thì liên quan gì đến chuyện của cô!”

Dứt lời, anh xoay người tiếp tục xuống lầu.

Vệ Lam ngẩn người, vội vã theo cầu thang đi xuống, ba chân bốn cẳng đuổi theo anh, có lẽ là quá gấp, không nghĩ nhiều, liền kéo lấy áo sơ mi của anh, thở hổn hển, nghiêm túc nói: “Đoàn Chi Dực, Chân Chân là bạn tôi, tôi không hy vọng cậu ấy bị tổn thương.”

Đoàn Chi Dực xoay người, bởi vì chênh lệch độ cao, anh nhìn người trước mặt như từ trên cao nhìn xuống. Anh không hất tay Vệ Lam ra, cũng không tức giận, ngược lại khước miệng hơi hơi nhếch lên, nở nụ cười, giọng điệu ôn hòa hơn trước: “Hóa ra là cảm thấy bất bình thay bạn, xem ra tám năm nay, tính cách của cô đúng là chẳng có chút thay đổi nào.” Anh dừng một chút, lại tiếp tục nói, “Đúng vậy, quan hệ giữa tôi và Trần Vũ Yên chính là như cô nghĩ đó. Vậy thì sao?”

Tuy rằng đã đoán trước được như vậy, nhưng nghe từ miệng Đoàn Chi Dực nói ra, Vệ Lam vẫn cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, sự ảm áp trong giọng nói cũng thấp xuống vài phần: “Nếu đã như vậy, tôi sẽ nói chi tiết cho Chân Chân biết.”

Đoàn Chi Dực bày ra vẻ mặt cứ tự nhiên muốn làm gì cũng được, khinh miệt tỏ ý buông tay ra, cười nhạt một tiếng, tiếp tục xuống lầu.

Rốt cuộc Vệ Lam vẫn cho chút không cam lòng, lại đuổi theo sau anh, khẽ cắn môi, nói ra một thỏa hiệp mà bản thân cô cũng thấy vô sỉ: “Đoàn Chi Dực, tôi có thể không nói với Chân Chân, nhưng anh có thể cắt đứt với Trần Vũ Yên không. Chân Chân thật lòng với anh đó, anh đừng chà đạp lên tình cảm của cậu ấy.”

Vệ Lam nhớ lại vẻ mặt của Chân Chân mỗi khi nói đến Đoàn Chi Dực, nếu không phải thật lòng yêu thích, tất nhiên sẽ không có sự ngọt ngào thỏa mãn thế này. Cô thật lòng hy vọng chẳng bao lâu nữa người bạn tốt của mình sẽ được hạnh phúc.

Cô vừa mới dứt lời, Đoàn Chi Dực xoay mạnh đầu lại, một tay nắm lấy cổ cô, như đang tức giận, trong mắt toàn là màu đỏ, gần từng tiếng một, cực kỳ tức giận nói: “Chà đạp lên tình cảm ư, cô có tư cách gì nói như vậy!”

Vệ Lam không biết tại sao anh đột nhiên tức giận, cổ bị anh bóp đến có chút ngạt thở, hai tay cầm lấy cổ tay anh, muốn vùng vẫy để anh buông ra.

Đoàn Chi Dực lại buông cô ra thật, nhưng ngay sau đó, lại dùng sức lực như để trút cảm phẫn, đẩy cô một cái lảo đảo.

Cảnh tượng như vậy chợt khơi gợi lại ký ức của Vệ Lam, giống như người trước mặt này vẫn là người thiếu niên dễ giận và nóng nảy kia.

Từ lúc gặp lại đến nay, cô vẫn cho rằng Đoàn Chi Dực đã trở thành một người chín chắn chừng chắc, nhưng thì ra, trải qua nhiều năm như vậy, anh vẫn giống như xưa, vui giận thất thường, u ám nóng nảy.

Cô không biết mình nên cảm thán hay thất vọng nữa.

Đoàn Chi Dực cũng không dùng nhiều sức lắm, Vệ Lam chỉ là lui về sau mấy bước, liền đứng vững lại. Anh không thay đổi, nhưng cô đã thay đổi không ít, nhất là sau khi trải qua chuyện tám năm trước với Đoàn Chi Dực, biết rõ đúng cảm nên ý kiến đúng là một chuyện hết sức ngu ngốc. Cho nên Vệ Lam không định so đo với anh nữa.

Cô sửa lại áo, thản nhiên nói: “Bất luận thế nào, anh lãng nhăng thế là không được. Tôi sẽ nói với Chân Chân, để tự cậu ấy lựa chọn vậy.” Ngừng một chút, lại nói. “Đoàn Chi Dực, tôi không ngờ anh lại biến thành người như vậy.”

Giọng điệu khó nén thất vọng.

Trong lòng Đoàn Chi Dực tràn đầy phiền muộn, nhiều năm như vậy, anh tự gầy dựng địa vị trong xã hội, sát phạt quyết đoán, nghĩ đến bản thân đã học được cách thu liễm hơn, hiểu được cái gì là từ từ từng bước, tiến bước nào chắc bước đó. Cho nên nghĩ khi đối mặt với cô, cũng có thể bình tĩnh, từ từ từng bước sẽ đến thôi.

Nhưng thực tế thì chỉ cần gặp cô gái này, toàn bộ sự kiềm chế của anh sẽ mất hết. Nhìn thấy cô đến chất vấn mình vì người khác, đầu anh chỉ đau âm ỉ, bực bội đến nỗi ước gì có thể bóp chết cô ngay lập tức.

Nói anh chà đạp tình cảm ư! Vậy còn tình cảm của anh thì sao!

Vệ Lam nhìn thấy sắc mặt anh không tốt, bỗng nhiên có chút dợ cảm không lành, vội vàng đi ra ngoài.

Không ngờ, Đoàn Chi Dực còn nhanh hơn cô, một phen túm lấy tay cô từ phía sau.

“Anh làm gì vậy!” Vệ Lam cố gắng hét ra, nhưng không thể bỏ ra được.

Đoàn Chi Dực không nói lời nào, sắc mặt chỉ u ám lạnh lùng nhìn cô, nắm tay cô càng chặt hơn.

Vệ Lam bị hành động bất thành linh của anh làm cho kinh hồn, vừa giãy giụa, vừa không ngừng la to: “Anh buông ra! Anh có Chân Chân và Trần Vũ Yên còn chưa đủ sao? Còn muốn lôi kéo luôn tôi.”

“Không đủ!” Đoàn Chi Dực hét lên, như đang giận dữ với ai kia.

Vệ Lam vốn chỉ thuận miệng nói đùa, bị anh đáp như vậy, nhất thời thẹn quá hóa giận nộ dâng trào lên, tên khốn kiếp này, bắt cả hai tay còn chưa đủ, lại còn muốn ức hiếp cả cô. Vì sao anh lại biến thành loại người này chứ?!

Cô dùng sức đạp lên chân trái của anh. Chỉ nghe Đoàn Chi Dực la lên đau đớn, đầu gối mềm nhũn, suýt quỵ xuống đất, tay nắm lấy Vệ Lam rất cuộc cũng buông ra.

Vệ Lam nhanh chóng giặt tay lại, hờn hển xoa xoa cổ tay đau nhứt của mình, thật sự cơn giận bị kích thích xông lên: “Đoàn Chi Dực, nếu anh còn dám làm vậy, tôi sẽ lập tức báo cảnh sát. Tôi không còn là con nít, những trò uy hiếp đe dọa như trước kia không còn tác dụng với tôi nữa. Hiện giờ anh bắt cả hai tay cũng được mà đe dọa cũng được, có người sẵn lòng chơi với anh mà, nên làm ơn đừng lôi tôi vào. Tôi cảm thấy rất ghê tởm.”

Đoàn Chi Dực đứng dậy, nhìn thấy vẻ mặt xem thường chán ghét của cô, trong cơn giận dữ, như là cố gắng kiềm chế lắm mới nhẫn nhịn được, anh nắm chặt tay, lại đẩy Vệ Lam ra, tự mình nhanh chóng rời đi trước.

Vệ Lam vốn nghĩ hai người sẽ còn một trận ác chiến nữa, nhưng thấy anh bước nặng bước nhẹ bỏ đi, cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra.

33. Chương 33: Cầu Hôn

Dịch: Thanh Dạ

Sau khi trải qua cuộc chiến đầy can đảm đáng sợ với Đoàn Chi Dực kia, buổi tối ngày hôm đó Vệ Lam gọi điện thoại, khéo léo nói cho Quách Chân Chân biết mối quan hệ giữa Đoàn Chi Dực và Trần Vũ Yên có chút vấn đề.

Vốn dĩ cô chỉ muốn dò xét thử, nhưng không ngờ Quách Chân Chân ở đầu dây bên kia lại vô cùng bình tĩnh, cô ấy im lặng thật lâu, mới cất tiếng âm đạm nói: “Ồ, mình biết rồi.”

Giống như vừa nghe thấy những vấn đề linh tinh hi hi ha ha như thời tiết ngày hôm nay vậy.

Bây giờ đến lượt Vệ Lam ngạc nhiên, trong một lúc chỉ cảm thấy mình giống mấy bà tám không có việc gì làm, ngu ngốc đến nực cười.

Nghe Quách Chân Chân trả lời như vậy, cô biết mình không nên hỏi tiếp nữa, chuyện tình cảm nam nữ, cho dù sự thật là như thế nào, thì chẳng có liên quan gì đến người ngoài.

Nhưng không biết vì lý do gì, cô lại hỏi tiếp: “Tại sao vậy? Tại sao cậu biết rõ Đoàn Chi Dực là loại người này, vậy mà vẫn muốn ở bên cạnh anh ta?”

Dường như Quách Chân Chân đang mỉm cười, âm thanh quạnh hiu trước giờ Vệ Lam chưa từng nghe thấy: “Vệ Lam à, mình biết cậu không hiểu tại sao, nhưng mình biết mình đang làm gì. Mình yêu anh ấy, anh ấy cũng là thứ mình cần, như vậy đủ rồi.”

“Chân Chân à....” Lời nói của cô ấy làm cho Vệ Lam vô cùng đau đớn, cô không dám tin, người bạn hồn nhiên vui tươi năm đó, sẽ nói ra những lời nói như thế này.

Nhưng Quách Chân Chân chỉ tiếp tục mỉm cười nói: “Vệ Lam à, chuyện của mình cậu đừng lo nữa, mình ổn lắm, cậu yên tâm đi.”

Cúp điện thoại, rốt cuộc Vệ Lam cũng cảm thấy mình giống như một con ngốc không rõ đầu đuôi. Chuyện tình cảm của người khác, có liên quan gì đến cô chứ? Những tức giận căm phẫn trong lòng, cho dù mình kể hết mọi chuyện của Đoàn Chi Dực ra, thì cũng chỉ giống như đang kể một câu chuyện cười thôi.

Nhưng mà, sao cô vẫn có chút khó chịu, cho dù là Đoàn Chi Dực, hay là Quách Chân Chân, cô đều cảm thấy mình bị lu mờ theo thời gian vậy – Cho dù, Đoàn Chi Dực cũng từng là một tên khốn khiếp không hơn không kém.

Minh Quang đi cả ngày trở về rất muộn, lúc vừa vào nhà, không biết chuyện gì, gương mặt vui tươi hơn hở. Nhưng sau khi nhìn thấy Vệ Lam nằm la liệt trên ghế sofa, anh sợ hết hồn, chạy đến sờ trán của cô: “Lam Lam, em sao vậy?”

Vệ Lam giật mình đánh vào tay anh, giọng nói buồn bã: “Em là một kẻ vô cùng ngốc nghếch.”

“Hử?” Minh Quang không hiểu gì hết.

Vệ Lam rên một tiếng, trở mình ngồi lên ghế sofa, kể hết chuyện ngốc nghếch mình làm cho anh nghe.

Minh Quang nghe xong, cười to ha ha: “Anh còn tưởng chuyện gì to tát, em chỉ có ý tốt thôi mà, ai biết được quan hệ của họ phức tạp như vậy.” Anh xoa đầu Vệ Lam, nói: “Thôi kệ đi, chuyện tình cảm, không ai có thể nói rõ được, tội mình lo chuyện của mình là được rồi.”

“Cũng đúng.” Vệ Lam gật đầu, nhưng không biết tại sao, trong đầu cô lại chợt hiện ra dáng vẻ chiều nay của Đoàn Chi Dực, tức giận lại cố chịu đựng, gắt gỏng lại cố kiềm nén, có một linh cảm xấu dâng lên trong lòng, trái tim đập mạnh bùm bùm. Cô nắm mạnh tay của Minh Quang, không có đầu đuôi xen ngang một câu: “Minh Quang, chúng ta kết hôn đi!”

Minh Quang ngẩn người, rồi nở nụ cười vui mừng: “Lam Lam à, em đang cầu hôn anh sao? Nhưng mà như vậy chẳng có chút lòng thành gì cả, ít nhất cũng phải có chín mươi chín đóa hoa hồng, rồi quỳ gối xuống nữa chứ. Ha ha ha!”

Vệ Lam im lặng liếc anh, đá anh ngã xuống ghế sofa: “Cút!”

Minh Quang từ đất bò dậy, ôm lấy lưng cô cọ cọ: “Anh biết tâm trạng em không tốt.” Dứt lời, anh vỗ ngực, nói: “Em yên tâm đi, anh sẽ không giống bạn học cũ Đoàn Chi Dực của em đâu, anh chắc chắn sẽ không bắt cả hai tay. Anh sẽ chỉ có mỗi em thôi, có trời trăng chứng giám nha.”

Vệ Lam cười giễu một tiếng, bị anh chọc cười: “Vậy được rồi, sao hôm nay anh về trễ vậy, đi đâu hả? Thành thật trả lời đi.”

Minh Quang ung dung ngồi bên cạnh cô, quàng vai cô: “Anh định nói với em đó, hôm nay anh đi dùng cơm với khách hàng, em biết anh gặp ai không?”

Không đợi Vệ Lam trả lời, anh tiếp tục khoe khoang nói: “Trần Vũ Yên, là Trần Vũ Yên đó!”

Vệ Lam đang định nói Trần Vũ Yên, là một ngôi sao lớn trên màn ảnh và tạp chí, là nữ thần của Minh Quang. Nhưng sau khi biết quan hệ nam nữ không rõ ràng giữa cô ta và Đoàn Chi Dực, ấn tượng của cô với cô ta xuống dốc nhanh chóng, cảm giác này không thể diễn tả được.

Cô nghe Minh Quang nói xong, không vui liếc anh một cái: “Anh biết điều chút được không? Muốn mê gái cũng phải xem tình hình chứ? Rõ ràng anh biết nữ thần của anh có quan hệ mập mờ với bạn trai của bạn thân em, anh còn có những hành động thiếu đạo đức này, anh không bị khinh bỉ không chịu được à!”

Minh Quang không để bụng cười hi hi hai tiếng: “Quan tâm cô ấy có quan hệ gì với Đoàn Chi Dực làm chi, dù sao cô ấy là Trần Vũ Yên là được. Hơn nữa, anh nói với em những chuyện này, bởi vì cô ấy muốn mời chúng ta thiết kế nhà mà cô ấy mua.”

Vệ Lam ngẩn người, cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không nghĩ ra lạ ở chỗ nào. Đoàn Chi Dực mời Minh Quang thiết kế, Trần Vũ Yên cũng vậy, về tình về lý hình như không có gì lạ cả.

Cô nghĩ ngợi, hỏi: “Anh đồng ý với cô ấy rồi à?”

“Rồi mà, cô ấy nói ngày mai sẽ cho người đến công ty chúng ta ký hợp đồng. Mặc dù cô ấy thừa nhận là nhìn thấy chúng ta thiết kế nhà cho Đoàn Chi Dực, cô ấy cảm thấy thích nên mới tìm anh. Nhưng thiết kế của anh được nữ thần thừa nhận, điều này cũng làm cho người ta rất thỏa mãn nha.”

Vệ Lam im lặng lần nữa liếc anh.

Bởi vì phải thiết kế nhà cho nữ thần, Minh Quang hiếm khi yêu cầu cao như vậy, từ thiết kế đến chọn người rồi tới giám sát, toàn bộ đều tự mình làm. Mỗi lần quay về, còn tràn trề thích thú kể cho Vệ Lam nghe, hôm nay gặp Trần Vũ Yên nói này nói nọ, nữ thần thế này thế kia.

Theo lý mà nói, chuyện bạn trai của mình niêm nở với một người con gái khác, trong lòng Vệ Lam phải không vui mới đúng. Nhưng Minh Quang giống như một fan điên cuồng chưa chính chắn, còn có mối quan hệ mờ ám của Trần Vũ Yên và Đoàn Chi Dực, cô không có những suy nghĩ vẩn vơ Minh Quang có cảm giác gì với Trần Vũ Yên, trừ khi anh ấy bị bại não..... Mặc dù có những lúc Minh Quang là một tên bại não thật.

Tuần đầu tiên của tháng tám là sinh nhật của bại não Minh Quang. Hai người làm một bữa tiệc chúc mừng trên tòa cao ốc của nhà hàng xoay ở Giang Thành.

Mấy ngày nay, việc sửa sang biệt thự cũng xong rồi. Vệ Lam cũng không còn gặp Đoàn Chi Dực, những linh cảm xấu lúc trước cũng dần dần nắm ra đằng sau, tiếp tục cuộc sống bình thản của mình.

Nói thật thức ăn ở những nhà hàng cao cấp này không khác gì những quán bình dân, chỉ có bầu không khí là yên tĩnh và tao nhã. Hai người uống rượu ăn beefsteak được một nửa, thì ở bàn kế bên có hai bóng người đứng đó.

“Cô Lam, Minh Quang.” Một giọng nữ dịu dàng vang đến.

Vệ Lam và Minh Quang cùng ngẩng đầu lên, vẻ mặt khác nhau hoàn toàn, một người thì vui vẻ hơn hớn, một người thì vô cùng sững sốt. Vui vẻ là Minh Quang, còn hoảng sợ là Vệ Lam.

Tất nhiên, cô không phải bị Trần Vũ Yên là cho khiếp sợ, mà chính là người kế bên cô ấy Đoàn Chi Dực. Không thể không thừa nhận, Vệ Lam vẫn còn cảm giác khó hiểu và sợ hãi với Đoàn Chi Dực.

“Vũ Yên, thật khéo nhỉ?” Có lẽ gặp nhau nhiều lần, cho nên với tính cách cởi mở của Minh Quang, cũng đã thân quen với Trần Vũ Yên từ lâu.

“Đúng vậy, khéo thật nha.” Trần Vũ Yên nhìn đồ ăn ở trên bàn của hai người, cau mày lại. “Hôm nay là ngày đặc biệt gì sao?”

“Hôm nay là sinh nhật anh.” Minh Quang cười hi hi nói.

“Ồ, thì ra là vậy.” Trần Vũ Yên có chút đắm chiêu gạt đầu, mỉm cười nói: “Đáng tiếc em không biết sớm, nếu không em đã chuẩn bị một món quà cho anh rồi.”

Minh Quang vừa mừng vừa sợ, vẫy tay: “Không cần không cần đâu.” Nói xong, anh đứng dậy, kéo ghế ra, nói với Trần Vũ Yên và Đoàn Chi Dực: “Chúng ta ngồi chung đi.”

Vừa hay là một chỗ bốn người, Trần Vũ Yên cũng không khách sáo ngồi bên cạnh Minh Quang, chỉ vào chỗ bên cạnh Vệ Lam, nói với Đoàn Chi Dực này giờ vẫn im lặng: “Chi Dực, anh cũng ngồi đi!”

Đoàn Chi Dực trả lời một tiếng, vẻ mặt lạnh lùng ngồi xuống, lúc này Vệ Lam cảm thấy có một hơi thở đánh úp đến, cô vô thức nhẹ nhàng nhích người sang một bên.

Động tác của cô rất nhỏ, nhưng vẫn bị Đoàn Chi Dực nhìn ra. Anh âm thầm quay đầu lại, trừng mắt với cô một cái.

Trần Vũ Yên im lặng nhìn hai người một cái, rồi thản nhiên cười tươi quay về phía Minh Quang, nắm lấy tay anh: “Do không có chuẩn bị quà, cho nên em sẽ đàn một bài tặng anh Minh Quang coi như là quà nha, anh thấy được không?”

Về mặt Minh Quang phơi phới, gật đầu liên tục: “Vô cùng vinh hạnh! Vô cùng vinh hạnh!”

Nói xong, anh liền đứng dậy theo Trần Vũ Yên, theo sau nữ thần đến chỗ để đàn dương cầm ngay giữa nhà hàng.

Bây giờ, bàn ăn bốn người chỉ còn lại Vệ Lam và Đoàn Chi Dực.

Vệ Lam tức giận thầm rửa Minh Quang.

Tiếng đàn dương cầm đẹp đã từ từ vang lên, Vệ Lam nhìn người con gái vô cùng xinh đẹp ngồi trước đàn dương cầm màu trắng, rồi liếc nhìn qua người bạn trai đang lộ ra vẻ mê gái đến quên hết đường về, tức giận thiếu điều chưa cần gây cây đuũa bạc.

“Ghen tuông cũng chẳng có ích gì, người ta tốt hơn em gấp trăm ngàn lần.” Đoàn Chi Dực nghiêng đầu liếc cô một cái, nói với vẻ quái gở.

Vệ Lam ghen hòng, trả lời theo bản năng: “Tôi làm gì phải tức giận hả? Đó là người phụ nữ của anh mà.”

Lần này đến phiên Đoàn Chi Dực ngẩn người, lại nhìn chằm chằm cô một cái, mặc kệ cô, tự ý gọi phục vụ đến chọn món.

Bài hát vừa dứt, cả nhà hàng vang lên tiếng vỗ tay.

Vệ Lam giương mắt lên nhìn, tròn mắt muốn rớt ra ngoài, chỉ thấy Trần Vũ Yên quàng tay ôm cổ Minh Quang, tặng anh một nụ hôn nhẹ nhàng.

Lúc hai người quay về chỗ ngồi, Trần Vũ Yên vẫn thản nhiên như thường, còn Minh Quang thì đã lảng lảng từ lâu rồi.

Sau khi anh ngồi xuống, rồi lại đứng lên một cái, nói với Vệ Lam: “Lam Lam, lúc này em có nhìn thấy không? Nữ thần của anh đàn cho anh nghe, còn hôn anh nữa đó, đây là món quà sinh nhật bất ngờ nhất mà đời này anh nhận được. Anh vui quá đi mất!”

Đoàn Chi Dực liếc nhìn gương mặt xanh mét của Vệ Lam, cổ họng hừ lạnh một tiếng.

Minh Quang vui vẻ nói xong, người đã chạy vèo ra khỏi chỗ ngồi, nói nhỏ hai câu bên tai phục vụ, không biết từ đâu lấy ra một bó hoa hồng, ôm trước ngực, từng bước đi đến chỗ ngồi.

Vệ Lam cho tưởng anh muốn biểu diễn một cảnh fan cuồng tặng hoa cho thần tượng, đã bắt đầu nghĩ xem tối nay phải trừng trị tên mê gái này thế nào. Ngay cả Trần Vũ Yên cũng nở nụ cười trên môi, dường như đang chờ đợi màn quỳ gối trước vậy.

Không ngờ, Minh Quang lại chạy nhanh đến chỗ Vệ Lam, quỳ xuống trước mặt cô, rồi lấy trong túi ra một chiếc nhẫn, ngẩn đầu về phía Vệ Lam đang ngẩn người: “Lam Lam à, hôm nay là sinh nhật anh, anh đã nhận được món quà bất ngờ nhất rồi, nhưng điều này cũng không quan trọng với anh.” Anh nói rồi mỉm cười với Trần Vũ Yên, nói: “Cám ơn thần tượng Trần Vũ Yên của anh đã cho anh món quà lớn như vậy. Anh cũng hy vọng em làm chứng cho anh, để anh có được món quà quan trọng nhất.”

Nói xong, anh quay đầu lần nữa về phía Vệ Lam đang mơ màng, cầm lấy tay trái của cô, đeo chiếc nhẫn đơn giản vào ngón áp út của cô, nói: “Lam Lam, gả cho anh nhé!”

34. Chương 34: Sóng Ngầm

Dịch: Mon

Trước mặt bàn dân thiên hạ, nhất là bên cạnh còn có Đoàn Chi Dực và Trần Vũ Yên đang ngồi, Vệ Lam cảm thấy Minh Quang làm thế là không giống với thường ngày, khiến cô vừa xấu hổ vừa bối rối nhưng lại có cảm giác xúc động và cảm thấy ngọt ngào.

Cô vốn tưởng gã mê gái Minh Quang đã hoàn toàn đắm chìm trong ánh hào quang của thần tượng mà quên mất sự tồn tại của bạn gái, không ngờ anh lại làm long trọng như vậy.

Trong nhà hàng cũng không quá nhiều người, với lại do là nhà hàng cao cấp nên đa số là người giàu sang phú quý, không phải hạng thích đi hóng hớt chuyện của người khác, nhưng vẫn có người tò mò nhìn qua.

Vệ Lam hơi ngượng ngùng khó xử, cô đẩy Minh Quang đang quỳ dưới đất một cái, giả vờ tức giận: “Đứng lên đi, đừng làm em mất mặt!”

Minh Quang lại không hề nhúc nhích, chỉ nắm lấy tay cô, thì thầm: “Em vẫn chưa nhận lời anh!”

“Được rồi được rồi, em đồng ý!” Vệ Lam không biết làm sao nên cầm lấy bó hoa hồng rồi kéo anh dậy.

Minh Quang cười hì hì, nhảy cẫng lên rồi lập tức ôm lấy mặt cô, hôn thật mạnh hai cái rồi nói với hai người đang làm khán giả bên cạnh: “Anh Đoàn, cô Trần, hai người thấy rồi đấy, Lam Lam nhà tôi đã nhận lời cầu hôn của tôi rồi. Nếu cô ấy dám nuốt lời, hai người phải làm chứng cho tôi đấy.”

“Chắc chắn là thế rồi.” Trần Vũ Yên cười rất rạng rỡ, đôi mắt long lanh xinh đẹp nhìn về Đoàn Chi Dực đầy ẩn ý: “Chúng ta là nhân chứng cho Minh Quang và cô Vệ, Chi Dực, anh thấy sao?”

Sắc mặt Đoàn Chi Dực đã sớm tái mét, tay thì nắm chặt cái nĩa bằng inox, gân trên bàn tay hiện rõ mồn một, rõ ràng là dùng rất nhiều sức.

Anh lạnh lùng nhìn Trần Vũ Yên, rồi lại nhìn đôi tình nhân đang ngọt ngào âu yếm kia, bỗng nổ một nụ cười khinh, gần từng tiếng, như đang nghiêng răng nói: “Đúng vậy, rất vui được trở thành chứng nhân cho các bạn, tôi thật là vinh hạnh.”

Vệ Lam quay đầu sang nhìn anh, rõ ràng là anh đang cười nhưng trong mắt lại không có niềm vui mà lạnh lẽo như băng, khiến cô không khỏi rung mình một cái.

Minh Quang lại không hề biết gì, vui vẻ sờ đầu: “Khi nào tôi và Lam Lam tổ chức hôn lễ, hai người phải nể mặt tới uống một ly đấy.”

“Chắc chắn rồi.” Đoàn Chi Dực cười khẽ, trả lời.

Một bàn tay của Trần Vũ Yên nhẹ nhàng đặt lên bàn tay đang hơi run run của anh, cười tươi tắn, nhẹ nhàng nói: “Chi Dực, hình như em còn có chút việc, anh đưa em về nha.”

Đoàn Chi Dực thôi không cười nữa, gật đầu với khuôn mặt không chút cảm xúc.

Sau khi hai người ra về, Minh Quang sang ngồi đối diện với Vệ Lam, nhíu mày: “Lam Lam, em có cảm thấy hôm nay Đoàn Chi Dực hơi lạ không?”

“Hà? À!” Đoàn Chi Dực vừa ra về, tự nhiên tim của Vệ Lam bỗng đập thật mạnh, Minh Quang nói gì suýt nữa là cô không nghe thấy. Đợi khi hoàn hồn lại, cô mới vội vàng làm ra vẻ thờ ơ không quan tâm: “Thế sao? Ai biết đâu chứ? Từ nhỏ tính tình của anh ta đã hơi kì quái rồi.”

“Thế sao?” Minh Quang nghi hoặc lầm bầm một câu, bỗng nhiên nhớ ra việc gì nên nói tiếp: “Có điều hôm nay anh lại cảm thấy giữa anh ta và Trần Vũ Yên lại không phải kiểu quan hệ ấy.”

Vệ Lam hơi ngẩn ra, không hiểu cho lắm: “Tại sao?”

“Cảm giác thôi.” Minh Quang nói xong lại cười hề hề. “Thôi mặc kệ, dù sao hôm nay anh đã hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc là được. Tối nay trở về anh có thể gọi điện thoại báo cho ba mẹ được rồi, để ba mẹ xem ngày giùm chúng ta, chúng ta chuẩn bị đi vào năm mới của tình yêu thôi.”

Vệ Lam liếc anh một cái, nói: “Đợi một thời gian nữa hãy nói với cô chú chứ vội gì, bây giờ phòng làm việc đang bận quá kìa.”

“Mọi việc đều nghe theo bà xã của anh vậy!”

Miệng của Minh Quang bạo dạn quen rồi nên Vệ Lam cũng không để tâm đến, chỉ có điều trong lòng vẫn cảm thấy không ổn lắm. Nhất là khi nghĩ tới sắc mặt của Đoàn Chi Dực lúc nãy, cô lại thấp thỏm.

Cô phiền muộn nhìn Minh Quang đang cười tươi rói, chỉ mong những ngày tháng bình yên này sẽ không thay đổi.

“Anh không sao chứ?” Trần Vũ Yên ngồi cạnh ghế lái, cả người cứng đờ, giọng nghe có vẻ bình tĩnh nhưng thật ra đã để lộ chút kích động.

“Không sao.” Đoàn Chi Dực hồ hững trả lời cô.

Trần Vũ Yên liếc nhìn đồng hồ, kim chỉ tốc độ đã lên tới số 12, thế mà cũng gọi là không sao ư? Cô len lén nhìn người đang ngồi trên ghế lái, dè dặt nói: “Anh có thể chạy chậm một chút không? Em hơi chóng mặt.”

Đoàn Chi Dực im lặng không nói gì, nhưng một lát sau, xe bỗng dừng bất ngờ thẳng gấp, tạo ra một tiếng kít chói tai.

Trần Vũ Yên thét lên một tiếng, người nhào mạnh về phía trước. Nếu không nhờ thắt dây an toàn, chắc cô đã bay thẳng ra ngoài rồi.

Cô vuốt lại mái tóc rối, thở hổn hển, cảm thấy may mắn khi sống sót qua cơn tai nạn, rồi quay đầu sang nhìn Đoàn Chi Dực thì thấy anh đang gục đầu trên vô lăng, giống như là mất hết tất cả sức lực.

“Ừm... anh thật sự không sao chứ?”

Xe im lặng một lúc, Đoàn Chi Dực từ từ thẳng người lên, dựa ra lưng ghế phía sau, đưa tay che mắt lại, thở dài một hơi thất bại, rồi khẽ lên tiếng, như đang nói với chính mình: “Thật ra anh vẫn muốn buông tay, vẫn muốn như vậy.”

Trần Vũ Yên quen biết anh đã nhiều năm, đã gặp qua nhiều cá tính của anh, khéo léo chu toàn, quái dị khác thường, lạnh lùng, giận dữ, nóng nảy... nhưng chưa bao giờ thấy anh như vậy, gần như là bất lực và tuyệt vọng.

Cô bỗng nhiên cảm thấy sống mũi hơi cay cay, lòng đau buồn.

Cô đưa tay về phía đầu anh, nhưng khi sắp chạm tới thì từ từ rút tay lại, mỉm cười thả lỏng: “Chẳng phải nói yêu một người chính là hy vọng người ấy được hạnh phúc sao? Em thấy Vệ Lam rất vui vẻ, chỉ bằng anh hãy tác thành cho cô ấy đi.”

Đoàn Chi Dực lấy tay ra, bật dậy, ngồi thẳng, đôi mắt đỏ sòng sọc tràn đầy vẻ tức giận và không cam tâm, giống như là thú dữ muốn cắn người, anh đập mạnh tay lên vô lăng: “Dựa vào cái gì chứ?”

Trần Vũ Yên liếc nhìn dáng vẻ cáu tiết của anh, bỗng nhiên rất muốn cười: “Nói thật, em rất muốn giúp anh, hơn nữa em cũng đã làm rồi. Trong thời gian này, em vẫn đi lại rất thân thiết với Minh Quang, anh ta rất ân cần với em, thiếu nữa làm em tưởng là anh ta đã mê em tới mức không biết gì nữa, chỉ cần ngoắc tay là khiến anh ta rời xa Vệ Lam. Thế nhưng không ngờ anh ta hoàn toàn chỉ có suy nghĩ của một fan hâm mộ, không hề có ý nghĩ đen tối gì với em. Người như thế, hoặc là quá đơn giản, hoặc là đã nhìn thấu mọi thứ. Có điều em cảm thấy rất lạ, dường như Vệ Lam rất tin tưởng anh ta, cũng không biết là yên tâm thật hay là... thật ra không hề quan tâm đến Minh Quang.”

Đoàn Chi Dực cười lạnh một tiếng: “Anh cũng không bảo em nhiều chuyện.”

“Em cũng không muốn nhiều chuyện, nhưng em thấy lâu như vậy mà anh vẫn không tóm được cô gái ấy nên sốt ruột thay anh thôi.”

Đoàn Chi Dực then quá hóa giận, trợn cho cô một cái, tức giận nói: “Em câm miệng cho anh!”

Tâm trạng này khiến Vệ Lam cảm thấy sao sao ấy. Tuy cô và Minh Quang coi như là thuận theo tự nhiên, nhưng nếu thật sự kết hôn làm vợ chồng thì vẫn khiến cô hơi bối rối.

Từ sau hôm cầu hôn, Trần Vũ Yên qua lại thân thiết với họ hơn, thường hỏi họ về việc chuẩn bị hôn lễ, nhiệt tình đến nỗi khiến Vệ Lam cũng cảm thấy lạ, bởi cô và Minh Quang hoàn toàn chưa nghĩ gì tới ngày kết hôn.

Nhưng Minh Quang lại thấy rất vui trước sự nhiệt tình của Trần Vũ Yên. Dù sao cũng là thần tượng, là nữ thần của anh.

Cha mẹ của Minh Quang ở thành phố khác. Trước khi quyết định ngày kết hôn, ba mẹ anh cố ý gọi anh về thương lượng những vấn đề ăn hỏi, sính lễ này nọ... Chuyện này đương nhiên Vệ Lam không thể tham gia nên chỉ có thể ở lại Giang Thành một mình.

Sau hôm Minh Quang đi một ngày, buổi chiều khi vừa từ phòng làm việc đi ra, Vệ Lam liền nhìn thấy một chiếc xe thể thao đậu dưới lầu. Trần Vũ Yên từ trong thò đầu ra, vén tóc lên một cách rất quyến rũ, cười với cô: “Vệ Lam, cô có thời gian không? Có thể đi uống với tôi một ly được không?”

Tuy Trần Vũ Yên là thần tượng của Minh Quang nhưng Vệ Lam và bị nữ thần này không thân chút nào, nhất là vì quan hệ với Đoàn Chi Dực, cô luôn có một cảm giác bài xích.

Có điều cô không cách nào để từ chối lời mời của người dẫn chương trình xinh đẹp này được, nên chỉ cười cười rồi lên xe.

Có lẽ do là người của công chúng nên nơi Trần Vũ Yên đến là một chỗ hơi kín đáo.

Hai người ngồi trong phòng VIP, Vệ Lam nói thẳng vào vấn đề: “Cô tìm tôi có việc gì không?”

Trần Vũ Yên cười cười, rót cho cô một ly rượu: “Không có chuyện thì không thể tìm cô sao? Tôi còn tưởng chúng ta là bạn chứ!”

Vệ Lam không biết nói gì, bọn họ và hai chữ bạn bè cách nhau quá xa.

Trần Vũ Yên nhìn vẻ mặt lúng túng của cô, tiếp tục cười nói: “Thật ra tôi tìm cô là muốn nói chuyện về Đoàn Chi Dực.”

“Nếu là thế thì cô nên đi tìm Quách Chân Chân.” Vệ Lam vô thức nói.

Trần Vũ Yên lại không cho là đúng: “Nhưng tôi lại muốn tìm cô, chẳng phải hai người là bạn học cũ sao?”

Không biết tại sao, tuy cô ấy nói rất thân thiện nhưng Vệ Lam lại trở nên rất căng thẳng, cô bưng ly rượu lên, bắt đầu uống từng hớp, từng hớp đến hết, như để cuốn trôi đi sự hoảng hốt bỗng dưng ập tới này.

Trần Vũ Yên cũng uống một hớp, như nhìn thấu suy nghĩ của cô: “Vệ Lam, cô không cần phải căng thẳng, tôi chỉ muốn nói với cô về chuyện của Đoàn Chi Dực thôi.”

Vệ Lam biết chuyện này không liên quan tới mình, nhưng lúc này, tự nhiên cô lại muốn nghe.

35. Chương 35: Quà Tặng

Dịch: Thanh Dạ

Trần Vũ Yên lắc ly rượu, chậm rãi mở miệng: “Lúc đó tôi vừa mới đến Pháp du học, làm công trong một quán ăn Trung Quốc, tôi bị hai người khách quấy nhiễu, chính Đoàn Chi Dực đã giải vây giúp tôi.” Nói đến đây, cô ấy nhìn Vệ Lam không biết có ý gì, nói: “Có phải cô cảm thấy anh ấy không giống người thích bệnh vực kẻ yếu phải không?”

Vệ Lam lưỡng lự gật đầu, ở trong lòng cô, Đoàn Chi Dực không giống người thích đi bệnh vực những người yếu đuối.

Trần Vũ Yên ưu tư nở nụ cười, nói: “Anh ấy đúng thật không phải là người thích bệnh vực kẻ yếu, chỉ hôm đó đúng lúc tâm trạng anh ấy không tốt, gặp phải chuyện đó, càng làm cho trong lòng anh ấy bức bối hơn, cho nên mới tiện tay giúp tôi thôi. Nhưng như thế với tôi đã quá đủ rồi. Điều quan trọng là, Đoàn Chi Dực có thứ tôi thiếu nhất lúc đó.... là tiền. Lúc đó anh ấy vừa tách rời khỏi gia đình để tự lập nghiệp, mặc dù không thiếu tiền, nhưng một người Trung Quốc trẻ tuổi lập nghiệp ở trên đất Châu Âu, cũng là một chuyện rất khó, nhất là ngành truyền thông. Vì thế anh ấy tài trợ cho tôi, tôi làm việc cho anh ấy, coi như là đôi bên cùng có lợi. Sau này, khi tôi tốt nghiệp rồi, anh ấy thành đạt quay trở về nước phát triển sự nghiệp, rồi đề cử tôi với đài truyền hình, trở thành một ngôi sao nổi tiếng trên màn ảnh như bây giờ.”

Vệ Lam im lặng vài giây, thờ ơ ồm một tiếng, nói: “Một câu chuyện đầy thú vị. Nhưng tôi không biết tại sao cô lại kể cho tôi nghe chuyện này.”

Trần Vũ Yên cười to ha ha: “Thật ra cũng không có nguyên do gì, chẳng qua chỉ muốn nói, người bạn cũ của cô, thật ra là một người rất tốt, tốt gấp trăm ngàn lần so với vẻ bề ngoài. Nếu anh ấy không lạnh lùng quá mức, có lẽ tôi đã yêu anh ấy từ lâu rồi.”

Vệ Lam ngẩn người: “Cô và anh ta không phải....”

“Tất nhiên không phải rồi.” Trần Vũ Yên quả quyết chặn lời của cô lại.

Vệ Lam thở một hơi nhẹ nhõm: “Thế thì tôi yên tâm rồi, nếu không Chân Chân làm vậy thật không đáng.”

Trần Vũ Yên nở nụ cười chế nhạo: “Cô nói Quách Chân Chân sao?” Mà thôi, cô ấy chuyển đề tài, vẫy tay mỉm cười, nói: “Cho qua đi, không nói đến Đoàn Chi Dực nữa, một người đàn ông thối tha như vậy, cũng không có ý nghĩa gì, vẫn nên cạn ly vì những người phụ nữ vĩ đại như chúng ta.”

Vệ Lam cũng mỉm cười, cũng gờ ly lên, cụng nhẹ với cô ấy một cái, ngửa đầu lên uống một hơi.

Có lẽ là cao thủ xã giao bên ngoài, cho nên một người đã không còn là tân binh từ lâu như Vệ Lam, cũng vô thức bị Trần Vũ Yên chuốc say một ly rồi một ly. Đã vậy Vệ Lam còn có một tật xấu, uống ít thì không sao, uống nhiều quá sẽ ngủ ly bì, mấy ly xuống bụng, vô thức đã chìm trong sương mờ, dần dần không biết trời đất gì hết.

Hai đôi mắt hơi ngà say của Trần Vũ Yên, nhìn thấy người đối diện nằm sấp xuống, chống tay lên đầu suy nghĩ một lát, mới lấy điện thoại trong túi ra, bấm một dãy số, đến khi điện thoại có người nhận, mới thấy đôi môi mỏng của cô hé mở: “Chi Dực à, em tặng anh một món quà rất tuyệt nha.”

“Trần Vũ Yên, anh không có thời gian ngồi nói những chuyện buồn chán gì đó với em.”

“Buồn chán sao? Em cũng thấy vậy, Vệ Lam sau khi uống say thì buồn chán như thế đó, chỉ biết ngủ ly bì. Em tính gọi điện thoại kêu Minh Quang đến đón cô ấy, nhưng anh ta lại không ở Giang Thành.”

“Em, đang, ở, đâu!”

Trần Vũ Yên để điện thoại ra xa, cười khê một tiếng, xoa xoa lỗ tai bị hoảng sợ của mình, cúp điện thoại.

Nửa tiếng sau, cửa phòng bị đẩy mạnh ra, Đoàn Chi Dực xông vào với vẻ mặt giận dữ, trước hết là nhìn người nằm dài trên bàn, rồi mới nhìn đến Trần Vũ Yên đang ung dung ngồi đó, quát: “Trần Vũ Yên, em giờ trò quỷ gì hả?”

Người bị quát tháo tỏ ra vô tội nhún vai: “Hai người phụ nữ nói chuyện uống rượu với nhau thôi. Ai biết cô ấy uống tẹt như vậy chứ, mới có vài ly đã say bí tỉ như vậy rồi.”

Đoàn Chi Dực đi đến bên Vệ Lam, đẩy vai cô, thấy cô không nhúc nhích, lại sờ hai má đang đỏ ửng của cô, chắc chắn cô say mềm rồi, mới ôm cô dậy, nhìn chằm chằm Trần Vũ Yên: “Em ít lo chuyện bao đồng đi.”

Trần Vũ Yên vẫn nhún vai như lúc này, nói: “Món quà tuyệt như vậy, anh lại không thêm cảm ơn em.”

Đoàn Chi Dực mặc kệ cô, ôm Vệ Lam đi thẳng ra cửa.

Tất nhiên Đoàn Chi Dực biết Minh Quang không ở Giang Thành mấy ngày rồi, anh lái xe đưa Vệ Lam đến dưới nhà, đèn xe tắt rất lâu, mà người ngồi bên cạnh, vẫn ngủ say.

Một lát sau, anh quay đầu lại, mượn ánh đèn bên trong xe, híp mắt lại, nhìn cô rất lâu, đột nhiên nghiêng rằng một cái, nổ máy xe, quay đầu xe bỏ đi.

Căn biệt thự lúc trước đã sửa sang xong rồi. Đoàn Chi Dực lại rất lâu không đến đây.

Anh mở cửa, ôm Vệ Lam đang ngủ say đi xuyên ra phòng khách sang trọng trang nhã, bước từng bước lên cầu thang gỗ, đến tầng hai.

Một tiếng rầm rắc vang lên, căn phòng ngủ của chủ nhà trước giờ chưa từng mở ra, lúc này lại từ từ được mở ra.

Đoàn Chi Dực nhìn chiếc giường lớn màu đen đỏ, rồi đặt Vệ Lam lên đó. Khoảng thời gian của tám năm trước, như quay trở lại.

Anh đứng ở bên giường, bỗng dưng nhìn người ở trên giường một hồi lâu, một khoảng thời gian dài, lại tưởng chừng như cả một thế kỷ.

Có lẽ đang mơ thấy gì đó, lông mày của Vệ Lam chột cau lại, hừ nhẹ một tiếng. Động tác nhỏ như vậy, làm cho Đoàn Chi Dực đang chìm đắm trong suy nghĩ quay về hiện tại.

Anh cúi đầu thở dài một tiếng, rồi mới vào trong nhà tắm, lấy một chiếc khăn, nhẹ nhàng lau mặt và tay cho Vệ Lam.

Lau sạch sẽ xong, đột nhiên có một sự tức giận dấy lên, anh cầm chiếc khăn ném mạnh xuống đất, còn mình ngồi mạnh xuống giường, rồi ngã xuống giường.

Anh nhìn trần nhà, đầu óc trống rỗng trong chốc lát. Sau đó quay đầu lại, nhìn Vệ Lam đang nằm bên cạnh.

Mặt của hai người, cách nhau chưa đến mười mấy centimet. Một người thì chẳng biết gì, còn một thì trăm mối ngổn ngang.

Đoàn Chi Dực lẳng lặng nhìn người trước mặt, tay từ từ vươn ra, sờ từng đường nét trên mặt cô.

Hai người rời xa nhau tám năm, lúc cô gần bên anh một lần nữa, anh chợt có một cảm giác thấp thỏm lo sợ không chân thật, cảm giác bức bối và chán ghét cô, lại ùa đến lần nữa.

Lúc này Đoàn Chi Dực cảm thấy mình rất nhàm chán, giống như có cảm giác nóng nảy lo lắng của một đứa trẻ vị thành niên.

Hô hấp của anh dần trở nên dồn dập, giữ lấy đầu của Vệ Lam, hôn cô thật mạnh.

Nhưng mà nụ hôn này của anh cũng không tàn bạo, chỉ ngậm đầu lưỡi mang theo mùi rượu của cô, ngậm liếm thật lâu, mang theo chút ẩm ướt.

Do say rượu, nên Vệ Lam không tỉnh lại, chỉ là trong lúc ngủ bởi vì khó thở mà cau mày lại.

Tiếng rên như vậy, đã kích thích Đoàn Chi Dực.

Anh chợt nghĩ, đây là điều tám năm trước anh nên có được. Anh tại sao phải do dự chứ?

Anh buông mạnh Vệ Lam ra, lật người lên, tay vô thức đã đi đến nút áo của cô từ lâu. Mở một cái rồi lại một cái.

Khi áo bị cởi ra hai bên, liền lộ ra áo lót bằng ren sáng màu ở bên trong.

Vệ Lam không còn là cô thiếu nữ của tám năm trước, cô bé năm đó đã trở thành phụ nữ rồi, cơ thể của phụ nữ không còn thiếu sót nữa rồi.

Đoàn Chi Dực đột nhiên gắt gồng cầm phần, trong lòng đều là ghen tuông và không cam lòng, giống như bị kiến bò vậy, cắn xé trái tim, trấn nhử lại.

Anh cởi áo lót của cô ra, bờ ngực trắng nõn của cô hơi run nhẹ. Anh đánh giá từ trên xuống dưới gương mặt và cơ thể của Vệ Lam, trong ánh mắt chất chứa một ngọn lửa, có sự kích động muốn hủy diệt và ham muốn.

Nửa người trên của Vệ Lam đã bị cởi sạch, cô mặc một chiếc váy ngắn ôm sát, Đoàn Chi Dực kéo dây kéo, chiếc váy kia liền rút xuống, lộ ra hai đôi chân thon dài.

Đoàn Chi Dực lúc này đây, không còn bất kỳ kiên nhẫn và do dự nào, cho dù là cơ thể hay là lý trí, đều đang gấp rút muốn giải quyết sự nóng bức làm anh đau khổ này.

Một cô bé đã lột xác, làm cho anh cảm phần và không cam lòng.

Anh không thể tưởng tượng được người phụ nữ này đã từng nở rộ ở dưới cơ thể người đàn ông khác, không có cách nào chịu được sự xinh đẹp này lại nở rộ vì người khác.

Ghen tuông đục khoét trái tim, càng có thể làm mờ mắt.

Đoàn Chi Dực đã bị sự ghen tuông che mờ lý trí, anh cởi quần áo trên người mình, đặt mình giữ hai chân của Vệ Lam, không hề dụ dằng giang rộng ra, kéo quần của cô xuống.

Sau đó, đưa nơi đang khí thế hùng hực của mình vào, dồn sức ra vào nơi nữ tính yếu ớt nhất của người phụ nữ.

36. Chương 36: Thỏa Mãn 18+

Dịch: Thanh Dạ

Trong giấc mơ của Vệ Lam, cô quay trở lại năm học cấp ba, chiếc giường lớn màu đen, chàng thiếu niên lạnh lùng u ám, cả người cô trần trụi nằm trên giường, bàn tay kia nổi rõ từng khớp xương, lướt trên làn da mịn màng của cô.

Cô không giãy dụa, chỉ chờ mong sự tra tấn đầy nhục nhã này mau chóng chấm dứt.

Nhưng lần này, lại không hề chấm dứt.

Đau quá!

Một sự đau đớn thấu tim bỗng nhiên tự phía dưới truyền lên, Vệ Lam bình tĩnh từ trong giấc mộng, mở to hai mắt, kinh hoàng nhìn mọi thứ trước mặt. Chiếc giường lớn màu đen, Đoàn Chi Dực đang đè sát lên người cô, bởi vì đầu óc bị rượu làm ơ màng, làm cho cô không phân biệt được đây là mơ hay là thật.

Cho dù có hỗn loạn hơn nữa, cô cũng cảm nhận được sự đau đớn của cơ thể truyền đến.

Cô muốn chạy thoát theo bản năng, nhưng cô chợt nhận ra, cơ thể giống như miếng bông gòn, mềm yếu chẳng có chút sức. Chỉ có cảm giác đau đớn kia là thật nhất.

Có lẽ nhiều hơn cơ thể, đó là cảm giác trái tim gần như đóng băng.

Cho dù đầu óc có mơ màng thế nào, Vệ Lam cũng biết hiện giờ bên dưới đang xảy ra chuyện gì.

“Đau quá....” Cô nhắm chặt mắt lại, nhỏ giọng rên đau.

Sau khi Đoàn Chi Dực đi vào, cũng không nhúc nhích nữa.

Cho dù không có kinh nghiệm, nhưng anh cũng cảm thấy có gì đó không đúng. Lúc này dùng sức quá nhiều, Vệ Lam kêu đau, bản thân anh cũng đau, có một cảm giác phức tạp xen lẫn đau đớn và phản kích.

Anh sờ mặt Vệ Lam một cái, thấy mặt cô lạnh lẽo, anh nghiêng răng rút ra. Quỳ xuống bên dưới người cô, giang rộng hai chân của cô.

Hành động này làm cho người khác cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhưng cả người Vệ Lam không có chút sức lực nào, chỉ có thể để mặc anh muốn làm gì làm.

Cô không biết cơ thể của mình tại sao lại như vậy, nhưng nghĩ đến không chỉ nguyên nhân có liên quan đến rượu. Trong mơ màng cô nghĩ đến gương mặt tươi cười không biết có ý gì của Trần Vũ Yên.

“Đoàn Chi Dực, anh tha cho tôi có được không?” Cuối cùng Vệ Lam cũng trút hơi thở mỏng manh mở miệng.

Nhưng bây giờ Đoàn Chi Dực không nghe thấy gì hết, tất cả đều không nghe thấy. Anh nhìn thấy dưới cơ thể hai người có vết máu, đầu óc của anh vang lên tiếng nổ oanh tạc, hoàn toàn trống rỗng.

Anh vẫn giữ nguyên tư thế không nhúc nhích, một lúc sau mới phản ứng lại. Anh không phải người không có kiến thức phổ thông, tất nhiên biết như vậy có ý nghĩa gì. Vì thế cả người một lần nữa không thể kiểm soát được nỗi xúc động dâng trào.

Anh đoán Trần Vũ Yên đã gỡ thủ đoạn hạ tiện với Vệ Lam. Nhưng anh vào lúc này đây, lại có chút biết ơn cô ấy, ít nhất Vệ Lam lúc này đây có thể để anh làm tiếp chuyện này.

Trần Vũ Yên nói rất đúng, đây là món quà của anh, món quà tuyệt vời nhất.

Anh leo lên, ôm lấy Vệ Lam, cúi đầu, hôn lên môi cô, hỏi nhỏ nhẹ: “Đau lắm sao?”

Vệ Lam mở mắt ra, dường như đây là lần đầu tiên nhìn thấy thái độ dịu dàng của anh, nhưng lại là lúc làm chuyện này với cô.

Đúng là thật hoang đường mà.

Hai mắt cô đỏ lên, bên trong hiện lên một lớp sương, bởi vì không có sức, chỉ mở miệng mang theo tiếng cầu xin: “Anh tha cho tôi đi, không được sao?”

Thái độ của Đoàn Chi Dực lập tức lạnh lẽo vài phần, trừng mắt nhìn cô thật lâu, đột nhiên im lặng trệt nguyên người xuống.

Lúc Vệ Lam chờ đợi cảm giác đau đớn lúc này đến lần nữa, thì bên dưới đột nhiên truyền đến một cảm giác ẩm ướt ấm nóng. Đầu óc cô lơ mơ vài giây, liền phản ứng gay gắt lại, cảm thấy xấu hổ muốn thoát khỏi cảm giác đáng sợ này.

Nhưng sự chậm chạp của cơ thể làm cho sự giãy dụa của Vệ Lam trở nên quá yếu ớt, mà bụng dưới lại căng đau, không thể nào kiểm soát được.

Đoàn Chi Dực làm từng bước theo những kiến thức có hạn của mình, sau khi cảm giác chỗ đó đã ướt, anh mới thở hổn hển từ từ ngẩng đầu lên, lại bò lên người Vệ Lam lần nữa, hai mắt đỏ hoe nhìn cô chăm chăm. Anh chà đôi môi ướt át, trên đó có dính một vết máu kỳ lạ.

Vệ Lam gần như không dám nhìn, lúc cảm thấy anh chuẩn bị cúi đầu hôn mình, cô bèn cố hết sức quay đầu qua, chôn chặt dưới gối.

Đoàn Chi Dực cũng không ép buộc, chỉ cắn cổ cô bằng cái lưỡi ướt át của anh, để cơ thể gần như sụp đổ lại lần một nữa chìm trong tác phẩm ngọt ngào được anh làm dịu.

Vệ Lam vẫn đau như cũ. Cô muốn hét lên, nhưng vì không có sức, tiếng phát ra lại giống như tiếng nỉ non. Cô đành phải dùng sức chịu đựng sự nhục nhã.

Đoàn Chi Dực đè lên người cô, hai mắt đỏ hoe, gương mặt nhăn nhó, kích thích dồn dập trong cơ thể, nhanh chóng dồn anh vào đường cùng. Cảm nhận sự khao khát này nhiều năm, đã từng làm cho anh vô số lần tỉnh lại trong mơ, nhưng khi đặt mình trong đó, mới biết những hoang tưởng lúc trước, không đáng nhắc đến biết bao. Không chỉ vì sự sung sướng xa lạ của cơ thể, mà còn là sự thỏa mãn mong muốn đã được đền đáp trong lòng.

Anh cắn răng muốn tiếp tục cảm giác vui sướng và thỏa mãn này, nhưng cơ thể bên dưới run cầm cập, làm cho anh nhanh đi đến đỉnh, nhưng chỉ qua vài phút, cả người anh liền nhין không được co giật, đau đớn kêu lên một tiếng, trút hết sức ngã lên người Vệ Lam, mà nơi kín đáo kia vẫn dính chặt lấy nhau.

Bên trong người chợt có một dòng nước ấm chảy ra, đem đến một đồn kết thúc trong trái tim Vệ Lam. Cô đã qua cái thời gặp chuyện là khóc lóc, nhưng giờ phút này, nước mắt lại không ngừng chạy xuống.

Cả cơ thể nặng nề của Đoàn Chi Dực đè trên người cô, đầu chôn sau gáy của cô. Anh im lặng một lát, sống lại sau trận chiến như muốn mạng người ta kia, vươn tay sờ mặt cô, sau đó chạm đến nơi dính nước trên mặt, giống như ngăn người, sau đó hạ người xuống, ôm cô vào bên ngực trái gần chỗ trái tim.

Cả căn phòng không còn bất kỳ tiếng gì, chỉ có hơi thở yên ả của hai người.

Vệ Lam dần cảm thấy cơ thể mình có lại sức, phục hồi từng chút từng chút. Đang định thử tránh khỏi người đang đè mình đến sắp nghẹt thở, thì Đoàn Chi Dực đột nhiên dựng thẳng người lên, hai mắt đỏ hoe, hô hấp dồn dập, ngóc đầu lên.

Lúc này cơ thể Vệ Lam đã bớt đau hơn, chỉ là mỗi lần Đoàn Chi Dực hoạt động, trong lòng cô giống như bị cầu xé một lần.

Giống như đồ ăn đã ném qua một lần, lần này Đoàn Chi Dực không nín kéo lâu, cho đến khi Vệ Lam gần như có hơi đuối sức, anh mới nghiêng rằng, giải phóng mình đến nơi sâu nhất trong cô.

Lúc này, cơ thể Vệ Lam đã hồi phục được một nửa, nhưng bởi vì sự tuyệt vọng dâng lên trong lòng, ước gì mình ngắt đi.

Cô ngay cả khóc cũng khóc không ra nước mắt.

Đoàn Chi Dực nằm sấp trên người cô rất lâu, cuối cùng mới trượt xuống bên cạnh, kéo cô ôm chặt vào trong lòng, môi để bên tai cô thì thầm tên cô một lần rồi lại một lần.

Cũng không biết bao lâu, tiếng nói ác ma truyền vào đầu kia mới dần dần ngưng hẳn, hơi thở cũng sâu hơn, cuối cùng cũng ngủ say rồi.

Đầu óc của Vệ Lam dần tỉnh táo, cô giương mắt lên nhìn người đang ngủ với vẻ mặt đầy thỏa mãn, lúc này trong đầu còn có ý nghĩ muốn giết chết anh.

Tâm trạng của cô tất nhiên là phức tạp cùng rối bời. Một người vốn tưởng rằng rời xa nhau tám năm, sẽ không còn quan hệ gì nữa, nhưng vẫn bị anh làm xáo trộn cuộc sống yên bình, cũng vẫn là cách đó.

Lần đầu tiên của người phụ nữ tất nhiên là quý giá, Vệ Lam cũng không phải là người phụ nữ bảo thủ, nhưng lại mất đi lần đầu tiên trong tình trạng như thế này, làm cho cô cảm thấy nhục nhã và căm phẫn.

Huống chi, cô còn sắp kết hôn.

Hơn nữa làm cho cô sợ hãi nhất chính là, chuyện mà tám năm trước cô sợ nhất lại tái diễn lần nữa, Đoàn Chi Dực không ngừng làm chuyện đó với cô, hơn nữa còn dây dưa không ngừng nghỉ.

Cô nhìn người đàn ông tuần tú trước mặt, cả người dần trở nên lạnh lẽo. Đầu óc rối bời rất lâu, nhẹ nhàng thở dài một hơi, từ từ giãy khỏi sự giam cầm của anh, đứng dậy xuống giường.

Dưới người dính chất nhầy rõ rệt, sự ấm nóng trong cơ thể cũng theo đó trào ra, Vệ Lam nhịn không được chửi thề một câu.

Vệ Lam rón rén đi vào nhà vệ sinh tắm sạch sẽ, lúc mặc xong quần áo đi ra, Đoàn Chi Dực vẫn còn chìm trong giấc ngủ.

37. Chương 37: Đau Thương

Dịch: Mon

Lúc này đã là 11 giờ đêm, khu này lại là khu xa hoa cao cấp nên nhà cửa rất thưa thớt. Mùa hè vẫn chưa qua, vậy mà trong thời tiết này, gió nhẹ vừa thổi qua là Vệ Lam đã lạnh đến phát run, đó là cảm giác rét buốt từ tận sâu trong lòng, không cách nào chống đỡ nổi.

Cơ thể cô vẫn còn đau nhưng so với nỗi đau đớn và tuyệt vọng trong lòng thì thật sự nó chẳng là gì cả.

Cô đi rất chậm, vừa ra khỏi cửa khu nhà, trong màn đêm yên ắng bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân vội vã, bên nặng bên nhẹ. không cần quay đầu lại cô cũng có thể đoán được là ai.

Lòng Vệ Lam cảm thấy buồn phiền. Ngay giờ khắc này, cô tuyệt đối không muốn gặp người kia, cho nên bèn bước nhanh chân hơn.

Tiếng giày cao gót gõ lên mặt đường cùng tiếng bước chân lúc nặng lúc nhẹ hòa lẫn vào nhau khiến àn đêm trở nên hết sức hỗn loạn.

Trên đường có xe hơi đi ngang qua, để lại một ánh đèn sau, nhưng lại không thấy bất kì chiếc taxi nào nên Vệ Lam chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

Tiếng bước chân phía sau cũng tiếp tục đi theo. Trải qua một đoạn đường vội vàng hỗn loạn, lúc này bước chân ấy đã hòa nhịp cùng bước chân cô, và vẫn giữ một khoảng cách nhất định. Điều này càng làm Vệ Lam thấy bức bối, nhưng cô không muốn quay đầu lại.

Đi được một đoạn, nhà cửa hai bên đường dần đông đúc lên, dấu hiệu màu xanh lam trước cổng một tòa nhà màu trắng khiến Vệ Lam bỗng ngẩn người.

Cô chậm rãi đi đến trước tòa nhà này, dừng chân lại, ngược đầu nhìn mấy chữ thật lớn kia, thoáng hoảng hốt. Mãi đến khi tiếng bước chân phía sau vang lên mới làm cô tỉnh táo trở lại.

Cuối cùng cô cũng quay đầu lại nhìn Đoàn Chi Dục.

Lúc này Đoàn Chi Dục ăn mặc hết sức kì cục. Anh mặc cái quần dùng để mặc ở nhà, chân còn mang dép lê, bên trên là áo sơ mi xộc xệch, rõ ràng là tiện tay quơ lấy mặc đại.

Sắc mặt của anh vẫn không hề thay đổi, dường như không hề để tâm đến đồn công an ở đối diện mà chỉ nhìn Vệ Lam và chờ đợi quyết định cuối cùng của cô.

Vệ Lam trừng anh một cái với vẻ đầy thù hận, sa sầm mặt, quay đầu lại rồi đi thẳng vào đồn công an đối diện.

Lần này, Đoàn Chi Dục không đi theo nữa mà chỉ đứng ngoài cửa, giống như Vệ Lam lúc này, ngơ ngác nhìn mấy chữ màu trắng trên nền xanh lam kia.

Đồn công an nhỏ nên chỉ có hai công an trực ban, nhìn thấy Vệ Lam từ cửa tiến vào thì lập tức chỉnh đốn lại trạng thái nhân nhả vừa rồi, trở nên nghiêm túc ngay ngắn. Anh công an trẻ tuổi hơn bước tới hỏi: “Cô à, có chuyện gì sao?”

Vệ Lam nói: “Tôi muốn báo án.”

Anh công an dẫn cô tới ngồi xuống ghế, hỏi: “Cô muốn báo án gì?”

Vệ Lam ôm hai cánh tay, giống như là rất lạnh, nhìn anh công an đối diện một lúc thật lâu nhưng không nói được câu nào.

Anh công an trẻ này tuy không quá nhiều kinh nghiệm nhưng thấy một cô gái xinh đẹp bước vào đồn công an lúc nửa đêm thế này thì biết chắc tuyệt đối có vấn đề, hơn nữa là vấn đề lớn. Huống chi tuy cô gái này ăn mặc chỉnh tề nhưng thần sắc thoáng lộ ra vẻ đau đớn cùng hỗn loạn, e là đã gặp phải chuyện không hay.

Anh công an trẻ tăng hắng một tiếng: “Cô à, nếu cô đã gặp phải chuyện gì thì có thể nói thẳng ra, cô phải tin tưởng vào công an nhân dân chúng tôi.”

Vệ Lam lúng túng à một tiếng rồi lại tiếp tục im lặng. Một lát sau, cô bỗng đứng bật dậy: “Tôi không sao, không báo án nữa.”

Nói xong, không đợi anh công an kịp phản ứng gì đã xoay người đi thẳng ra ngoài.

Anh công an gọi cô vài tiếng, từ sau đuổi theo: “Cô à, cô đừng sợ, có chuyện gì thì cứ nói ra đi, công an chúng tôi sẽ làm chủ thay cô.”

Vệ Lam phiền muộn xua tay: “Thật ngại quá, vừa rồi đã quấy rầy các anh. Tôi nghĩ lại rồi, thật ra cũng không có chuyện gì to tát.”

Mặc dù Đoàn Chi Dực là một kẻ cường bức đích thực, nhưng lúc này cô bỗng nhiên nhớ tới cậu thiếu niên cô độc, sống một mình trong biệt thự to lớn nhiều năm về trước, một đứa trẻ có một bà mẹ thần kinh không được bình thường. Cô không thể tha thứ cho anh, nhưng cũng không cách nào nhấn tâm đưa anh vào chốn này, cho dù anh đã không còn là cậu thiếu niên khiến người ta thương hại năm nào.

Anh công an nhiệt tình kia vẫn không cam lòng, tiếp tục đuổi theo cô: “Thật sự không sao chứ? Nhưng sắc mặt của cô rất tệ, nếu có vấn đề gì thì chúng tôi có thể giúp đỡ cô.”

Khi anh ta nói câu này thì hai người đã đi tới cửa, Vệ Lam không nói thêm bất cứ câu nào, chỉ khom mình tỏ vẻ xin lỗi, sau đó làm như không nhìn thấy Đoàn Chi Dực vẫn đang đứng ở cửa mà quay đầu đi thẳng.

Anh công an thấy cô đi một cách dứt khoát thì có chút tiếc nuối mà vuốt đầu, sau đó liếc nhìn Đoàn Chi Dực – người đang ăn mặc rất kỳ dị ở ngoài cửa một cái, đang định hỏi chuyện thì người ta đã nhanh chóng bước đi. Anh ta đành phải hậm hực thở dài một hơi, quay người đi vào trong đồn công an, tiếp tục vừa trực ban vừa ngủ gà ngủ gật.

Vệ Lam nghe thấy tiếng bước chân phía sau lại vang lên thì không khỏi buồn bực bỏ chạy. Cô chạy thì Đoàn Chi Dực cũng tăng tốc độ, nhanh không chậm, cứ giữ một khoảng cách không xa nhất định.

Khi chạy đến trước một chiếc ghế dài bên đường, Vệ Lam thở hồng hộc, hổn hển ngồi xuống, móc di động ra gọi vào số của Minh Quang. Điện thoại nhanh chóng được kết nối, giọng của Minh Quang khe khẽ truyền tới: “Lam Lam, sao lại gọi điện thoại khuya thế này?”

“Minh Quang, Minh Quang!” Rõ ràng là sáng nay vừa nghe giọng của anh, nhưng lúc này nghe thấy, Vệ Lam chợt cảm giác như xa xôi từ thuở nào. Cô che điện thoại lại, giọng đã nức nở nghẹn ngào.

“Lam Lam, em sao vậy?” Giọng Minh Quang có vẻ sốt ruột: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Minh Quang...” Vệ Lam nghẹn ngào nói: “Anh về đây đi, được không...”

Còn chưa nói tiếp được thì điện thoại trong tay đã bị ai đó giật mất.

Vệ Lam hoảng hốt ngẩng đầu lên, thấy Đoàn Chi Dực quăng mạnh cái điện thoại vừa giật được xuống đất. Một tiếng rầm rắc vang lên, điện thoại vỡ tan tành. Trong tiếng vỡ giòn giã ấy còn có giọng nói bất ngờ im bật của Minh Quang.

Nhìn đến lúc này, Vệ Lam cũng không thể chịu đựng lửa giận và căm hận trong lòng nữa. Cô đứng bật dậy, ra sức đẩy Đoàn Chi Dực một cái thật mạnh, rồi dúi dẫm nhặt lấy giày cao gót, quăng thật mạnh về phía anh.

Đoàn Chi Dực tái cả mặt nhưng không hề né tránh. Giày cao gót bay xẹt qua, lập tức để lại trên khuôn mặt trắng tái anh một vết đỏ rất rõ ràng. Anh nhìn Vệ Lam một lát, sau đó im lặng cúi xuống, nhặt chiếc giày dưới đất lên, bước từng bước về phía Vệ Lam.

Sự im lặng của anh tự dưng làm Vệ Lam thấy hoang mang. Khi anh ngồi xuống, cầm bàn chân của cô lên, mang giày cho cô thì cô hết sức hoảng sợ, và cả cảm giác phần nộ rất muốn bùng phát.

Vệ Lam đè mạnh chân, không cho anh cầm chân của mình lên. Nhưng Đoàn Chi Dực cố chấp đến mức đáng sợ, thấy cô dùng sức thì bàn tay đang cầm chân cô cũng tăng thêm sức.

“Anh buông ra!” Vệ Lam hết sức tức giận.

Đoàn Chi Dực vẫn không lên tiếng, chỉ tiếp tục ra sức kéo lấy chân phải của cô. Vệ Lam bị anh kéo nên mất thăng bằng, lạng choạng ngã ngồi xuống chiếc ghế dài phía sau.

Cô tức đến nỗi đầu óc như vỡ tung ra, cũng chẳng quan tâm đến người này cố chấp và đáng sợ thế nào, bàn chân vừa mang giày cao gót đập mạnh vào người anh, làm Đoàn Chi Dực đang ngồi xổm lập tức ngã ngửa ra sau.

Sắc mặt anh âm trầm u ám, rõ ràng là đang nhẫn nhịn đến tận cùng. Anh ngồi dưới đất một lát, xong bỗng bật dậy, đứng trước mặt Vệ Lam, đè hai vai cô lại, cúi người xuống, cắn cắn gặm gặm thật mạnh vào môi cô.

Hành động bất thành linh của anh làm Vệ Lam vừa vừa tức giận vừa xấu hổ, cô ra sức giãy giụa, tay chân đều quơ quào, vừa dấm vừa đá nhưng làm thế nào cũng không thoát khỏi sự giam cầm của đôi môi anh. Cho dù cô ra sức cắn lại anh thì anh cũng không chịu buông.

Thỉnh thoảng trên đường có mấy chiếc xe chạy ngang qua, người trong xe nhìn qua cửa sổ thấy đôi nam nữ đang vật lộn dưới ánh đèn đường thì đều tưởng là hai người yêu nhau đang cãi cọ nên cười hiểu ý và chạy vụt qua.

Sau một trận chiến quyết liệt, cuối cùng Đoàn Chi Dực cũng thả Vệ Lam ra. Môi hai người đều có máu, nhìn có vẻ chật vật và kỳ dị.

Vệ Lam thôi không giãy giụa nữa, chỉ thấy một cảm giác tê lương dâng tràn trong lòng. Cô ngẩng đầu nhìn Đoàn Chi Dực, giọng gần như run rẩy: “Tại sao anh lại không chịu buông tha cho tôi? Tại sao?”

Mặt Đoàn Chi Dực tối sầm lại, giận dữ kéo Vệ Lam – người lúc này đã mất hết ý chí chiến đấu vào lòng, đi về nhà. Nhưng vừa đi được vài bước, Vệ Lam ở trong lòng anh lại khóc rưng rức, thút thít nói không thành câu: “Tôi muốn về nhà, tôi muốn về nhà!”

Đoàn Chi Dực dừng bước, phiền muộn nhìn cô một cái. Lúc này, vừa khéo có một chiếc taxi chạy ngang qua, anh đưa tay bắt lại, nhét Vệ Lam vào trong xe rồi mình cũng leo lên theo, sau đó nói cho tài xế taxi biết địa chỉ nhà của Vệ Lam.

38. Chương 38: Tìm Tôi

Dịch: Mon

Sau khi lên xe, Vệ Lam vẫn không ngừng khóc.

Từ sau 18 tuổi, cuộc sống của cô cũng được coi như thuận buồm xuôi gió. Mấy năm nay, gần như cô chưa từng khóc. Nhưng hôm nay, một khi nước mắt đã rơi xuống thì cứ tuôn trào không ngừng lại được.

Cô chưa từng tuyệt vọng đến nhường này.

Hai tay Đoàn Chi Dực ôm chặt lấy cô, mím môi, lạnh mặt, không nói tiếng nào.

Tài xế taxi ngồi phía trước nhìn qua kính chiếu hậu thấy hai người trẻ tuổi, một thì ăn mặc chỉnh tề nhưng khóc không ra tiếng, một thì quần áo lộn xộn, im lặng không nói gì làm ông ta tưởng họ là một đôi tình nhân đang cãi vã nên mỉm cười lên tiếng: “Chàng trai trẻ, bạn gái khóc thê thảm thế mà cậu cũng không an ủi, làm bạn trai như cậu đúng là không có trách nhiệm.”

Mắt Đoàn Chi Dực lóe lên, sau đó anh đưa tay lau mặt cho Vệ Lam, ngập ngừng nói: “Đừng khóc nữa.”

Vệ Lam bực bội đẩy anh một cái.

Vì thế, trên băng ghế sau của xe taxi, cảnh tượng nam nữ giằng co lại tiếp tục trình diễn. Một người đẩy, một người kéo.

Bác tài xế nhìn vào kính chiếu hậu, cứ tưởng là hai người yêu nhau đang giận dỗi nên cười tỏ vẻ hiểu ý.

Tới nơi, Vệ Lam móc ra một tờ tiền màu hồng, đưa cho bác tài, không đợi thối lại tiền đã xuống xe, chạy vào nhà.

Lần này Đoàn Chi Dực không đuổi theo mà chỉ lẳng lặng ngồi trong xe, nhìn bóng cô dần khuất trong màn đêm, khóe môi lạnh lùng cũng trở nên dịu lại. Mãi đến khi bóng cô hoàn toàn biến mất, anh mới lên tiếng báo cho bác tài địa chỉ biệt thự nhà mình.

Bác tài xế lắc đầu, khởi động xe: “Chàng trai trẻ à, cậu như thế là không được rồi. Con gái nhà người ta khóc lóc thê thảm thế mà cậu không biết dỗ dành, đến khi người ta không tha thứ cho cậu thì cậu tiêu đời.”

Đoàn Chi Dực sa sầm mặt, liếc một cái thật dữ dằn vào kính chiếu hậu. Ánh mắt sắc lạnh này rất có sức sát thương, bác tài xế hậm hực nhún vai, thúc thời im lặng, chuyên tâm lái xe.

Suốt dọc đường cũng tội nghiệp cho bác tài xế, bị khí lạnh từ băng ghế sau làm rét lạnh cả người, chỉ cảm thấy mình đã gặp phải một hung thần dữ tợn.

Đến trước biệt thự, không đợi Đoàn Chi Dực vào nhà lấy tiền ra trả, bác ta đã rồ xe chạy mất.

Khi Đoàn Chi Dực cầm tiền ra tới cửa thì đã không còn bóng dáng chiếc taxi đâu nữa. Anh ngần người một lát, không biết làm sao nên đành quay lên lầu.

Qua một trận giằng co, lúc này trời đã bắt đầu rạng sáng.

Anh ngã người vào chiếc giường mềm mại, lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được.

Ga giường màu đen nên hầu như không nhìn rõ được vết tích vừa lưu lại khi này. Anh nghĩ ngợi một lát, sau đó bỏ dậy quỳ trên giường, vuốt ve ga trải giường, cẩn thận tìm kiếm dấu vết vừa lưu lại, như muốn chứng minh những việc đêm nay là có thật.

Vuốt ve mãi một lúc, cuối cùng anh phát hiện một dấu vết. Anh sờ lên mặt vải bóng loáng, hài lòng cong môi mỉm cười, rồi lại nằm xuống.

Thật ra anh cũng biết mình không nên quá kích động, lúc này nhất định Vệ Lam đang hận anh gần chết. Nhưng chỉ cần nghĩ tới việc rốt cuộc cô vẫn không báo cảnh sát thì anh không khỏi sung sướng.

Anh không có bất cứ kinh nghiệm theo đuổi ai. Mẹ không được bình thường, lại mất sớm, ba thì xa cách không gần gũi cho nên chưa từng có ai dạy anh chuyện thể sự. Điều duy nhất mà anh biết chính là những chuẩn mực của cuộc đời anh sớm đã thất thường khác người.

Cho nên anh không hề hối hận về sự kích động của mình.

Anh trở mình, nhìn lên trần nhà màu trắng, nghĩ ngợi gì đó, bỗng nhiên lại thấy tiu nghỉu. Có lẽ anh nên dỗ dành Vệ Lam như lời bác tài xế đã nói. Dù sao thì trải qua chuyện tối nay, quan hệ của họ chắc cũng đã khác với lúc trước.

Nhưng thật sự là đã khác sao?

Trong lúc nghi hoặc, Đoàn Chi Dực lại bắt đầu cảm thấy phiền não.

Hôm sau, Đoàn Chi Dực dậy rất sớm. Vì tối qua ngủ không ngon lắm nên mắt anh có quầng thâm rất rõ ràng. Biệt thự vẫn chưa dọn vào ở chính thức nên không có quần áo để thay, anh đành phải gọi điện thoại bảo lái xe mang tới vài bộ quần áo sạch sẽ. Anh lật qua lật lại mới chọn được một bộ quần áo ưng ý, sau đó tự lái xe tới chỗ ở của Vệ Lam. Trên đường đi, nhìn thấy tiệm hoa, anh còn cố ý dừng xe lại, chọn một bó hồng.

Anh không biết Vệ Lam có thích hoa tươi hay không, nhưng chắc phụ nữ sẽ không ghét mấy thứ này.

Trước đây Đoàn Chi Dực đã biết Vệ Lam ở đâu nên đến nơi, anh liền đi thẳng vào thang máy, nhấn số tầng muốn lên.

‘Ting’ một tiếng, thang máy vang lên âm thanh báo tới nơi.

Đoàn Chi Dực hít sâu một hơi, ra khỏi thang máy.

Đi đến trước cửa nhà Vệ Lam, anh đưa tay định nhấn chuông nhưng tay vừa giơ ra một nửa thì anh lại buông xuống. Cứ thế, lặp đi lặp lại mấy lần, cuối cùng khi anh quyết định nhấn chuông thì phía sau vang lên giọng của một người làm động tác của anh phải dừng lại: “Anh Đoàn...”

Đầu óc Đoàn Chi Dực như nổ bùng một cái, anh quay đầu qua thì thấy Minh Quang đang vội vội vàng vàng bước về phía này. Anh hơi ngơ ngác nhìn Minh Quang đang đi tới, cả buổi trời mới có phản ứng. Suýt nữa thì anh đã quên, Vệ Lam còn có bạn trai, một người đàn ông thực sự đang tồn tại.

Rõ ràng là Minh Quang còn ngạc nhiên hơn cả Đoàn Chi Dực, anh xách hành lí qua, nghi hoặc hỏi: “Anh Đoàn, sao anh lại đến đây? Đến tìm Lam Lam sao?”

Khi anh nhìn thấy bó hoa trên tay Đoàn Chi Dực thì nổi nghi hoặc trên mặt càng rõ ràng.

Đoàn Chi Dực đã rất cáu kỉnh rồi, anh nghe cách gọi Lam Lam từ miệng của Minh Quang là lửa giận bùng lên. Trong khoảnh khắc nào đó, anh ước gì mình có thể đâm một đâm thật mạnh vào mặt chàng trai vô tội trước mắt này.

Nhưng bây giờ anh đã là mộ Đoàn Chi Dực 28 tuổi chứ không còn là cậu thiếu niên 18 tuổi ấu trĩ, thiếu suy nghĩ nữa. Anh nắm chặt nắm tay, mỉm cười: “Tôi có chuyện đi ngang qua đây, nghe nói hình như hai bạn ở đây nên tiện thể tới thăm hỏi một chút.”

Minh Quang thoải mái à một tiếng, giống như là nổi nghi hoặc trong lòng đã có được một đáp án hài lòng nên lấy chìa khóa ra, vừa mở cửa vừa nói: “Anh đến thật đúng lúc, tôi cũng vừa về tới. Hôm qua tôi nói chuyện điện thoại với Lam Lam, nghe giọng cô ấy khang khác, sau đó không gọi được nữa, sợ cô ấy xảy ra chuyện gì nên hôm nay tôi vội từ nhà trở về.”

Rắc một tiếng, cửa được mở ra. Minh Quang vừa mời Đoàn Chi Dực vào nhà vừa gọi Vệ Lam.

Lúc này Vệ Lam vẫn đang ngủ. Hôm qua cô ngủ không ngon, cứ liên tục mơ thấy ác mộng, sáng sớm mới ngủ được một lát. Nghe thấy giọng của Minh Quang nên cuối cùng cô cũng mơ mơ màng màng thức dậy, cảm xúc tồi tệ vì bị ác mộng quấy nhiễu thoáng lảng xuống.

Minh Quang mở cửa phòng ngủ của cô ra, vội vàng bước vào, thấy cô vẫn bình an nằm ngủ trên giường thì thở phào một hơi, sau đó vòng qua đầu giường nhìn cô: “Lam Lam, tối qua em làm sao vậy? Sao đang nói điện thoại mà ngắt mất, sau đó không gọi được nữa. Anh còn tưởng em đã xảy ra chuyện gì, làm anh lo quá đi mất.” Nói xong, anh bỗng phát hiện Vệ Lam có vẻ khác thường, đôi mắt vừa sưng vừa đỏ, rõ ràng là đã khóc nên vội vàng hỏi: “Lam Lam, em sao vậy?”

Lúc này, nhìn thấy Minh Quang, lòng Vệ Lam hết sức bối rối, không cần nói cũng biết cô ám ức thế nào. Cô ôm chầm lấy anh: “Minh Quang, sao bây giờ anh mới về?”

Minh Quang hơi ngạc nhiên. Anh vừa đi có 2 hôm, nhưng Vệ Lam lại trở nên yếu ớt chưa từng thấy. Anh đoán là trong 2 ngày anh rời khỏi đây, Vệ Lam đã gặp phải chuyện gì đó nên lo lắng vô vô lương cô, nói: “Lam Lam, rốt cuộc thì em làm sao vậy? Đừng làm anh sợ.”

“Em...” Thật lòng Vệ Lam rất muốn kể cho anh nghe mọi chuyện. Anh chính là người sẽ đi chung với cô đến suốt cuộc đời, gặp phải chuyện thế này thì cách tốt nhất chính là thành thật nói ra. Cô rất hiểu Minh Quang, anh là một người đàn ông có tư tưởng tiến bộ, trước cô cũng đã có nhiều mối tình nên cũng có thể coi là kinh nghiệm phong phú. Cô tin rằng anh sẽ không vì chuyện này mà rời xa cô. Nhưng dù sao đây cũng là chuyện khó mở lời, hơn nữa với tính cách của Minh Quang, không biết anh sẽ làm ra những chuyện kích động gì. Mà Đoàn Chi Dực lại là loại người không dễ dây vào.

Cô nghĩ, coi như là vì Minh Quang, cô không thể nói ra vào lúc này.

Vệ Lam cắn môi, đẩy Minh Quang ra, cố gắng gượng cười: “Cũng không có gì, chỉ là tối qua em gặp cướp trên đường, bị người ta giật mất điện thoại mà thôi.”

Minh Quang hờ hỏ một tiếng: “Vậy em không bị thương đấy chứ?”

Vệ Lam lắc đầu: “Không sao, em chỉ bị giật mình thôi.”

Minh Quang thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực: “May quá, may quá, làm anh lo gần chết đi được.” Nói xong, anh bỗng nhớ ra bên ngoài còn có người nên đẩy Vệ Lam: “Em dậy đi, có khách đến kìa.”

Vệ Lam ồ một tiếng, Minh Quang còn chưa nói rõ cho cô là ai đến thì anh đã chạy vội ra ngoài.

Đoàn Chi Dực vẫn đứng ngoài phòng khách, vừa nãy thông qua khe cửa phòng ngủ, nhìn thấy hai người trong đó ôm nhau, khó khăn lắm anh mới nén được, không xông vào tách hai người ra.

Minh Quang đi ra ngoài, ra hiệu mời Đoàn Chi Dực ngồi xuống: “Anh muốn uống gì? Thức uống hay trà?”

Về mặt Đoàn Chi Dực hơi cứng đờ, nụ cười trên mặt cực kỳ không được tự nhiên: “Trà đi.”

“Được.” Minh Quang ừ một tiếng rồi lại quay đầu gọi với vào phòng ngủ của Vệ Lam: “Lam Lam, em dậy đi, đừng làm khách chê cười!”

Nói xong, anh chạy vào bếp pha trà.

Vệ Lam thay đại một bộ đồ ở nhà, mở cửa phòng ngủ đi ra. Khi nhìn thấy người ngồi trên sofa thì gương mặt vốn đã hơi nhợt nhạt bỗng trở nên kinh hoàng, đôi mắt cô mở to, vô thức hét lớn: “Sao anh lại ở đây?”

Đoàn Chi Dực hơi bực bội trước phản ứng của cô, anh sa sầm mặt nói: “Anh tới xem em thế nào.”

“Rốt cuộc thì anh muốn gì? Anh còn muốn gì nữa đây?” Vệ Lam kích động đến nỗi nói năng không đầu không đuôi, đầu óc cứ ong ong cả lên. Cô đã sớm biết sẽ thế này, một khi đã có bắt đầu thì sẽ có sự dây dưa không dứt. Nhưng cô không ngờ là Đoàn Chi Dực lại không hề kiêng dè gì mà đến nhà tìm cô. Ngay sau đó, cô bất lực ôm mặt, nghiêng rằng nói nhỏ: “Anh có thể đi trước được không? Có gì thì chúng ta sẽ nói riêng với nhau được chứ? Coi như là tôi van anh.”

Đoàn Chi Dực nhìn cô với vẻ không vui, môi anh mấp máy, đang định nói gì đó thì Minh Quang đã bưng trà từ dưới bếp lên, cười với Vệ Lam: “Thế nào, có phải thấy bạn học cũ tới thăm thì bất ngờ lắm không?”

Vệ Lam bỏ tay ra khỏi mặt, nhìn gương mặt tươi cười rạng rỡ của Minh Quang, nhất thời cảm thấy hết sức bối rối. Nếu anh biết vị khách mà anh đang tiếp đãi tối qua đã làm chuyện thân mật với cô ở trên giường thì còn có thể cười được thế này nữa không?

Minh Quang không phát hiện ra vẻ khác thường của cô, anh đặt trà tới trước mặt Đoàn Chi Dực, cười nói tiếp: “Anh Đoàn có việc đi ngang qua đây, nghe nói chúng ta ở đây nên đến thăm chúng ta.” Nói xong, anh kéo tay Vệ Lam, cười ha ha với Đoàn Chi Dực. “Tối qua Lam Lam bị cướp cho nên hôm nay mới có bộ dạng thế này, anh Đoàn có cười nhạo cô ấy thì tôi cũng không có ý kiến.” (Chỉ vừa bị cướp sắc đó anh)

Đoàn Chi Dực nhếch môi, nhìn hai người đang ôm nhau, như cười như không, nhưng trong mắt thì thật lạnh lẽo.

Vệ Lam càng thêm xấu hổ, cô đẩy Minh Quang ra: “Được rồi, em đi thay quần áo đã, lát nữa còn phải đến phòng làm việc.”

Minh Quang gật đầu, lúc cô đang bước vào phòng ngủ thì bỗng nhớ ra việc gì đó nên nói: “À phải rồi, ba mẹ anh đã xem ngày cho chúng ta, nói 15 tháng sau là ngày tốt nên vài ngày nữa ông bà sẽ tới Giang Thành giúp chúng ta chuẩn bị hôn lễ. Em cũng nên nói với ba mẹ em sắp xếp để đến đây vài ngày, mọi người cùng nhau bàn bạc.”

Rầm một tiếng.

Vệ Lam còn chưa kịp trả lời thì đã bị tiếng rầm bất thành linh này làm giật mình. Cô biết tiếng động ấy phát ra từ đâu nên lòng cảm thấy kinh hoàng.

Minh Quang cũng bị giật mình nên quay đầu lại nhìn Đoàn Chi Dực, chỉ thấy ly trà trên tay anh đã rơi xuống bàn trà bằng kính, nước trà nóng văng tứ tung. Anh lấy làm lạ nên hỏi cái người đang tái mặt kia: “Anh sao vậy?”

Đoàn Chi Dực lạnh lùng nhìn theo bóng người đang đi vào phòng ngủ một cái rồi thản nhiên nói: “Trượt tay thôi.”

Vệ Lam đóng cửa phòng ngủ lại, dựa vào cánh cửa, bất lực trượt dài xuống đất, hai tay che mặt, rốt cuộc thì cô phải làm sao đây?

39. Chương 39: Thương Lượng

Dịch: Thanh Dạ

Sau khi Vệ Lam thay xong quần áo đi ra khỏi phòng ngủ, vẻ mặt đã trở lại bình thường. Cô nhìn gương mặt u rú của Minh Quang, nghĩ ngợi chút rồi nói: “Minh Quang à, anh ngồi xe cả đêm rồi, bây giờ anh ở nhà nghỉ ngơi cho lại sức đi, hôm nay công ty cũng không có chuyện gì quan trọng, một mình em có thể tự lo liệu được.”

Đúng lúc đó Minh Quang ngáp một cái thật to: “Đúng thật, nửa đêm không ngủ bây giờ chịu không nổi nữa rồi.” Nói xong lại quay qua Đoàn Chi Dực đang im lặng nãy giờ, cười nói: “Anh Đoàn à, hân anh và Lam Lam đi cùng đường nhỉ, vậy phiền anh đưa cô ấy đi một đoạn nha.”

Đoàn Chi Dực nhìn lướt qua Vệ Lam một cái, miệng thì cười như trong lòng thì không gật đầu: “Tất nhiên đi cùng đường rồi.”

Thái độ của Vệ Lam cứng nhắc, chần chừ, rồi đi ra ngoài trước Đoàn Chi Dực.

Lúc đi vào thang máy, Đoàn Chi Dực đi theo sau. Bây giờ là lúc mọi người đã đi làm hết, cho nên không có ai trong này.

Lúc Vệ Lam nhấn nút đi xuống lầu một, bên tai nghe thấy giọng nói mỉa mai của Đoàn Chi Dực: “Sắp kết hôn sao?”

Vệ Lam ngẩn người, nhẩn nhện không tức giận, hít một hơi thật sâu, quay đầu bình tĩnh nhìn về phía anh: “Đoàn Chi Dực, chúng ta phải nói chuyện đàng hoàng với nhau.”

Đoàn Chi Dực không có ý kiến gật đầu: “Phải nói chuyện với nhau thôi.”

Đi ra khỏi thang máy, Vệ Lam theo Đoàn Chi Dực ngồi lên xe của anh. Cô hơi đi chậm về phía sau anh, nhìn chân trái bị thọt của anh, cô giật mình một lúc. Cô nhớ thời thiếu niên, nếu như cô đi ở phía sau anh, anh chắc chắn sẽ tức giận thúc giục cô đi nhanh lên trước. Lúc đó cô chỉ cảm thấy tính tình anh kỳ lạ không thể hiểu nổi. Nhưng sau khi rời xa nhau nhiều năm, bây giờ nghĩ lại, cô lơ mơ bắt đầu hiểu rõ, có lẽ lúc đó anh không muốn người khác nhìn thấy dáng vẻ tàn tật của mình.

Tuy Vệ Lam cảm hận anh thấu xương, nhưng những năm qua, cô luôn có một sự đồng cảm cùng áy náy không thể nói nên lời về tâm lý của anh, sự đồng cảm và áy náy này, thậm chí đã ăn sâu vào trong xương tủy, ngay cả chuyện tối hôm qua cũng không thể làm đó tan biến hết.

Nghĩ vậy, cô đi nhanh về phía trước, đi song song với anh.

Đoàn Chi Dực cảm thấy hơi kỳ lạ nhìn cô một cái, anh đã có thể chấp nhận được khuyết điểm ở chân mình từ lâu, cho nên không thể biết được suy nghĩ trong lòng Vệ Lam.

Sau khi lên xe, Đoàn Chi Dực không khởi động xe ngay. Chỉ lẳng lặng ngồi đó, nhìn Vệ Lam bằng ánh mắt lạnh lùng, giống như đang chờ cô mở lời.

Không gian nhỏ hẹp chỉ có hai người, Vệ Lam cũng không thấy dễ chịu. Cô liếc nhìn gương mặt điển trai của anh, trong đầu bỗng dưng hiện ra cảnh thẹn thùng tối hôm qua, cảm giác bất lực lúc trước lại trở dậy. Cô không nhận được chột nghĩ, người này hẳn phải không còn quan hệ gì với cô, cách xa nhau tám năm rồi, tại sao vẫn phải quấn lấy nhau không dứt chứ.

Cô mấp má môi một lát, cuối cùng cũng cất tiếng: “Rốt cuộc anh muốn sao đây? Mới chịu buông tha cho tôi hả?”

Tất nhiên Đoàn Chi Dực biết rõ cô muốn nói gì, anh cười khẩy: “Tôi muốn thế nào, em không biết à?”

Đương nhiên cô biết, chính vì biết rõ, cho nên mới có cảm thấy bất lực như vậy. Nếu là cô của tám năm trước, có lẽ cô vẫn có thể vì sự sợ hãi và đồng cảm mà dây dưa với anh, nhưng bây giờ cô đã là một người phụ nữ hai mươi mấy tuổi rồi, có cuộc sống yên ổn bình dị kết hôn rồi sống đến hết cuộc đời, cô đã không còn bất kỳ lý do nào để chấp nhận yêu cầu hoang đường của anh.

Vệ Lam xoa trán, giọng nói đã mang theo chút chán nản: "Hôm qua anh làm vậy còn chưa đủ sao?" Ngừng một chút, cô nói tiếp: "Tôi biết rõ tám năm trước là tôi không đúng, tôi không nói lời chào tạm biệt mà đã bỏ đi, cũng không nên đồng ý với anh một số chuyện mình không làm được. Tôi cũng biết mẹ tôi có tìm gặp anh, mặc dù bà không có nói cho tôi biết bà nói gì với anh, nhưng bà ấy là mẹ tôi, tôi hiểu rõ tính tình của bà ấy, bà ấy nhất định đã làm khó anh."

Đoàn Chi Dực vốn được coi là bình tĩnh, vừa nghe thấy cô nói xong, bỗng dưng nổi giận, hai má đỏ lên, anh bóp chặt cổ cô, nói: "Không sai, là em nợ tôi. Em nói em sẽ luôn ở bên tôi."

Vệ Lam không giãy dụa, mặc dù bị anh bóp đến sắp nghẹt thở, nhưng vẫn bình tĩnh nhìn người đang nổi giận kia, nói từng câu từng chữ: "Anh hẳn phải biết rõ đó là những lời nói băng quơ vì sợ hãi, trước giờ tôi chỉ muốn một cuộc sống bình dị vui vẻ thôi." Cô hơi do dự một chút, mới thản nhiên nói: "Tôi không hề yêu anh, cho nên không thể luôn ở bên anh như vậy, điều đó quá vô lý."

Tôi không hề yêu anh!

Tôi không hề yêu anh!

Mặc dù biết rõ sự thật này, nhưng nghe thấy cô nói ra từ miệng của mình bình tĩnh như vậy, Đoàn Chi Dực vẫn có một nỗi đau giống như bị sét đánh.

Anh mở to mắt, tim đập mạnh vài giây, mới từ từ chuyển sang một loại tức giận xen lẫn xấu hổ. Anh buông mạnh tay mình ra, cười mỉa nói: "Em cho rằng người em yêu có điểm nào tốt chứ? Không ngờ nhiều năm như vậy, em vẫn ngây thơ như thế." Đột nhiên anh lấy một xếp ảnh từ ghế xe ra, quảng trên người Vệ Lam, nói: "Em có chắc là em muốn chung sống với loại người này cả đời không?"

Vệ Lam nghi ngờ nhìn những bức ảnh rơi rớt trên đùi mình, nhìn sơ qua vài cái. Nếu nói cô không có chút ngạc nhiên nào, thì đó là lừa mình dối người.

Tính cách của Minh Quang cởi mở, cũng thích vui chơi. Mặc dù hai người chung sống với nhau, nhưng cũng không can thiệp quá nhiều vào tự do của đối phương, thỉnh thoảng Minh Quang cũng có tụ họp uống rượu với bạn bè vào buổi tối, Vệ Lam trước giờ chưa từng hỏi qua. Một người bạn trai trước giờ không ràng buộc cô, tất nhiên cô cũng tin anh là người biết chừng mực.

Nhưng những tấm hình này, đều đã làm sáng tỏ, một người cô cho rằng biết chừng mực, lại không hề biết dừng đúng mức.

Nhìn thấy Vệ Lam ngơ người, Đoàn Chi Dực mới mỉa mai hừ một tiếng: "Theo như tôi biết, lúc em quen biết Minh Quang, anh ta không hề độc thân mà đang gấp rút chia tay bạn gái cũ để ở chung với em."

Tất nhiên đây là chuyện Vệ Lam không hề biết đến, nhưng cô không bằng lòng nghe một chút nào, càng không muốn nghe từ miệng anh nói ra. Vì vậy cô then quá hóa giận chặn lời anh: "Anh làm vậy có ý gì hả? Minh Quang là loại người như thế nào, tôi hiểu rất rõ, không cần anh phải nói tôi biết. Anh điều tra một người không có quan hệ gì với anh như vậy, anh không cảm thấy rất nhảm chán rất đê tiện sao?"

"Điều tra có một chút là đê tiện, vậy em có tin là tôi còn có thể làm anh ta tiêu tùng!" Đoàn Chi Dực cất tiếng cười lạnh lùng khinh thường.

Vệ Lam ngẩn người, lắc đầu liên tục: "Tôi không còn là trẻ con nữa, sẽ không bị anh hù dọa nữa đâu."

Đoàn Chi Dực còn cười lớn hơn: "Em cảm thấy tôi đang hù dọa em sao?" Anh lắc đầu cười vài tiếng, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống, nói: "Em chỉ có thể nghĩ vậy thôi à. Thế em có nhớ Chung Kim chứ? Bây giờ ông ta vẫn còn nằm trong bệnh viện đó."

Vệ Lam mở to mắt, không thể tin được nhìn anh chằm chằm: "Chung Kim là anh đụng sao?"

"Em nghĩ sao nào?" Đoàn Chi Dực không quan tâm liếc nhìn cô một cái, giống như đang nói một chuyện vô cùng bình thường.

"Anh tên điên này!" Vệ Lam suýt chút la to lên, cô ôm lấy đầu bình, cố gắng bình tĩnh lại, dùng sức hít sâu vài lần, mới bình tĩnh nói: "Đoàn Chi Dực, anh không thể làm vậy! Sớm muộn gì anh cũng bị hủy hoại bởi chính anh."

Đoàn Chi Dực thờ ơ nhìn ra ngoài cửa xe, im lặng thật lâu, giọng nói mang chút suy sụp: “Không sao cả, dù sao trước giờ tôi cũng không phải người tốt.” Nói xong, anh lại quay đầu nhìn Vệ Lam, ánh mắt sáng như đuốc, nói: “Những gì tôi muốn nhất định phải có được. Em nghĩ kỹ đi, em phải biết, tôi trước giờ không có tính nhẩn nại.”

Đầu của Vệ Lam kêu ong ong, cô biết mình nhất định không thể bị anh uy hiếp. Nhưng không thể không nói, những lời anh nói làm cô phải do dự.

Đang lúc bầu không khí khấn trương, điện thoại của Đoàn Chi Dực vang lên, anh cầm lên nhìn màn hình một cái, có chút bực bội nhấn nút ngắt cuộc gọi. Chỉ vừa mới im lặng được vài giây, tiếng chuông lại vang lên lần nữa, lặp đi lặp lại vài lần, anh đã mất hết kiên nhẫn, hạ kính xe xuống, dùng sức quăng điện thoại xuống đất.

Vệ Lam đã biết được bản tính bạo lực của anh từ lâu, lúc này trong lòng tự nhiên nghĩ không biết tại sao anh lại không muốn nhận điện thoại, nghĩ vậy mới có thể thoát khỏi anh. Lúc không biết gì, điện thoại của Đoàn Chi Dực đã im lặng, thì điện thoại của Vệ Lam bỗng nhiên vang lên.

Cô lấy ra xem, trên điện thoại hiển thị số của Quách Chân Chân. Cô nhìn người bên cạnh, mới nhận điện thoại, còn chưa kịp nói chuyện, bên kia đã mở miệng.

“Gi chứ? Bệnh viện nào vậy? Được rồi, tôi sẽ đến ngay?”

40. Chương 40: Dao Động

Dịch: Mon

Trải qua chuyện tối hôm qua, suýt nữa thì Vệ Lam đã quên mất quan hệ giữa Đoàn Chi Dực và Quách Chân Chân. Bây giờ, khi nhận được cuộc điện thoại này thì cô mới nhớ ra. Cảm giác này, không biết nên hình dung thế nào nữa.

Cô quay đầu sang nhìn cái người đang không được vui vẻ kia, bình thản nói: “Chân Chân nhập viện rồi, bị xuất huyết dạ dày.”

Không ngờ Đoàn Chi Dực lại hết sức thờ ơ, làm như không liên quan gì đến mình vậy: “Liên quan gì đến tôi?” Xong, lại nói tiếp: “Chuyện tôi vừa nói em đã nghĩ xong chưa?”

Nếu không phải vẫn còn sợ anh, Vệ Lam nghĩ chắc mình sẽ đập vỡ đầu anh ra, nhưng cuối cùng cô chỉ có thể hét lớn một câu: “Anh là bạn trai của cậu ấy đấy! Người nhà cậu ấy không ở Giang Thành, bây giờ nằm viện có một mình, là do đồng nghiệp gọi đến đó, vậy mà anh còn nói là không liên quan gì đến anh!”

Mặt Đoàn Chi Dực còn khó coi hơn cả cô, anh gân cổ lên cãi: “Tôi và cô ta hoàn toàn không có quan hệ gì cả, đến cả ngón tay cô ta tôi cũng chưa chạm vào, là do cô ta tự cho là đúng, mấy năm nay cứ bám riết lấy tôi, thấy tôi không xua đuổi thì lại nói với người ta mình là bạn gái của tôi.”

Vệ Lam không hề tin những lời anh nói. Cô đã nhìn thấy dáng vẻ e ấp của Chân Chân khi ở trước mặt anh, thái độ của anh đối với cô ấy cũng ôn hòa và thân mật, hoàn toàn không giống như anh nói, đó chỉ là suy nghĩ chủ quan của mình Chân Chân. Nếu ảo tưởng, cũng phải là anh, kẻ có tư duy biến thái khác người này.

Quả nhiên, Đoàn Chi Dực hét xong thì ngập ngừng, rồi lại nói tiếp, chỉ có điều giọng trở nên nhỏ hơn: “Tôi thấy có cô ta theo đuổi thì những cô gái khác cũng ít tới làm phiền nên sau đó cứ ngầm thừa nhận.”

Quả là thế! Suýt nữa là Vệ Lam tức chết. Đây là chuyện mà những người bình thường sẽ làm sao? Cô không muốn truy hỏi cặn kẽ về quan hệ của anh và Chân Chân nữa, chỉ hy vọng Chân Chân sẽ không quá tổn thương, nhất là rất có thể sự tổn thương này sẽ xuất phát từ chuyện của cô.

Cô xoa bóp trán, uể oải nói: “Lái xe tới bệnh viện đi, tôi phải đi thăm Chân Chân.”

Rõ ràng là Đoàn Chi Dực không muốn nhưng cuối cùng cũng sa sầm mặt, khởi động xe. Nhưng khi lái xe tới bệnh viện, anh hoàn toàn không hề tính xuống xe vào thăm Chân Chân.

Vệ Lam thấy anh đóng mặt lạnh như thế thì biết có cường cầu cũng vô ích nên đành phải lên lầu một mình. Huống chi cô cũng hiểu, nếu cô và Đoàn Chi Dực cùng xuất hiện, e là Chân Chân sẽ hiểu lầm, cho dù thật sự thì cũng không phải là hiểu lầm.

Sau khi Vệ Lam hỏi y tá trực ban thì vội vội vàng vàng lên lầu, tìm thấy phòng bệnh, đẩy cửa bước vào.

Đây là phòng bệnh đơn, trong phòng có một người đàn ông trẻ, Vệ Lam đoán chắc anh ta là người đã gọi điện thoại tới. Người ấy thấy cô thì cười lịch sự, rồi nói: “Chắc cô là Vệ Lam, tôi là đồng nghiệp của Chân Chân. Thật ngại quá, bởi vì chuyện xảy ra bất ngờ, ba mẹ Chân Chân ở xa nên chỉ có thể liên lạc với bạn bè trong điện thoại của cô ấy. Tôi đã gọi điện thoại cho bạn trai cô ấy nhưng không có ai nghe nên chỉ có thể gọi cho bạn bè thường liên lạc mà thôi. Tôi cũng không biết Chân Chân đã xảy ra chuyện gì nhưng nghe bác sĩ nói là do ăn uống không điều độ trong thời gian dài, cộng thêm uống rượu nên dẫn tới xuất huyết dạ dày.”

Trong đầu Vệ Lam lướt qua hình ảnh Đoàn Chi Dực quảng điện thoại khi nãy, lòng rối bời, cảm thấy buồn bã. Dù biết đó không phải là lỗi của mình nhưng cô vẫn không khỏi áy náy.

Cô bước tới, đứng cạnh đầu giường, nhìn Chân Chân đang nằm trên giường với gương mặt tái nhợt. Trước đây cô là một cô gái hoạt bát sôi nổi, sau khi gặp lại tính cách vẫn không hề thay đổi. Bây giờ cô ấy trở nên như vậy, chắc là có liên quan tới tên Đoàn Chi Dực chết tiệt kia.

Có lẽ là cảm thấy có người đến gần nên Quách Chân Chân từ từ mở mắt ra, nhìn thấy Vệ Lam thì nước lập tức tuôn trào: “Vệ Lam, Đoàn Chi Dực không cần mình nữa rồi, mình tìm anh ấy rất lâu nhưng làm thế nào anh ấy vẫn không chịu gặp mình.”

Biết ngay là mình đoán trúng phóc mà, Vệ Lam nắm chặt nắm tay. Tên khốn này, hại cô thì thôi đi, ít nhất là qua chuyện 8 năm trước, đối với anh, tâm lý của cô vẫn chịu đựng nổi. Thế nhưng bây giờ anh lại đi hại người khác làm gì, mà đó còn là người rất yêu anh nữa chứ.

Cô nghĩ ngợi một chút rồi ngồi xuống cạnh đầu giường, nắm lấy đôi tay lạnh như băng vì đang truyền dịch kia, và nói: “Chân Chân, Đoàn Chi Dực là hạng người nào, trước đây không phải cậu không biết. Rõ ràng biết anh ta không phải là người tốt mà cậu còn lao vào như thiêu thân. Nếu anh ta đã không chịu trách nhiệm như thế thì cậu cũng đừng nghĩ nhiều nữa, cứ ráng mà nghỉ ngơi. Đợi khỏe lên rồi thì lo gì không tìm được người đàn ông tốt hơn.”

Nước mắt Chân Chân lập tức ứa ra, cô lắc đầu, thút thít nói: “Cậu không hiểu đâu, mình yêu anh ấy, rất yêu anh ấy. Mình biết thời gian này anh ấy luôn ở bên Trần Vũ Yên. Cho dù anh ấy không thích mình, muốn chia tay cũng không sao, nhưng anh ấy không thể đột nhiên né tránh không chịu gặp mình như thế. Mình chỉ muốn gặp anh ấy một lần, nói xong những lời muốn nói thì mình sẽ buông tay.” Nói xong, cô bỗng nhiên nắm lấy tay Vệ Lam, vội vàng nói: “Đúng rồi, Vệ Lam, cậu gọi điện thoại liên lạc với anh ấy giúp mình được không? Các cậu cũng là bạn học, có lẽ anh ấy sẽ nghe lời cậu.”

Vệ Lam có vẻ khó xử, nhưng nhìn vẻ mong ngóng của Quách Chân Chân thì đành phải rút điện thoại ra, gọi số của Đoàn Chi Dực. Dù sao đó gọi cũng như không, điện thoại của Đoàn Chi Dực đã bị anh ném hỏng một tiếng đồng hồ trước.

Vệ Lam cho Quách Chân Chân nghe âm thanh ‘không thể liên lạc được’ rồi bất đắc dĩ nhún vai. Nhưng nhìn vẻ mặt mất mát đau thương của cô ấy, tim cô như thắt lại, cô buột miệng nói: “Chân Chân, cậu đừng lo, mình sẽ đi tìm Đoàn Chi Dực giúp cậu, bất luận thế nào cũng bắt anh ta đến đây gặp cậu.”

Mắt Chân Chân lập tức lóe lên vẻ vui mừng, cô nắm tay Vệ Lam, nói: “Thật sao? Vệ Lam, cậu nhất định phải tìm được anh ấy, cậu nói với anh ấy mình chỉ muốn gặp anh ấy một lần thôi, nói rõ ràng với anh ấy rồi sau này tuyệt đối không làm phiền anh ấy nữa.” Nói xong, Quách Chân Chân đẩy cô: “Cậu đi ngay đi, không cần ở đây trông mình.”

Vệ Lam gật đầu, rồi lại quay sang người đàn ông vẫn đứng im từ nãy giờ kia, liếc mắt tỏ ý nhờ vả anh ta. Sau khi tạm biệt Chân Chân, cô nhẹ nhàng ra cửa mà không yên lòng cho lắm.

Vệ Lam ra khỏi bệnh viện, cảm thấy ánh mặt trời chói chang đến lóa mắt, thế mà trong lòng lại rét căm căm.

Đoàn Chi Dực vẫn đậu xe ở nguyên đó, thấy cô đi ra thì hạ cửa xe xuống, nhìn cô với vẻ mặt không chút biểu cảm.

Cô bước tới từng bước một, không mở cửa xe ra ngồi vào mà chỉ đứng bên cạnh ghế lái, cúi người nói nhỏ với anh: “Anh lên thăm Chân Chân chút đi, cậu ấy rất muốn gặp anh, chỉ gặp lần cuối nữa thôi, sau này sẽ không làm phiền anh nữa. Anh hãy nói với cậu ấy cho rõ ràng.”

Đoàn Chi Dực bực bội quay mặt đi: “Cô ta có phiền không vậy, đã nói là đừng có tìm tôi nữa rồi, thế mà vẫn cứ hết lần này đến lần khác. Em nói với cô ta là tôi sẽ không gặp cô ta, bảo cô ta đừng có làm phiền tôi nữa.”

Vệ Lam nói với giọng giận dữ: “Đoàn Chi Dực, xin anh hành động cho giống đàn ông một chút đi. Anh hại đời tôi còn chưa đủ sao, bây giờ ngay cả Chân Chân cũng hại tiếp.”

Đoàn Chi Dực cũng sầm mặt lại, gầm lên: “Đó là do cô ta tự nguyện.”

“Còn tôi thì không tự nguyện.” Nói xong câu này, Vệ Lam biết mình lỡ lời, lúc này họ đang nhắc tới Chân Chân, sao tự nhiên lại nói đến cô.

Quả nhiên, mặt Đoàn Chi Dực đen lại, quay đầu qua định khởi động xe chạy mất. Vệ Lam bất lực nắm lấy cửa sổ, ngăn anh lại: “Đoàn Chi Dực, anh dừng lại, tôi xin anh đi gặp Chân Chân, chỉ một lần này thôi.”

Cuối cùng thì Đoàn Chi Dực cũng hạ hỏa, im lặng một lát, anh liếc xéo cô, cười lạnh: “Được, tôi lên đó thăm Quách Chân Chân, nhân cơ hội này nói rõ ràng với cô ta luôn.”

Vệ Lam cả kinh: “Anh định nói gì?”

Đoàn Chi Dực chậm rãi nói: “Đương nhiên là quan hệ giữa em và tôi.”

“Anh...” Vệ Lam tức đến nỗi nói không nên lời: “Anh đừng có quá đáng quá!”

“Tôi chỉ nói sự thật, có gì mà quá đáng!”

Vệ Lam giận đến nỗi không kiểm soát được lời nói: “Sự thật là anh đã cưỡng bức tôi!”

Tuy là buột miệng, nhưng đây cũng là sự thật, chỉ có điều nói ra thì không khỏi hại người hại mình.

May mà Vệ Lam nói không lớn lắm nên người xung quanh không nghe thấy những lời này.

Cô tức giận, Đoàn Chi Dực cũng tức giận, anh sa sầm mặt, im lặng trong giây lát rồi bỗng đẩy cửa ra, bước xuống xe, dữ dằn nói theo cô: “Vậy được, để tôi nói tôi cưỡng bức bạn thân của cô ta.”

Nói xong, không đợi Vệ Lam hồi đáp, anh đã đi thẳng về phía bệnh viện.

Vệ Lam giận đến điên người mà đuổi theo anh, kéo cánh tay anh lại: “Đoàn Chi Dực, tôi xin anh đừng như thế, chúng ta từ từ nói chuyện có được không?”

Cô biết anh có thể làm ra bất cứ chuyện gì.

Đoàn Chi Dực dừng bước, từ từ xoay người lại, nhìn sâu vào mắt cô, im lặng một lát rồi nói từng câu từng chữ: “Tôi có thể không nói những chuyện này, cũng có thể từ từ nói chuyện với Quách Chân Chân cho rõ ràng, với điều kiện là cô ta không quán lấy tôi thì cô ta muốn gì tôi cũng có thể đáp ứng. Có điều Vệ Lam à, tôi lặp lại lần nữa, một cách rất nghiêm túc, em phải nhanh chóng chia tay với Minh Quang, tôi chỉ cho em 3 ngày, sau đó em phải dọn ra ngoài, nếu không tôi cũng không biết mình sẽ làm gì nữa. Mặc kệ là Quách Chân Chân hay Minh Quang, tôi đều không dám bảo đảm bọn họ sẽ ra sao.”

Trước đây, khi nói những lời này, anh còn mang theo chút giận dữ, nhưng Vệ Lam biết lúc này đây, mỗi một câu anh nói đều rất nghiêm túc, cực kỳ nghiêm túc.

Mà trước đây, lòng Vệ Lam cũng hết sức kiên định, kiên định rằng sẽ không bao giờ dao động trước sự uy hiếp của anh, bởi vì cô nghĩ mình không còn là cô gái không hiểu gì của 8 năm trước, vì sợ hãi và thương hại mà mặc anh khống chế trong tay. 8 năm sau, cô có năng lực làm nhiều thứ, chẳng hạn như báo cảnh

sát, chẳng hạn như đi khỏi đây. Thế nhưng ai có thể bảo đảm rằng sau khi cô đi rồi, những người vô tội như Chân Chân và Minh Quang sẽ không bị vạ lây vì cô. Cô không thể lấy những người vô tội này ra để đánh cược.

Phải, giờ phút này đây, cô đã dao động.

Đoàn Chi Dực thấy cả buổi trời mà không cô không có phản ứng gì, đang định lên tiếng nói tiếp thì Vệ Lam bỗng gật đầu thật mạnh rồi ngẩng đầu nhìn anh: “Tôi nhận lời với anh.”

Anh ngẩn ra một lát, sau đó môi lập tức nhếch lên, giọng cũng trở nên nhẹ hơn: “Tôi lên gặp Chân Chân, yên tâm, tôi sẽ nói chuyện tử tế với cô ta, sẽ không làm hại cô ta.” Nói xong, trước mặt bao nhiêu là người, anh vuốt ve gương mặt cứng đờ của cô: “Em về trước đi, mau nói cho rõ ràng với Minh Quang, đến lúc đó tôi đến đón em.”

Vệ Lam lúng túng gật đầu.

Sau khi Đoàn Chi Dực bước vào tòa nhà trắng kia, Vệ Lam vẫn còn ngơ ngác đứng đó. Không biết qua bao lâu, điện thoại của cô bỗng vang lên, khi ấy cô mới hoàn hồn lại.

Cô cầm điện thoại lên nhìn qua màn hình, lắc đầu buộc mình phải tính tảo lại, rồi bấm phím nghe: “Mẹ, có chuyện gì ạ?”

“Lam Lam, mẹ vừa nói chuyện điện thoại với Minh Quang, ngày mai ba mẹ sẽ đến Giang Thành với các con, tiện thể bàn bạc chuyện hôn lễ của hai đứa luôn. Minh Quang nói ba mẹ nó cũng sẽ đến trong một hai ngày nữa, hai bên thông gia chính thức gặp nhau một lần.”

“Cái gì?” Vệ Lam chợt thấy hoảng hốt, giống như là nghe mà không hiểu.

Mẹ cô giả vờ giận mắng cho vài câu: “Con bé này làm sao vậy chứ? Sao mẹ nói mà con không nghe? Mẹ nói mai mẹ và ba con sẽ đến Giang Thành, bàn chuyện hôn lễ của con và Minh Quang. Ai da, thôi đi thôi đi, có chuyện gì chờ ba mẹ tới Giang Thành rồi nói.”

Tính mẹ cô vẫn nóng vội như ngày nào, chắc là bên đó còn có việc nên không đợi Vệ Lam trả lời đã vội vàng vàng ngắt máy.

Lúc này, Vệ Lam nhìn điện thoại mà ngẩn ngơ người.

41. Chương 41: Kẻ Lừa Đảo

Con người Minh Quang diễn trai lại dẻo miệng, lấy lòng những người phụ nữ như mẹ Vệ Lam, chỉ là chuyện mất vài phút. Từ lần đầu tiên nhìn thấy Minh Quang, mẹ Vệ Lam tương đối hài lòng chàng trai này, nhất là sau khi biết hai người vẫn chia phòng mà ngủ, càng khen Minh Quang không dứt lời, cảm thấy anh chàng này mặc dù tính cách vô cùng nhiệt tình nhưng không dễ bị dao động, có trách nhiệm, là một người đáng để con trai ký thác suốt cuộc đời. Lần này hai đứa quyết định kết hôn, tuy rằng hai người quen nhau hai ba năm đã thân thuộc rồi, nhưng mẹ Vệ Lam vẫn vui mừng khôn xiết.

Chuyện lớn cả đời của con gái cũng được giải quyết, lại là đứa con rể mình rất hài lòng, làm cho người làm mẹ như bà đây cảm thấy rất mừng rỡ.

Còn Vệ Lam ư? Mặc dù đã đến tuổi kết hôn từ lâu, nhưng mấy năm qua cuộc sống trôi qua yên ả, cô chưa hề nghiêm túc suy nghĩ đến chuyện kết hôn. Cho đến khi Đoàn Chi Dực xuất hiện lần nữa, mới làm cho cô nảy sinh ra ý nghĩ này. Cho dù lúc vừa gặp lại Đoàn Chi Dực tỏ ra xa lạ với cô, nhưng trong lòng cô vẫn có một sự lo lắng không thể diễn tả được. Quả nhiên, giác quan thứ sáu của phụ nữ rất đáng tin cậy.

Cô hiểu rõ Đoàn Chi Dực, tên đó không thể nào nói lý lẽ được, muốn làm gì thì làm. Cho nên, Vệ Lam biết, mình trốn không thoát, hiện giờ chỉ hy vọng đừng làm liên lụy đến Minh Quang thôi.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Vệ Lam không thể tìm ra bất kỳ lý do hay cơ hội nào để nói lời chia tay, một khi ba mẹ đã đến, thì hôn lễ chính thức được tiến hành, hơn nữa cũng không thể tự dưng quăng ra một trái bom được.

Ngày hôm sau mẹ Vệ Lam vừa đến Giang Thành, thì đã lôi hai người trẻ tuổi vui vẻ hớn hỏ thảo luận những thứ như lễ phục, tiệc rượu, tuần trăng mật này nọ. Minh Quang không giống những người đàn ông khác có thái độ qua loa cho có lệ với những thứ hình thức này, người lời nói gì đều nói đi cứ xem rồi làm. Miệng anh ngọt như đường nịnh nọt người lớn, từng câu đều đi nghĩ thật chu đáo, đi ơi con cảm thấy như vậy không tệ như thế rất tuyệt, tóm lại là một thái độ cực kỳ nghiêm túc. Nhìn vào chính là người đàn ông cực kỳ nghiêm túc với chuyện hôn nhân.

Vì thế, ba mẹ Vệ Lam cực kỳ hài lòng, thiếu điều không thể lập tức gả con gái cho người ta thật nhanh. Ngược lại về phần Vệ Lam chỉ thờ ơ qua loa cho xong, có chút úp mở.

Vệ Lam thấy nhức đầu, nhìn mấy người đó thảo luận sôi nổi, thật mâu thuẫn, có lúc ước gì có thể tìm được một cái vỏ chui vào, chuyện gì cũng không muốn nghĩ đến, chuyện gì cũng không có liên quan đến cô.

Nhưng chỉ có thể nghĩ mà thôi.

Ba ngày trôi qua rất nhanh.

Trong ba ngày này, điều Vệ Lam cảm thấy may mắn nhất, đó là Đoàn Chi Dực không gọi điện đến thúc ép cô. Cho đến ngày thứ tư, ba mẹ Vệ Lam vừa đến, hai bên ba mẹ thêm Vệ Lam và Minh Quang, rốt cuộc cũng tụ họp lại, hùng dũng đi vào nhà hàng, chính thức bàn bạc về chuyện lớn của hai bạn trẻ.

Người lớn hai nhà đều là những người dễ bắt chuyện với nhau, một bữa cơm, liễn trò chuyện vui vẻ với nhau, còn về chuyện hôn lễ gần như đều hợp rơ nhau, chỉ còn lại những thứ vụn vặt không ảnh hưởng gì đến tổng thể.

“Lam Lam, con thấy thế nào?” Nói đến chuyện đặt bàn tiệc, mẹ Vệ Lam và ba mẹ Minh Quang bởi vì có chút bất đồng ý kiến nên chưa quyết định được, mẹ Minh Quang tiện thể hỏi Vệ Lam đang ngồi đối diện mình.

Vệ Lam này giờ không tập trung, cả buổi mọi người nói gì, một chữ cô đều không nghe lọt. Bị mẹ Minh Quang nhắc đến mình, cô không hề nghe thấy, nên không trả lời lại.

Mẹ Vệ Lam cảm thấy con gái mình là lạ, bây giờ nhìn thấy bà thông gia gọi to cũng không trả lời lạ, bà sầm mặt xuống, lấy khủy tay dùng sức thúc cô mấy cái: “Lam Lam! Dì hỏi con kìa?”

“À? Dạ.” Vệ Lam giật mình trả lời lại, có chút lúng túng hỏi: “Xin lỗi dì, lúc này con không tập trung, dì hỏi con gì vậy?”

Mẹ Vệ Lam không hài lòng trừng cô một cái: “Đây là hôn lễ của con đó, sao không để tâm chút nào hết?” Nói xong, lại vẫy tay, nói: “Thôi đi, chúng ta mặc kệ con bé, để Minh Quang quyết định được rồi.”

Minh Quang cười to ha ha, nhìn Vệ Lam, nói: “Dì à, Vệ Lam bị chúng lo lắng tiền hôn nhân đó.”

Mẹ Vệ Lam bị anh chọc anh, lại không hài lòng trừng mắt với con gái mình.

Lòng Vệ Lam không ở đây, tự nhiên cũng không đón nhận sự uy hiếp của mẹ. Đang lúc ngẩn ngơ, điện thoại trong túi đột nhiên đổ chuông, cô cầm ta xem, là số của Đoàn Chi Dực, mấy ngày nay vẫn lo lắng đề phòng, bây giờ giống như đang cầm củ khoai lang nóng trên tay, lập tức cúp điện thoại.

Nhưng mà, chưa đến hai giây, điện thoại lại đổ chuông lần nữa. Cô không có cam đảm nhìn, bèn cúp điện thoại thật nhanh.

Minh Quang cảm thấy có chút kỳ lạ hỏi: “Sao em không nhận điện thoại?”

Vệ Lam cười ngượng ngùng: “Em thấy số lạ, chắc là điện thoại quảng cáo.”

Minh Quang ở một tiếng, làm như không để ý, quay đầu tiếp tục thảo luận chuyện hôn lễ với người lớn.

Lần này điện thoại không đổ chuông nữa, chỉ rung một hồi, Vệ Lam nhìn mấy người đang say sưa nói chuyện, len lén cúi đầu mở điện thoại nhìn.

“Nhanh chóng ra ngoài, nếu không tôi lập tức đi vào!”

Ngắn gọn súc tích, không thể từ chối.

Trong lòng Vệ Lam hoảng sợ, nhảy dựng lên khỏi chỗ ngồi theo bản năng, nhìn thấy mọi người nhìn cô với ánh mắt kỳ lạ, mới phản ứng lại, cố gắng giữ bình tĩnh.

“Lam Lam, em sao vậy?” Minh Quang hỏi.

Vệ Lam nhìn anh, lại quét mắt nhìn bốn người lớn đang nhìn mình với ánh mắt kỳ lạ, lúng túng nói: “Con muốn đi vệ sinh một lát, mọi người tiếp tục thảo luận đi ạ.”

Mẹ Vệ Lam cứng chiều lại hết biết xì một tiếng: “Lớn như vậy rồi, còn chuyện bé xé ra to! Thật mất mặt mà!”

Mẹ Minh Quang cười: “Làm gì có, con trai tôi còn hơn thế nữa!”

Trong phòng vang lên giai điệu âm áp lần nữa.

Vệ Lam mở cửa đi ra hành lang, thò đầu ra nhìn một cái, lại không thấy Đoàn Chi Dực. Đang nghĩ có cần gọi điện thoại không, thì cơ thể bị một sức kéo đi, cả người rơi vào trong một gian phòng khác.

Vệ Lam hoảng sợ, nhìn vẻ mặt đen thui của Đoàn Chi Dực, thở ra một hơi lại hít vào, suýt bị dọa đứng tim, không vui nói: “Anh làm gì vậy hả?”

“Làm gì à?” Giọng nói của Đoàn Chi Dực có thể dừng từ hung ác để hình dung, anh dùng sức kéo cổ tay Vệ Lam, hăm dọa nói: “Phải là tôi hỏi em mới đúng chứ? Trong phòng lúc này là chuyện gì hả? Người lớn hai bên hợp mặt, đúng không? Có phải em quên tôi nói gì với em rồi sao? Tôi nói tôi chỉ cho em ba ngày, hôm nay đã là ngày thứ tư rồi!”

Vệ Lam có chút cảm tức khi bị anh ép buộc, đẩy tay anh ra, nói: “Anh thấy rồi đó, ba mẹ tôi đến rồi, ba mẹ của Minh Quang cũng đến, anh muốn tôi làm sao đây? Trong lúc hai bên vui vẻ thảo luận chuyện hôn lễ, nói tôi không lấy nữa, muốn chia tay với Minh Quang sao? Đừng nói bọn họ không chịu được, ngay cả chính tôi cũng cảm thấy vô lý! Tôi nói không được, cũng làm không được!”

“Nói như vậy là em muốn đổi ý sao?!” Đoàn Chi Dực tức giận đè cô trên tường, ánh mắt như ngọn lửa cháy bùng, nhìn cô chằm chằm.

Vệ Lam quay đầu không nhìn anh, một chữ cũng không nói.

Thấy vậy, hai tay Đoàn Chi Dực đè trên vai cô, tăng thêm sức, nghiêng rằng hỏi: “Có phải không!”

Vệ Lam chỉ cảm thấy một làn hơi thổi phả trên mặt mình, nói bồng mà bức ép, cô quay đầu nhìn anh, im lặng vài giây, bỗng nhiên có một sự kích động nổ tung ra, hét lớn: “Đúng đó! Có phải nếu tôi không chia tay với Minh Quang, anh sẽ làm giống Chung Kim như vậy, tông chết Minh Quang à! Anh có ngon thì tông đi!”

Nói xong, cô dùng sức đẩy anh ra, quay người nắm lấy nắm cửa, chuẩn bị rời khỏi chỗ làm người ta phát điên này.

Không ngờ, Đoàn Chi Dực nhanh tay, kéo cô lại, giam cô giữ hai cánh tay của mình, cả người dán vào người cô, hai đôi mắt đỏ hoe, từng chữ câu câu nói bên tai cô: “Em cứ thử đi!”

Vệ Lam bị anh vây khốn, không còn đường thoát, tiếng nói của từng chữ từng câu kia giống như tiếng của ma quỷ truyền vào đầu, cả người đều là hơi thở nóng rực của anh, cả người gần như mềm nhũn, giọng nói mang theo sự cầu xin: “Đoàn Chi Dực, tôi xin anh, anh đừng ép tôi nữa!”

Môi của Đoàn Chi Dực để bên má cô, giống như hôn lướt qua bờ má cô, hơi thở ẩm nóng kia lướt nhẹ qua gương mặt trắng nõn của cô, làm cho Vệ Lam hơi run nhẹ, cô khó có thể hình dung cảm giác đó, có chút sờn tóc gáy, cũng có chút hoảng hốt, tóm lại là thật mà không thật, khó có thể hình dung.

“Tôi chính là muốn ép em.” Anh từ từ dừng ở bên tai cô, nói nhỏ: “Em là kẻ lừa đảo, tôi sẽ không bị em gạt lần nữa.”

Nói xong, anh cắn lên vành tai đang nóng lên.

Vệ Lam cho rằng anh định cắn đứt tai mình, sợ tới nỗi suýt chút thét lên, lại cảm nhận được anh chỉ ngậm chỗ đó, khó khăn lắm mới im lặng lại.

Nhưng thực tế cũng không tốt được bao nhiêu. Cái cắn nhẹ đó, giống như đang đốt lửa trên người cô, cả người nóng đến khó chịu.

Vệ Lam vừa gấp vừa thẹn, thử đẩy anh ra, lại giống như ngọn núi, không hề nhúc nhích. Bị anh làm cho vừa tê vừa dại, Vệ Lam chỉ cảm thấy cơ thể sắp sửa co rút lại.

Đoàn Chi Dực đột nhiên di chuyển đến gương mặt chính diện của cô, hôn lên đôi môi đang run rẩy.

Vệ Lam và anh hôn môi có thể đếm trên đầu ngón tay, so với Minh Quang, Đoàn Chi Dực chẳng có chút kỹ thuật gì đáng nói, nhưng với cô mà nói, nụ hôn của anh luôn làm rung động, cho dù mấy lần đó là của nhiều năm trước, cũng vẫn làm cho cô thấy mới mẻ. Giống như mỗi một lần làm, đều giống như ấn tượng lúc đầu khắc sâu trong đầu cô.

Lúc đầu Vệ Lam còn giãy dụa, nhưng hôn vài lần, cô cũng bắt đầu biết nghe lời. Cho đến khi cảm nhận được cơ thể Đoàn Chi Dực càng dán gần hơn, nơi tràn trề sinh lực đang sát sao để ngay dưới thắt lưng của cô. Còn một tay của anh bắt đầu làm loạn, cũng không biết từ lúc nào đã luồn vào trong áo lót của cô, từ từ sờ soạng da thịt trơn bóng của cô, thuận tiện chạy xuống dưới.

Vệ Lam cuối cùng cũng bình tĩnh lại, dùng sức giãy đẩy anh ra, thở hổn hển kêu: “Nếu anh dám làm vậy ở đây, tôi sẽ hận anh đến chết!”

Đoàn Chi Dực có chút nhếch nhác liếm môi, nhìn thấy người đối diện thở gấp, hai đôi ngươi đen láy lấp lánh, đôi môi đỏ mọng ướt át, cổ họng có hơi căng đau, cơ thể càng trướng đau hơn. Cả gương mặt anh đỏ ửng, cố gắng nói: “Em yên tâm, tôi không gấp đến vậy.”

Vệ Lam theo bản năng liếc nhìn bên dưới quần tây của anh, rõ ràng đã dựng lên như vậy, mà con nói không gấp! Cô cảm giận oán thăm.

Đoàn Chi Dực hiểu được ánh mắt của cô, thẹn quá hóa giận hừ một tiếng, tiếp tục cất tiếng nói hung ác: “Nếu em đã làm không được, vậy tôi giúp em.”

Nói xong, Vệ Lam còn chưa hiểu gì, thì đã thấy anh cầm điện thoại gọi một cuộc gọi, mở miệng ngắn gọn xúc tích: “Cô có thể lên đó rồi, bạn trai trước của cô còn ở bên trong chờ cô đó, cô biết phải làm gì rồi nhỉ.”

Vệ Lam mặc dù không biết trong hồ lô của anh bán thuốc gì, nhưng cũng biết rõ chắc chắn không phải thuốc gì tốt. Vội vàng không ngừng giật điện thoại trong tay anh: “Anh muốn làm gì hả?”

Đoàn Chi Dực đã quay trở lại vẻ điển trai như bình thường, nhìn cô cười như không cười, nói bằng giọng: “Không có gì, chỉ muốn cho em xem kịch hay thôi, thuận tiện giúp em làm những chuyện em không làm được.” Nói xong, anh vỗ tay cô, nói: “Đi thôi, mọi người đang đợi em đó!”

Vệ Lam thà để anh gào thét với mình hung dữ với mình thẹn quá hóa giận tức giận đùng đùng, cũng không muốn nhìn thấy dáng vẻ âm u khó đoán này. Lòng cô thất lại, đầu óc ong ong, nghĩ rằng chắc chắn không phải chuyện gì tốt đẹp. Nghi ngờ liếc nhìn anh một cái, nhìn thấy anh cười khẩy nhìn mình, mở hai tay ra ý nói xin cứ tự nhiên, trong lòng cô có một linh cảm không tốt giống như sắp có mây đen kéo đến, vội vã quay người mở cửa, nhanh chóng đi về phòng của mình.

42. Chương 42: Phá Rối

Dịch: Thanh Dạ

Vệ Lam gần như chân trước đá chân sau, cô vừa đẩy cửa trở lại căn phòng đang sôi nổi, thì Vu Tiểu Huệ cũng từ phía sau không mời mà đi vào.

Minh Quang đang nhếch miệng vẫy tay với Vệ Lam, trong miệng gọi: “Lam Lam, mau đến đây, dì...”

Về sau, còn chưa nói ra, thì bởi nhìn thấy phía sau Vệ Lam bỗng có một dáng người, mọi cảm xúc đều đọng lại trên mặt, thể hiện vẻ cực kỳ ngạc nhiên.

Không những Minh Quang, mà bốn vị ba mẹ đang vui vẻ trò chuyện với nhau, nhìn thấy một cô gái lạ bước vào, cũng ngừng nói, cảm thấy kỳ lạ, không biết có phải cô gái này vào nhầm phòng hay không.

Vệ Lam theo bản năng quay lại nhìn theo tầm mắt của bọn họ, liền nhìn thấy một cô gái xấp xỉ tuổi cô, gương mặt xinh đẹp đứng ở trước cửa, không biết có ý gì nhìn lướt qua mọi thứ trong phòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên mặt Minh Quang.

Vệ Lam không giống mấy vị cha mẹ “ngây thơ” ngồi đó, cho rằng cô gái này vào nhầm phòng. Bởi vì cô chắc chắn mình đã từng gặp qua cô gái này, chính là trước kia, cô nhìn thấy trên những bức ảnh Đoàn Chi Dực đưa cho cô xem.

Lúc đó cô chỉ cho rằng cô gái làm hành động thân mật với Minh Quang, chẳng qua là lúc anh chơi bởi lêu lổng, trêu chọc những cô gái không quen biết. Cô thậm chí còn không quá tin tưởng những tấm ảnh của Đoàn Chi Dực, mặc dù Minh Quang tham chơi, nhưng rất biết chừng mực, chắc chắn không chơi đùa quá trớn với những cô gái khác, lúc đó cô chỉ nghĩ đó là những thủ đoạn gây chia rẽ của Đoàn Chi Dực mà thôi, cho nên lúc cô xem những bức ảnh đó, mặc dù có hơi không thoải mái, nhưng cũng không để trong lòng.

Nhưng bây giờ nhìn thấy Vu Tiểu Huệ ở phía sau, rồi nghĩ đến cuộc điện thoại “bạn trai trước” gì đó của Đoàn Chi Dực, Vệ Lam lơ mơ biết được mình dường như đã nghĩ sai điều gì rồi.

Đương nhiên Minh Quang ngạc nhiên cũng không được bao lâu, cuối cùng cũng mỉm cười đứng dậy, hi hi ha ha đi đến, đứng bên cạnh Vệ Lam, hỏi người ở cửa: “Tiểu Huệ, sao em lại ở đây?”

Vu Tiểu Huệ mỉm cười đi về phía trước, không trả lời, mà rảo bước đi về phía bàn, nói với bốn người lớn: “Xin hỏi, ở đây ai là mẹ của Minh Quang ạ?”

Nghe hỏi đến mẹ của Minh Quang, đương nhiên lập tức tự báo danh: “Xin hỏi, cô là....”

Vu Tiểu Huệ mỉm cười, rồi quay lại nhìn Minh Quang, nói bằng giọng rồi quăng ra một trái bom: “Dì à, cháu có con với Minh Quang rồi!”

Một câu nói, một tiếng nổ vang, để lại trong căn phòng vốn dĩ đã yên tĩnh, bây giờ lại càng yên tĩnh hơn, e rằng ngay cả cây kim rơi xuống cũng nghe thấy tiếng.

Mặc dù những lời này Vu Tiểu Huệ nói với mẹ của Minh Quang, nhưng người phản ứng lại trước nhất trong đám người tìm đang đập loạn nhịp, đó là mẹ Vệ Lam. Nhìn thấy mẹ Vệ Lam nhú hàng lông mày lại, quay đầu nhanh về phía Minh Quang, tức giận hỏi: “Minh Quang, chuyện này là thế nào!”

Vệ Lam biết cô gái này là do Đoàn Chi Dực gọi đến, cho dù cô ấy có tung một trái bom lớn như vậy, cô cũng chắc chắn rằng cô gái òaay có ý phá rối. Nhưng lúc nhìn về phía Minh Quang, cô phát hiện mình đã nghĩ sai một lần nữa.

Một Minh Quang luôn vui tươi ráng rạn, cho dù trời sập xuống cũng có thể chống đỡ, bây giờ mặt lại tái mét, vẻ mặt kinh hoàng. Nhưng nếu như anh ngạc nhiên thêm chút thì không còn đáng tin nữa, có lẽ Vệ Lam vẫn tiếp tục cho rằng cô gái này cố ý quấy rối. Nhưng vẻ ngạc nhiên của Minh Quang, quá giống vẻ mặt đang đón nhận một sự thật không cách nào chấp nhận được.

Đúng vậy, sự thật.

Trái tim của Vệ Lam nguội lạnh đi một nửa, mặc dù vì quan hệ với Đoàn Chi Dực, cô và Minh Quang chia tay là chuyện hiển nhiên. Nhưng nếu biết được trong thời gian mình và Minh Quang quen nhau, bạn trai mình còn ra ngoài làm cho cô gái khác to bụng, Vệ Lam vẫn có chút đáng tiếc.

Cảnh chia tay này vốn dĩ thuộc trách nhiệm của cô, tất nhiên sẽ không đẹp đẽ gì. Nhưng cô không muốn đẩy trách nhiệm của mình lên người Minh Quang, nhưng sự thật không thể như mình mong muốn như thế đây.

Minh Quang ngẩn người vài giây, không trả lời câu hỏi của mẹ Vệ Lam, chỉ vội vàng nói: “Tiểu Huệ, em không thể nói năng bừa bãi.”

Vu Tiểu Huệ liếc anh một cái, lấy một tờ giấy từ trong túi ra, không đưa cho anh coi, mà đặt trên bàn để cho ba mẹ Minh Quang có thể thấy rõ địa chỉ: “Trên tờ giấy siêu âm ghi rất rõ, mang thai được mười tuần, mười tuần trước, chúng con vừa hay nói lại tình xưa một đêm, con có thể nói năng bừa bãi sao?”

Bây giờ, không chỉ là Minh Quang, mà vẻ mặt của ba mẹ Minh Quang cũng cứng nhắc.

Một cái phòng nhỏ bé, toàn là mùi vị của mưa đá.

Mẹ Vệ Lam vỗ bàn đứng dậy đầu tiên, mặt xanh nhợt nói với Minh Quang: “Minh Quang, đi hỏi lại lần nữa, rốt cuộc xảy ra chuyện gì hả?”

“.....” Một người thẳng thắn vô tư như Minh Quang giờ lại im lặng, anh nhìn Vệ Lam.

Đây là ánh mắt cầu xin, nhưng lại bị Vệ Lam coi nhẹ.

Vu Tiểu Huệ đạt được mục đích của mình, tiếp tục quăng thêm một quả bom: “Minh Quang à, năm đó khi hai chúng ta bên nhau, nói tính tình không hợp muốn chia tay, rõ ràng là anh đứng núi này trông núi nọ, nhưng em vẫn lập tức bằng lòng. Nhưng lần này không giống vậy được, em có con rồi, cho dù anh không bằng lòng, nhưng xin anh hãy làm tốt trách nhiệm của một người đàn ông.”

Minh Quang vẫn im lặng, gần như muốn tìm một cái lỗ chui xuống. Anh và Vệ Lam ở bên nhau bao lâu, thì chia tay với Vu Tiểu Huệ bấy lâu. Vào một khoảng thời gian ngắn lúc trước anh đi đến quán bar, tình cờ gặp được lại người tình cũ của mình, rượu vào gây chuyện, củi khô bốc lửa, hai người đúng thật đã xảy ra quan hệ. Nhưng lúc đó mặc dù uống rượu, nhưng anh vẫn không quên mang đồ bảo hộ. Nhưng mà lúc làm, ai cũng không quan tâm, ngay cả Vu Tiểu Huệ cũng tự mình rời giường rất sớm, rồi mất tích mấy tháng trời.

Anh nghĩ thế nào cũng không thỏa đáng, một lúc chơi bời, sẽ để lại tai họa ngầm không thể biết trước như thế này.

Lúc này cuối cùng mẹ của Minh Quang mới đứng dậy lên tiếng: “Minh Quang, con lú lẫn đến vậy sao?”

Minh Quang ấp úng, đột nhiên quay qua Vu Tiểu Huệ, hỏi từng chữ từng câu: “Tại sao cô phải làm như vậy?”

Anh không phải thánng ngu, tất nhiên biết được sự xuất hiện của Vu Tiểu Huệ, còn ngay lúc này, nhất định có nguyên nhân.

Vệ Lam đương nhiên biết rõ cô ấy tại sao lại làm như vậy? Có Đoàn Chi Dục đứng phía sau giở trò, còn cần phải hỏi tại sao ư?

Vu Tiểu Huệ nhìn Minh Quang, rồi lại nhìn Vệ Lam, nói băng quơ: “Mang thai rồi, tất nhiên phải tìm đến ba đứa bé trong bụng chứ.”

Ba mẹ Vệ Lam, nhất là mẹ Vệ Lam, bởi vì xảy ra chuyện đột ngột này, tâm trạng vốn đang vui vẻ, bây giờ lại xuống thấp thảm hại. Bà có nằm mơ cũng không ngờ, vốn tưởng rằng con gái đã có chỗ ký gởi cả đời, thế vậy mà lại có một người phụ nữ mang thai tìm đến.

Mặc dù mặt Minh Quang tái mét, nhưng cả người vẫn còn giữ bình tĩnh, anh nói với ba mẹ Vệ Lam đang nổi giận đùng đùng: “Chú và dì về nghỉ ngơi trước đi ạ, chuyện này ngày mai con sẽ đến giải thích với chú và dì.”

Mẹ Vệ Lam đứng dậy thật nhanh, kéo tay Vệ Lam, hừ một tiếng: “Anh không cần giải thích, người mù cũng nhìn ra chuyện này là thế nào. Tôi còn tưởng rằng con người anh đáng tin, cũng may con gái tôi vẫn chưa gả cho anh.” Nói xong, quay đầu nhìn Vệ Lam vẫn còn im lặng rồi bởi nói: “Lam Lam, con đừng buồn, chúng ta đi thôi, đàn ông trên đời này rất nhiều, ba mẹ lại tìm người khác cho con.”

“Lam Lam.....” Minh Quang nắm lấy cánh tay còn lại của Vệ Lam, nhìn cô với ánh mắt cầu xin.

Vẻ mặt Vệ Lam bình tĩnh đến nỗi không ai ngờ đến, nếu đổi là người khác, thì đã suy sụp từ lâu. Nhưng cô đã đoán ra từ trước, cô cũng biết rõ, đây không phải là lỗi của Minh Quang – Mặc dù anh có lỗi thật.

Có lẽ đây là ý trời, định mệnh đã an bài hai người họ không thể ở bên nhau.

Vệ Lam thở dài, giấy cánh tay bị Minh Quang nắm ra: “Minh Quang, cứ như vậy đi! Mẹ em nói đúng, cũng may chúng ta vẫn chưa kết hôn.”

Trong mắt Minh Quang có chút không thể tin được: “Em muốn chia tay vậy sao?”

“Nếu không thì sao đây?”

“Lam Lam à...”

Minh Quang còn muốn nói gì đó, ba Minh Quang này giờ vẫn chưa mở lời, đột nhiên đứng dậy đi đến, kéo người con trai lại, ột bạt tai lên gương mặt tái mét của anh: “Tại sao chúng ta lại sinh ra thằng con trai khốn kiếp thế này chứ, mày làm sao xứng với Vệ Lam hả?”

Vệ Lam nhìn thấy ba Minh Quang còn muốn đánh nữa, cuối cùng cô nhịn không được, vội vàng giữ tay ông lại: “Chú à, chú đừng giận nữa. Xảy ra chuyện thế này, cũng không ai muốn hết. Chỉ trách con và Minh Quang không có duyên thôi.”

Ba Minh Quang thở hì hục nhìn con trai, rồi hừ một tiếng, bỏ tay xuống nhìn Vu Tiểu Huệ đang đứng bên cạnh xem kịch vui, nói với Minh Quang với lời lẽ đanh thép: “Là đàn ông, đã làm sai, phải chịu trách nhiệm.”

“Lam Lam, chúng ta đi thôi.” Mẹ Vệ Lam hừ một tiếng, kéo con gái đi ra ngoài.

Một nhà ba người đi ra, Vệ Lam quay lại nhìn cánh cửa phía sau mình từ từ đóng lại, cô biết, một khi rời khỏi đây, có lẽ chính là chia tay với Minh Quang. Mặc dù đã biết rõ kết quả, nhưng ở bên nhau ba năm, vẫn cảm thấy có chút trống rỗng và mất mát.

Trong lúc mẹ Vệ Lam tức giận, kéo Vệ Lam đi rất nhanh, vội vã bấm thang máy.

Lúc thang máy mở cửa, vẻ mặt luôn bình tĩnh của Vệ Lam, bỗng khiếp sợ. Không phải bởi vì không gian chật hẹp trong thang máy có hai người đứng, mà bởi vì một trong hai người là Đoàn Chi Dục.

Mẹ Vệ Lam biết Đoàn Chi Dục, mặc dù đã trôi qua tám năm, lúc này cơn tức giận đã xông lên đến não bà, cho nên không chú ý bên trong thang máy, chỉ để ý đến cơn giận mình.

Tim Vệ Lam đập thành thạch, lẳng lặng lùi về phía sau một bước, quay đầu trừng mắt với Đoàn Chi Dục.

Bị trừng nhưng không đáp trả lại, trên mặt thậm chí còn hơi mỉm cười.

Đi ra khỏi thang máy, Đoàn Chi Dục vẫn theo sau một nhà ba người. Tiếng bước chân của anh mặc dù đã bị tiếng ồn ào bên ngoài che lấp, nhưng Vệ Lam vẫn có thể nghe rõ ràng.

Cô không biết anh muốn làm gì, nhưng cô biết điều gì anh cũng có thể làm được.

Suốt cả quãng đường mẹ Vệ Lam luôn mắng chửi Minh Quang, cho đến khi đứng trước cửa khách sạn gọi xe, bà đang tức giận khó nén được mới nghĩ đến con gái. Quay đầu nhìn Vệ Lam, lại thấy vẻ mặt của cô không bình tĩnh như lúc này, bình tĩnh quá, hiển nhiên là đang cố chịu đựng gì đó, làm cho bà có hơi lo lắng: “Lam Lam, con không sao chứ? Nếu con muốn khóc thì con cứ khóc đi, có ba mẹ ở đây, con không cần sợ.”

Cô ngẩn ra, cô là sợ, nhưng không phải vì Minh Quang, mà là bởi vì cái tên âm u ở phía sau.

Cô lắc đầu, nở nụ cười an ủi: “Ba mẹ, con không sao, con không sao thật mà.” Nói xong, lại sợ ba mẹ không tin, lại nói thêm một câu: “Thật ra chuyện của Minh Quang, lúc trước con cũng biết đôi chút, chỉ là không ngờ đến...”

Ba Vệ Lam hừ một tiếng, vỗ vai cô: “Không nghĩ đến cái thằng Minh Quang lại là loại người, thôi đi thôi đi, dù sao vẫn chưa kết hôn, nếu như kết hôn rồi thì đúng là không kịp nữa rồi.”

Mẹ Vệ Lam cũng nhỏ tiếng hòa theo: “Cũng may chưa dính vào.” Nói xong, bà lại nghĩ đến chuyện gì đó, nói: “Cũng không biết là chuyện gì nhỉ? Cô gái lúc này rõ ràng cũng không tệ, sao lại gặp phải chuyện này. Minh Quang là, cái thằng lúc trước...”

Ánh mắt Vệ Lam động đậy, biết bà muốn nói gì, vẻ mặt bỗng trở nên cứng đờ. Bởi vì người bị bà nhắc đến bây giờ đang đứng ở phía sau bọn họ. Cô lẳng lặng quay đầu lại, gương mặt lúc này còn hẫ hẫ, bây giờ đã biến mất không còn, cả gương mặt giờ đen thui, giống như sắp nổ giông bão. Vệ Lam sợ anh gây rối, nhép miệng nói lời cầu xin anh, anh lại quay đầu, đứng im tại chỗ, không hề bị ảnh hưởng.

Lúc này mẹ Vệ Lam cũng biết mình lỡ lời, nói hai tiếng phỉ phỉ: “Những điều này có gì để nói. Minh Quang cho dù có xấu thế nào cũng chỉ vì chưa chính chắn, so với cái thằng ngày trước bắt nạt con gái kia, còn tốt hơn nhiều.”

Những năm qua, chuyện của Vệ Lam và Đoàn Chi Dực, cả nhà họ Vệ gần như giữ kín như bưng không hề nói đến, mẹ Vệ Lam trước giờ cũng không nhắc đến.

Bây giờ bỗng nhiên than vãn như vậy, Vệ Lam không biết phải miêu tả tâm trạng của mình như thế nào đây.

Nếu như mẹ biết, người con trai mẹ nói đó, đã xuất hiện vài lần, còn làm những chuyện quá đáng hơn lúc trước, thậm chí, bây giờ còn đứng ở phía sau hai người, bà có ngất xỉu không ta!

Trong lúc mẹ Vệ Lam than thở, cô lẳng lặng quay đầu lại lần nữa, không biết từ lúc nào, Đoàn Chi Dực đã biến mất không thấy. Chỉ để lại một lối đi ở phía sau.

Có lẽ là bị mẹ Vệ Lam nói đến tức giận.

Vệ Lam mịt mờ nhìn bóng đêm dần buông xuống và đèn noen đủ màu sắc ở phía sau, trong chớp mắt, đột nhiên có cảm giác không biết phải đến nơi nào.

43. Chương 43: Chuyện Nhà

Dịch: Mon

Vệ Lam ở khách sạn với ba mẹ một đêm. Hôm sau, cô nói hết lời, liên tục cam đoan mình không sao, hơn nữa sẽ nói chuyện với Minh Quang cho rõ ràng, chia tay trong hòa bình, tuyệt đối sẽ không lẳng nhẳng dây dưa thì cuối cùng mới khuyên được hai vị phụ huynh đang hết sức lo lắng kia về nhà.

Thật ra mẹ Vệ Lam rất tức giận, vốn định đi mắng Minh Quang một trận để giúp con gái hả giận, nhưng nhìn Vệ Lam có vẻ như không có tổn thương gì lớn nên bà cũng nuốt cơn giận xuống, bỏ qua, cùng ba cô thu dọn hành lý rời khỏi Giang Thành trong nỗi căm phẫn sục sôi.

Vệ Lam thật sự cần phải nói chuyện với Minh Quang cho rõ ràng. Tuy chia tay là chuyện không thể thay đổi nhưng hai năm nay, trong cuộc sống và công việc họ đều ở bên nhau, ngay cả tiền tài cũng không phân của anh của em, gần đến thì còn có cả đồng việc cần làm, nhất thời làm cô hết sức nhức đầu.

Cô cũng không biết nên đối diện với Minh Quang như thế nào. Một mặt thì thấy hổ thẹn với anh, một mặt thì thất vọng về anh. Tiễn ba mẹ, trở lại nhà chung của hai người, Vệ Lam phát hiện Minh Quang không hề về nhà, cũng không đến phòng làm việc, gọi điện thoại cho anh thì đầu bên kia cứ báo là tắt máy.

Cô không biết có phải Minh Quang đang né tránh hay không, cũng không biết mình có nên nhẹ nhõm nhờ chuyện này hay không, có điều rõ ràng những chuyện này đã không còn quan trọng nữa.

Cô bình tĩnh ở nhà đợi hai ngày nhưng Minh Quang vẫn không trở lại. Ngày thứ ba, có một vị khách không mời mà đến.

Trong cuộc đời của Vệ Lam, khách không mời mà đến khiến cô không kịp phòng bị, tất nhiên sẽ không là ai khác. Đoàn Chi Dực công khai tìm đến, trắng trợn mang theo mấy công nhân, trong sự kinh ngạc vô bờ của Vệ Lam, anh thu dọn mọi đồ đạc của cô và xách đi.

Mãi đến khi thấy đồ đạc của mình bị người ta dọn ra cửa, cuối cùng Vệ Lam mới từ trong cơn bàng hoàng bình tĩnh lại, kéo Đoàn Chi Dực đang đứng ngoài cửa lại, hỏi: “Anh làm gì vậy?”

Nói xong, ngay cả cô cũng cảm thấy cô đã nói câu này với anh quá nhiều lần. Nhưng anh cứ luôn hành động bất ngờ như thế, luôn khiến cô không kịp trở tay, nên ngoại trừ câu này ra, cô cũng không biết phải nói gì khác.

Từ khi tới đây, Đoàn Chi Dực vẫn không chính thức bước vào nhà, cứ như là rất ghét căn nhà này, từ đầu đến đuôi chỉ đứng ngoài cửa sai bảo công nhân.

Bị Vệ Lam hỏi, anh cũng không quan tâm đến, ngược lại đường hoàng hỏi: “Lẽ nào em còn muốn ở đây? Đương nhiên là tôi đang dọn nhà giúp em.” Nói xong, lại bực mình bổ sung: “Tôi đã nói là ba ngày, em nghỉ lại thử xem hôm nay là ngày thứ mấy rồi.”

Anh nói với thái độ tự cho là đúng một cách quá đường hoàng nên Vệ Lam cũng mất đi sức lực để phản bác. Trò khôi hài trong khách sạn mấy ngày trước đã làm cho Vệ Lam biết một khi người này đã quyết định chuyện gì thì sẽ dùng mọi phương pháp để thực hiện.

Trước đây, tuy rất căm ghét và tức giận với những hành động của anh đối với cô nhưng cô cũng hiểu được mọi việc đều xuất phát từ nguyên nhân anh thích cô... Cho dù anh chưa từng nói, cho dù cô cũng cảm thấy thật khó tin. Cho nên, có lẽ là vì tính dễ mềm lòng của phụ nữ, đối với anh, cô chưa từng thực sự căm hận. Nhất là khi sự thông cảm và áy náy nhiều năm trước vẫn chưa hoàn toàn biến mất trong tận sâu đáy lòng cô.

Nhưng bây giờ, nhìn anh hùng hổ bức ép mà hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của cô, cuối cùng thì Vệ Lam cũng cảm nhận được nỗi khổ sở cùng thất vọng tột cùng.

Đoàn Chi Dực hài lòng nhìn công nhân thu dọn xong mọi thứ. Thấy cũng tạm ổn, anh chọt chọt vào vai cô: “Em xem xem có còn sót thứ gì nữa không? Đừng để đến lúc ấy quay lại tìm.”

Vệ Lam dờ dẩn gật đầu, đi vào trong lấy những giấy tờ quan trọng cho vào túi giấy. Lúc ra cửa, cô vẫn không nén được mà quay đầu lại, ngẩn ngơ nhìn căn nhà mình đã ở suốt hai năm trời, bây giờ lại trống không.

Thấy cô bịn rịn khó rời như vậy, Đoàn Chi Dực rất bực mình. Anh bước nhanh tới, kéo lấy tay cô, dõ dằn nói: “Nhìn cái gì mà nhìn, chẳng phải chỉ là một căn phòng rách nát sao. Đi!”

Vệ Lam nhúm mày không vui, theo anh rời đi, từ đầu đến đuôi không nói tiếng nào.

Lúc lên xe, cuối cùng Đoàn Chi Dực cũng phát hiện Vệ Lam hơi hác thường. Từ đầu đến cuối, cô chỉ hỏi một câu ‘anh làm gì vậy’, sau đó không nói gì thêm nữa, sắc mặt thì rất kém.

Thế nên anh lại cảm thấy không vui, bàn tay đang nắm tay cô cũng tăng thêm sức, nói với vẻ bực bội: “Em không cam tâm đến thế sao?”

Cuối cùng Vệ Lam cũng ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn anh một cái, uể oải nói: “Tôi không cam tâm thì anh sẽ buông tha cho tôi sao?”

Đoàn Chi Dực ghen hờn, sa sầm mặt lại, vung tay cô ra, hừ lạnh một cái, quay đầu sang hướng khác. Nhưng chợt nhớ đến điều gì đó, anh quay người lại, đặt tay lên vai cô, kéo cô vào lòng mình, giọng mang theo chút kiêu căng đặc ý: “Đúng vậy, em có cam tâm hay không thì cũng chẳng sao.”

Nói xong, men theo sườn mặt cô, tìm đến môi cô, hôn lên đó.

Trái tim vốn đã lạnh lẽo của Vệ Lam nay càng thêm giá băng.

Vệ Lam gần như đã quen thuộc với mỗi góc ngách của căn biệt thự này, còn căn phòng ngủ cô bị thất thân kia, đã xuất hiện vô số lần trong những cơn cá mộng của cô suốt mấy năm nay. Lòng không khỏi buồn bực, khi sắp xếp hành lý, cô gần như chết lặng như một con rối gỗ.

Nhìn Vệ Lam sắp xếp quần áo đồ dùng của mình vào hộc tủ, cuối cùng tâm trạng của Đoàn Chi Dực cũng vui vẻ hơn. Anh đứng ngoài cửa, lẳng lặng nhìn bóng dáng cô thật lâu, đến khi không nhìn được nữa thì bước vào, ôm chầm lấy cô từ phía sau.

“Làm gì vậy?” Vệ Lam hỏi xong, cũng cảm thấy không được tự nhiên. Dường như tần số xuất hiện của câu này hơi bị cao.

Đoàn Chi Dực làm như không nghe thấy, chỉ kê sát vào người cô, ôm cô thật chặt, rồi từ phía sau hôn lên vành tai cô.

Vệ Lam thu dọn đồ đạc xong nên người đầy mồ hôi, bị anh ôm như vậy cảm thấy rất không thoải mái nên đẩy anh ra, nói với giọng ghét bỏ: “Anh buông tôi ra, tôi phải đi tắm.”

Không ngờ lần này Đoàn Chi Dực lại nghe lời, buông tay ra, ánh mắt vẫn cứ dán vào cô, nhìn cô lấy quần áo và vật dụng tắm rửa ra, chạy vội vào phòng tắm.

Khi Vệ Lam bước ra thì thấy Đoàn Chi Dực đang cầm quần áo đứng ở ngoài cửa phòng tắm với vẻ mặt rất lạ, thấy cô vừa ra là lập tức nôn nóng chui vào trong.

Vệ Lam bị hành động của anh làm ngạc nhiên, nhưng sau đó nghĩ tới điều gì nên mặt cô lại nóng lên.

Chuyện đến nước này, cô biết mình cũng không cần phải giãy giụa phản kháng nữa, có những chuyện trước sau gì cũng không trốn tránh được, chỉ bằng thuận theo anh. Cô từng suy nghĩ rất lâu, nói không chừng anh chỉ không cam lòng mà thôi, biết đâu chỉ vài ngày sau anh sẽ cảm thấy tẻ nhạt, không hứng thú nữa.

Nghĩ như thế, lòng Vệ Lam cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Sau khi sấy tóc gần khô, cô yên tâm nằm trên giường.

Đoàn Chi Dực chỉ ở trong phòng tắm chưa đến 10 phút liền cầm khăn tắm vừa lau đầu vừa bước ra ngoài. Anh vò vò lau lau vài cái cho có lệ rồi tiện tay ném khăn lên trên sofa, sau đó từ phía đuôi giường bò lên.

Tóc anh ngắn, sau khi lau xong tóc không còn nhỏ nước nữa nhưng vẫn ướt mềm. Khi anh bò đến bên cạnh Vệ Lam thì cô bị nước lạnh làm cho rùng mình.

“Vệ Lam.” Anh nằm trên người cô, gọi tên cô một cái.

Vệ Lam vốn đang nhắm mắt giả vờ ngủ, thấy anh gọi thế thì biết là không có cách nào giả vờ nữa nên đành phải từ từ mở mắt ra, nhìn anh và trả lời: “Chuyện gì?”

Mặt của anh vẫn như thường ngày, không có biểu cảm gì, chỉ từ phía trên nhìn vào mắt cô, nhưng trong đôi mắt đen như mực ấy, dường như có những đám lửa đang bùng lên. Một lát sau, anh lại lên tiếng gọi tên cô.

Vệ Lam bị anh gọi mà chẳng biết đâu với đâu, rồi lại thấy rờn rợn trong người: “Anh muốn nói gì?”

Anh vẫn không lên tiếng, chỉ bắt ngờ nhào tới hôn cô.

Hai người vừa tắm rửa xong, trên người đều mát mẻ dễ chịu nên không làm cho Vệ Lam cảm thấy không thoải mái.

Lần này anh không dừng lại quá lâu trên môi cô mà men theo cằm cô, trượt xuống phía dưới. Khi đôi môi anh lướt qua chiếc cổ mịn màng của cô thì ở phía dưới, anh đã lột trần quần áo của cô.

Tay anh rất nóng, bao trùm lên ngực cô, như là một đám lửa. Khi anh vừa dùng môi vừa dùng tay, cơ thể Vệ Lam đã không nén được cơn run rẩy chạy từ ngoài vào trong.

Khi môi anh hôn lên ngực cô, tay anh đã chạy dọc theo eo cô xuống, run run sờ soạng vào vùng cấm phía dưới, cảm nhận được nơi đó hơi ướt thì hơi thở cũng trở nên dồn dập. Anh dùng sức tách hai chân cô ra, đặt mình vào giữa.

“Anh đợi chút đã!” Vệ Lam bỗng từ trong cơn mê bừng tỉnh, giãy giụa rồi lùi ra sau một chút.

Sắp tới nơi mà còn bị ngăn lại, mặt Đoàn Chi Dực đỏ lựng, rõ ràng là mất hứng.

Vệ Lam cũng đỏ mặt, làm như không nhìn thấy, chỉ đột nhiên lấy từ đầu giường ra một thứ gì đó đưa cho anh, nói nhỏ: “Dùng cái này đi, tôi không muốn uống thuốc mãi. Lần trước uống thuốc mà khó chịu hết mấy ngày.”

Lúc ấy, khi đi mua thuốc, ma sai quỷ khiến sao cô lại lấy một hộp này. Vừa nãy khi Đoàn Chi Dực đi tắm, cô lục tủ trong hành lý ra. Nhưng đưa cho anh thế này, nó thật cô cũng thấy rất xấu hổ.

Ánh mắt Đoàn Chi Dực lóe lên chút nghi hoặc, nhưng khi nhận lấy thứ kia thì lập tức biết nó là gì, vẻ mặt hững hờ trên mặt càng thêm rõ ràng.

Có điều anh cũng không nói gì, chỉ sụ mặt mở cái túi, lấy cái thứ làm bằng cao su kia ra, nhìn tới nhìn lui, như là đang nghiên cứu cách dùng, sắc mặt tuy không vui nhưng ánh mắt lại mang theo vẻ tò mò, cuối cùng cũng thử trườn nó lên vật ấy của mình.

Vệ Lam không nhìn động tác của anh, nhưng cũng biết anh đang làm gì. Khi anh lại đề lên người cô lần nữa, cô bỗng nhớ tới điều gì đó, hỏi một câu làm phá vỡ không khí: “Bao lâu đây?”

Đoàn Chi Dực dừng lại, nghi hoặc, từ trên nhìn xuống cô.

Vệ Lam hơi né đầu qua, trốn tránh ánh mắt của anh: “Ý tôi là quan hệ của chúng ta phải duy trì trong bao lâu thì anh mới chịu buông tha cho tôi? Tôi không thể cứ theo anh thế này mãi được. Tôi chỉ là một cô gái bình thường, muốn sống một cuộc sống bình thường, ba mẹ tôi cũng mong tôi kết hôn sinh con.” Nói xong, cô lại bổ sung một câu: “Nếu ba mẹ tôi biết tôi và anh thế này, chắc chắn sẽ không đồng ý.”

Đoàn Chi Dực ngẩn ngơ một lát, rồi bất ngờ bưng bưng giận dữ. Anh bật người dậy, tức tối rút thứ kia ra, quăng mạnh xuống đất, không nói một tiếng, xoay người đưa lưng về phía Vệ Lam, nằm xuống.

Vệ Lam bị hành động của anh làm giật mình. Cô nhìn áo mưa còn chưa phát huy tác dụng đã bị ném dưới đất, rồi lại quay đầu nhìn cái gáy đang cách mình nửa mét của anh, không khỏi oán thăm, có cần phải cúi kính đến thế không? Chẳng qua cô chỉ hỏi một câu rất thực tế mà thôi.

Vệ Lam cũng hơi tức giận, cô xoay người qua, hơi dùng sức kéo lấy cái chăn đã bị anh chiếm hơn một nửa nhưng phát hiện anh túm rất chặt nên cô đành thôi, mặc cho nửa người lộ ra ngoài. May mà vừa vào đầu thu, không đến nỗi lạnh lắm.

Đương nhiên là không ngủ được. Vệ Lam nằm trên giường, gần như hơi hoang mang, dường như lại trở về với năm đó, cũng trên chiếc giường lớn như vậy, phía sau cũng là một tên tâm tình bất định.

Lúc ấy có tâm trạng thế nào, hình như cô cũng không nhớ rõ nữa. Đầu tiên có lẽ là sợ hãi, nhưng sau đó dường như cũng quen dần, sau đó nữa liền nảy sinh lòng thương hại với anh.

Cô nghĩ mãi nghĩ mãi, cũng từ từ tiến vào mộng đẹp.

Trong mộng, vẫn là chiếc giường này, cũng là Đoàn Chi Dực âm trầm kia.

“Á!”

Không biết qua bao lâu, Vệ Lam bị cơn đau trường dưới thân làm bừng tỉnh. Cô mở mắt ra, trong bóng tối lơ mơ, không dám tìm mà nhìn cái tên đang nằm trên người mình.

44. Chương 44: Sống Chung

Dịch: Mon

Vệ Lam không dám tin mà nhìn Đoàn Chi Dực đang nằm trên người mình.

Đây là lần thứ hai của cô, bị anh xâm nhập một cách bất ngờ như vậy nên đau đến nỗi ứa cả nước mắt, cho nên cô đưa tay đẩy anh ra theo bản năng. Đoàn Chi Dực như giận dữ, đè hết cả người lên mình cô, ra vào vừa sâu vừa mạnh, hơi thở nóng rực cùng tiếng thở dốc cùng phun lên mặt cô, khiến cô như muốn vỡ ra.

Vệ Lam đau đến nỗi rên lên vài tiếng. Cuối cùng, không nhịn được nữa, cô vừa cào vừa cào vào ngực anh: “Đoàn Chi Dực, anh nhẹ một chút, nhẹ chút!”

Có lẽ là bị cô cào cào hơi đau nên Đoàn Chi Dực bèn dừng lại, anh đưa tay mở đèn ngủ trên đầu giường, ánh sáng nhu hòa lập tức chiếu lên mặt Vệ Lam, làm hiện lên gương mặt tái nhợt của cô.

Đoàn Chi Dực nheo mắt lại, mặt thì đỏ, từ trên nhìn xuống cô rất chăm chú. Ngay sau đó, anh lại cúi đầu xuống hôn cô.

Thật ra Vệ Lam chỉ đau một lát, chủ yếu là bị làm bất ngờ khi còn đang ngủ nên giật mình, cả người đều cứng đờ. Bây giờ toàn toàn tỉnh táo lại, cảm nhận một cách rõ ràng vật thể xa lạ đang dừng trong cơ thể mình, vì anh không động đậy nên cảm giác ấy rõ mồn một. Cô vừa then vừa giận, căng thẳng đến nỗi cơ thể rụt chặt lại. Miệng cô bị anh phong kín nên chỉ có thể kêu ú ớ.

Đoàn Chi Dực vốn đang cố kìm nén, nay bị cô kẹp như vậy thì không nhịn được nữa. Anh nghiêng rằng, rời khỏi mặt cô, từ từ động đậy vài cái, thấy Vệ Lam cũng không bài xích lắm thì mới bắt đầu động mạnh.

Vệ Lam thở hổn hển vài cái, ngược mắt nhìn cái người đang ở phía trên mình. Bởi vì ngược sáng, lại đang chuyển động nên vẻ mặt căng cứng của anh có vẻ hết sức hung dữ. Ngực và cổ anh loáng thoáng có dấu vết bị cô cào cào. Hai mắt anh nhìn chằm chằm vào Vệ Lam, như là muốn nuốt chửng lấy cô.

Vệ Lam thấy vậy nên kinh hoàng, vội vàng nhắm mắt lại, nghiêng đầu qua không nhìn anh nữa.

Vẫn đau như cũ, nhưng theo đó một cảm giác xa lạ cũng sinh ra, hơn nữa ngày càng mạnh mẽ theo động tác của anh. Tim Vệ Lam đập thật mạnh, đầu óc dần trống rỗng, cuối cùng không cách nào kìm nén nữa nên rên rỉ khe khẽ.

Nhưng cảm giác mãnh liệt ấy qua đi, Đoàn Chi Dực vẫn chưa chịu dừng lại, thậm chí còn làm kịch liệt hơn. Sắc mặt của Vệ Lam đã dần tốt hơn, cảm nhận được cơ thể đè trên người mình ngày càng căng cứng, như là sắp co rút vậy. Cô lơ mơ hiểu được điều này là gì nên vội vàng dùng sức đẩy anh ra: “Đi ra, đi ra, anh không có mang thứ đó.”

Đoàn Chi Dực thở hồng hộc, rút nó ra, người run lên, kêu hừ một tiếng rồi bắn cả lên đùi cô, sau đó nằm bẹp trên người Vệ Lam.

Vệ Lam xấu hổ chết đi được, dùng sức đẩy anh ra, bò dậy định đi rửa ráy. Nhưng còn chưa kịp ngồi vững thì đã bị một cơ thể nóng rực quần lấy từ phía sau.

Cuộc chiến này diễn ra cho đến khi mờ sáng. Có điều dưới sự yêu cầu quá mạnh mẽ của Vệ Lam, cuối cùng Đoàn Chi Dực cũng chịu dừng áo mưa trước nay mình chưa dùng, mặc dù anh không thích lắm.

Sống chung với Đoàn Chi Dực cũng không hề gian nan như Vệ Lam đã nghĩ. Anh vẫn không thích nói chuyện, mở miệng ra là hung dữ, vui buồn bất chợt, hơn nữa rất hay càu nhì. Nhưng những điều này cô đã được lĩnh giáo vào 8 năm trước, bây giờ cô cũng đã trưởng thành, có thể dùng tâm thái bình thường để đối mặt với chúng. Đương nhiên cô cũng chưa bao giờ vui cười với anh, chẳng qua là ứng đối cho có lệ mà thôi.

Lúc họ thân mật nhất, cũng chỉ có ở trên giường. Có lẽ đây là điều duy nhất khác với 8 năm trước. Kể thường ngày âm trầm ít nói như anh, lên giường rồi thì cũng háo sác chết được.

Đoàn Chi Dực có một sở thích kỳ quái là nửa đêm thức giấc thì thường hăng hái đánh lén cô.

Vệ Lam rất sợ anh như vậy. Anh không thích làm biện pháp phòng tránh, trước giờ chưa từng tự mua nó mà đều do Vệ Lam đi mua đồ rồi mặt dày mua nó luôn. Mỗi lần bắt anh dùng anh đều sụ mặt lại. nhưng bất luận thế nào thì Vệ Lam cũng tuyệt đối không thỏa hiệp, mỗi lần trước khi lâm trận, cô đều yêu cầu rất kiên quyết.

Nhưng nửa đêm bị đánh lén, vì đầu óc mơ màng thiếu cảnh giác nên có mấy lần suýt bị anh bắn vào trong.

Hoang mang lo lắng suốt cả tháng, Vệ Lam sợ là có chuyện gì nên đến hiệu thuốc mua thuốc phòng bị, nhưng còn chưa kịp dùng thì đã bị anh hằm hằm vút đi.

Vì chuyện này, hai người dối nhau suốt hai ngày, ai cũng không chịu lên tiếng nói với người kia một câu. Mãi đến tối ngày thứ ba, khi Đoàn Chi Dực leo lên giường ôm Vệ Lam và chủ động lấy một hộp áo mưa ra thì chuyện này mới được giải quyết xong.

Ngày tháng cứ dần trôi qua, Vệ Lam lại bắt đầu thấy quen với nó như là 8 năm trước. Chỉ có điều tuổi xuân dần qua, bây giờ cô đã không còn là một cô bé vô tư không lo nghĩ gì, cho nên thỉnh thoảng lại nảy ra chút lo sợ, bởi vì cô không biết những ngày tháng thế này bao giờ mới kết thúc.

Tương lai của cô, chung quy cũng không thể thế này mãi được.

Từ sau hôm ấy, Minh Quang vẫn không hề liên lạc với Vệ Lam, gọi điện thoại thì anh cứ tắt máy. Vệ Lam hỏi hai trợ lý ở phòng làm việc của Minh Quang nhưng họ nói với cô rằng Minh Quang cho họ nghỉ dài hạn.

Tài khoản của cô lại được chuyển vào một số tiền khá, Vệ Lam đoán rằng đây là phí chia tay mà Minh Quang cho cô. Tình cảm trong ba năm, cuối cùng cũng chỉ là một con số lạnh như băng, ngay cả một câu từ biệt chính thức cũng không có, lòng cô ít nhiều cũng thấy mất mát.

Rời xa Minh Quang, cũng đồng nghĩa với việc thất nghiệp. Vệ Lam tốt nghiệp trường danh tiếng, mặc dù chuyên ngành bình thường nhưng cô cũng lấy thêm những chứng chỉ uy tín khác, cũng đã có kinh nghiệm làm việc, trước khi vào Lam Quang cũng đã công tác tại một công ty có tiếng, còn Lam Quang tuy nhỏ nhưng cũng được coi như công ty. Lẽ ra với điều kiện của cô, xin việc đi làm lại sẽ không có vấn đề gì. Nhưng nộp hồ sơ vào mấy công ty ứng ý, đi phỏng vấn cũng trò chuyện với người ta rất vui vẻ, sau đó, ừ thì không có sau đó nữa.

Cũng chả gấp gáp gì, cô không thiếu tiền mà. Ở trong cái lồng vàng này, cô không thiếu gì hết. Số tiền trong tài khoản cũng đủ để cô sống nhàn nhã một thời gian.

Còn tâm trạng của Đoàn Chi Dực thì lúc tốt lúc tệ, tối đến đi ngủ thì đương nhiên là vui vẻ. Tuy anh chỉ vừa mới biết chuyện giường chiếu, nhưng khả năng tự lĩnh ngộ, tự học tập lại rất xuất sắc, không chỉ khiến mình trải nghiệm niềm sung sướng vô bờ mà còn khiến Vệ Lam vui thích dưới thân anh.

Nhưng trừ lúc lên giường hơi hài hoa, ở những mặt khác, quan hệ giữa anh và Vệ Lam vẫn cứ như cũ. Anh rất hay cáu kỉnh, nhất là với Vệ Lam, không chịu nổi một chút khó chịu từ cô. Chỉ cần cô lạnh mặt hoặc là ứng đối qua loa với anh thì anh lại giống như một con mèo bị giẫm vào đuôi, lại xù lông lên. Rõ ràng là hầu hết thời gian Vệ Lam đều chả vui vẻ gì với anh.

Nhưng anh còn có thể mong đợi điều gì đây? Cô đến với anh là do anh dùng những thủ đoạn bất chính để ép cô, cô cũng đã nói là cô không hề yêu anh, lẽ nào anh còn hy vọng cô yêu anh ư, thật tức cười!

Công việc của Đoàn Chi Dực cũng rất bận rộn. Năm ấy anh mang tài sản mà mẹ để lại cho anh rời khỏi nhà họ Đoàn, tự lập công ty riêng.

Đối với người bình thường mà nói, tài sản trong tay anh chính là một con số khổng lồ, cho dù không làm gì thì cũng có thể sống sung túc suốt cả đời. Nhưng anh biết, một khi đã không còn gia thế, thì anh không là gì cả. Giống như khi mẹ Vệ Lam gặp anh năm đó, trong mắt tỏ rõ vẻ khinh thường, hệt như đang nói anh chỉ là một kẻ bắt tài, ỷ vào gia thế mà làm mưa làm gió.

Để chứng minh giá trị tồn tại của mình, vì không muốn mãi là một người rỗng ruột bị xem thường, anh nhất định phải làm gì đó. Lúc ấy ở nước ngoài, thấy tạp chí giải trí nhỏ mà mình thích sắp bị pha sả, anh bèn mua nó. Có tiền thì cũng dễ làm việc, chưa tới 3 năm tạp chí ấy đã khởi tử hồi sinh, cũng có nhiều phóng viên có tiếng. Dần dần, Azre của anh trở thành một tập đoàn truyền thông có quy mô lớn. Nhưng có rất nhiều chuyện tiền không cách nào giải quyết được, những vất vả gian nan trong ấy chỉ mình anh biết.

Thị trường trong nước càng phức tạp. Sau khi trở về, mấy năm nay Đoàn Chi Dực bận đến nỗi ngày ba bữa không điều độ.

Khi anh xem xong bản kế hoạch cơ bản của công ty thì đã là lúc phải dùng cơm trưa.

Dưới anh một tầng là nhà hàng, nhưng anh rất hiếm khi xuống dưới ấy. Thứ nhất là vì anh ghét không khí ồn ào nhốn nháo trong ấy, thứ hai là đồ ăn ở đó cũng chỉ tạm tạm. Còn đi những nhà hàng ở bên ngoài thì anh lại ngại lãng phí thời gian, cho nên thường thì đều sai trợ lý gọi đồ ăn.

Thật ra anh cũng không kén ăn lắm, thấy món nào ăn được thì có thể ăn suốt cả tháng trời. Nhưng hôm nay khi trợ lý mang cơm đã đặt vào, anh nhìn những thứ vừa ăn được vài ngày kia, không biết sao lại cảm thấy hơi chán ngán, không muốn ăn. Anh bỏ toàn bộ vào thùng rác, sau đó xách áo khoác lên, chuẩn bị ra ngoài tìm cái ăn.

Khi anh đi ngang qua phòng làm việc ở bên ngoài, có một nhân viên nam đang mở hộp cơm mang theo ra, chuẩn bị thưởng thức. Mùi thơm nức mũi, mấy cô đồng nghiệp bên cạnh xúm lại, thấy hộp cơm có nhiều màu sắc kết hợp với nhau, cùng trứng chiên hình trái tim thì la lên oai oái: “Cơm hộp tình yêu nha, bạn gái của anh đúng là đáng yêu quá!”

Vừa hú lên xong, nhìn thấy ông chủ khó tính đang đứng đó thì họ ậm ừ chào một tiếng ‘Je’ rồi lập tức giải tán.

Anh bạn mang cơm hộp kia cảm thấy ăn cơm trước mặt ông chủ thì hơi xấu hổ nên chào một tiếng rồi cũng thu dọn.

Đoàn Chi Dực lạnh lùng gật đầu, vốn đang định đi bước ra ngoài thì bỗng nhiên lại quay người, trở về phòng làm việc của mình.

Anh mở máy tính lên, nhập bốn chữ ‘cơm hộp tình yêu’ vào ô tìm kiếm hình ảnh, tìm một tấm mà mình ưng ý, dùng điện thoại chụp lại rồi gửi cho Vệ Lam.

Lúc nhận được tin nhắn của Đoàn Chi Dực thì Vệ Lam vừa nấu cơm xong, đang từ trong bếp bước ra.

Nghe thấy tiếng chuông báo tin nhắn vang lên, cô mở ra xem, là một tin nhắn hình ảnh, trong đó là hình một hộp cơm, kèm theo lời nhắn của Đoàn Chi Dực: tôi đói rồi, mang cơm tới cho tôi, giống cái này.

Vệ Lam ngẩn người nhìn màn hình điện thoại, nửa ngày không có phản ứng gì.

Khi hiểu ra anh muốn gì thì cô cảm thấy ngơ ngác, không hiểu ra làm sao. Nhưng cô hiện là kẻ thất nghiệp nhàn nhã nên cũng không bài xích yêu cầu này lắm, chẳng phải là đưa cơm sao.

Cô từ tốn ăn cơm của mình xong, trút hết mấy thứ còn lại vào trong hộp, rồi cắt mấy miếng chân giò hun khói bỏ thêm vào.

Vệ Lam cố ý làm thật chậm chạp, khi đến Azre thì đã hơn 2 giờ chiều. Trong thời gian này, Đoàn Chi Dực gọi điện thoại hồi vài lần. Chắc là đói quá hạ đường huyết nên càng ngày càng cáu kỉnh, giọng rất ác liệt. Mấy năm nay, dù Vệ Lam đã rèn được tính nhẫn nại nhưng sự tức giận cũng không nhịn nổi mà quăng hộp cơm vào trong thùng rác ven đường.

Phòng làm việc của Azre nằm tại tầng 17 và 18 của một tòa nhà cao chọc trời ở Giang Thành. Trước đây Vệ Lam từng đi ngang qua rất nhiều lần nhưng chưa từng bước chân vào.

Lúc cô đi thang máy lên tầng 17, tới trước quầy tiếp tân, người tiếp tân thấy cô xách hộp cơm, lại tìm ông chủ thì còn tưởng cô là người đưa cơm bên nhà hàng. Nhưng nhìn trái nhìn phải, nhìn trên nhìn dưới cũng không thấy cô giống người đưa cơm nên nhân viên tiếp tân chỉ còn cách gọi điện thông báo cho trợ lý phòng tổng giám đốc. Trợ lý còn chưa kịp thông báo với ông chủ thì Đoàn Chi Dực đã từ trong phòng đi ra, mặt hầm hầm, bước nhanh về phía quầy tiếp tân.

45. Chương 45: Ngoại Truyện 1 Về Tiểu Đoàn

Khi Đoàn Chi Dực 18 tuổi, mẹ cậu đã vào viện được 3 năm, ba thì một năm về nhà chưa tới chục lần, một mình cậu thiếu niên mười mấy tuổi ở trong cái biệt thự xa hoa giữa giữa sườn núi, bên cạnh cậu chỉ có những người hầu luôn cung kính gọi cậu là thiếu gia.

Có lẽ là vì quá cô đơn, tính cách của cậu có rất nhiều chỗ thiếu sót, trầm mặc ít nói, khó hòa đồng, cáu kỉnh dễ giận, những lời đồn trong trường về cậu đều có khuynh hướng tiêu cực. Những điều này cậu biết

hết, nhưng lười giải thích, mà cũng không biết phải giải thích với ai. Và cũng vì biết, cho nên càng thêm khó hòa đồng, càng nóng nảy.

Tóm lại là càng ngày càng tồi tệ.

Thời thiếu niên, sở thích duy nhất của Đoàn Chi Dực là đánh bóng rổ, những người duy nhất có quan hệ khá tốt với cậu chính là những cậu bạn trong đội bóng rổ. Những chàng trai đánh bóng rổ đa phần đều tùy tiện, thoải mái cởi mở, tuy Đoàn Chi Dực không thích nói chuyện nhưng đánh bóng rất giỏi, bọn họ tâm phục khẩu phục cậu, trên sân bóng họ phối hợp với nhau rất ăn ý.

Đang tuổi thanh xuân, trừ bóng rổ ra, các chàng trai trong đội bóng hể tỵ là là nói chuyện về lũ con gái. Rất nhiều người trong đội bóng đã có bạn gái, có người không chỉ có một bạn gái.

Đoàn Chi Dực không hề có chút hứng thú với lũ con gái. Vì đẹp trai, đánh bóng giỏi nên đương nhiên cậu cũng thường nhận được thư tình, nhưng trước giờ cậu chưa bao giờ đọc chúng. Phụ nữ là một sinh vật rất phiền toái, giống như mẹ của cậu vậy, tuy rằng cậu yêu bà, nhưng cũng rất tuyệt vọng.

“Nghe nói gần đây lớp 10 có rất nhiều em xinh đẹp, lát nữa chúng ta thi đấu với lũ quỷ lớp 10, nhất định không được nể nang gì, phải đánh cho tụi nó tan tác thì tự nhiên mấy em xinh đẹp ấy sẽ để mắt đến mấy anh trai chúng ta thôi.”

Trận đấu bóng đầu tiên khi vào lớp 12 chính là đấu giao hữu với lớp 10. Trong phòng thay đồ, Đoàn Chi Dực nghe những lời đùa cợt ‘đáng khinh’ của đồng đội thì chỉ thầm cười khẩy, không để trong lòng.

Trận đấu hết sức thuận lợi, đội bóng rổ lớp 10 vừa được thành lập, lại là lũ choai choai 15 tuổi, hoàn toàn không thể đối kháng với mấy học sinh 18 tuổi. Sau trận đấu, học sinh lớp 10 quả thật bị đánh cho tan tác, ủ rũ chán chường. Mà bên ngoài sân, các em xinh đẹp vốn chạy tới để cổ vũ cho bạn cùng cấp nay cũng phản chiến, nhìn các đàn anh với ánh mắt sáng rực như sao, mà người được hâm mộ nhất đương nhiên là Đoàn Chi Dực.

Có điều Đoàn Chi Dực nào có tâm tư để ý đến mấy đứa mê trai này. Trận bóng vừa kết thúc, cậu liền chạy ra ngoài sân để uống nước. Nhưng khi cậu moi chai nước từ trong túi thể thao của mình ra thì chai nước vốn còn một nửa kia, không biết bị thằng chết tiệt nào cầm nhầm, uống sạch không còn một giọt.

Cậu bực bội quăng chai nước vào lại trong túi, bỗng trước mặt cậu xuất hiện một bàn tay cầm một chai nước suối: “Anh không có nước sao? Em còn một bình nè, vẫn chưa uống đâu.”

Cậu ngẩng đầu nhìn chủ nhân của bàn tay. Cô mặc đồng phục lớp 10, gương mặt trắng trẻo xinh đẹp, nụ cười trong veo ấm áp. Đoàn Chi Dực nghe thấy tim mình đập thành thịch mấy tiếng.

Trước nay Đoàn Chi Dực vẫn bài xích người khác, chưa từng nhận đồ của ai, huống chi là một người lạ. Nhưng ma xui quỷ khiến sao đó, cậu nhìn nụ cười của cô bé, bỗng nhiên nhận lấy chai nước trên tay cô, lúng túng nói tiếng ‘cảm ơn’ nhỏ xíu.

Rõ ràng cô gái ấy không phải là một fan đến bắt chuyện, thấy cậu nhận lấy nước rồi thì cô cũng chạy vụt theo bạn học.

Nước uống vào miệng thì lạnh, nhưng không hiểu sao Đoàn Chi Dực lại cảm thấy nó hết như một dòng nước ấm chảy qua cơ thể mình.

46. Chương 46: Chân Chân

Dịch: Mon

Bởi vì đủ các kiểu gây rối của Đoàn Chi Dực nên bữa ăn này, hai người phải mất chừng hơn một tiếng đồng hồ, trong nhà ăn chỉ còn rải rác vài nhân viên phục vụ.

Tóm lại, hôm nay Vệ Lam cảm thấy thể diện của mình mất hết trơn, như bị ném xuống Thái Bình Dương rồi. Một cô gái hai mấy gần ba mươi tuổi mà còn học mấy đứa con nít, đút thức ăn ột tên mặt ngầu trước mặt bao nhiêu là người.

Đoàn Chi Dực thì ngược lại, vẻ không vui lúc đầu đã tan biến hết, hài lòng về biểu hiện của cô.

Về tới phòng làm việc, mọi người đã tập trung vào công việc của buổi chiều. Vệ Lam trở về, họ đều bày tỏ sự đồng cảm hết sức sâu sắc, cùng với sự áy náy khi bỏ mặc mình cô đối mặt với ông chủ lạnh lùng.

Vệ Lam thở phào một hơi, ít nhất điều này chứng tỏ chuyện của cô và Đoàn Chi Dực ở nhà ăn vừa rồi vẫn chưa bị người ta đồn ra ngoài. Cô không muốn chịu búa rìu dư luận sớm như vậy đâu.

Nhưng cô còn chưa thở phào xong thì Hứa Tiểu Đông đã lắc lư tới trước bàn của cô với nụ cười xấu xa, chống cằm nói nhỏ: “Không phải tôi nhiều chuyện gì đâu, chẳng qua là chỉ muốn hỏi bà chủ một câu, ông chủ ở nhà cũng mặt hầm hầm thế sao?”

Vệ Lam ngẩn ra một lát, sau đó phản ứng lại thì nhỏ giọng mắng: “Bớt nói bậy nói bạ đi.”

Hứa Tiểu Đông tiếp tục nói: “Cô đừng có giả vờ, cái kiểu yêu ngầm của mấy người làm sao có thể thoát được hỏa nhãn kim tinh của tôi.”

Vệ Lam có phần không được tự nhiên. Cô và Đoàn Chi Dực cũng được coi là yêu đương ư? Nhưng nếu không phải, vậy mỗi ngày ngủ chung giường, làm chuyện thân mật nhất, vừa rồi còn ở nhà ăn làm chuyện mất mặt thế thì được gọi là gì?

Nghĩ thế, chính bản thân cô cũng thấy bối rối. Cô bưng ly nước lên, lườm Hứa Tiểu Đông: “Mặc kệ cậu, tôi đến phòng trà nước pha cà phê đây.”

Phòng trà nước ở trên lầu, khi Vệ Lam bưng ly cà phê đã được pha xong đi ngang qua quầy tiếp tân thì bỗng nhiên nghe được một giọng nói quen thuộc. Cô ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Quách Chân Chân đang tranh luận với cô nhân viên tiếp tân.

“Cô à, thật tình là tôi đã thông báo cho Je rồi, nhưng anh ấy không có thời gian để gặp cô.”

“Cô nói với anh ấy lần nữa là tôi có chuyện rất quan trọng tìm anh ấy, nếu không chịu gặp tôi thì anh ấy sẽ hối hận.”

“Cô à... thật tình tôi đã cố hết sức rồi.”

Cô gái tiếp tân khó xử, nhìn Quách Chân Chân với vẻ mặt không biết làm sao.

Từ sau cái hôm ở bệnh viện, Vệ Lam chưa gặp lại Quách Chân Chân, hai người chỉ nói chuyện điện thoại với nhau một lần. Quách Chân Chân nói qua loa với cô rằng cô ấy với Đoàn Chi Dực đã chia tay, cô ấy không sao, bảo Vệ Lam đừng lo lắng.

Sau đó, bởi vì có quá nhiều chuyện kéo tới, loạn thành một đống nên Vệ Lam cũng không có thời gian để nghĩ xem hiện nay Quách Chân Chân thế nào.

Bây giờ bất ngờ gặp cô ở đây, ngay tại Azre này, ít nhiều gì Vệ Lam cũng thấy chột dạ.

Nói đi nói lại, Đoàn Chi Dực và Quách Chân Chân tới nước này, cô cũng không thoát được liên quan.

Bởi vì không biết phải đối mặt với Chân Chân thế nào nên sau khi nghĩ ngợi một lát, Vệ Lam định thừa lúc Quách Chân Chân không chú ý, bưng ly cà phê quay trở về phòng trà nước, trốn trước rồi tính sau.

Nhưng Vệ Lam còn chưa kịp bước đi thì Quách Chân Chân đã quay người lại và phát hiện ra cô. Cô ấy ‘ủa’ một tiếng rồi đi về phía cô: “Vệ Lam, sao cậu lại ở đây?”

Vệ Lam cười gượng, cố gắng đối mặt với Chân Chân: “Hiện nay mình đang làm tại phòng tạp chí của Azre.”

Có vẻ như Quách Chân Chân rất bất ngờ, nhưng ngay sau đó chợt hiểu ra và gật đầu: “Cách đây ít lâu mình đi ngang qua Lam Quang, tiện thể vào thăm cậu. Đúng lúc ấy gặp trợ lý của các cậu đi xuống lầu, cô ấy nói với mình cậu và Minh Quang đã chia tay rồi, mình không tin cho lắm, định gọi điện hỏi cậu nhưng gặp hết chuyện này đến chuyện kia, rồi cũng sợ đó là sự thật, gọi cho cậu nhắc đến chuyện đó thì sẽ làm cậu

đau lòng. Bây giờ nhìn cậu thế này thì đúng là vậy rồi. Nhưng cậu và Minh Quang đang yên đang lành, sao tự nhiên lại chia tay?”

Vệ Lam cười cười: “Giữa hai bọn mình xảy ra chút vấn đề nên đã chia tay.”

Có vẻ như Quách Chân Chân đã thoát khỏi nỗi đau thất tình nên trên mặt cũng không còn vẻ suy sụp như trước nữa, cô chăm chú nhìn Vệ Lam, dường như yên tâm gặt đầu: “Xem ra cậu cũng không sao, vậy mình yên tâm rồi.”

Vệ Lam nghi hoặc nhìn cô: “Chân Chân, cậu thật sự không sao chứ?”

Quách Chân Chân lơ đãng xua tay: “Đã sớm không sao rồi. Mình đã nghĩ thông suốt, không phải của mình thì cưỡng cầu cũng vô ích.” Dừng một lát, cô hỏi lại: “Sao lại trùng hợp như vậy, cậu làm ở Azre?”

“Sau khi mình rời khỏi Lam Quang, thấy tin tuyển dụng nên tới đây làm.” Vệ Lam nói dối nên không được tự nhiên lắm: “Hơn nữa dù gì thì Đoàn Chi Dực cũng là bạn học cũ, sẽ chiều cố đến mình hơn.”

Quách Chân Chân có vẻ không đồng ý lắm với lời của cô: “Bảo anh ấy chiều cố thì đừng nghĩ đến còn hơn. Có điều Azre cũng không tồi, rất có tương lai, chắc chắn là tốt hơn cái phòng làm việc bé tí của cậu trước đây. Tuy mình có chút không cam lòng, nhưng cậu ở đây làm việc mình cũng không để ý gì đâu.”

Trái ngược với vẻ thẳng thắn thành thật của Quách Chân Chân, Vệ Lam bỗng cảm thấy mình hết như một kẻ tiểu nhân bỉ ổi, lòng cô trở nên buồn phiền. Cô gần như không có dũng khí để đối mặt với người bạn thân thời niên thiếu nữa.

Quách Chân Chân không phát hiện ra vẻ khác thường của cô, lầu bầu oán trách một mình: “Đoàn Chi Dực đúng là quá vô tình mà. Mình đáp ứng là sẽ không quấy rầy anh ấy nữa nhưng cũng đâu cần cố ý không gặp mình chứ.”

“Cậu tìm anh ta có việc à?” Vệ Lam dè dặt hỏi.

Quách Chân Chân gặt đầu: “Mình tra được một vài chuyện liên quan đến Trần Vũ Yên, muốn cho anh ấy xem. Tuy Đoàn Chi Dực không thích mình nhưng anh ấy cũng từng giúp đỡ mình, cũng ỉn một giấc mơ đẹp, mình không muốn anh ấy bị Trần Vũ Yên gạt. Anh ấy ở bên cạnh cô ta, sớm muộn gì cũng bị cô ta hại.”

“Trần Vũ Yên?” Vệ Lam ngạc nhiên: “Cậu nói anh ta cặp với Trần Vũ Yên?”

Quách Chân Chân ừ một tiếng: “Lúc anh ấy đến bệnh viện thăm mình đã ngầm thừa nhận rồi, anh ấy chia tay với mình là vì Trần Vũ Yên.” Nói xong cô xua tay, lục lấy một tài liệu từ trong túi xách ra đưa cho Vệ Lam: “Thôi đi, nếu anh ấy không muốn gặp mình thì mình không ép. Cậu làm ở đây, xem lúc nào có cơ hội thì đưa cho anh ấy giúp mình, coi như đây là việc cuối cùng mình làm cho anh ấy.”

Vệ Lam cầm lấy túi tài liệu, cắn môi: “Chân Chân...”

Quách Chân Chân mỉm cười: “Cậu sao thế? Mình thật sự không sao mà, sớm đã nghĩ thông suốt rồi. Mình định rời khỏi Giang Thành về quê làm việc. Nghĩ lại thì mình cũng có bị thiệt gì đâu, Đoàn Chi Dực cấp ỉn một khoản phí chia tay khổng lồ, mình cũng không ngốc đến mức giả vờ thanh à từ chối. Không có được tình yêu, có tiền thì cũng tốt rồi.”

Chân Chân nói rất thẳng thắn nhưng Vệ Lam phát hiện mắt cô đã hơi đỏ đỏ. Cô đưa tay ra nắm lấy tay Chân Chân: “Chân Chân, xin lỗi cậu.”

Quách Chân Chân bật cười: “Sao cậu phải xin lỗi mình? Cậu cũng đâu làm gì có lỗi với mình chứ.” Nói xong cô rút tay ra vỗ vỗ lên mu bàn tay Vệ Lam: “Được rồi, mình không quấy rầy cậu làm việc nữa, về quê thì đừng có quên tìm mình đấy, chúng ta sẽ hẹn mấy bạn học cũ đến những chỗ hội nhỏ hay đến chơi.”

“Ừ.” Vệ Lam gặt đầu.

Quách Chân Chân lau mắt, quay người bước đi.

Vệ Lam nhìn tài liệu trong tay, nghĩ một lát rồi đi đến trước mặt cô bé tiếp tân: “Em thông báo cho Je giữùm chị, nói là Vệ Lam phòng tạp chí tìm anh ấy.”

Lúc này hai người nói chuyện, cô bé đã nghe được phần nào, biết cô gái lúc này chính là bạn gái cũ của ông chủ, mà cô còn nhớ rõ người đồng nghiệp mới này, chính là người lần trước đến đưa cơm cho ông chủ. Hai người này hình như là bạn. Đúng là một mối quan hệ thật phức tạp.

Sau khi thông báo, đương nhiên Vệ Lam được cho vào.

Cô bước tới trước cửa phòng làm việc, gõ cửa và bước vào. Đoàn Chi Dực đang cầm cúi làm việc, cảm giác cô đã vào thì ngẩng đầu lên nhìn cô. Thấy cô bưng một ly cà phê còn bốc hơi thì khóe môi hơi cong lên, đứng dậy vòng qua cái bàn tới trước mặt cô, đưa tay bưng lấy ly cà phê uống một hớp, và không quên bình phẩm: “Hương vị không tồi, nhưng bỏ hơi nhiều đường, tôi không thích cà phê ngọt quá, lần sau mang cà phê tối cho tôi thì bỏ ít một chút.”

Này, đây là cà phê tôi pha cho chính mình đấy chứ! Vệ Lam há hốc mồm nhìn cái tên tự cho là đứng trước mặt, lòng thầm oán. Nhưng nghĩ đến chuyện ở trong nhà ăn mà anh còn dám giành cơm với mình thì cô cũng lười tranh cãi phê với anh.

Cô đưa tài liệu trong tay cho anh: “Vừa này Chân Chân tìm anh mà anh không chịu gặp, cậu ấy nhờ tôi đưa cái này cho anh.” Đưa xong, cô lại hỏi: “Có phải anh nói với cậu ấy, anh và cậu ấy chia tay là do Trần Vũ Yên không?”

Đoàn Chi Dực nhận lấy túi tài liệu, vừa thờ ơ mở ra xem, vừa trả lời cô: “Em và cô ấy là bạn bè, để cố ấy ghét Trần Vũ Yên còn hơn là hận em.”

“Anh...” Vệ Lam thật không biết nên cảm động vì anh biết nghĩ cho cô, hay là cảm thấy chua xót thay cho Trần Vũ Yên vì gánh tội danh nặng như vậy.

Đoàn Chi Dực không quan tâm đến vẻ bối rối của cô, rút mấy tấm ảnh và tờ giấy trong túi tài liệu ra, mặt dần trở nên nặng nề hơn.

47. Chương 47: Ngoại Truyện 2 Về Tiểu Đoàn

Dịch: Thanh Dạ

Bởi vì thua thảm hại, cho nên mỗi lần hoạt động ngoại khóa, lúc luyện tập bóng rổ, những đám quỷ lớp 10 sẽ xúm lại tìm hiểu học hỏi thêm.

Vào thời gian đó, ở bên sân thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một em gái yêu kiều lớp mười. Cô nữ sinh đó còn đưa nước cho Đoàn Chi Dực, cho nên luôn phải chen vào giữa.

Đoàn Chi Dực biết cô bé đó tên là Vệ Lam.

Đoàn Chi Dực không chỉ nghe cuộc nói chuyện của những bạn trong nhóm còn ở lại một lần.

“Em gái lớp mười đó nhìn cũng được lắm nha.”

“Xề, người ta cũng đâu phải đến xem cậu đâu.”

“Không lẽ nhìn đám nhóc quỷ kia sao? Sao mình không cảm thấy vậy ta.”

“Người ta tám chín phần là nhìn Đoàn Chi Dực nha.”

Lúc trước nghe những lời nói này, cậu không hề để trong lòng. Nhưng hôm nay lại có một sự vui vẻ sống động nhảy nhót trong lòng.

Vì thế, mỗi lần đều nghiêm túc tập bóng, dáng người xinh đẹp xoay người nhảy bật lên rổ, nhất định sẽ mang đến một tràng pháo tay và tiếng hoan hô. Mỗi lần vô cùng đẹp trai, cậu âm thầm tìm kiếm bóng dáng Vệ Lam, nhìn thấy cô đang nở nụ cười xinh đẹp ảm áp, trong lòng giống như đang bơi trượt qua ngọt ngào không muốn ai biết được.

Nhưng điều tiếc nuối chính là, cô không bước thêm về phía trước.

Cứ như thế cho đến cuối năm. Lễ Noel vào tháng mười hai, không khác gì là lễ tình nhân đối với những người trẻ tuổi. Đoàn Chi Dực nghe đám bạn trong nhóm bàn tán, chuẩn bị mua chocolate tặng bạn gái hoặc người mình thầm mến.

Người con gái thầm mến, cậu cảm thấy mặt hơi nóng lên.

Do dự một hồi lâu, cuối cùng cậu cũng đi đến siêu thị vào một đêm yên bình. Chocolate đã bị quét sạch không còn một móng, cậu tìm thấy chỉ còn lại một chiếc hộp lẻ loi trơ trọi.

Đúng lúc cậu chuẩn bị vươn tay ra lấy, đột nhiên có một bàn tay trắng nõn vươn ra lấy trước, còn nhanh hơn cả cậu. Cậu quay đầu lại, liền nhìn thấy gương mặt mình quen thuộc đến mức không thể nào quen thuộc hơn nữa.

Có lẽ Vệ Lam cho rằng cậu muốn giành với mình, có chút khó chịu cười gượng, chuẩn bị trả lại cho cậu, nhưng nhìn thấy cậu không nói gì, bèn rút tay lại, dè dặt hỏi: “Có thể nhường cho em không?”

Mặt của Đoàn Chi Dực hơi đỏ, ánh mắt buông xuống gật đầu. Đợi đến khi cậu ngẩng đầu lên, cô đã chạy đến quầy thu ngân.

Sau đó, cậu rảo bước qua hai con phố, mới mua được loại chocolate đó.

Ngày hôm sau là Giáng sinh, buổi sáng vừa đến trường, mọi người đều nô nức mở quà. Quà trên bàn học của Đoàn Chi Dực cũng không ít hơn ai khác, nhưng cậu không hề nhìn đến, chỉ ôm chặt cái hộp chocolate trong cặp mình, món quà mà cậu chưa kịp tặng.

Do dự cả một buổi sáng, cuối cùng cậu cũng quyết định đến đây lâu lớp mười

Cậu ôm chiếc hộp xinh đẹp, tim đập thành thịch đi lên lầu.

Lúc đi đến cửa phòng học kia, Đoàn Chi Dực nghe thấy bên trong có tiếng người thì thầm: “Ủa? Đó không phải là Đoàn Chi Dực lớp mười hai sao? Anh ta đến lớp tại mình làm gì? Cậu xem có phải anh ta đang ôm hộp chocolate không?”

“Không phải anh ta muốn tặng quà cho cô gái nào trong lớp chúng ta chứ?”

“Chắc không chứ? Ai nhĩ là ai nhĩ? Hồi hộp quá đi! Rất gây cấn nha!”

Cậu đứng ở cửa, nhìn bên trong, nhanh chóng tìm thấy chỗ ngồi của Vệ Lam, lúc đó cũng có một cậu nam sinh chơi bóng rổ chạy ra. Cậu học sinh này biết Đoàn Chi Dực, là một người trong đám quỷ lớp mười cùng tập bóng với bọn cậu, tên là Triệu Phi.

Triệu Phi nhìn người đứng ở cửa, có hơi bất ngờ, cậu ta mỉm cười gật đầu, lướt qua cậu đi ra ngoài.

Mọi chú ý của Đoàn Chi Dực đều ở trong phòng, không hề để tâm đến. Hơn nữa cậu nhìn thấy Vệ Lam đã đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía cửa.

Một giây sau, cô đã chạy như bay đến.

Trong một giây đó, Đoàn Chi Dực cho rằng cô chạy đến chỗ mình.

Nhưng làm cho cậu thất vọng đó là, Vệ Lam lại đi lướt qua người cậu chạy ra ngoài cửa. Bởi vì động tác quá nhanh, thậm chí cô còn không cẩn thận đụng cậu một cái, làm cho cái hộp trong tay cậu rơi xuống đất.

Cô lúng túng nói lời xin lỗi, khom lưng nhặt cái hộp bỏ trở lại tay cậu, không hề liếc nhìn cậu, lại tiếp tục chạy ra hành lang.

“Triệu Phi, Triệu Phi, cậu chờ mình với.”

“Vệ Lam, có chuyện gì sao?”

“Tối hôm qua mình để một hộp chocolate trên bàn học của cậu, cậu nhìn thấy chưa? Hôm nay mình không nhìn thấy cậu lấy ra.”

“Mình nhìn thấy rồi, tối hôm qua mình ăn sạch rồi.”

“Không phải chứ, cậu không sợ sâu răng à!”

“Ha ha ha, gạt cậu thôi, đồ ngốc. Mình chăm về rồi, không nỡ ăn nữa đó.”

“Cậu mới ngốc đó. Buổi chiều cậu cũng đi chơi bóng sao?”

“Đi chứ! Cậu đừng quên đến xem đó nha.”

“Xỉa..... Có gì đáng xem chứ, đội chúng ta cũng không chơi lại tụi mười hai.”

Đoàn Chi Dực cảm thấy mình chẳng nghe được gì cả. Sự xấu hổ và tức giận ùng ùng kéo đến bao phủ con người cậu. Lần đầu tiên cậu biết được thì ra mình lại là tên cực kỳ ngu ngốc như vậy.

48. Chương 48: Mây Tan

Dịch: Thanh Dạ

Lúc Đoàn Chi Dực gác điện thoại, Vệ Lam đã đi đến cửa. Anh có chút gấp rút gọi cô lại: “Em đi làm gì hả?”

Vệ Lam không quay đầu lại, chỉ thản nhiên nói: “Đi làm.”

Đoàn Chi Dực ngăn người, nhưng đã hành động trong chớp mắt, lúc cô còn chưa bước ra cửa, bèn giữ chặt cô lại, nói với vẻ dữ tợn: “Không cho đi, em rút lại những lời em vừa mới nói đi.”

Vệ Lam quay đầu lại lạnh nhạt liếc anh một cái, nói: “Anh cảm thấy làm như vậy có ý nghĩa sao? Cho dù có rút lại thì sao nào? Điều đó không hề có nghĩa tôi không nghĩ như vậy.”

“Tôi mặc kệ, dù sao em cũng phải rút lại.” Trong giọng điệu của Đoàn Chi Dực mang theo chút lo lắng.

Vệ Lam cau mày rút tay mình ra từ trong xiềng xích của anh, có chút mất kiên nhẫn, nói: “Đoàn Chi Dực, đây là phòng làm việc, anh là giám đốc của Azure, anh không thể trẻ con như vậy?”

Nói xong, nhân lúc anh không để ý, đẩy cửa đi ra.

Đoàn Chi Dực tức giận nện một đấm vào cánh cửa, gần như bực bội đến cùng cực, dùng sức kéo cổ áo ra, cuối cùng, lại chán nản dựa vào cửa, thở một hơi thật mạnh ra.

Hai người vẫn chiến tranh lạnh với nhau. Đường như càng đi càng xa, cũng có lẽ trước giờ hai người chưa từng tiến lại gần nhau.

Vệ Lam chỉ cảm thấy tinh thần xuống dốc tột độ, giống như chẳng có hứng thú với bất kỳ điều gì, điều duy nhất cô hy vọng là có thể thoát khỏi cuộc sống làm cô hoang mang này.

Cô cũng từng có ý nghĩ dọn hành lý rời khỏi, nhưng bị Đoàn Chi Dực biết được, tức giận đến cực độ, giống như biến thành một con ác thú hung tàn, đập cái vali của cô tan tành, còn tịch thu luôn mọi giấy tờ tùy thân của cô.

Dáng vẻ của anh lúc đó, quả thật làm cho người khác khiếp sợ, bất kể nhìn thấy thứ gì đều đập nát, làm cho nguyên cả căn phòng bị anh đập đến tan tành. Sau khi đập xong, liền ôm chặt lấy Vệ Lam, không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm cô bằng đôi mắt đỏ hoe, trong đó ngổn ngang đủ mọi cảm xúc, oán hận, tức giận, còn mang theo chút ngỡ ngàng và không biết xoay sở thế nào.

Trong giây phút đó, Vệ Lam gần như không nhận tâm đối mặt với anh, chỉ có thể lảng lảng quay người bỏ đi.

Từ đó về sau, Vệ Lam không có bất kỳ dự định rời khỏi nào nữa. Vẫn đến Azure làm như mọi ngày, tụ tập một chỗ với các đồng nghiệp, cố gắng để mình không nghĩ quá nhiều, để mình sống vui vẻ một chút.

Cô không phải là một người phụ nữ quá dễ bụng, qua hai ngày, cục tức trong lòng cũng tiêu tan đi ít nhiều, cũng từng nghĩ sẽ bắt tay làm hòa với Đoàn Chi Dực. Nhưng hình như anh rất bận, luôn có việc rắc rối quanh quẩn người, buổi tối thường về rất khuya, sau khi quay về cũng ở trong phòng làm việc gọi điện thoại.

Thỉnh thoảng Vệ Lam nghe thấy tiếng anh tranh chấp với người khác, còn lơ mơ nghe được tên của Trần Vũ Yên.

Cứ như vậy một tuần trôi qua, buổi tối Vệ Lam vừa tỉnh dậy, thì thấy bên giường trống trơn, lấy di động ra xem, đã hơn hai giờ sáng.

Cô nghĩ ngợi một chút, rồi bật dậy khỏi giường, mở cửa phòng ngủ, đi trên hành lang tối đen, nhưng phòng làm việc ở cuối hành lang lại lóe ra chút ánh sáng. Cô rón rén đi đến, bởi vì cửa đã khép hờ, cô đẩy nhẹ ra, đập vào mắt, là Đoàn Chi Dực đang ngồi dựa vào ghế nhắm mắt ngủ.

Thời tiết lúc này đang là mùa thu, buổi tối đã hơi trở lạnh. Vệ Lam cau mày, đi đến muốn gọi anh dậy, nhưng vẫn không mở miệng, nhìn những tấm ảnh hơi lộ ra ở mép túi giấy trước.

Có lẽ tính tò mò là bản tính trời sinh của phụ nữ, cô không nghĩ nhiều, tiện tay cầm vài bức ảnh rút ra nhìn một chút.

Trong chớp mắt, đầu óc của cô trống rỗng. Những tấm ảnh này có lẽ là chụp lén, chỗ bên trong bức có ảnh có lẽ là hành lang của quán bar. Người đàn ông trong bức ảnh đầu tóc bù xù, ôm một người phụ nữ chỉ quần có chiếc khăn tắm, đi ra từ một căn phòng nào đó. Có lẽ thời gian quá lâu, bức ảnh nhìn không rõ lắm, nhưng Vệ Lam vừa nhìn có thể nhận ra đó là Đoàn Chi Dực và Vệ Lam.

Vài giây sau, Đoàn Chi Dực nói những lời vô nghĩa trong lúc ngủ mơ, làm cho Vệ Lam tỉnh lại. Cô vội vã gom những tấm ảnh vào trong túi giấy, lắc đầu, để mình không nghĩ quá nhiều, sau đó hít sâu một hơi, đi về phía trước, vỗ người đang ngủ mơ.

Đoàn Chi Dực mơ màng mở mắt ra, nhìn cô.

Vệ Lam không tự nhiên mở miệng: “Anh đừng ngủ đây, coi chừng bị cảm lạnh.”

Đoàn Chi Dực hơi giật mình trong chốc lát, rất nhanh sau đó lại nghĩ đến điều gì đó, khóe môi hơi xong lên, dường như có chút vui vẻ. Anh kéo cô qua, để cô ngồi lên đùi mình, cúi đầu nói bên tai cô: “Em đang quan tâm tôi sao?”

Vệ Lam nhìn gương mặt vui vẻ của anh, có hơi tức tối, giận mình tại sao lại trở nên mềm yếu như thế này. Cô quay đầu, nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Có quỷ mới đi quan tâm anh.”

Rõ ràng tâm trạng của Đoàn Chi Dực rất tốt, tựa vào sau tai cô: “Vệ Lam, đừng bỏ mặc tôi, được không?”

Giọng nói của anh mang một chút cầu xin dịu dàng. Nhưng Vệ Lam lại cảm thấy kỳ lạ, rõ ràng anh cả ngày thấy đầu không thấy đuôi, cô đâu có mặc kệ anh đâu.

Không đợi cô nói chuyện, Đoàn Chi Dực nói tiếp: “Em cũng đừng nói những lời kia nữa, tôi không thích nghe. Tôi muốn em luôn ở bên cạnh tôi. Có một số lời tôi không biết phải nói sao, nhưng tôi biết em hiểu, vẫn luôn hiểu. Nếu như tôi có chỗ nào làm không tốt, em có thể nói ra, tôi sẽ sửa mà.”

Không biết có phải vì đôi mắt còn lim dim chưa tỉnh, cho nên giọng nói của anh mang chút dịu dàng lấy lòng. Trong tưởng tượng của Vệ Lam, anh luôn ngang ngược bá đạo hung dữ, trước giờ từng nói chuyện với cô như vậy. Cô có chút có đổ mắt. Cho nên hơi mất tự nhiên nhảy dựng lên, có hơi xấu hổ phản bác anh: “Chỗ nào của anh cũng đều làm không tốt.”

Nói xong, liền đi ra bên ngoài.

Đoàn Chi Dực đứng dậy, đuổi theo sau cô, ôm ngang eo cô, nửa ôm nửa bế cô đi ra ngoài: “Em chắc chắn chỗ nào tôi cũng làm không tốt sao?”

Người đàn ông có cấu kính tế nhặt hơn nữa, thì ở trước mặt người con gái mình yêu, đều sẽ vô thức giả tính trẻ con và vô lại. Giọng điệu của anh mập mờ, Vệ Lam tất nhiên biết rõ anh đang nói gì, mặt đỏ đến tận mang tai, cũng may đưa lưng về phía ánh đèn, nếu không khuôn mặt này không biết để đâu.

Bởi vì mấy ngày nay ai cũng giận lấy, hai người đã rất lâu rồi không ngọt ngào với nhau. Vừa bước vào phòng ngủ, chưa đi đến giường, Đoàn Chi Dực liền hôn cô, gấp gấp cởi quần áo của cô.

“Anh chậm chút!” Đầu Vệ Lam né tránh, oán giận dấm anh.

Anh không hề bị ảnh hưởng. Nhanh chóng cởi sạch đồ cô, ngựa quen đường cũ mà đi vào cơ thể cô.

Người đàn ông về phương diện này có thiên phú hơn phụ nữ. Kinh nghiệm của Đoàn Chi Dực chưa được hai tháng, nhưng bây giờ đã thành thạo như một cao thủ.

Vệ Lam bị anh đè ở sau cửa, lên xuống đến hoa đầu chóng mặt, sau khi một chút đau đớn đi qua, thì có từng đợt sun sướng từ dưới truyền đến, cả người nóng vô cùng, sau lưng lại là cánh cửa gỗ lạnh lẽo, có cảm giác hơi mát, chính xác là lửa băng giao nhau. Cái cảm giác này làm cô vừa xấu hổ vừa thẹn thùng, nghiêng rằng cổ nhện không để phát ra âm thanh, dùng sức nhéo anh mấy cái: “Lên giường đi, tôi lạnh.”

Đoàn Chi Dực đang thở gấp, lâu lắm rồi không chìm đắm trong tình dục, vừa nghe cô nói như vậy, hơi tỉnh táo một chút, nhưng cách nhau chỉ một tắc, mơ màng thấy gương mặt cô đỏ mặt với dáng vẻ nhếch nhác, buồn bực cười khế.

Điều này làm cho Vệ Lam càng thẹn quá hóa giận, thở gấp cắn vào tai anh một cái, cố ý trả thù.

Đoàn Chi Dực không cho là vậy, kéo cô đến trước người mình, rồi đi về phía giường lớn.

Bởi vì chân trái không được linh hoạt, tự thể này với anh không quá thuận tiện, Cho nên trong lúc nghiêng ngả lão đảo, làm cho phía dưới của Vệ Lam có cảm giác, cô càng xấu hổ hơn.

Cũng may, đi đến giường không xa, chưa đến ba mươi giây đã tới.

Sau khi mây mưa đi qua, hai người ướt sũng mồ hôi, ôm nhau thở gấp.

Vệ Lam thầm nghĩ, anh nói không sai, không phải anh nơi nào cũng không tốt, thậm chí những lúc như thế này, anh làm vẫn không tệ.

Chỉ là, sau khi đầu óc tỉnh táo, lại nghĩ đến những tấm ảnh lúc này cô vừa thấy.

Thực ra tấm lòng của Đoàn Chi Dực dành cho cô, trước giờ cô chưa từng nghi ngờ. Nhưng những chuyện cũ của những năm đó, anh đã làm những gì, đã xảy ra những gì, cô không hề biết gì cả. Có lẽ từ trước đó, cô ngoài biết anh là một cậu ấm nhà giàu cô đơn lẻ loi ra, những chuyện còn lại cô không hề biết.

“Đoàn Chi Dực.....” Vệ Lam thử mở lời: “Sau này em sẽ không tùy tiện nói những lời đó nữa, em sẽ theo như muốn, ở bên cạnh anh. Nhưng mà..... sau này anh cũng đừng vô cớ nổi giận uy hiếp em, được không?”

Đoàn Chi Dực nghe xong về phía trước, lại là những lời nói dịu dàng hiềm hoi, trong lòng suýt chút nở hoa, nhưng nghe thấy về sau làm cho anh nổi giận ngay: “Anh vô cớ nổi giận với em lúc nào chứ?”

Nói xong lại lập tức thấy không đúng, vội vã nhỏ giọng nói: “Được rồi”. Cho qua, rồi lại không chắc chắn hỏi cô: “Có thật là em sẽ ở bên anh, luôn luôn ở bên anh sao?”

Vệ Lam không tự nhiên gạt đầu: “Chúng ta đã như vậy rồi, em còn có thể thế nào đây.”

Cuối cùng Đoàn Chi Dực mỉm cười: “Đây là em nói nha, nếu như em dám lừa anh, xem anh xử em thế nào!” Nhìn thấy Vệ Lam cau mày, anh bỗ sung ngay: “Đây không phải uy hiếp em đâu.”

Vệ Lam cười khẩy một tiếng, ngừng một chút, lại nói: “Còn nữa, anh không được lừa dối em. Nếu như em biết anh lừa dối em, em sẽ bỏ đi thật xa, để anh không thể tìm thấy em nữa.”

Đoàn Chi Dực ngăn người chốc lát, vội nói: “Anh sẽ không lừa dối em, nhất định không lừa dối em đâu.”

Thái độ của anh vô cùng chân thành, Vệ Lam cũng tạm thời quăng chuyện mấy tấm ảnh ra khỏi đầu. Những chuyện đã qua, cần gì phải bới móc ra nữa.

Vệ Lam nghĩ vậy, đây coi như là lần đầu tiên hai người mở rộng lòng mình. Mặc dù mọi lời nói đều ẩn ý và khó hiểu, nhưng cô biết, đây là bày tỏ sự thân thiết giữ cô và anh. Nếu như có một ngày nào đó, Đoàn Chi Dực thực sự nói với người khác những lời nói ngọt ngào anh từng nói với cô, sợ rằng cô sẽ bị anh hù chết mất.

Ngày hôm sau. Đoàn Chi Dực quét sạch những âm đạm trong thời gian gần đây, cả người tinh thần sảng khoái. Tối qua Vệ Lam nói những lời đó, lần đầu tiên khiến cho anh chắc chắn một trăm phần trăm, cô có cảm giác với anh. Điều này quả thật quá tuyệt vời, cho nên buổi sáng lúc tỉnh dậy, thấy gương mặt cô tươi cười dịu dàng với anh, trong chốc lát anh cảm thấy cả bầu trời sáng lên.

Cảm giác chờ đợi mây tan, có lẽ là như thế này đây.

Bởi vì quá vui vẻ, anh khăng khăng phải cùng Vệ Lam đi làm, còn muốn nắm tay nhau đi vào công ty. Vệ Lam tất nhiên không bằng trong, trong lòng đang muốn nhỏ giọng giải quyết, nhìn thấy ánh mắt anh lại nổi giận, cô vội nhắc nhở anh: “Hôm qua anh đã hứa với em không nổi giận mà.”

Đoàn Chi Dực nuốt xuống một cục tức, nhân lúc không có ai quen biết, hôn nhẹ cô một cái, mới hài lòng chia nhau đi vào.

“Ngu ngốc.” Vệ Lam nhìn bóng lưng của anh, lắc đầu cười thầm.

Cô nghĩ sao cũng không thông suốt được, một giám đốc Azure bình thường kiêu căng lạnh lùng ngồi ở trên cao, sao lại trẻ con như vậy nhỉ.

49. Chương 49: Giải Tỏa Nghi Hoặc

Dịch: Mon

Buổi trưa, lúc ăn cơm, Vệ Lam cùng các đồng nghiệp xuống nhà ăn dưới lầu như cũ.

Mấy ngày nay, trưa nào Đoàn Chi Dực cũng xuất hiện ở nhà ăn, có điều vì chiến tranh lạnh, giận dỗi, nên khi thấy anh xuất hiện là Vệ Lam đóng mặt lạnh thu dọn khay cơm đi chỗ khác, bởi thế trừ lần đầu tiên ra, hai người chưa ăn cùng nhau lần nào nữa.

Các đồng nghiệp trẻ vẫn cười nói rôm rả như thường ngày, Vệ Lam cứ cười hề hề ứng đối, mắt thì luôn liếc về phía cửa nhà ăn. Nhưng ăn xong bữa cơm mà vẫn chưa thấy bóng dáng Đoàn Chi Dực đâu. Cô đoán là anh còn bận công việc, lòng không khỏi có chút mất mát, theo mọi người rời khỏi nhà ăn.

Đi ngang qua quầy bánh điểm tâm ngoài cửa, Vệ Lam nhớ tới điều gì, tiện tay mua hai bịch bánh bông lan. Lúc trở lại phòng làm việc, thừa lúc mọi người tít ta tít tít, cô len lén lên tầng 18.

Cô vào Azre làm được hai tháng, vào phòng làm việc của tổng giám đốc mấy lần nên trợ lý phòng giám đốc đã quen mặt cô, thấy cô vào cửa thì đưa ngón trỏ lên môi làm tư thế im lặng, rồi lại vẫy tay gọi cô.

Vệ Lam nghi hoặc, bước tới gần trợ lý, liền nghe cô ấy nói nhỏ: “Cô tới tìm Je? Anh ấy đang tiếp khách.”

Vệ Lam thấy cô ấy như vậy, tưởng là Đoàn Chi Dực và người kia bàn chuyện gì quan trọng lắm nên à một tiếng rồi định quay người đi xuống. Ai ngờ bị trợ lý kéo lại, chỉ thấy cô gái trẻ này giống như là đang cố kiềm nén vẻ kích động cực kỳ, tay chỉ vào cửa phòng Đoàn Chi Dực bên cạnh: “Em nói chị nghe, người bên trong là Trần Vũ Yên đó, chính là người dẫn chương trình nổi tiếng Trần Vũ Yên.”

Vệ Lam ngẩn ra một chút, còn chưa kịp phản ứng gì thì lại nghe thấy cô trợ lý thì thầm: “Thì ra chân mệnh thiên tử của Trần Vũ Yên chính là Je, đúng là quá bất ngờ, quá cầu huyệt!”

“Ừm, có phải em nghĩ nhiều quá rồi không?” Vệ Lam gượng gạo nói.

“Tuyệt đối không! Em vừa thấy Trần Vũ Yên bước vào, đeo khẩu trang, mắt đỏ hồng. Nếu như không có quan hệ gì với nhau thì sao cô ấy có thể đến tìm Je trong bộ dạng này?”

Vệ Lam tăng hăng: “Chị cảm thấy em đã nghĩ xa quá rồi!”

Cô trợ lý xị một cái: “Chị không tin thì thôi, em lên mạng nói cho người khác nghe, chắc chắn người ta sẽ tin.”

“Tùy ý gây tin đồn thị phi cho sếp, có vẻ không hay lắm.” Thấy cô ấy thật sự ngồi xuống gõ máy tính, Vệ Lam đau cả đầu, cười nhắc nhở.

“Em không nhịn được, nhịn không được chị ơi.” Hai con mắt nhìn màn hình máy tính của cô ta sáng rõ lên, hoàn toàn không để tâm đến Vệ Lam. Dù sao ông chủ của cô cũng là người lạnh lùng, làm gì quan tâm đến scandal của mình chứ.

Vệ Lam do dự một chút, đang định xoay người bước đi thì bỗng nghe tiếng cửa bị đẩy ra từ bên cạnh. Cô vô thức quay đầu lại và thấy một cô gái mang khẩu trang từ trong phòng bước ra.

Trần Vũ Yên ngẩng đầu lên, mắt đỏ hoe, khi ánh mắt cô chạm vào mắt Vệ Lam thì hơi sững ra, sau đó khẽ gật đầu tỏ ý chào rồi đi mất.

Vệ Lam ngẩn ra một lúc, mãi đến khi trợ lý bước tới nói nhỏ: “Chị thấy chưa? Em có nói sai đâu?”

“À!” Vệ Lam gật đầu. “Bây giờ chị có thể gặp được Je rồi.”

Cô đến gõ cửa, bên trong truyền ra tiếng của Đoàn Chi Dực.

Vệ Lam đẩy cửa vào, đóng cửa lại, cách lý với cô trợ lý còn đang đắm chìm trong tin tức động trời kia.

Mặt Đoàn Chi Dực có vẻ rất phiền não, anh ngẩng đầu lên, thấy cô thì mới dịu lại đôi chút: “Có chuyện gì không?”

“Em thấy hình như anh không xuống ăn cơm nên mua bánh lên cho anh đây.” Vệ Lam bước tới gần bàn làm việc của anh, đưa bánh bông lan cho anh, đứng trên cao nhìn xuống, gần như là lơ đãng lên tiếng hỏi: “Vừa nãy là Trần Vũ Yên phải không?”

Đoàn Chi Dực nhận lấy bánh, dường như rất đói bụng nên cắn một miếng thật to, sau đó gật đầu: “Ừ, cô ấy tìm anh bàn chút chuyện.”

“Em thấy hình như cô ấy khóc.” Vệ Lam nhìn anh, tiếp tục dò hỏi.

Đoàn Chi Dực lại gật đầu, cắn mạnh một miếng nữa, đôi mắt đen tối sầm lại, ngẩng đầu nhìn Vệ Lam, nói với vẻ rất phiền não: “Cũng không biết cô ấy chọc phải ai mà bị người ta đào bới những chuyện trước kia ra, cũng chính là những thứ mà Quách Chân Chân đưa cho anh. Khó khăn lắm cô ấy mới có được vị trí như hôm nay, luôn giữ hình tượng theo hướng trong sạch, lỡ như những thứ ấy bị công bố ra, chắc chắn sẽ thân bại danh liệt. Thời gian này anh luôn giúp cô ấy chuyện này. Nếu không phải lúc trước ở nước ngoài cô ấy đã giúp anh rất nhiều thì anh sớm đã bảo cô ấy cút càng xa càng tốt.”

Anh nói với vẻ rất thẳng thắn làm chút nghi hoặc cùng lo âu của Vệ Lam lúc trước bỗng biến mất tăm. Hôm qua nhìn thấy những chấm ảnh ấy, ít nhiều gì cô cũng để trong lòng. Nhưng lúc này, cô bỗng thấy có chút vui vẻ, môi không nén được cũng cong lên.

Đoàn Chi Dực phát hiện ra vẻ khác thường của cô, nghi hoặc hỏi: “Em cười gì đó?”

Vệ Lam bĩu môi lắc đầu, nghĩ một lát rồi nghiêm mặt lại, nói tiếp: “Lúc này trợ lý bên ngoài nói anh là chân mệnh thiên tử của Trần Vũ Yên đấy.”

Đoàn Chi Dực tức giận: “Cô ta không muốn làm tiếp nữa sao? Những lời này mà cũng dám nói ra.”

Anh nhìn Vệ Lam đang sầm mặt, e dè nói: “Em sẽ không để tâm đến những lời của cô ta chứ? Anh và Trần Vũ Yên nhiều nhất cũng chỉ là bạn, không có bất cứ quan hệ nào khác.”

Vệ Lam vẫn cứ mím môi không nói làm Đoàn Chi Dực hơi quỳnh lên, cũng từ trên ghế nhảy dựng lên: “Anh và Trần Vũ Yên thật sự không có quan hệ gì, anh vẫn chỉ có một mình em.”

Nói xong, hình như cảm thấy mình đã nói lời không nên nói nên mặt anh xấu hổ đỏ lên, rồi đổi giọng dõ dằn “Tóm lại anh và cô ấy không có quan hệ gì hết, ai thềm làm chân mệnh thiên tử của loại con gái như vậy.”

Nụ cười trên môi Vệ Lam rốt cuộc cũng tươi tắn trở lại, cô cười phì một tiếng: “Em cũng chưa nói anh và cô ấy có gì mà, anh nồn nóng làm gì chứ!”

Đoàn Chi Dực hậm hực ngồi xuống, rầu rĩ cắn một miếng bánh bông lan: “Ai còn nói lung tung, anh lập tức kêu người đó cút xéo.”

“Bạo chúa!” Vệ Lam giả vờ giận, vừa quay người đi vừa nói: “Em đi làm đây.”

“Vệ Lam...” Đi được vài bước, Đoàn Chi Dực bỗng nhiên từ sau gọi cô lại.

Vệ Lam xoay người lại, thấy anh vẫn ngồi trên ghế không nhúc nhích, im lặng nhìn cô, đôi mắt vừa đen vừa sáng, mặt còn vương nụ cười dịu dàng, nhẹ nhàng nói với cô: “Anh đã đặt nhà hàng tối nay, chúng ta đi ăn cơm. Ăn xong mình đi xem phim. Lâu lắm rồi anh không đi xem phim, em đi với anh nha.”

Vệ Lam không phải là cô bé vừa yêu lần đầu nữa, nhưng khi mới bắt đầu quen Minh Quang, có lẽ bởi vì đến với nhau quá tự nhiên mà cô chưa từng được nếm trải cảm xúc rung động thế này. Bây giờ, Đoàn Chi Dực chăm chú nhìn cô, cô bỗng nhiên cảm thấy vô thức, không biết phải làm sao, tim đập vừa nhanh vừa loạn, giống như cả người bị một cơn bức xạ vậy lấy vậy.

Mặt cô ửng hồng, ra khỏi phòng anh trong trạng thái lơ lửng.

Ra tới cửa, cô hít sâu một hơi, vỗ vỗ gương mặt đang đỏ bừng của mình.

“Vệ Lam, chị sao thế?” Vì tiếng động do cô gây ra, cô trợ lý đang vui đùa vào máy tính bỗng ngừng đầu lên, nghi hoặc hỏi.

Vệ Lam vội vàng nghiêm mặt lại, lắc đầu: “Không sao, chắc cho phòng làm việc của Je hơi nóng.”

“À.” Cô trợ lý ngây thơ không nghi ngờ gì nữa, tiếp tục say sưa với máy tính.

Lần đầu tiên trong đời, Vệ Lam mong ngóng tan ca đến thế. Trong mấy tiếng đồng hồ của buổi chiều, cô nhìn đồng hồ ở góc dưới bên phải màn hình máy tính không biết bao nhiêu lần. Cuối cùng cũng đã đến 5h chiều, cô là người đầu tiên thu dọn đồ đạc ra về.

Đoàn Chi Dực biết hiện nay cô vẫn chưa muốn mọi người biết quan hệ của họ nên trước đó đã nhắn tin cho cô, bảo cô chờ anh ở một chỗ khác ngoài công ty.

Vệ Lam xách túi xách, ủa theo dòng người, nhẹ nhàng đi đến nơi đã hẹn. Cô vừa đến thì chuông điện thoại đã vang lên. Cô cứ tưởng là Đoàn Chi Dực nên vừa cười vừa mở máy xem, nhưng đó lại là số của mẹ cô.

“Mẹ, có chuyện gì không?”

“Lam Lam, con có biết Minh Quang bị bệnh đang nằm viện không?” Giọng nói có vẻ sốt ruột từ đầu bên kia truyền tới.

50. Chương 50: Tìm Phòng

Lúc này Vệ Lam mới cảm thấy mình có chút bặt bễ, chẳng qua suốt hai tháng nay, cô không hề nghĩ đến cái tên Minh Quang này. Nhưng dù sao cũng là người bên nhau suốt ba năm, nghe nói anh nằm viện, trong lòng cô vẫn muốn hỏi thăm, cô lấy lại bình tĩnh và hỏi: “Sao mẹ biết Minh Quang nằm viện, bệnh có nghiêm trọng không?”

Bên kia, mẹ cô hít một tiếng: “Mẹ cũng không biết, thời gian trước nó có đến nhà, nói không còn mặt mũi để gặp con, trực tiếp xin lỗi mẹ và ba con. Mẹ cũng không định nói với con chuyện này vì sợ con buồn. Nhưng mà mẹ thấy đúng là nó thật lòng biết lỗi rồi, cũng chỉ là uống rượu nên nhất thời hồ đồ, đứa con của cô gái kia cũng không phải của nó.” Mẹ cô ngừng một chút, “Không phải mẹ khuyên con giảng hòa, nhưng nghĩ lại nó đối xử với con và với bậc trưởng bối vẫn luôn không tệ, hiện giờ nó bệnh, ba mẹ nó cũng không ở gần, con ở Giang Thành nên đi thăm nó đi.”

Sau trò hề lần đó của hai người, cũng chưa từng liên lạc lại, ngay cả lời chia tay chính thức cũng không có. Trong lòng Vệ Lam trước đó vẫn còn lấp lửng, hiện giờ mẹ cô lại nói như vậy, cô không khỏi lo lắng, nhưng

hôm nay là lần đầu tiên hẹn hò với Đoàn Chi Dực, nếu cho anh leo cây, con rồng phun lửa kia chắc chắn sẽ lại nổi giận.

Trong điện thoại rồi rầm một hồi, Vệ Lam vẫn hỏi mẹ cô địa chỉ của bệnh viện.

Cúp máy, lại gọi điện thoại cho Đoàn Chi Dực. Điện thoại vừa thông, cô còn chưa kịp mở miệng, Đoàn Chi Dực đã cướp lời trước: “Em tan ca rồi à? Anh lập tức đi lấy xe.”

“Cái đó... Đoàn Chi Dực...” Vệ Lam có chút đau đầu, ấp úng, “Em nói ra anh đừng giận nha, em... hôm nay đột nhiên có chút chuyện nên không thể đi ăn với anh, ngày mai chúng ta lại đi được không?”

Quả nhiên, đầu bên kia thoáng im lặng.

Vệ Lam lại thử lên tiếng, “Đoàn Chi Dực...”

“Biết rồi.” Người ở đầu dây bên kia thô lỗ đáp lại, ngay sau đó lại hỏi, “Em có chuyện gì? Muốn anh đi cùng em không?”

“Không... không cần đâu.” Như là làm chuyện hổ thẹn, Vệ Lam hơi lắp bắp, “Chỉ là đi gặp bạn.”

“Nam hay nữ?”

Lòng Vệ Lam chùn xuống: “Không phải chỉ có một người, nam có nữ có.”

Cô nghĩ, với tính tình của Đoàn Chi Dực nếu biết cô đi gặp Minh Quang, còn không nổi giận sao, chỉ bằng nói qua loa lấy lệ với anh, dù sao cô và Minh Quang đại khái chỉ gặp lần này thôi, sau khi xác định anh không có gì đáng ngại sẽ lập tức đi ngay.

Đoàn Chi Dực thoáng dụ đi, chợt không tình nguyện nói: “Vây em về sớm một chút. Anh đợi em về nhà ăn cơm, em nấu cho anh ăn, để bồi thường hôm nay em lỡ hẹn.”

Hả! Vệ Lam túa mồ hôi: “Được rồi, nhưng nếu anh đói thì phải ăn trước nhé!”

Nói là nói thế, nhưng cô hiểu Đoàn Chi Dực, nếu anh đã nói vậy tất nhiên sẽ đợi đến khi cô về. Vệ Lam đành phải gấp rút gọi xe đến thẳng bệnh viện.

Minh Quang nằm ở một phòng bệnh giản dị. Vệ Lam tìm được phòng thì đẩy cửa bước vào, Minh Quang đang ngồi dựa vào giường, đang ăn cơm với động tác rất lạ.

Nhìn thấy Vệ Lam, giống như rất bất ngờ, lại hơi mỉm cười: “Lam Lam, sao em lại đến đây?” Thoáng như hiểu ra, “Là đi nói với em à?”

Mấy tháng không gặp, xem ra Minh Quang gầy đi không ít, khuôn mặt không rạng rỡ như trước kia nữa, toàn thân không biết là trầm ổn chừng nào, hay là u tối hơn, tóm lại Vệ Lam cảm thấy có chút xa lạ.

Cô gạt đầu, bước lên trước, ánh mắt quan sát anh một phen, mới nhìn ra không phải anh ngã bệnh mà là bị thương: “Anh bị làm sao vậy?”

“Lúc anh làm nhà cho người ta, không cẩn thận té ngã. Cũng không có chuyện gì lớn.”

Vệ Lam ừ một tiếng, im lặng một lát rồi nói: “Trước kia em luôn gọi điện thoại cho anh, nhưng anh lại không chịu bắt máy, tìm anh cũng không được.”

Minh Quang dùng tay không bị thương kia gỡ đầu, trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ và trẻ con: “Anh đã phạm lỗi, không còn mặt mũi gặp em.” Im lặng, lại tiếp tục bổ sung, “Chẳng qua, đứa con của Tiểu Huệ thật sự không phải của anh. Cô ấy nói bởi vì cô ấy nhận tiền nên cố ý nói như vậy, anh cũng không biết mình đã đắc tội với ai.”

Vệ Lam cả kinh, lập tức tiếp lời anh: “Mặc kệ cô ấy tại sao làm như vậy, chúng ta cũng đã thế này rồi. Nhưng mà em không hề trách anh, đàn ông đều sẽ phạm sai lầm. Ngã một lần, sau này đừng tái phạm là được.”

Mắt Minh Quang hơi đỏ lên, nhìn về phía cô, thấp giọng nói: “Lam Lam, chúng ta thật sự phải thế này sao? Anh yêu em, anh muốn ở bên em, không muốn chia tay với em đâu.”

Vệ Lam xót xa, nhưng vẫn lắc đầu: “Minh Quang, thật ra em... đã ở bên người khác rồi.”

Cô không thích là người dây dưa, nếu đã chấp nhận Đoàn Chi Dực, tất nhiên phải nói rõ ràng với Minh Quang, cắt đứt hy vọng của anh.

Quả nhiên, Minh Quang ngẩn người, nhưng không thể nào tin nổi, nhìn cô, qua hồi lâu sau mới nói một câu: “Là Đoàn Chi Dực à?”

Vệ Lam ngạc nhiên, hỏi lại theo bản năng: “Sao anh lại biết?”

Minh Quang lắc đầu cười khổ: “Anh là đàn ông, lần đầu tiên gặp mặt, liền nhìn ra được ánh mắt anh ta nhìn em rất khác. Tuy rằng có rất nhiều lúc, anh ta cố gắng tránh né không nhìn em, nhưng mà có một số thứ không giấu giếm được.” Nói xong, anh như nghĩ ra gì đó: “Trước kia, hai người có phải...”

Vệ Lam nhanh chóng lắc đầu: “Trước kia có thể nói là anh ấy thích em, nhưng em đối với anh ấy thật sự không có ý gì cả. Trước kia tính tình anh ấy rất xấu, em trốn anh ấy còn không kịp nữa là. Nhưng bây giờ, em không biết sao lại thế này.”

Khi cô nói đến đây, trên mặt hiện lên một thứ ánh sáng mơ hồ, lại có chút ngượng ngùng của con gái, Minh Quang chưa bao giờ thấy qua. Chỉ cảm thấy nản lòng, cố gắng giữ giọng nói của mình thật bình tĩnh: “Vậy em hiểu anh ta không?”

Vệ Lam gật rồi lại lắc đầu: “Em cũng không biết, nhưng anh ấy sẽ không gạt em.” Nói xong, như là nghĩ đến cái gì, “Minh Quang, anh có thể giúp em giữ bí mật chuyện này với mẹ em được không, mẹ em có chút hiểu lầm Đoàn Chi Dực.”

Minh Quang gật đầu: “Anh sẽ không nói cho dì biết đâu, em yên tâm. Ừ, em cảm thấy vui vẻ là được rồi.”

Hai người đều là người không thích rắc rối, nói chuyện một lát, mấy khúc mắc đều được tháo gỡ. Vệ Lam nhìn thời gian không còn sớm nữa, sợ Đoàn Chi Dực sốt ruột chờ đợi, liền nói tạm biệt với Minh Quang.

Về đến nhà đã là tám giờ. Quả nhiên Đoàn Chi Dực đen mặt, bực dọc ngồi ở sofa trong phòng khách xem tivi. Nghe thấy Vệ Lam vào cửa, quay đầu lại nhìn cô, trong mắt toàn là đốm lửa u oán, giọng điệu cũng rất nặng nề: “Sao giờ mới về, em muốn đói chết anh sao!”

Vệ Lam đã chuẩn bị trước. Trên đường về nhà, chính cô cảm thấy đói bụng, liền ăn đại chút cơm, rồi gói về một hộp. Nhưng lúc đưa cơm cho anh, cô vẫn lườm anh: “Không phải đã nói anh đói bụng thì ăn trước rồi sao?”

Đoàn Chi Dực tức giận cầm lấy hộp cơm, mở ra xem xét, vẻ mặt ghét bỏ: “Hôm nay vốn phải ăn đại tiệc, lại có thể biến thành loại thức ăn bỏ đi thế này, đều tại em hết. Bạn của em quan trọng như vậy sao?”

Vệ Lam nhìn anh, suy tư một chút, ngồi xuống bên cạnh ôm lấy anh: “Đoàn Chi Dực, em có lời muốn nói với anh.”

Tay cầm đĩa của Đoàn Chi Dực cứng đờ, có lẽ là nghĩ đến gì đó, trên mặt hiện lên sắc đỏ rất đáng nghi, ghen cổ nói: “Em nói đi.” (Đầu anh sao đen thế >_<)

Vệ Lam liếc thấy vẻ mặt anh quái lạ, đoán là anh đang hiểu lầm gì đó, nhanh chóng lúng túng buông tay ra: “Nhưng anh phải cam đoan là không được nổi giận với em.”

Đoàn Chi Dực nhú mày, quay đầu nhìn cô đầy hoài nghi, hình như không phải có suy nghĩ giống mình đây mà! Nhưng anh vẫn gật đầu: “Nói đi, anh sẽ không tức giận với em.”

“Chiều nay em đi thăm Minh Quang, anh ấy bị thương nằm viện.” Mắt thấy sắc mặt anh thay đổi, nhanh chóng nói, “Anh nói là không giận mà.”

Đoàn Chi Dực xanh mặt, hô hấp trở nên nặng nề, tay cầm chiếc đĩa ném lên trên bàn: “Không ăn nữa!”

Nói xong đứng dậy muốn đi lên lầu.

Ở phía sau, Vệ Lam gấp đến độ hét lên: “Này! Đoàn Chi Dực, sao anh lại có thể như vậy chứ? Em nói thật với anh, chính là không muốn lừa dối anh. Em với Minh Quang cũng không có gì, chỉ là xem anh ấy

có nghiêm trọng không, thuận tiện nói rõ ràng với anh ấy mà thôi. Vả lại, Minh Quang cũng là bị anh hại, con của cô gái đó căn bản không phải của anh ấy.”

Đoàn Chi Dực quay đầu lại, hơi thở ồ ồ như là đang phun lửa, quát cô: “Nếu hắn không làm chuyện bậy bạ với cô gái khác, lại bị thương cần người chăm sóc, vậy em đi hợp lại với hắn đi!”

“Anh không nói lý lẽ!” Vệ Lam vừa tức giận vừa thất vọng, xoay người muốn đi ra ngoài.

Đoàn Chi Dực hét hồn, đuổi theo: “Em đi đâu vậy?”

“Đi tái hợp với Minh Quang.” Vệ Lam tức giận nói.

“Em đứng lại!” Đoàn Chi Dực đuổi theo cô, tóm cô lại, bực bội thỏa hiệp: “Được rồi được rồi, anh không tức giận là được mà.”

Vệ Lam quay đầu trừng mắt liếc anh, trách móc: “Sau anh lại nhỏ nhen đến vậy.” Nói xong, từ trong túi xách lấy ra hai vé xem phim: “Đi ăn cơm, suất chín giờ, không được đến muộn.”

Đoàn Chi Dực hài lòng nhìn vé xem phim, hôn môi cô, ra vẻ tha thứ: “Chỉ giải quyết như vậy một lần này thôi nhé.”

Tính tình Đoàn Chi Dực cũng mau giận mau nguôi. Ăn hết hộp cơm mà theo anh nói là đồ bỏ đi kia, liền cảm thấy hài lòng lôi kéo Vệ Lam ra cửa.

Trong buổi xem phim, quả thật Vệ Lam bị anh phiền chết. Người đó căn bản không phải đến để xem phim, hết nhìn tới nhìn lui nhìn thấy mấy cặp tình nhân khác ôm nhau cùng uống một ly đồ uống, anh cũng muốn cùng Vệ Lam làm vậy, nhìn thấy người khác hôn nhau đến quên mình, anh cũng giữ Vệ Lam trong lòng hôn đến ướt sũng.

Bộ phim chấm dứt, Vệ Lam cũng không biết cuối cùng mình xem được cái gì, tức giận đến xanh mặt. Mà cái người khởi xướng kia, thì mặt mày hớn hở, ngây thơ như con nít được phần thưởng.

Ra khỏi rạp chiếu phim, Vệ Lam bật điện thoại, nhất thời nhận được vài tin nhắn, đều là của mẹ cô, đại khái nói do gọi điện thoại cho cô không được, cho nên nhắn tin thông báo, mẹ cô sắp nghỉ dài hạn, ngày mai sẽ đến Giang Thành xem nơi cô sống.

Thần kinh Vệ Lam lập tức căng thẳng, nhất thời nóng lòng như lửa đốt, nói với người ở bên cạnh: “Ngày mai mẹ em đến đây, nếu mẹ biết anh và em sống chung, sẽ tức chết mất.”

Trên mặt Đoàn Chi Dực vốn đang sung sướng, nhất thời mất hứng. Nhưng anh cũng không phải hoàn toàn không nói đạo lý, một bạt tay năm đó của mẹ Vệ Lam, anh còn nhớ rất rõ, muốn anh hiện giờ đối mặt với mẹ vợ tương lai, đúng là rất lo. Hơn nữa, anh làm chuyện thế này, để ẹ Vệ Lam biết, chỉ e rằng tuyệt đối không cho Vệ Lam và anh ở bên nhau. Dù sao chuyện này từ từ cũng sẽ tới, dù sao Vệ Lam cũng là của anh. Vì thế anh lúng túng nói: “Ngày mai anh dọn ra ngoài, không để dì nhìn thấy anh.”

“Anh là đồ ngốc à!” Vệ Lam lườm anh, “Mẹ em mà thấy em sống trong một căn biệt thự to đùng như vậy, chắc chắn sẽ cho rằng em được ai đó bao nuôi, còn không tức chết sao.”

Đoàn Chi Dực nghĩ nghĩ: “Nhà trọ nhỏ trước kia anh sống vẫn còn để trống, để anh dẫn em đi xem thử, em xem có được không?”

Lúc này trời đã khuya, hai người lái xe tới cái “nhà trọ nhỏ” theo như lời của Đoàn Chi Dực, Vệ Lam suýt chút nữa tối mắt, căn nhà hơn trăm mét vuông mà gọi là nhà trọ nhỏ sao? Quan trọng là, tiện nghi bên trong cũng khá xa hoa. Cô nhanh chóng khoát tay: “Em chỉ mới chia tay với Minh Quang và đổi công việc, sống trong căn nhà tốt như vậy, mẹ em không nghi ngờ mới là lạ đó.”

Hai người mặt mày ủ dột đi ra khỏi khu nhà, nhìn thấy quảng cáo dán trên tường, mắt Vệ Lam bỗng sáng lên, tiện tay gỡ xuống, gọi số điện thoại ghi trên đó.

Lúc này gọi điện thoại thật có chút bất lịch sự, nhưng Vệ Lam sợ ngày mai mới tìm phòng thì rất gấp gáp, chỉ có thể làm người tìm phòng bất lịch sự.

May là người môi giới bên kia vẫn chưa ngủ, nhưng lúc này đi xem phòng hiển nhiên là không muốn. Vệ Lam đành nói sẽ trả giá gấp đôi, người nọ mới miễn cưỡng đồng ý.

Phòng đi xem vốn là căn nhà bình thường gồm ba phòng ngủ và một phòng khách, nhưng người môi giới vì kiếm tiền, nên chia căn nhà ra làm hai gian, không có phòng khách, chỉ dư lại một hành lang đi lọt một người.

Vào phòng, một mùi khó chịu xông vào mũi, Đoàn Chi Dực nhăn mũi lại, liền muốn kéo Vệ Lam đi.

Vệ Lam bỏ tay anh ra, theo người môi giới đi xem gian phòng định cho thuê. Là một căn phòng trọ, chỉ có một giường và cái bàn, lúc này Vệ Lam cũng không thể không nhíu mày, nhưng nghĩ đến mẹ cô, đành phải nhắm mắt chấp nhận thuê, thanh toán tiền phòng xong thì cầm lấy chìa khóa.

Khi ra khỏi cửa phòng, một người đàn ông cưỡi trần cũng đang đi ra từ phòng sát vách, ngáp dài đi về hướng nhà vệ sinh, cũng không khóa cửa, trực tiếp tiểu xuống, phát ra tiếng rồ rồ, khỏi phải nói Vệ Lam xấu hổ đến thế nào.

Đoàn Chi Dực tức giận đến nổi đầu phát đau, kéo tay Vệ Lam ra ngoài, giọng điệu lạnh lùng nói: “Ngày mai anh phải đi tìm phòng trọ cho em, chỗ thế này nhiều nhất chỉ được ở một ngày thôi, biết chưa?”

51. Chương 51: Xa Nhau

Dịch: Thanh Dạ

Buổi sáng tinh mơ ngày hôm sau, Vệ Lam vội vã thu dọn hành lý chuẩn bị chuyển nhà.

Đoàn Chi Dực vẫn còn đang ngủ, nhưng lơ mơ nghe thấy có tiếng động, mở đôi mắt kèm nhèm ra, nhìn Vệ Lam đang thu dọn hành lý, giật mình tỉnh dậy, nhảy xuống giường, giữ cô lại vội hỏi: “Em muốn làm gì hả?”

Vệ Lam liếc nhìn anh một cái, nói: “Phải chuyển nhà chứ, chiều nay mẹ em đến rồi.”

Lúc này Đoàn Chi Dực mới lúng túng buông tay cô ra, nhưng trên gương mặt vẫn còn chút không bằng lòng, ngồi chồm hổm xuống ôm cô từ phía sau, nói: “Em sẽ không dọn đi luôn, không quay trở lại chứ?”

Vệ Lam cười khúc khích, quay đầu hỏi anh: “Anh sợ em chạy mất sao?”

Mặt Đoàn Chi Dực đơ ra, nhưng vẫn thành thật gật đầu.

“Ngốc à, giấy tờ tùy thân của em bị anh giữ hết rồi, muốn chạy cũng không chạy được đâu.” Vệ Lam mỉm cười lắc đầu, cúi người tiếp tục thu dọn.

Đoàn Chi Dực nghĩ cũng phải, thái độ bình thường lại, xê dịch đến trước mặt cô, giúp cô thu dọn.

Vệ Lam sợ anh làm ọi chuyện rồi ren hơn, nên vội ngăn lại: “Anh đừng làm, em cũng sắp xong rồi.”

Nói xong, bàn tay vốn đang trống không, lại có thêm một chiếc áo lót, cầm lên lật qua lật lại xem thật tỉ mỉ.

Mặt Vệ Lam đỏ ửng, giật lại thú vui trong tay anh, nói: “Anh làm gì đó? Chẳng biết ngại ngùng gì hết.”

Đoàn Chi Dực bực bội lầu bầu vài câu, mấy giây sau, đột nhiên lấy hai món giống nhau từ trong vali ra, có chút vô liêm sỉ nói: “Cho anh hai chiếc này.”

“Anh có bệnh à! Đưa em!” Mặt Vệ Lam đỏ lên, muốn giật lại theo bản năng, nhưng anh lại tránh đi.

“Anh cũng không biết đến khi nào em mới qua trở lại đây? Đến lúc anh nhớ đến em, anh có thể lấy cái này ra ngắm.” Đoàn Chi Dực cầm áo lót không hề cảm thấy thẹn.

Còn Vệ Lam thì thẹn đến đỏ cả mặt, mắng một câu “đồ lưu manh”, nhìn thấy anh quyết định như vậy, cũng không muốn giành giật với anh nữa, đành phải thở phà phà sắp xếp lại vali.

Căn phòng thuê được có lẽ đã không có người ở từ lâu, trong phòng bụi đóng một lớp dày. Sau khi hai người kéo vali vào, lại phải bận thêm chạp nữa.

Làm xong những chuyện này, Đoàn Chi Dực lo lắng nhìn những chủ hộ khác trong khu nhà này, nhưng mọi người dù không đi làm thì cũng đóng kín cửa, chẳng nhìn thấy được gì. Nhìn thấy Vệ Lam ung dung như không có chuyện, lông mày anh lại nhíu chặt hơn, vội vã gọi điện thoại cho trợ lý, kêu cô ta tìm giúp một căn hộ nhỏ, thậm chí còn hạ lệnh, phải tìm được trong vòng một ngày.

Ngược lại Vệ Lam thấy chả sao cả, căn phòng dọn dẹp một chút cũng được xem là sạch sẽ bóng loáng, chỉ là nhà vệ sinh công cộng không được thuận tiện cho lắm.

Mẹ Vệ Lam buổi chiều mới đến.

Dọn dẹp xong căn phòng, hai người chào tạm biệt rồi chia nhau ra hành động, Vệ Lam đến nhà ga đón người, còn Đoàn Chi Dực bực dọc về công ty.

Trên đường đi, Vệ Lam cảm thấy chuyện đời thật khó hiểu, mới hai tháng trước đây thôi, cô nhất định không nghĩ ra sẽ có một ngày mình ở bên Đoàn Chi Dực, còn bởi vì xa nhau mà luyến tiếc không nổi.

Nhưng mà, tình yêu chính là không có lý lẽ như thế đó? Cô cho rằng người cô mãi mãi không thể làm cô thích được, lại hết lần này đến lần khác làm trái tim cô rung động.

Tất nhiên, cô càng không ngờ đến, người họ Đoàn nào đó sau khi rời xa cô, trên đường cứ nghiêng rằng đến muốn rụng rời.

Trong lòng Đoàn Chi Dực ảm ức, anh và Vệ Lam chỉ mới không còn thù hằn gì mà ở bên nhau, vừa cảm nhận được sự thỏa mãn và hạnh phúc, lại bị chặt đứt như thế này đây, anh làm sao có thể không ảm ức trong lòng chứ?

Vệ Lam đón được mẹ, nhìn thấy trên tay bà túi lớn túi nhỏ, mới biết bà cụ nhà cô muốn đến đây ở thật rồi.

Mẹ Vệ Lam là một người nóng tính, chỉ tạm thời ở chung nhà với Vệ Lam thôi, đã lớn tiếng ồn ào, hỏi cô tại sao lại ở cái chỗ như thế này.

Vệ Lam đành phải giải thích là do lúc đó dọn ra ngoài hơi gấp gáp, cho nên tìm đại một gian phòng nào đó, sau này bận quá lại quên mất, bây giờ mới bắt đầu tìm chỗ khác.

Giận thì cũng giận rồi, nhưng mẹ Vệ Lam nhìn thấy tâm trạng của con gái không tệ, không hề giống một người đang thất tình, cho nên cũng có chút nhẹ lòng.

Sau đó hùng hổ mở máy tính lên, tìm nhà cho con gái.

Nhưng mà nhà thì đâu dễ tìm đến vậy, hai mẹ con bận rộn ở trên mạng suốt cả buổi chiều, cũng không tìm được chỗ nào ưng ý, vừa hay, điện thoại của Đoàn Chi Dực đến đúng lúc, nói đã tìm cho cô một căn hộ nhỏ.

Vệ Lam nghe từ trong miệng anh nói một căn hộ nhỏ, cô không dám tin lắm, nhưng nhìn thấy mẹ tỏ ra ghét bỏ nơi này, đành phải thử một chuyến, đến nơi Đoàn Chi Dực nói.

Cũng may, căn hộ nhỏ này đúng với cái tên căn hộ nhỏ, một căn phòng bốn mươi lăm mét vuông, không thể tốt hơn nữa. Vệ Lam giả vờ hỏi người dẫn cô xem phòng giá cả thế nào, nghe thấy giá tiếng hợp lý, mẹ Vệ Lam đương nhiên chụp ngay.

Cho nên trong vòng một ngày, Vệ Lam chuyển nhà đến hai lần. Người mô giới ở nơi đó cũng rất nhiệt tình, còn chủ động giúp Vệ Lam gọi xe, làm ẹ Vệ Lam càng hài lòng hơn.

Tất nhiên Vệ Lam biết rõ người mô giới tại sao lại như vậy, còn không phải do Đoàn Chi Dực sắp xếp. Nhưng nhìn mẹ vui vẻ như vậy, trong lòng cô cũng có hơi cảm động.

Có lẽ vì muốn bù đắp lại khoảng thời gian bận rộn công việc không thể chăm sóc cho con gái, cho nên mẹ Vệ Lam bắt đầu chăm sóc cho Vệ Lam ân cần hơn. Điều này làm cho Vệ Lam đỡ khóc đỡ cười, cô đã hơn

hai mươi mấy tuổi đầu rồi, đâu cần ba mẹ phải chăm sóc nữa. Nhưng dù sao cô cũng ngại đả kích tính nhiệt tình của mẹ cô, cho nên đành phải chấp nhận hết.

Mẹ Vệ Lam là người nóng nảy bộp chộp, chưa được mấy ngày, vô tình nghe được đồ ăn trong công ty Vệ Lam không ngon. Cho nên ngày hôm sau liền làm đồ ăn ngon bỏ vào hộp, đánh thẳng đến nhà ăn lớn của Azure.

Vệ Lam đang ngồi ăn cơm cùng với đồng nghiệp, nhìn thấy mẹ cô cầm hộp cơm đi vào, sợ đến nhảy dựng lên, đứng cách nhau vài met, hét lớn: “Mẹ, sao mẹ lại đến đây?”

Mẹ Vệ Lam tươi cười hớn hở đi đến, những người khác nghe Vệ Lam hét to, rồi lại nhìn người phụ nữ trung niên cầm theo hộp cơm, tự động hiểu ra là chuyện gì, mỉm cười chào hỏi người lớn rồi đẩy một chỗ ngồi ra.

Mẹ Vệ Lam đã đoán trước được chuyện này, bày đồ ăn dinh dưỡng chất lượng ra trước mặt cô, rồi vẫy tay nói với mọi người: “Bác làm cơm cho Lam Lam, mang đến rất nhiều, mọi người cùng ăn đi.”

Mặt Vệ Lam hiện ra ba vạch đen, mẹ cô không phải được mệnh danh là nhà khoa học sao? Sao lại làm những chuyện còn hơn mấy bác nội trợ nhỉ?

Mẹ Vệ Lam nhìn thấy con gái mình còn ngơ ngác đứng nhìn bà, vẫy vẫy tay: “Con mau đến ăn đi! Dù sao mẹ cũng rảnh, khoảng thời gian này, mẹ sẽ mang cơm đến cho con.”

“Không cần đâu mẹ.....” Vệ Lam bày ra vẻ mặt cam chịu.

Hứa Tiểu Đông ngồi kết bên nói: “Vệ Lam, cô ở trong phúc mà không biết phúc nha, nếu mẹ tôi ngày nào cũng mang cơm cho tôi, tôi sẽ cười đến tận mang tai đó.”

Vệ Lam lau mồ hôi, cô làm gì sống trong phúc mà không biết phúc chứ, cô chỉ sợ mẹ cô gặp được Đoàn Chi Dục, nếu bà biết mình làm trong công ty của Đoàn Chi Dục, biết được hai người ở bên nhau, không biết sẽ thế nào đây?

Vệ Lam ngượng ngùng nở nụ cười tươi như hoa với mẹ, cúi đầu bắt đầu ăn. Ăn được vài miếng, lúc ngẩng đầu lên lau miệng, ánh mắt chợt nhìn thấy Đoàn Chi Dục đang bước từng bước đến bên này.

Trái tim cô đập mạnh, ánh mắt tròn to. Vội vã làm dấu với anh.

Đoàn Chi Dục vừa vào cửa, đương nhiên sẽ tìm kiếm bóng dáng của Vệ Lam trước, cho nên lúc cô nháy mắt với anh, cô tự động biết rõ anh nhìn thấy cô rồi.

Có lẽ thấy vẻ mặt của Vệ Lam quá kỳ lạ, tuy anh không hiểu, nhưng vẫn tự giác dừng bước.

Vệ Lam nhìn thấy anh ngừng lại, lại gấp gáp bĩu môi.

“Con làm gì vậy?” Mẹ Vệ Lam nhìn thấy con gái tỏ vẻ kỳ lạ, nghi ngờ hỏi.

Vệ Lam vội tỏ ra bình thường lại, cười khan hi hi hai tiếng: “Có làm gì đâu mẹ, chỉ con thấy cơm mẹ con nấu ăn quá ngon thôi.”

“Điều đó là tất nhiên.” Mẹ Vệ Lam đắc chí nói.

Vệ Lam lặng lẽ liếc nhìn chỗ ngồi này, chỉ thấy đôi mày điển trai của Đoàn Chi Dục nhíu lại, ánh mắt dời đến dáng người mẹ Vệ Lam, dường như đang ngó ra, do dự vài giây, cuối cùng quay người bỏ đi.

Ho! Vệ Lam lặng lẽ thở ra, như vừa trút được gánh nặng.

Mẹ Vệ Lam là người hòa đồng, chỉ trong chốc lát cũng hòa mình với đám trẻ.

Hứa Tiểu Đông nói vài câu chọc cười, đột nhiên a lên một tiếng: “Lúc này không phải vừa thấy Joe đi vào sao? Sao lại không thấy nữa rồi?”

“Joe là ai vậy?” Mẹ Vệ Lam tiện thể hỏi.

“Anh ấy là ông chủ của chúng cháu.”

“Ông chủ sao?” Mẹ Vệ Lam vô thức quay đầu lại, nhưng bà chẳng thấy được gì, nhưng vẫn nhìn rồi gật đầu: “Lam Lam nè, chừng nào con mới dẫn mẹ đi gặp ông chủ của bọn con hả? Con là người mới, phải làm cho người ta quan tâm con hơn chứ.”

“Mẹ à.....” Vệ Lam rơi nước mắt. “Công ty của tụi con, đâu có áp dụng cái luật của mẹ đâu.”

Hứa Tiểu Đông cười ha ha hòa theo: “Dì yên tâm đi, ông chủ của tụi con quan tâm Vệ Lam lắm đó.”

“Vậy sao?” Mẹ Vệ Lam yên tâm mỉm cười. “Vậy thì tốt, vậy thì tốt.”

Đoàn Chi Dực quay trở về phòng làm việc, nín nhịn muốn điên lên, từ sau khi Vệ Lam dọn đi, mỗi ngày anh với cô chỉ có thể gặp nhau ở công ty. Nhưng một người trên lầu mười tám, còn một người ở lầu mười bảy, không phải muốn gặp là gặp được, hơn nữa ai cũng bận rộn công việc của mình.

Buổi trưa ở nhà ăn, mặc dù có thể gặp nhau, nhưng Vệ Lam không muốn bị người khác đem ra bàn tán lung tung, cho nên hai người phải giả bộ tỏ ra không quan biết nhau, mỗi lần quay về, đều làm cho anh buồn bã. Bây giờ mẹ Vệ Lam lại đánh thẳng đến công ty, ngay cả một chút thời gian vào buổi trưa cũng cướp của anh.

Anh thật rất muốn, giết, người!

Vệ Lam biết rõ Đoàn Chi Dực buồn. Buổi trưa tiễn mẹ đi rồi, mới lén lút đến phòng làm việc của Đoàn Chi Dực.

Cô vừa đẩy cửa vào, liền nhìn thấy người nào đó đang hờn giận ngồi trước máy tính vi.

Đoàn Chi Dực chỉ lạnh nhạt liếc nhìn cô một cái, giống như đang giận dữ, tiếp tục vùi đầu vào máy tính.

“Anh vẫn chưa ăn cơm sao?” Vệ Lam đi vòng đến bên anh, làm ảo thuật lấy hộp cơm từ phía sau để trước mặt anh.

Đoàn Chi Dực ngẩng đầu lên, nhận lấy hộp cơm, giọng nói buồn bã: “Khi nào anh mới có thể gặp mẹ em?”

Vệ Lam ngạc nhiên: “Anh muốn gặp mẹ em sao? Anh không sợ bà ấy hả?”

Đoàn Chi Dực quái gở hừ một tiếng: “Có gì phải sợ! Dù sao sớm muộn gì cũng phải gặp thôi.” Ngừng một chút, lại nói: “Thôi đi, vẫn nên đợi vậy. Để tránh dọa người lớn sợ!”

Vệ Lam cười: “Cũng đúng đó. Mẹ em vẫn còn để bụng chuyện của anh trong lòng, nếu không để cho bà ấy có thời gian lắng xuống, chúng ta đều sẽ tiêu tùng.” Nói xong, thúc anh vài cái, nói: “Anh mau ăn cơm đi.”

Ai biết được, Đoàn Chi Dực lại để hộp cơm trên bàn, kéo cô ngồi lên đùi mình, ôm vào trong lòng, hôn lên môi cô: “Anh không muốn ăn cơm, anh muốn ăn em.”

Nhìn thấy hai má cô hơi ửng hồng, cho nên cứ mút lấy cánh môi cô, rồi lại đi vào bên trong miệng cô, ngọt ngào chơi đùa đầu lưỡi của cô.

Hôn nhau như vậy, liền hôn đến có có cảm, hai cánh tay của anh đang vòng bên eo, không biết từ lúc nào đã chạy xuống dưới chui vào bên trong, từ dưới lên trên, đi thẳng đến nơi mềm mại nhô ra kia.

“Lưu manh!” Vệ Lam đẩy tay anh ra, nhảy khỏi, kéo lại quần áo bị anh cởi ra, về mặt thẹn thùng, nói: “Ở đây là phòng làm việc, anh đừng có nghĩ đến những thứ đó.”

Đoàn Chi Dực gắt hồng gãi đầu, nói: “Nếu em còn không dọn về, mấy cái áo lót của em sẽ bị anh xài đó.”

Vệ Lam còn thẹn hơn, gồng gồng một tiếng: “Vậy lúc trước anh chịu đựng như thế nào hả? Anh mà còn nói bấy nữa, em không dọn về đâu.”

Nói xong, bặm môi nhin cười đi ra ngoài.

52. Chương 52: Kết Hôn

Dịch: Mon

Đến lúc tan ca, Vệ Lam lại bị mẹ cấp tốc triệu về, nói là đã hầm canh, tối sẽ bị nguội không ngon này kia khác nọ...

Tuy Vệ Lam cảm thấy hết cách với mẹ mình nhưng cô không nỡ, cũng không dám làm trái ý tốt của bà. Vì thế nên cô vốn định tan ca đi tìm Đoàn Chi Dực, nay đành phải nhắn tin báo với anh mẹ cô đang chờ cô, không thể gặp anh được.

Tin nhắn gửi đi cả ngày trời, đúng như Vệ Lam dự đoán, không được hồi đáp lại. Cô có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của Đoàn Chi Dực khi nhìn thấy tin nhắn này của cô, chắc chắn là mặt như tóa lửa, biết đâu đi động cũng bỏ mình tại trận rồi.

Nhưng khi cô đang định cất điện thoại và ra về thì âm báo tin nhắn lại vang lên. Cô lấy ra nhìn, là tin nhắn của Đoàn Chi Dực, câu trả lời chỉ có một chữ ‘ừ’ ngắn gọn.

Còn gì ngắn gọn hơn nữa không chứ? Đồ quý! Vệ Lam bấu môi oán thầm.

Theo chỉ thị của mẹ già vĩ đại, cô vội vàng về nhà. Vệ Lam vừa mở cửa ra liền nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ ở trong bếp. Cô thấy nghi hoặc, cô vừa chuyển nhà không lâu, sao lại có khách tới chơi? Nhưng nghe kỹ một lát thì liền biết thế là thế nào. Giọng nói này không thể quen thuộc hơn.

Quả nhiên, không đợi cô vào xem thế nào thì mẹ cô và Minh Quang đã tuần tự bưng thức ăn ra, cười cười nói nói. Thấy cô đứng ngẩn người trong phòng khách, Minh Quang cười nói với cô: “Lam Lam, em về rồi à, anh nghe dì tới Giang Thành, anh cũng vừa ra viện nên đến thăm dì.”

Mẹ cô tươi cười hơn hở, gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, là mẹ gọi điện thoại hỏi thăm Minh Quang sức khỏe nó thế nào, nó biết mẹ đến Giang Thành nên đến thăm mẹ. Thằng bé này đúng là hiểu chuyện.”

Hai người đều vô tư như chưa từng xảy ra chuyện gì, Vệ Lam cũng không biết nên nói gì mới phải. Cô thật sự khâm phục mẹ mình, lúc trước khi xảy ra trò khôi hài trong khách sạn thì lòng đầy căm phẫn, ước gì có thể tát chết Minh Quang, bây giờ lại không hề có khúc mắc gì với anh.

Phụ nữ đúng là sinh vật khiến người ta không hiểu nổi.

Có điều Vệ Lam cũng biết trước nay Minh Quang là sát thủ thu phục phụ nữ trung niên. Miệng lưỡi anh ngọt một chút, thái độ thành khẩn một chút là chắc chắn mẹ cô sẽ bỏ qua hết.

Mẹ Vệ Lam thấy cô còn đứng đó thì vẫy tay với cô: “Đứng ngây ra đó làm gì? Còn không mau qua đây ăn cơm!”

Vệ Lam à một tiếng rồi đi qua.

Bữa cơm này, Vệ Lam gần như không nói chuyện, nhưng thế vẫn không làm ảnh hưởng tới không khí trên bàn ăn. Mẹ cô và Minh Quang nói chuyện rất vui vẻ, nào là ca tụng hương vị của một món ăn nào đấy, rồi bàn tới cách nấu nướng và thành phần dinh dưỡng... Vệ Lam thật muốn giơ ngón tay cái lên tỏ vẻ bội phục hai người.

Ngẫm lại thì Minh Quang đúng là một người được nhiều người quý mến. Vệ Lam cũng không phải là người có quan điểm chia tay thì cả đời không qua lại với nhau. Ngược lại, cô cảm thấy Minh Quang có thể là một người bạn tốt, ở bên anh cũng rất thoải mái.

Nhưng hiện nay cô chỉ nghĩ thôi chứ chưa tính gì. Với tính cách của Đoàn Chi Dực, đừng nói là làm bạn với Minh Quang, nếu biết hai người từng gặp nhau chắc anh cũng bốc hỏa.

Cô không muốn đưa mình vào chỗ hiểm chút nào.

Ăn cơm xong, Minh Quang chủ động giúp thu dọn chén đĩa và đi rửa. Làm xong, anh lại xem TV cùng mẹ Vệ Lam, cứ như là bạn vong niên vậy. May mà anh cũng biết tiến lui đúng mức, kim đồng hồ chỉ tới 8h hơn, tập thứ nhất của phim truyền hình cầu huyết kia vừa kết thúc là anh đứng dậy xin phép về.

Rõ ràng là mẹ cô có vẻ không ổn. Bà nhìn Vệ Lam ngồi bên cạnh nãy giờ mà không nói gì, có vẻ bất mãn nên nói: “Lam Lam, con tiễn Minh Quang về đi. Nó tới lần đầu tiên, trời lại tối, đừng để nó bị lạc.”

Vệ Lam trầm oán, cô cũng mới tới vài ngày chứ mấy. Nhưng nghĩ lại thì cũng nên tìm cơ hội nói cho rõ nên liền đứng dậy.

Ra khỏi cửa, hai người lại im lặng không nói mà chìm vào trầm ngâm, khác hẳn với lúc ở trong nhà.

Ngoài trời đêm đã xuống, đến con đường nhỏ dưới lầu, cuối cùng Vệ Lam cũng lên tiếng: “Minh Quang, anh biết mẹ em rất thích anh mà, anh cứ tới làm bà vui như thế sẽ làm bà hiểu lầm là chúng ta còn có khả năng hợp lại.”

Minh Quang khẽ mỉm cười: “Lam Lam, em đừng lo, anh không có ý gì khác đâu, chia tay rồi thì không thể làm bạn sao?”

Vệ Lam gật đầu: “Em biết, nhưng mà...”

“Nhưng mà em sợ Đoàn Chi Dực hiểu lầm đúng không?” Minh Quang thay cô nói tiếp.

Vệ Lam thành thật gật đầu: “Tính tình của anh ấy không được tốt lắm, em sợ anh ấy nghĩ nhiều.”

Minh Quang im lặng một lát rồi thử thăm dò: “Nếu em biết tính tình anh ta không tốt sao còn ở bên anh ta?”

Lần này tới lượt Vệ Lam im lặng, nhưng ánh mắt cô nhìn anh lại bình thản và điềm đạm, trong ấy đã cho anh đáp án. Nó đang nói có lẽ người ấy có rất nhiều chỗ không tốt, nhưng chỉ cần yêu thích rồi thì mọi khuyết điểm cũng không đáng nhắc tới.

Minh Quang hơi cụp mắt xuống để che giấu vẻ mất mát trong mắt. Anh né tránh không nhìn vào mắt cô, khẽ hé môi, nói nhỏ: “Em chắc là em hiểu anh ta chứ? Chắc chắn đó là người em có thể gửi gắm cả đời sao?”

Vệ Lam vẫn im lặng như trước, sau đó lại lắc đầu, bóp trán cười cười: “Hình như em không hiểu anh ấy lắm!” Ngập ngừng một lát, cô nói tiếp: “Nhưng thế cũng không sao, em chưa từng mạo hiểm, lần này thử xem thế nào.”

Mắt Minh Quang khẽ chớp chớp, dưới ánh đèn đường, từ trên cao nhìn xuống cô. Một lúc sau, anh bỗng nhiên bật cười, là nụ cười sang sảng mà Vệ Lam quen thuộc. Anh đưa tay vén những sợi tóc của cô ra sau tai, nói: “Sao cũng được, chỉ cần em vui vẻ là đủ. Anh đi đây, em yên tâm, anh sẽ không đến làm phiền em hoài đâu.”

Vệ Lam gật đầu ừ một tiếng: “Cảm ơn anh, Minh Quang.”

Nhìn bóng Minh Quang biến mất trong màn đêm, Vệ Lam mới xoay người vào trong.

Đi được mười mấy mét, cô bỗng thấy có gì đó khác thường nên quay đầu lại nhìn về phía cô thấy không ổn, chỉ thấy bên cạnh bồn hoa của khu nhà đậu một chiếc xe, ngoài xe có một người cao gầy đang đứng tựa vào cửa sổ xe, trên tay người đó cầm điều thuốc, ánh lửa đỏ thấp thoáng như ẩn như hiện trong đêm.

Vệ Lam cảm thấy đầu rân lên, vừa nghĩ thầm trong bụng là tiêu rồi, vừa chạy về phía người đó.

Đầu tiên, cô giật điều thuốc trong tay anh ném vào thùng rác bên cạnh, sau đó vội vàng dang tay ôm lấy anh, cung khai ngay lập tức: “Em không biết Minh Quang sẽ tới đây, là mẹ em gọi anh ấy, anh không được tức giận đây.”

Cô không phải là cô gái thích làm nũng, cũng không nhõng nhẽo nổi, nhưng biết Đoàn Chi Dực chỉ ưa mềm không ưa cứng nên đành phải cố nén buồn nôn mà dùng giọng nói ồm ồm ấy nói cho xong mấy câu trên.

Đoàn Chi Dực hừ một tiếng, không thèm để ý đến cô. Nhưng ngay sau đó, anh lại nói với vẻ rất lạ: “Vây sao em lại để anh ta sờ đầu tóc của em?”

Chuyện này...

Vệ Lam cảm giác sâu sắc được rằng nói chuyện với anh là không thể dùng đạo lý. Bây giờ cô mới phát hiện đầu mùa đông mà anh chỉ mặc một cái áo sơ mi, gió lạnh thổi qua làm mặt anh cũng lạnh ngắt.

Cô dùng bàn tay ấm áp của mình vuốt ve khuôn mặt anh, giọng mang theo vẻ trách móc: “Có phải anh đứng đây lâu rồi không? Muốn bị cảm sao chứ?”

Đoàn Chi Dực nghe được những lời quan tâm của cô thì khuôn mặt đang tối sầm kia cũng trở nên dịu lại. Anh kéo tay cô xuống, mở cửa sau của xe ra, dốc sức ôm cô cùng ngồi vào trong.

Nhiệt độ trong xe ấm hơn bên ngoài rất nhiều, cộng thêm việc hai người ôm nhau nên dần dần, Đoàn Chi Dực thấy người nóng lên.

Anh không nói gì, cũng không cho Vệ Lam nói chuyện. Sau khi vào xe liền đặt cô lên đùi mình rồi phong kín môi cô, vừa cắn vừa mút, đưa lưỡi mình vào miệng cô, cho cô một nụ hôn ướt át.

Anh hôn vừa mạnh vừa dữ, Vệ Lam không kịp đề phòng nên bị anh đặt lên lưng ghế phía trước, cô ú ớ cào cào lung tung, nhưng khi liếc mắt thấy có người đi ngang qua, sợ động tĩnh quá lớn sẽ khiến người ta chú ý, bị phát hiện thì chỉ có nước không biết giấu mặt vào đâu nên đành cố mà chịu, mặc anh làm gì thì làm.

Ai ngờ cô nhượng bộ một tác thì anh lại tiến thêm một bước, nhân lúc cô bị hôn đến mê mẩn thì cởi quần của hai người ra.

Khi Vệ Lam phát hiện ra thì đã muộn. Anh đã nương theo tư thế biến thái này để tiến vào cơ thể cô, ra sức mà xông tới. Động tác của anh rất mạnh cho nên chiếc xe cũng lắc lư theo.

Vệ Lam vừa thẹn vừa giận, mặt đỏ bừng. Cô nghiêng mặt né đôi môi bị anh giam cầm ra, thở hổn hển, ra sức đánh lên lưng anh: “Anh điên rồi sao? Sẽ bị người ta thấy đấy.”

Đoàn Chi Dực không thèm quan tâm, chỉ gồng mình lên, kiếp tục động đây.

Bên ngoài có ba bốn người đi ngang qua, thấy chiếc xe màu đen đậu bên đường lắc lư như thế thì đương nhiên đoán được người bên trong đang làm gì nên cười ầm ĩ rồi đi mất.

Vệ Lam loáng thoáng nghe thấy tiếng động từ bên ngoài thì mắc cỡ gần chết, nhớ tới mẹ mình còn trên lầu thì còn xấu hổ và tức giận hơn. Nhưng vì bên dưới có cảm giác nên dần dần không nhịn được nữa. Cô vừa nếm thử trái cấm không lâu, lần đầu tiên làm mãnh liệt như thế thì không chịu được, nhưng lại không dám lên tiếng nên chỉ có thể cắn răng, phát ra những tiếng rên khe khẽ từ mũi.

Đoàn Chi Dực thấy dáng vẻ nhăn nhó của cô thì càng thêm kích động, động tác cũng mạnh hơn, hơi thở hổn hển cũng phả vào tai cô, làm cho cả người cô dần trống rỗng, không bao lâu thì lên tới đỉnh trước anh, sau đó thì mềm nhũn ra.

Đoàn Chi Dực vẫn ôm lấy cô, tiếp tục làm, nhưng vì sự thay đổi của Vệ Lam nên cũng dần đạt được cao trào và gào lên một tiếng, thúc mạnh một cái, đến nỗi suýt đẩy Vệ Lam lên tới nóc xe.

Trận hoan ái kịch liệt qua đi, đầu Vệ Lam dần tỉnh táo lại nên cô vội vàng đẩy anh ra. “Anh không mang mũ, đừng bắn vào trong.”

Đoàn Chi Dực nghe thế thì nghiêng rằng, khuôn mặt anh tuần cũng nhăn nhó, gần như là dùng hết sức thúc mạnh vài cái, sau đó bỗng rút ra ngay, bắn hết lên quần của hai người.

Hai người dường như bị rút hết sức, làm gì còn sức mà để ý tới mấy thứ đó, chỉ ôm lấy nhau thở hồng hộc, hít lấy hơi thở của nhau.

Khoảng mười phút sau, Đoàn Chi Dực mới lấy lại được sức, anh bế Vệ Lam từ trên người mình đặt sang một bên, rồi chồm người lên rút mấy tờ khăn giấy lau sạch cơ thể hai người.

Nhờ ánh đèn mờ trong xe, anh nhìn thấy Vệ Lam đang thở dốc, mấy sợi tóc còn dính trên trán, có vẻ như rất mệt. Anh vui vẻ cong môi lên, rồi hôn lên má cô: “Chúng ta kết hôn đi.”

Anh nói rất nhẹ nhàng và tự nhiên như là đang nói chuyện thời tiết, nhưng Vệ Lam thì chợt bừng tỉnh, giật mình một cái rồi lập tức nói: “Anh nói gì vậy chứ, chúng ta mới quen chưa được bao lâu, sao mẹ em có thể đồng ý được?”

“Chúng ta đã quen 9 năm rồi!” Mặt Đoàn Chi Dực hơi sầm xuống, như là nhắc nhở cô.

Vệ Lam sợ anh lại phát tác nên vội vàng an ủi: “Đợi thêm một chút nữa đi, ẹ em thời gian giảm xóc nữa chứ.” Nói xong, cô giơ tay lên nhìn đồng hồ, la lên một tiếng, mặt như muốn khóc: “Tiêu rồi, em ra lâu như vậy chắc chắn mẹ sẽ nghĩ là em và Minh Quang bị rận khó rồi đây.”

Đoàn Chi Dực hừ một tiếng, quay mặt đi tỏ vẻ bất mãn. Vệ Lam sửa sang lại quần áo, oán trách: “Cũng tại anh không à, may mà trời tối, cũng không ai biết em chứ nếu không thì em cũng chẳng còn mặt mũi nào mà làm người nữa.”

Cô vừa nói xong thì Đoàn Chi Dực lập tức quay mặt qua, cô còn tưởng là anh có chuyện gì muốn nói với mình. Không ngờ, mặt anh không chút biểu cảm, thỉnh thoảng hỏi một câu: “Vừa rồi làm không tốt sao?”

Thế là gương mặt đã trở lại bình thường của Vệ Lam lại đỏ thêm lần nữa. Đại ca à, lúc anh nói những câu có tính 18+ như vậy, có thể đừng dùng vẻ thản nhiên kỳ quái ấy được không?

53. Chương 53: Tai Tiếng

Chuyển ngữ: nhoclubu

Khi Vệ Lam vào nhà, quả Nhiên mẹ cô mặt mày hớn hở đầy ý cười, còn làm động tác đá lông nheo với cô, cười hỏi: “Nói chuyện với Minh Quang lâu như vậy sao? Có phải mọi khúc mắc đều được tháo gỡ rồi không?” Không đợi Vệ Lam trả lời, mẹ cô tiếp tục nói, “Nếu chưa tháo gỡ cũng không sao, trừng phạt nó một trận cũng tốt, chẳng qua cũng đừng lâu quá, mấy chuyện tình cảm này càng kéo sẽ càng nặng nề.”

Vệ Lam không biết làm thế nào, kéo dài giọng nói với mẹ: “Mẹ ơi là mẹ... Mẹ đừng suy nghĩ vớ vẩn, chuyện con chia tay với Minh Quang không phải chuyện đùa, cũng không thể tái hợp.” Rồi suy nghĩ, vì muốn mẹ cô bỏ ý định, lại bổ sung thêm một câu, “Hơn nữa con đã có người để quan tâm.”

“Cái gì?” Mẹ Vệ Lam hơi kinh ngạc, lát sau, hiểu rõ rồi thì khoát tay, “Tùy con, mẹ cũng không phải không muốn con làm lành với Minh Quang, nhưng nếu con đã vừa ý người khác, chỉ cần con người không tệ, mẹ đều ủng hộ con. Nhưng mà, nếu đã xác định thì nhanh chóng dẫn đến ẹ gặp thử, để mẹ cho con ý kiến.”

“Vâng, được ạ.” Vệ Lam đáp lời, nói có lệ, “Đợi xác định rồi nói sau.”

Nói xong, nhanh chóng chạy vụt vào nhà vệ sinh. Trên người cô dính dính, trên quần còn có uế vật, lỡ như bị mẹ cô phát hiện thì chỉ có nước hết đường chối cãi.

Sáng hôm sau thức dậy, Vệ Lam vừa mới từ trong phòng đi ra, liền thấy mẹ cô đã dọn xong bữa sáng và ngồi bên cạnh bàn, cầm tờ báo, vừa xem vừa xuyết xoa.

“Sao vậy? Có gì hay lắm à?” Vệ Lam ngáp một cái, tối qua bị Đoàn Chi Dực dẫn vật như vậy, ngủ một đêm cũng chưa trở lại bình thường.

“Con xem con xem, nhìn người đứng là không nên nhìn tướng mạo, hôm nay chỗ nào cũng nói đến người chủ trì tiết mục tên cái gì là Trần Vũ Yên. Diện mạo xinh đẹp như vậy, lại học cao ở nước ngoài về, không ngờ trước kia vì tiền lại làm bậy với rất nhiều đàn ông, còn bị người khác chụp lại mấy tấm hình như vậy.”

Vệ Lam nghe thấy ba chữ Trần Vũ Yên, đầu óc vốn đang có chút trì độn liền tỉnh táo, nhanh chóng giật lấy tờ báo xem đến cùng. Mẹ cô lại tiếp tục ở bên cạnh lải nhải: “Còn nói cô ta là người tình của chủ tập đoàn Azre gì đó nữa, nói trước kia lúc tập đoàn Azre gầy dựng sự nghiệp, có rất nhiều giao dịch đều dựa vào việc cô ta đi bán nhan sắc, có thể vào Trung Quốc cũng là dựa vào cô ta đã thông quan hệ, khu nhà cao cấp của cô ta cũng là người tình kia chu cấp. Con xem xem, hai người này từ trong khách sạn đi ra cũng bị người ta chụp hình lại.”

Mẹ cô nói xong, bỗng dưng ngẩn ra một chút, như là nhớ tới gì đó liền hỏi: “Azre? Không phải là công ty con làm sao?”

Vệ Lam nhú mào, bắt an gặt đầu.

Trên tờ báo kia là tấm hình Đoàn Chi Dực nửa ôm lấy Trần Vũ Yên đang quần khăn tắm, Vệ Lam từng thấy rồi, nhưng bài báo đưa tin cái gì mà Trần Vũ Yên vì chuyện Azre mở rộng thị trường nên cùng vài người cao cấp giao dịch dơ bẩn, có quan hệ nhân tình với Đoàn Chi Dực, cô hoàn toàn không hiểu gì cả.

Cô không biết bên trong thực hư thế nào, nhưng ít ra có thể chắc chắn quan hệ giữa Trần Vũ Yên và Đoàn Chi Dực tuyệt đối không phải như báo chí đã đưa tin. Hơn nữa cô cũng không tin, Đoàn Chi Dực vì phát triển Azre sẽ để một cô gái bán nhan sắc.

Mẹ Vệ Lam thấy bộ dạng kinh ngạc của cô, tiếp tục nói: “Vậy con nên cũng nghỉ làm sớm một chút đi, thượng bất chính hạ tắc loạn, tác phong ông chủ con bất chính như vậy, không khí bên trong công ty có thể tốt được sao?”

“Ừm” Vệ Lam để tờ báo xuống, chạy vào toilet vội vàng rửa mặt, cũng không ăn sáng, thay đồ xong, xách theo túi liền vội vàng ra cửa trong tiếng hoà nghi của mẹ cô.

Lên taxi rồi, đầu óc cô mới trấn tĩnh lại, nghĩ đến trước đó Đoàn Chi Dực có lảng máng nói qua việc xử lý chuyện xấu của Trần Vũ Yên, cũng liền hiểu ra một chút.

Cô không biết quan hệ giữa Đoàn Chi Dực và Trần Vũ Yên là thế nào, nhưng mấy năm trôi qua, tuy rằng hai người họ vẫn không ở bên nhau, nhưng rõ ràng khi đó Trần Vũ Yên rất xem thường cô bạn gái chính thức của Đoàn Chi Dực là Quách Chân Chân, có thể nghĩ, giữa hai người họ nhất định có chút sâu xa và đặc biệt.

Vệ Lam không quan tâm Trần Vũ Yên sẽ ra sao vì những bài báo tiêu cực kia, cái cô quan tâm là Đoàn Chi Dực và cũng muốn biết rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì. Sức mạnh truyền thông bao giờ cũng rất lớn, một khi nắm bắt được chút chi tiết nhỏ, thì tất cả mọi thứ khác đều có thể bị phóng đại lên.

Gọi điện thoại rất nhiều lần, luôn luôn không kết nối được. Đến công ty, nghe thấy Trần Vũ Yên tự nhiên trở thành đề tài nóng hổi của toàn bộ cao thấp trong công ty, nhất là lại nghe thấy một nhân vật chính khác là ông chủ.

Trên thực tế, cả ngày nay, sau khi báo chí đưa tin về Trần Vũ Yên, liền biến thành đầu đề của các trang web lớn. Nghe ra trong đó, ngoại trừ tấm ảnh không rõ mặt kia, thân phận Đoàn Chi Dực luôn là tổng tài thần bí của Azre, những cái khác hoàn toàn không biết gì cả. Nhưng Trần Vũ Yên không giống vậy, sau khi xuất hiện vụ bê bối, mấy anh hùng bàn phím trên mạng và mấy người thích bỏ đá xuống giếng bắt đầu đào bới gia cảnh của cô, cô gái có gia cảnh nghèo khó, lúc học đại học từng làm hầu rượu, đeo theo đại gia, mang thai phá thai, sau đó gặp được ông chủ Azre ở nước ngoài, trở thành người tình của hắn, làm việc cho hắn để đổi lấy tiền tài.

Tóm lại, tình tiết rất đơn giản, một tra nữ ham hư vinh, cùng với một tra nam chuyên lợi dụng phụ nữ.

Đúng là làm đàn ông tốt hơn, hưởng chi Đoàn Chi Dực cũng không phải là nhân vật công chúng gì, khuôn mặt trên ảnh cũng không rõ. Khái niệm của người dân đối với anh nhiều lắm chỉ là tên thương nhân vụ lợi, vì lợi ích không từ thủ đoạn.

Nhưng phụ nữ thì khác, Trần Vũ Yên nổi tiếng hơn hai năm, chỉ yếu làm chủ trì tiết mục mấy chương trình trò chuyện (talk show) cao cấp, đi theo con đường nghệ thuật trí tuệ, nhất là cô lại tốt nghiệp ở trường danh tiếng, lại du học Pháp trở về, biết vài ngoại ngữ. Ấn tượng của người dân với cô cho tới giờ chính là đại từ tổng hợp của xinh đẹp và trí tuệ. Nhưng bỗng nhiên lại tuần ra vụ tai tiếng này, hình tượng tốt gây dựng suốt hai năm, hiển nhiên xuống dốc không phanh, sự nghiệp chủ trì tiết mục e là chỉ đến đó mà thôi.

Mà đại khái người dân cũng thối thức, tổng tài tuổi trẻ anh tuấn với nữ chủ trì tiết mục xinh đẹp, nếu soạn nhạc thì đúng là một ca khúc tình yêu lãng mạn, thật là tốt biết bao.

Lo nghĩ cả ngày, Vệ Lam vẫn không nhận được tin tức của Đoàn Chi Dực. Xuống ca, cô không về nhà, mà đi thẳng đến biệt thự của anh nhưng chỗ đó vẫn không có ai. Sau đó, cô đành phải về nhà mình trước.

Buổi tối, ngủ đến giữa khuya, cô bỗng nhiên bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại ở tủ đầu giường, mơ màng màng nhận máy, bên kia truyền đến giọng nói quen thuộc: “Anh ở dưới lầu nhà em, em xuống nhé.”

Lời ít ỏi nhiều, lại mang theo sự mệt mỏi.

Vệ Lam bỗng chốc tỉnh táo, mẹ cô bên cạnh cũng bị tiếng chuông làm thức giấc, hỏi qua loa: “Ai gọi mà trễ vậy?”

“À, là điện thoại quấy rối.” Vệ Lam trả lời qua quýt.

“Bảo con ngủ thì tắt máy đi lại quên, đáng bị đánh thức.” Mẹ cô lim dim phàn nàn.

Vệ Lam ừ một tiếng: “Mẹ, mẹ ngủ tiếp đi, con đi vệ sinh.”

“Ồ.” Mẹ cô lơ mơ đáp lại, hơi thở lại đều đều.

Vệ Lam không dám mặc đồ quá ồn ào, sợ đánh thức mẹ cô trên giường, tùy tiện cầm lấy áo khoát liền vội vàng ra ngoài.

Lúc này trời đã khuya, dưới bóng đêm, ngoại trừ ngọn đèn đường leo lét và bóng cây dật dờ, thì chỉ có một bóng người cô độc đứng đó.

Một cơn gió lạnh thổi qua, Vệ Lam kéo áo lại chạy về phía anh, sau khi đứng trước mặt anh, nôn nóng lên tiếng hỏi: “Những chuyện hôm nay nghe được là chuyện gì vậy? Sao cả ngày không gọi điện thoại được cho anh?”

Đoàn Chi Dực thoáng cúi đầu, nhìn thẳng vào cô, vẻ mặt nghiêm túc chăm chú, hỏi rõ từng chữ: “Em tin anh không?”

Vệ Lam gật đầu thật mạnh: “Đương nhiên em tin anh, nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đoàn Chi Dực vươn tay, nắm lấy bàn tay hơi lạnh của cô: “Em tin anh là được rồi, Trần Vũ Yên và anh chưa bao giờ là người yêu của nhau, anh cũng không bảo cô ấy bán nhan sắc để giúp đỡ Azre. Những chuyện khác trong một lúc anh cũng không thể nói rõ được, cả ngày hôm nay đều xử lý chuyện này, hiện giờ anh hơi loạn, bất kể thế nào, chuyện của Trần Vũ Yên cũng có chút liên quan đến anh, nên anh không thể lơ đãng nhìn cô ấy mất hết danh dự như vậy được.”

“Nhưng bài báo viết vậy về cô ấy rốt cuộc có phải thật không?”

“Nửa thật nửa giả, thêm mắm dặm muối chính là cái dạng mà em thấy đó.” Anh dừng một chút, “Tấm ảnh mà em thấy anh và cô ấy là của ba năm trước, khi Azre chuẩn bị tiến vào Trung Quốc. Bởi vì mọi xét duyệt gặp phải phiền phức, Trần Vũ Yên phải đi tìm người phụ trách phê duyệt cấp cao để đàm phán, không ngờ khi uống rượu cùng mấy người đó lại bị bỏ thuốc, khi anh tìm được cô ấy, cô ấy đã... trong tấm ảnh chính là anh đưa cô ấy ra khỏi khách sạn.”

Cuộc sống của Vệ Lam rất đơn giản, hoàn toàn không tưởng tượng ra được chuyện bản thủ như vậy, liền khiếp sợ vô cùng, sững sờ đứng tại chỗ nhìn anh, cả buổi cũng không nói ra được gì.

“Lam Lam, là con à?” Hai người đang im lặng, đột nhiên một giọng nữ truyền đến cắt ngang bầu trời đêm yên tĩnh.

Vệ Lam và Đoàn Chi Dực giật mình, vẫn là Vệ Lam có phản ứng đầu tiên, buông tay Đoàn Chi Dực ra, chạy về chỗ mẹ cô đứng cách đó hơn mười thước: “Mẹ, sao mẹ xuống đây?”

“Mẹ thấy hồi lâu mà con không về phòng, gọi cũng không đáp, ngồi dậy thì thấy con hoàn toàn không có nhà, nên xuống đây tìm con.” Mẹ Vệ Lam nhìn về phía Đoàn Chi Dực đứng trong bóng đêm, nói với cô, “Cậu đó chính là người con nói con quan tâm đó à? Sao trễ vậy mà còn tới tìm con? Nhưng mà nếu đã đến rồi sao lại không cho cậu ta lên lầu để mẹ gặp mặt chứ?”

Nói xong liền muốn đi về phía của Đoàn Chi Dực.

Vệ Lam vội vàng giữ lấy mẹ: “Anh ấy chỉ tìm con có chút chuyện, trẻ thế này cũng không thích hợp để nói chuyện, nên để lần sau gặp đi, anh ấy đang chuẩn bị đi!” Nói xong, cô khoa trương vẫy vẫy tay về phía Đoàn Chi Dực: “Anh lái xe cẩn thận chút nhé!”

Mẹ cô hoài nghi nhìn cô, lại nhìn về phía người đang xoay người muốn bước vào trong xe kia, bỗng nhiên nhớ ra gì đó, hất tay Vệ Lam ra, bước nhanh về phía anh: “Cậu từ từ đi!”

Vệ Lam cắn môi, thăm nghĩ, thăm rồi.

Đoàn Chi Dực cứng nhắc dừng lại động tác mở cửa xe, chậm rãi xoay người, đối diện với người đang đi về phía mình, khẽ lên tiếng: “Cô, chào cô!”

Mẹ Vệ Lam nhíu mày lại, một đốm lửa bốc lên trong đầu, chỉ hai ba bước đã đến trước mặt Đoàn Chi Dực, nương theo ánh đèn đường mờ nhạt, thoáng nghiêng đầu nhìn về phía người thanh niên trước mặt. lát sau, vẻ mặt chấn động mạnh, khó tin mở miệng: “Là cậu!”

“Thưa cô...” Đoàn Chi Dực mất tự nhiên gọi một tiếng, nhìn về phía Vệ Lam trong bóng đêm.

Vệ Lam hít sâu một hơi, chạy đến, kéo tay mẹ cô lại: “Mẹ, vào nhà con sẽ giải thích với mẹ sau!” Nói xong, nháy mắt với người đang đứng sững tại chỗ, “Đoàn Chi Dực, anh về trước đi, có chuyện gì mai nói.”

Mẹ Vệ Lam giận dữ, cũng không nhìn Đoàn Chi Dực, chỉ nhìn vào mắt con gái mình, nắm lấy tay cô kéo cô về: “Để mẹ xem con sẽ giải thích thế nào với mẹ?”

54. Chương 54: Khiếp Sợ

Dịch: Thanh Dạ

Suốt cả quãng đường từ thang máy về đến nhà, mẹ Vệ Lam cứ kéo Vệ Lam đi mà không nói lời nào, sau khi cả hai người đều vào cửa, bà dùng sức đóng sầm cửa lại.

Vệ Lam run lên một cái rồi ngồi xuống, nói nhỏ: “Mẹ à, mẹ nhẹ một chút, coi chừng ảnh hưởng kẻ bên đó.”

Mẹ Vệ Lam liếc xéo cô, bật tắt cả các đèn trong nhà lên, xụ mặt gào thét với cô: “Nhẹ cái gì mà nhẹ! Lúc này rồi con còn lo mấy chuyện đó sao? Con nói ẹ biết, cái thằng đó rốt cuộc là sao? Có phải cái thằng khốn đó lại bám lấy con, uy hiếp con không hả?”

Vệ Lam xua tay liên tục: “Không có không có đâu mà.”

“Vậy con nói xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chính mắt mẹ nhìn thấy hai chúng bay đêm hôm khuya khoắt đứng với nhau ở dưới nhà, con đừng nói với mẹ là không có chuyện gì nhé?”

Vệ Lam đi đến trước mặt bà, kéo bà ngồi xuống ghế sofa, nói: “Mẹ à, mẹ đừng giận mà. Chuyện đó.... bây giờ còn và Đoàn Chi Dực đang quen nhau, nhưng anh ấy không có xấu như những gì mẹ nghĩ đâu mà. Đúng, không sai, lúc trước anh ấy làm những chuyện xấu với con, nhưng đó chỉ là chuyện lúc nhỏ thôi mà, thời đó bọn con còn chưa hiểu chuyện, hơn nữa lúc đó anh ấy cũng đâu có làm thật chuyện gì với con đâu. Bây giờ bọn con cũng lớn như vậy rồi, biết rõ mình đang làm gì, cũng biết mình cần phải làm gì mà.”

“Lam Lam!” Mẹ Vệ Lam quát cô: “Mẹ cũng không phải là người không hiểu lý lẽ, nhưng con có biết thằng đó là con nhà thế nào không hả? Nếu mẹ nhớ không lầm, ba nó lập nghiệp bằng con đường hắc đạo, còn mẹ nó thì có bệnh thần kinh rồi tự sát rong bệnh viện. Đứa con lớn lên trong gia đình như vậy, làm sao có thể bình thường hả? Hơn nữa, người nhà họ Đoàn có gia thế lớn thế nào, con có biết không hả? Đừng có treo cao, đừng có ở đó mà treo cao!”

“Con biết mà, mẹ.” Vệ Lam thấy mẹ cô vừa nói vừa thở hì hục, vội vã chạy đến xoa lưng giúp mẹ bớt giận, nói: “Nhưng mẹ cũng không thể vì ba mẹ anh ấy như vậy mà phủ nhận toàn bộ con người anh ấy. Hơn nữa anh ấy đã rời khỏi nhà họ Đoàn từ lâu, tự mình lập nghiệp nhiều năm rồi mà.”

Mẹ Vệ Lam hít sâu vài cái, nói: “Mẹ biết bây giờ mẹ có nói gì con cũng nghe không vô, được, con nói ẹ biết, hai đứa quen nhau bao lâu, đi đến bước nào rồi hả?”

“Sau khi chia tay Minh Quang thì chúng con liền quen nhau, con và anh ấy đã.....” Về sau cô còn chưa nói ra, nhưng cho dù muốn nói thì cũng chẳng cần phải nói nữa.

Mẹ Vệ Lam đau đầu xoa trán: “Con.....con..... hai đứa mới quen nhau hơn hai tháng, con sẽ không làm những chuyện đó, con đừng có gạ mẹ nữa, chắc chắn là nó ép con, chắc chắn là thế! Đúng không?” Bà cố gắng để mình bình tĩnh lại, nói tiếp: “Con tạm thời đừng gặp mặt nó, đợi mẹ nghĩ kỹ, điều tra rõ ràng rồi mới nói tiếp.”

“Mẹ.....”

“Con đừng nói gì hết, những chuyện xảy ra lúc con còn nhỏ, là do ba mẹ không làm tròn trách nhiệm, lần này mẹ nhất định sẽ không để con chịu thiệt, hơn nữa đây còn là chuyện liên quan đến hạnh phúc cả đời con, mẹ nhất định phải lo. Nói tóm lại, con tạm thời không được gặp nó.”

Vệ Lam thấy bà cố chấp như vậy, cũng không muốn cãi nhau với bà nữa, ngẫm lại, dù sao buổi sáng đi làm cũng có thể gặp nhau, thế thì cứ giả vờ gặt đầu nghe lời vậy.

Nhưng, Vệ Lam không hề nghĩ đến, chuyện không đơn giản như những gì cô tưởng tượng.

Ngay hôm sau thức dậy, cô vừa ra khỏi cửa phòng, thì đã nhìn thấy mẹ Vệ Lam ngồi trên ghế sofa, cầm lấy tờ báo cũ ngày hôm qua, sắc mặt tái mét. Tim của cô nhảy lên một cái, linh cảm có chuyện chẳng lành: “Mẹ, sao vậy?”

Mẹ Vệ Lam từ từ ngẩng đầu lên, hai đôi mắt sắp phun ra lửa, nhưng giọng nói lại bình tĩnh đến mức kỳ lạ: “Joe, tổng tài của Azure, là Đoàn Chi Dực, đúng không?”

Vệ Lam ngẩn người. Hình của Đoàn Chi Dực trên báo, vô cùng mờ nhạt, nếu không phải cô nhìn thấy một lần trong phòng làm việc của Đoàn Chi Dực, ngay cả cô lần đầu nhìn vào cũng khó có thể liên tưởng đến Đoàn Chi Dực, hơn nữa trong bài báo từ đầu đến cuối đều nói là tổng tài Azure, không hề nhắc đến tên của anh, có lẽ truyền thông không hề biết được cái tên Đoàn Chi Dực này. Nhưng tại sao mẹ lại có thể nhìn ra nhỉ?

Cho dù có chuyện gì, thì đã nước này rồi, Vệ Lam biết có chối cũng vô dụng, đành phải gặt đầu, sau đó nói: “Mặc dù là Đoàn Chi Dực, nhưng quan hệ giữa anh ấy và Trần Vũ Yên không giống như những gì báo chí đưa tin đâu. Lúc đó Trần Vũ Yên gặp chuyện rắc rối, anh ấy đến quán bar cứu cô ấy. Anh ấy không phải là hạng người như báo đã nói đâu mà mẹ.”

Mẹ Vệ Lam nhìn thấy cô cố gắng bảo vệ cho Đoàn Chi Dực như vậy, giận quá hóa cười: “Có phải nó nói với con như vậy, thì con tin à. Vệ Lam, con không phải là con nít nữa, những chuyện trên đời này không đơn giản như những gì con nghĩ đâu. Nhiều năm như vậy, thằng đó làm những gì, con biết sao? Mẹ không biết con rốt cuộc bị làm sao, chỉ có hai tháng gần gũi thì đã đồng ý quen người ta rồi.” Nói xong, trong lòng chợt có gì đó lóe lên, mở to mắt, vội hỏi: “Con thành thật nói ẹ biết, có phải nó ụ hiếp con không? Có phải không?”

“Không phải không phải đâu!” Vệ Lam có chút gấp gáp, nói: “Con cũng không biết tại sao lại như vậy, nhưng con thích anh ấy rồi, chỉ đơn giản vậy thôi. Mẹ à, mẹ đừng nghĩ mọi chuyện phức tạp như vậy, Đoàn Chi Dực không phải người xấu, mấy cái tin lá cải này không thể tin được đâu.”

“Con bị ma ám thật rồi!” Mẹ Vệ Lam tức giận bác bỏ: “Mặc kệ như thế nào, con cũng không được đi làm. Mẹ nhất định không để con gái mẹ qua lại với hạng người đó.”

“Mẹ..... mẹ quá đáng!” Vệ Lam tức anh ách giậm chân.

Vệ Lam bị cấm túc rồi. Nhưng cũng may mẹ Vệ Lam không tịch thu di động của cô, nằm ở trên giường, vẫn có thể liên lạc với Đoàn Chi Dực qua điện thoại.

Bên phía Đoàn Chi Dực, anh cũng không ngủ được, đã bị chuyện của Trần Vũ Yên làm cho đầu óc rối bời, bây giờ thêm chuyện quen Vệ Lam cũng bị mẹ cô biết, càng làm cho lòng anh sợ hãi suốt một đêm.

Có lẽ bẩm sinh đã sợ người lớn, cũng có thể do ngày xưa anh bị mẹ Vệ Lam cho biết tay, chuyện đó còn mới mẻ như vừa xảy ra, làm cho anh lo sợ.

Buổi sáng đến công ty, nghe Vệ Lam không đi làm, trong lòng lo lắng, nhưng gọi điện thoại đến lại sợ đụng phải mẹ Vệ Lam, do dự rất lâu, cuối cùng lúc quyết định chạy qua đó một chuyện, thì Vệ Lam gọi điện thoại đến.

Anh ngồi ở phía sau bàn làm việc, tay chân luống cuống nhận cuộc gọi, vội vàng gọi một tiếng: “Vệ Lam.”

“Đoàn Chi Dực, em không sao.” Vệ Lam nghe ra được sự lo lắng trong giọng anh, vội vàng trả lời anh: “Mẹ em nhận ra anh trong tấm ảnh của Trần Vũ Yên, biết anh là tổng tài Azure, cho nên không cho em đi làm. Bất cứ chúng mình tạm thời không được gặp nhau.”

“Bằng không.....” Đoàn Chi Dực im lặng vài giây, nói: “Anh chạy đến chỗ em, giải thích rõ với dì.”

“Đừng mà, mẹ em bây giờ đang giận lắm, còn cho rằng anh uy hiếp em. Nếu anh đến, không biết mẹ sẽ làm gì anh đâu.”

“Không sao đâu, muốn đánh muốn chửi thì cứ mặc dì, dù sao cũng là lỗi của anh.”

Vệ Lam nghe thấy anh than thở giống như cô vợ nhỏ ca thán ở đầu dây bên kia, cười tủm tỉm: “Anh như vậy em thấy rất kỳ lạ, anh cứ hung dữ một chút có vẻ bình thường hơn.” Nói xong, lại nói tiếp: “Chúng ta tốt nhất tạm thời đừng gặp nhau, đợi khi mẹ em hết giận, chuyện của anh và Trần Vũ Yên giải quyết ổn thỏa rồi hẳn nói đi.”

Đoàn Chi Dực gật đầu: “Chiều hôm nay, Trần Vũ Yên mở họp báo làm sáng tỏ mọi chuyện, đến lúc đó cô ấy sẽ nói rõ tất cả, cũng sẽ tuyên bố quan hệ giữa anh và cô ấy ọi người biết. Đến lúc đó dì sẽ biết quan hệ giữa anh và Trần Vũ Yên không phải là mối quan hệ kia.”

“Chiều hôm nay sao? Đến lúc đó em sẽ xem. Em thấy trên mạng bùng nổ rất nhiều chuyện của Trần Vũ Yên, là thật sao, cô ấy sẽ thừa nhận được bao nhiêu?”

“Anh cũng không biết, nhưng với tính cách của cô ấy, cô ấy sẽ chọn những chuyện ít có sức ảnh hưởng để thừa nhận, sau khi có được sự đồng cảm của mọi người, công chúng sẽ nhanh chóng quên đi, qua một khoảng thời gian, chuyện này có lẽ sẽ qua thôi.”

“Hy vọng là vậy.” Vệ Lam thở dài, nói: “Nếu những chuyện đó là thật, nghĩ lại những chuyện cô ấy phải trải qua cũng tội nghiệp thật.”

Đoàn Chi Dực đương nhiên chẳng quan tâm Trần Vũ Yên có tội nghiệp hay không, anh đổi đề tài: “Vệ Lam, đợi những chuyện này qua đi, nếu dì chấp nhận anh, chúng ta kết hôn nhé.”

Vệ Lam bặm môi cười, trêu chọc: “Ai muốn gả cho anh chứ, tính tình anh xấu như vậy, đã vậy còn không tốt với em.”

Đàn Chi Dực ngẩn người: “Anh tặc vậy sao?”

Vệ Lam ôm điện thoại cười hi hi: “Không nói với anh nữa, đợi lát nữa em sẽ ẹ xem buổi họp báo của Trần Vũ Yên, không biết mẹ có tin không nữa.”

Buổi họp báo của Trần Vũ Yên diễn ra lúc hai giờ chiều, phát trực tiếp trên mạng.

Ăn xong bữa trưa, Vệ Lam kéo mẹ ngồi chờ trước màn hình máy tính.

Lúc Trần Vũ Yên xuất hiện trên màn hình, trang điểm nhẹ, nhưng vẫn tỏa sáng, bất cứ ai cũng không nhìn ra được cô mới vừa trải qua nhiều chuyện scandal như vậy.

Bên dưới ánh đèn và những tiếng rắc rắc, cô còn tạo các kiểu dáng tao nhã cho người khác chụp hình.

Nếu Vệ Lam không nhìn thấy dáng vẻ hai mắt đỏ hoe của cô ấy từ trong văn phòng làm việc của Đoàn Chi Dực đi ra, có lẽ cô cũng sẽ nghĩ rằng cô ấy không quan tâm đến những chuyện này.

Phụ nữ là những diễn viên bẩm sinh.

Buổi họp báo nhanh chóng vào vấn đề chính, Trần Vũ Yên ngồi ngay ngắn sau microphone, mỉm cười tự nhiên nói.

“Cám ơn các nhà báo và truyền thông đã đến tham dự buổi họp báo của tôi, mọi người chắc đã biết rõ nguyên nhân tôi mở buổi họp báo lần này. Gần đây có một số tin tức gây bất lợi cho tôi, không chỉ ảnh hưởng đến công việc của tôi, mà còn ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống của tôi. Cho nên, tôi không thể không đứng ra làm sáng tỏ một số việc.”

Cô ấy ngừng lại, quét mắt nhìn những người bên dưới, mọi người đang ồn ào, bỗng trở nên im lặng.

“Trước hết, là những tin tức liên quan đến lúc tôi còn là sinh viên. Tôi làm việc cũng như làm người rất ngay thẳng, những chuyện đã xảy ra, tôi sẽ không chối bỏ. Tôi sinh ra trong một gia đình nghèo túng, mồ côi mẹ từ nhỏ, ba thì bệnh từ năm này qua năm khác, cả nhà đều dựa vào một mình tôi. Khi đến bước đường cùng, tôi từng đến quán bar để làm việc, nhưng chỉ làm nhân viên tiếp rượu thôi, trước giờ chưa từng đi khách, nếu mọi người không tin, có thể tìm ông chủ của quán bar năm đó để đối chứng. Về phần có đại gia bao nuôi, tôi chỉ có thể nói, chuyện tình cảm qua lại giữa nam và nữ, dùng từ “bao nuôi” không được đúng cho lắm, đó chỉ là thứ tình cảm bình thường thôi mà, mà người kia trùng hợp lại là đại gia. Ngoài hai chuyện đã nêu trên, còn những chuyện khác, đều không đúng.”

Báo chí và truyền thông bên dưới bất ngờ về việc cô ấy thừa nhận những chuyện này, nhưng cô nói rất tự nhiên, hai mắt rõ ràng đã đỏ hoe, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười mạnh mẽ, không ai không cảm động trước quá khứ đáng thương của người đẹp này.

“Tiếp theo, đó là chuyện lúc trước tôi từng làm việc ở tập đoàn Azure, tin đồn về việc tôi có quan hệ không rõ ràng với các vị quản lý cấp cao nhằm mở rộng thị trường, tôi chỉ có thể nói đó là những chuyện không đúng sự thật. Những bài báo trên mạng đưa ra những bức ảnh không thể chấp nhận được, đó là vết thương mà cả đời này tôi cũng không muốn đối mặt. Nhưng nếu đã bị người khác vạch trần, tôi chỉ có thể đối mặt thôi. Lần đó tôi và lãnh đạo của bộ văn hóa dùng cơm, đàm phán chuyện của Azure, giữa buổi tiệc tôi bị người khác chuốc say, sau đó bị chụp ảnh. Nhưng chuyện này tôi không cần phải nói dối, bởi vì mấy vị lãnh đạo đã được chỉ đích danh từ lâu, nếu mọi người từng làm việc với họ, nhất định biết rõ.”

Mọi người ở đây khiếp sợ lần nữa, có chút nghi ngờ có phải là chuyện gièm pha hay không, nhưng một người phải chịu đựng những chuyện này, ai lại có thể nhẫn tâm vạch miệng vết thương ra đây.

“Cuối cùng, là quan hệ giữa tôi và tổng tài tập đoàn Azure. Tôi cần phải nói với mọi người biết, tôi không phải là tình nhân của Joe. Joe từ trước đến giờ cũng không có quan hệ không rõ ràng với tôi. Anh ấy cũng không phải một thương nhân chỉ để ý lợi ích như mọi người đã nói, anh ấy cũng không cần những lợi ích đó, bởi vì anh ấy họ Đoàn, là người thừa kế của gia tộc họ Đoàn đứng trong top mười gia tộc giàu nhất.”

Ở bên dưới vang lên một tràng ồ. Ai mà không biết Đoàn thị. Những ký giả vốn còn đang nghi ngờ Trần Vũ Yên, sau khi cô ném một quả bom này, cũng không còn nghi ngờ gì nữa. Người thừa kế của nhà họ Đoàn, sẽ vì một chút lợi ích bé xíu đó, mà để phụ nữ đi khách sao? Đương nhiên bọn họ không tin rồi, những tin đồn về quan hệ không rõ ràng của Trần Vũ Yên, tất nhiên rõ bị xem là giả.

Trần Vũ Yên nhìn thái độ ở bên dưới, khóe miệng nhếch lên một nụ cười hài lòng, lại nói tiếp: “Tôi không phải tình nhân của Đoàn Chi Dực, trong tấm hình anh ấy ôm tôi, đó là chuyện sau khi tôi bị người ta bỏ thuốc, anh ấy đã cứu tôi ra khỏi quán bar. Cho nên sau này quan hệ chúng tôi mới thân thiết như vậy.” Hình như cô còn cố ý ngừng lại, nói: “Bởi vì tôi là người yêu của anh ấy nhiều năm rồi.”

55. Chương 55: Thỏa Hiệp

Dịch: Mon

“Vệ Lam, đây chính là sự thật mà con muốn ẹ xem sao?” Mẹ Vệ Lam xanh cả mặt, từ màn hình máy tính đang tường thuật cuộc họp báo còn dang dở của Trần Vũ Yên ngược đầu lên, hỏi với giọng nặng trịch.

Vệ Lam luống cuống chân tay tắt máy tính, sắc mặt vì hoảng loạn mà trở nên trắng bệch, cô vội vàng giải thích: “Mẹ, không phải thế đâu, nhất định là vì Trần Vũ Yên muốn cứu văn hình tượng nên mới cố ý nói thế. Nếu mẹ không tin, bây giờ con sẽ gọi điện thoại cho Đoàn Chi Dực, bảo anh ấy giải thích với mẹ.”

“Không cần đâu.” Mẹ Vệ Lam lập tức giật lấy điện thoại từ tay cô, thô bạo tách vỏ sau điện thoại ra, rút sim quăng lên bàn: “Một thằng con nhà giàu quan hệ lung tung không rõ ràng với một ngôi sao, lời nó nói còn đáng tin ư? Con nghĩ mẹ sẽ tin lời của loại người ấy sao? Lam Lam, bây giờ mẹ nói cho con biết, mặc kệ nó có thật lòng với con hay không thì mẹ cũng tuyệt đối không cho phép con qua lại với loại người ấy, tuyệt đối không thể!”

Nói xong, bà đứng dậy, đập cửa cái rầm và đi mất.

Đầu óc Vệ Lam cứ ong cả lên, rối như tơ vò. Đương nhiên cô biết Trần Vũ Yên đang nói hươu nói vượn, cũng đoán được Trần Vũ Yên nói thế là để cứu văn hình tượng.

Một người đẹp xuất thân nghèo khó cùng người thừa kế của Đoàn Thị tình cờ gặp nhau nơi đất khách rồi yêu nhau, đúng là một chuyện tình đẹp như mơ khiến người ta hâm mộ. Mặc khác, những tin đồn không hay của cô ta sẽ tự động biến mất nhờ chỗ dựa vững chắc là Đoàn Thị. Trần Vũ Yên không chỉ có thể cứu văn hình tượng mà còn có thể nâng giá trị của mình lên.

Nhưng Trần Vũ Yên không biết rằng cô ta bảo vệ mình kiểu này sẽ hại chết Vệ Lam và Đoàn Chi Dực.

Lòng Vệ Lam nóng như lửa đốt, cô nhặt cái sim bị bẻ cong lên, bỏ vào máy, thăm mắng Trần Vũ Yên không biết bao nhiêu lần.

Mẹ cô vốn vẫn canh cánh trong lòng chuyện Đoàn Chi Dực làm 8 năm trước, khả năng chấp nhận anh đã là cực kỳ nhỏ bé, bây giờ lại bị Trần Vũ Yên phá tới nước này, e là hình tượng Đoàn Chi Dực trong lòng mẹ cô đã bị đập một gậy chết tươi, không có khả năng xoay chuyển.

Cố gắng thì cũng nhét được sim vào nhưng nó đã bị hỏng, không dùng được nữa.

Vệ Lam tức tối ném di động lên bàn, nghĩ ngợi một lát rồi xách giỏ chạy vội ra ngoài.

Khi đi ngang qua phòng khách, mẹ cô thấy cô định ra ngoài thì nổi giận đùng đùng, từ sau quát gọi cô: “Con đi đâu vậy? Có phải đi tìm tên họ Đoàn ấy không?”

“Mẹ, con sẽ về ngay.” Lúc này Vệ Lam không có tâm trí nghĩ gì nhiều, cô mở cửa chạy ra ngoài.

“Con đứng lại ẹ... Con...” Tiếng gầm rít giận dữ của mẹ cô cũng biến mất khi cửa được đóng lại.

Khi Vệ Lam chạy tới tòa nhà Azre thì dưới lầu đã bị bao vây bởi hàng loạt phóng viên đang vác ‘vũ khí’ tác nghiệp, chuẩn bị ‘mổ xẻ’ con mồi, rõ ràng là bởi vì tin tức động trời mà Trần Vũ Yên đã công bố lúc này. Nếu không nhờ bảo an ngăn lại, chắc những phóng viên này đã sớm xông lên trên.

Vì có thể nhân viên nên Vệ Lam có thể chen qua đám phóng viên, thuận lợi đi vào tòa nhà, bước vô thang máy.

Vừa vào Azre, Vệ Lam liền cảm thấy không khí có vẻ khác thường, lên tới phòng làm việc của tổng giám đốc ở tầng 18 thì càng kỳ lạ. Cô trợ lý trẻ lên lút nhìn ngó vào phòng làm việc đang đóng chặt của Đoàn Chi Dực, thấy Vệ Lam đến thì vẫy tay với cô, thì thầm: “Trần Vũ Yên ở bên trong, thì ra họ đúng là người yêu, nhưng cũng lạ thật, hình như Je đang cãi nhau với cô ấy.”

Vệ Lam chau mày lại, thầm nghĩ thảo nào mà ở dưới lầu có nhiều phóng viên vậy, thì ra là theo chân Trần Vũ Yên mà đến. Cô đang định bước tới gõ cửa thì bị cô trợ lý ngăn lại với vẻ mặt hết sức ngạc nhiên: “Lúc này mà chị còn dám đi quấy rầy Je sao? Không sợ anh ta đuổi chị à? Hay là đợi chút đi.”

“Chị tìm anh ấy có chuyện gấp.” Vệ Lam cười với cô ta, tay thì đã vươn lên tới cửa, gõ nhẹ vài cái.

Quả nhiên cửa được mở ra, nhưng người mở cửa thì nổi giận đùng đùng, giọng có vẻ cáu kỉnh: “Chuyện gì...”

Khi nhìn thấy người ngoài cửa là Vệ Lam thì Đoàn Chi Dực ngăn người giây lát, những lời định nói cũng im bật, rõ ràng là hơi ngạc nhiên, nhưng ngay lập tức anh liền kéo cô vào trong, rồi đóng cửa thật mạnh, ngăn cô trợ lý tò mò kia ở bên ngoài.

Vệ Lam bị kéo loạng choạng vào phòng, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì thiếu chút nữa là giật mình nhảy dựng lên. Căn phòng làm việc trước nay vốn ngăn nắp sạch sẽ nay ngổn ngang bừa bộn. Tạp chí, tài liệu, rồi thì bình hoa, cốc chén quăng lung tung, giống như vừa xảy ra chiến tranh, còn Trần Vũ Yên thì ngồi trên sofa khóc thút thít.

Vệ Lam vốn nóng lòng như lửa đốt, muốn chạy tới đây để hỏi cho rõ ràng, nhưng thấy tình cảnh trước mắt thì quên ngay ý định ban đầu, chỉ hỏi: “Thế này là sao vậy?”

Đoàn Chi Dực nắm cánh tay Vệ Lam, giận dữ nhìn về phía Trần Vũ Yên như là nhìn kẻ thù: “Còn thế nào được nữa? Không ngờ cô ấy lại nói hươu nói vượn trước mặt phóng viên, anh bị cô ấy làm tức chết rồi!” Nói xong, chợt nhớ ra điều gì, anh quay đầu sang hỏi Vệ Lam: “Họp báo chiều nay em có xem không?”

Rõ ràng đây là câu hỏi thừa, nhưng Vệ Lam vẫn gật đầu trả lời anh.

“Vậy cô cũng thấy rồi phải không?” Đoàn Chi Dực lại hỏi.

Vệ Lam lại gật đầu.

Đoàn Chi Dực tức tối gầm lên một cái, thiếu chút nữa là nhảy dựng lên, kéo lấy tay Vệ Lam định đi ra ngoài: “Không được, bây giờ anh phải đi nói với phóng viên anh và Trần Vũ Yên không có quan hệ gì cả, bạn gái của anh chỉ có em, vẫn luôn chỉ có em.”

Trần Vũ Yên nghe anh nói thế thì đứng bật dậy như chim sợ cành cong, cô chặn ngay trước cửa, nhìn Đoàn Chi Dực và Vệ Lam: “Đoàn Chi Dực, anh đừng làm vậy, như thế sẽ hại chết em đó.”

Mày Đoàn Chi Dực dựng ngược lên, quát cô ta: “Vậy khi em nói những nói cuội với bọn phóng viên, em có nghĩ là sẽ hại chết anh không?”

Có lẽ là Trần Vũ Yên hoảng sợ trước cơn giận dữ của anh nên quay sang bắt lấy tay Vệ Lam, nghẹn ngào nói: “Vệ Lam, cô khuyên anh ấy giùm tôi với, bảo anh ấy đừng nói sự thật với phóng viên, xin cô đó.”

Vệ Lam nhìn cô ta, sau đó quay đầu đi, lặng lẽ rút tay ra, im lặng không nói, chỉ nhìn Đoàn Chi Dực.

Trần Vũ Yên thấy cô không nói gì thì bước tới một bước, cắn răng rồi quỳ phịch xuống trước mặt hai người: “Nếu không phải cùng đường thì em cũng sẽ không làm thế này. Sau khi scandal ấy được tung ra, toàn bộ các tiết mục của em đều bị đài truyền hình cắt bỏ, sau lưng em còn rất nhiều người rình rập chờ thế chỗ. Nếu em mất đi cơ hội này thì sẽ mất hết tất cả. Em xuất thân nghèo khó, cả nhà chỉ dựa vào mình em chu cấp, khó khăn lắm mới lên được vị trí này, em không thể bị scandal này đánh bại được.”

“Em cần tiền thì anh có thể cho em mà.” Đoàn Chi Dực vẫn còn đùng đùng tức giận.

“Chỉ có tiền thôi thì có ích gì, thứ em cần là địa vị và danh tiếng. Từ nhỏ các anh đã có gia cảnh vẻ vang, đương nhiên không biết cảm giác bị người ta khinh miệt, bị người ta thờ ơ là thế nào. Em không muốn phải sống những ngày tháng như thế nữa. Chi Dực, em kéo anh vào cuộc cũng chỉ vì muốn nhờ anh để thoát khỏi scandal, muốn cứu vãn hình tượng chứ tuyệt đối không có ý gì khác. Em cũng thật lòng mong anh và Vệ Lam được hạnh phúc. Lúc trước anh đã giúp em quá nhiều, cho nên em mới muốn tìm mọi cách để báo đáp anh, nhưng không ngờ lại rước họa vào người, còn liên lụy đến anh. Nhưng chuyện đã đến nước này, em thật sự không còn cách nào khác cả. Anh chỉ cần diễn kịch với em một chút là được, đợi sóng gió qua đi thì mọi chuyện sẽ kết thúc.”

“Em thích diễn thì tự đi mà diễn, anh không hòa theo em được.” Đoàn Chi Dực đánh mặt lại, từ chối một cách thẳng thừng.

Trần Vũ Yên rơi nước mắt như mưa, níu áo Vệ Lam tiếp tục nói: “Vệ Lam, tôi cầu xin cô, cô khuyên Chi Dực giúp tôi. Cô và anh ấy còn nhiều thời gian, còn dài lâu cả đời, còn tôi chỉ muốn anh ấy tạm thời diễn kịch một chút thôi là có thể cứu được cả đời tôi.”

Một người dẫn chương trình vốn cao cao tại thượng như thế, bây giờ lại hèn mọn quỳ cầu xin, dù tim Vệ Lam có làm bằng đá, có ghét những việc cô ấy làm thế nào đi nữa thì cũng không khỏi động lòng.

Trần Vũ Yên rất ích kỷ, nhưng để bảo vệ mình, làm ra chuyện này cũng không có gì là quá đáng. Huống chi cô ấy không nói sai, cô và Đoàn Chi Dực còn có cả đời, không nhất định phải gấp gáp. Phía mẹ cô tạm thời không có cách nào giải thích, nhưng về lâu về dài, bà sẽ biết được sự thật, sẽ biết Đoàn Chi Dực là người đáng tin cậy.

Nghĩ thế, Vệ Lam cúi người xuống nâng Trần Vũ Yên dậy, rồi kéo áo người đang nhăn nhó bên cạnh, nói nhỏ nhẹ: “Đoàn Chi Dực, anh bình tĩnh trước đi đã. Trần Vũ Yên nói đúng, chúng ta còn nhiều thời gian, bây giờ mà anh ra ngoài nói hết sự thật thì cuộc đời cô ấy coi như xong. Em biết anh và cô ấy là bạn bè mà.” Ngừng một lát, cô lại nói tiếp: “Hơn nữa em cũng không muốn đối mặt với nhiều phóng viên như vậy, phiền phức lắm.”

Đoàn Chi Dực nhăn mày, quay đầu sang nhìn cô.

Vệ Lam mím môi: “Về phía mẹ em thì anh không cần lo lắng quá, bà khẩu xà tâm phật ấy mà, em xoa dịu bà một chút, lâu ngày thì thái độ của bà sẽ tốt hơn thôi.”

Nghe cô nói vậy, Đoàn Chi Dực lặng lẽ nhìn cô, một lát sau mặt mới dần dịu lại.

Trần Vũ Yên thấy thế mới lau nước mắt: “Chi Dực, anh và Vệ Lam nói chuyện đi, em đi xuống trước.”

Đợi Trần Vũ Yên đi rồi, Đoàn Chi Dực nắm chặt tay Vệ Lam nhìn thẳng vào cô: “Thật sự không có vấn đề gì sao? Chúng ta cũng không cần phải quan tâm đến Trần Vũ Yên, cô ấy gieo gió gặt bão thôi.”

Vệ Lam mỉm cười: “Em cứ tưởng anh và cô ấy là bạn chứ, hơn nữa cô ấy cũng chỉ muốn bảo vệ mình thôi.”

“Bạn bè mà không thêm thương lượng với anh đã nói những nói cuối trước mặt phóng viên à? Cô ấy tự bảo vệ cái gì? Chẳng phải là mất việc sao? Chuyện này ít nhiều cũng liên quan tới anh, cùn lắm thì anh cho cô ấy một khoảng tiền, khiến cô ấy ăn sung mặc sướng cả đời, rồi rút thật xa cho anh.”

Vệ Lam nhíu mày, hơi bất mãn mà đẩy anh ra: “Anh đừng thế, ai cũng có nỗi khổ mà, Trần Vũ Yên làm thế không chỉ vì tiền đâu.”

Đoàn Chi Dực nhìn cô rồi im lặng giây lát. Anh kéo cô ngồi xuống sofa, rồi thở dài một cái thật nặng nề, hơi thở mang theo vẻ chán chường.

Anh ôm cô thật chặt: “Anh thật sự không muốn xảy ra chuyện thế này. Trước giờ anh đã làm quá nhiều chuyện có lỗi với em, mẹ em vốn không thích anh. Anh còn nhớ năm đó bà ấy đến tìm anh, ánh mắt nhìn anh đầy vẻ oán hận và khinh khi, cái bạt tai ấy đánh mạnh giống như anh là kẻ tội ác tày trời vậy.”

Vệ Lam cả kinh, vội ngẩng đầu lên: “Năm ấy mẹ em đánh anh sao?”

Hỏi xong, cô nghĩ lại thì thấy cũng phải. Với tính cách của mẹ cô, tìm được Đoàn Chi Dực thì nhất định sẽ cho anh một bài học. Có điều không ngờ là Đoàn Chi Dực lại lặng lẽ mà chịu ăn tát, xem ra vẻ ngang ngược hoành hành của anh cũng chỉ là bề ngoài mà thôi.

Đoàn Chi Dực thờ ơ gạt đầu: “Anh đáng bị vậy mà, anh không nên làm thế với em, dù sao lúc ấy em chỉ mới 17 tuổi. Sau này khi anh gặp lại em, lúc đầu cũng không tính cưỡng ép em đâu, nhưng anh không kìm nén được mình, cũng không biết phải làm thế nào, không ngờ lại giẫm lên vết xe đổ. Anh ngỡ rằng chúng ta sẽ cứ như thế, anh ép em ở bên anh được ngày nào thì hay ngày ấy, không ngờ em lại chấp nhận anh, thật lòng chấp nhận anh, anh thật sự rất vui mừng, trước nay chưa bao giờ vui mừng như vậy. Anh đã nghĩ chúng ta cũng sẽ như những người khác, yêu đương, kết hôn, sinh con đẻ cái, có gia đình thuộc về hai chúng ta, mãi mãi bên nhau. Anh bắt đầu nghĩ đến việc phải làm sao để mẹ em có thể thay đổi cách nhìn về anh, chấp nhận anh. Cho nên khi Trần Vũ Yên nói vậy thì anh rất sợ, anh sợ mẹ em tin những gì cô ấy nói không cho em ở bên anh.”

Trước giờ anh không biết cách ăn nói, đây là lần đầu tiên Vệ Lam nghe anh nói nhiều đến thế, giọng anh còn hơi run run, mang theo nỗi sợ hãi và buồn bã.

Thấy cay cay nơi khóe mắt, cô đứng dậy ôm anh vào lòng: “Anh đối với em thế nào em đều biết hết. Trần Vũ Yên nói đúng, chúng ta còn nhiều thời gian, mẹ em nhất định sẽ chấp nhận anh, cho dù bà không thích anh thì em thích anh là đủ.”

56. Chương 56: Tan Vỡ

Chuyển ngữ: nhoclubu

Thời đại công nghệ thông tin, tốc độ lan truyền tin tức đến kinh người.

Vệ Lam ngồi xe còn chưa về tới nhà, khi mở điện thoại ra, khuôn mặt của Đoàn Chi Dục đã chiếm cứ các trang web lớn.

Anh đứng dưới tòa nhà Azre, cùng Trần Vũ Yên sánh vai đối mặt với đám phóng viên chật như nêm cối. Trên mặt rõ ràng là vẻ phẫn nộ và bức bối, nhưng giới truyền thông hình như không nhìn thấy, tổng tài thần bí của Azre, người thừa kế trẻ tuổi của Đoàn Thị, lại điển trai tài giỏi như vậy, đây mới là tiêu điểm được mọi người chú ý.

Đứng bên nữ chủ trì tiết mục xinh đẹp, đúng là một đôi trai tài gái sắc.

Trần Vũ Yên thần nhiên khoát tay Đoàn Chi Dục cho phóng viên tùy ý chụp ảnh. Cả quá trình, mặt Đoàn Chi Dục đều bình tĩnh, không mở miệng nói gì. Nhưng anh thể hiện thái độ như vậy đủ để giải thích hết tất cả.

Tất cả những đồn đoán và hoài nghi về Trần Vũ Yên lúc trước, giờ phút này đều tan thành mây khói. Không ai tin một cô gái có bạn trai với thân phận như thế, sẽ đi làm mấy cái chuyện mất mặt như vậy. Sẽ giống như chính lời cô ấy nói, bị chụp những tấm ảnh không đứng đắn đều là bị người khác hãm hại.

Mà người yêu có thân phận cao quý lại không bỏ rơi không giận dỗi, vẫn đối với cô như trước, đúng là một tình yêu cảm động và sâu sắc biết bao.

Vệ Lam nhìn lướt qua các tin tức được diễn đạt cường điệu, ngồi phía sau xe taxi, thở dài một tiếng, không biết sao lại cảm thấy khó chịu.

Nhưng lúc này cô biết, người khó chịu hơn cả mình có lẽ là Đoàn Chi Dục.

Từ trong ảnh, cô hầu như có thể nhìn thấy anh cắn chặt khớp hàm, cố gắng kiềm chế phẫn nộ.

Về đến nhà, tiếng tivi ở phòng khách rất lớn, đài truyền hình đúng lúc đang phát tin tức giải trí. Mẹ Vệ Lam ngồi trên sofa, vẻ mặt chán nản nhìn đôi nam nữ đang bị ánh đèn loang loáng truy đuổi.

Nghe thấy tiếng mở cửa, cũng không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng nói: “Con còn muốn biện minh vì loại người này sao?”

Vệ Lam biết đây không phải là lúc thích hợp để tranh luận với mẹ, cũng không muốn giải thích, nghĩ xong thì nói: “Con cũng không có gì để nói, con và anh ấy hiện cũng không còn liên quan gì.”

Mẹ cô ngẩn người, quay đầu lại nhíu mày nhìn cô, thấy vẻ mặt cô hơi buồn, cuối cùng vẫn động lòng trắc ẩn của một người mẹ, bà đứng lên đi đến trước mặt cô, kéo lấy tay cô: “Lam Lam, vì loại người này không đáng đâu.”

“Mẹ, Đoàn Chi Dục không phải loại người như mẹ nghĩ đâu...” Nói xong lại sợ bị phát hiện ra gì đó, bèn nhanh chóng sửa miệng, “Tóm lại con và anh ấy không còn quan hệ nữa, con cũng không sao, mẹ cũng đừng bận tâm. Con nhớ ngày nghỉ của mẹ cũng hết rồi, ba còn đợi mẹ về đó.”

Mẹ Vệ Lam có chút không vui: “Con muốn đuổi mẹ đi, không muốn mẹ quản con như vậy ư? Chuyện của con mẹ đã nói với ba con rồi, một mình con ở ngoài ba con cũng lo lắng, hoặc là con theo mẹ về, hoặc là để mẹ ở đây chăm sóc con. Mẹ đã xin đơn vị nghỉ hưu sớm rồi. Cái mẹ có sau này chính là thời gian.”

“Hả?” Vệ Lam giật mình, cô đáp: “Con ở bên ngoài lâu như vậy, ba mẹ còn lo lắng gì chứ? Mẹ về nhà với ba đi, con quen sống ở Giang Thành rồi, tạm thời con không muốn trở về.”

Mẹ cô trừng mắt liếc cô: “Đừng nghĩ là mẹ không biết, con không muốn về chính là không muốn ba mẹ quản lý con. Con nghĩ mẹ muốn quản con nhiều như vậy sao, nếu không phải thấy con bị thua thiệt nhiều, mẹ có thể bận tâm sao? Minh Quang làm ra chuyện thế này còn chưa tính, còn gặp phải cái tên họ Đoàn kia. Nghĩ lại liền cảm thấy phát nóng à.”

“Mẹ, mẹ cũng đừng tức giận nữa. Không phải con cũng không có chuyện gì sao?”

“Cái gì gọi là không có chuyện gì? Con và nó...” Mẹ Vệ Lam không nói ra được, chỉ thở hổn hển.

Mặt Vệ Lam ửng đỏ, nhỏ giọng nói thầm: “Giờ là thời đại nào rồi, chuyện này cũng không có gì.”

“Con... Sao con lại trở nên không biết tự ái thế hả?” Mẹ Vệ Lam trừng mắt liếc cô một cái.

Vệ Lam mệt mỏi, nhanh chóng nói sang chuyện khác: “Được rồi được rồi, quá khứ là quá khứ rồi. Con còn phải nghiêm túc bắt đầu tìm việc nữa.”

Mẹ Vệ Lam vừa nghĩ, hai lần con gái bà thất nghiệp đều có liên quan đến đàn ông, là cơn tức kéo đến, nhưng nghĩ nếu nói thêm nữa, e là sẽ kích thích đến Vệ Lam, đành phải nuốt cục tức xuống.

Thật ra tìm công việc không khó, Vệ Lam có bằng cấp có kinh nghiệm, liền được nhận vào một công ty lớn. Nhưng công việc ở công ty tất nhiên rất nhiều, ngày nào cũng đi sớm về trễ, cuối tuần còn phải tăng ca.

Đương nhiên, cái trên chỉ là lý do thoái thác mà Vệ Lam nói với mẹ. Tình hình thực tế chính là chiều nào sao khi xuống ca, Đoàn Chi Dực cũng phải người đến trước cửa công ty đón cô đến biệt thự.

Hiện giờ, Đoàn Chi Dực đã là nhân vật đứng đầu Giang Thành, không dám la cà khắp chốn nữa, hai người chỉ có thể trốn trong biệt thự gặp gỡ.

Nhìn thấy anh bởi vì vậy mà thường xuyên bực bội cáu gắt, Vệ Lam liền cố tình ôm lấy anh, nói đùa: “Hiện giờ anh chính là người may mắn đứng đầu danh sách tìm kiếm, phải vui vẻ mới đúng chứ. Anh xem có rất nhiều người cố gắng nghĩ cách để HOT, nhưng thế nào cũng HOT không được, sao về mặt lại không giống như người may mắn vậy chứ, một đêm liền cực HOT, hahaha...”

Đoàn Chi Dực lập tức liếc cô một cái, cũng dở khóc dở cười, thấy cô cười thật lòng, không phải cười lấy lệ, ầm ỨC trong lòng cũng vui đi rất nhiều. Ít nhất, hai người hầu như có thể gặp nhau mỗi ngày, còn nhiều thời gian, họ sẽ vẫn được ở bên nhau.

Nhưng những ngày bình yên như thế cũng không duy trì được bao lâu. Vệ Lam luôn về trễ, rốt cuộc để mẹ cô sinh nghi.

Một ngày làm việc bình thường, lúc tan ca, mẹ Vệ Lam không nói gì với cô liền trực tiếp đến dưới lầu công ty đợi cô. Lúc sáu giờ, người làm việc trong văn phòng nối đuôi nhau ra về.

Sau đó, mẹ Vệ Lam nhìn thấy con gái.

Một tay Vệ Lam cầm điện thoại, dán vào một bên mặt, mỉm cười ngọt ngào.

Mẹ cô còn đang do dự có nên đi đến gọi cô hay không, đã thấy một chiếc xe màu đen dừng lại trước mặt Vệ Lam. Người mà ngày nào cũng nói rằng phải làm thêm giờ đã chui tọt vào trong xe.

Đầu óc mẹ cô thoáng run lên, nhưng lấy bình tĩnh lại, vẫy một chiếc taxi, bảo tài xế đuổi theo chiếc xe nọ.

Bốn mươi phút sau, chiếc xe màu đen đó chạy vào một khu biệt thự cao cấp.

Bởi vì khu biệt thự quản lý khá nghiêm ngặt, người ngoài không thể tùy tiện đi vào. Mẹ Vệ Lam chỉ có thể đứng chờ trước cổng khu nhà.

Trời đêm hơi lạnh, nhưng cái lạnh đó cũng không bằng sự rét lạnh trong lòng bà lúc này.

Bà không phải đồ ngốc, ít nhiều cũng đoán được Vệ Lam đi gặp ai. Bà mới phát hiện ra, là một người mẹ nhưng bà không hiểu cô con gái duy nhất của mình chút nào.

Hình như không hiểu nổi Vệ Lam, thằng đó rõ ràng đã từng làm rất nhiều chuyện sai trái với nó, nó lại ở bên hần, không hiểu nữa, thằng đó đã công bố với thiên hạ có quan hệ với nữ chủ trì tiết mục, nó vẫn ngấm ngầm qua lại với hần như trước.

Đây rốt cuộc là tại sao?

Là vì tiền ư? Mẹ Vệ Lam biết rõ gia thế của Đoàn Chi Dực, nhưng bà dù có không hiểu con gái cũng tuyệt đối không tin, Vệ Lam sẽ ham hư vinh đến mức này.

Hơn nữa, con gái bà hiện giờ như vậy, rốt cuộc là định thế nào? Là tình nhân của người khác? Hay là kẻ thứ ba? Hoặc là đối tượng tình nguyện bị người khác đùa bỡn?

Khi màn đêm buông xuống, Đoàn Chi Dực nắm tay Vệ Lam ra khỏi khu nhà. Bởi vì sợ mẹ phát hiện, mỗi lần về nhà, Vệ Lam chỉ có thể gọi xe, hoặc là ngồi xe buýt. Điều duy nhất Đoàn Chi Dực có thể làm là tiễn cô lên xe.

Hai người đứng đợi taxi dưới ánh đèn đường, dựa sát vào nhau, nói nói cười cười.

“Vệ Lam!” Một giọng nữ vang lên từ phía sau.

Vệ Lam và Đoàn Chi Dực đều cả kinh, hoảng hốt quay lại, nhìn thấy mẹ Vệ Lam từ trong bóng tối đi đến, ánh đèn yếu ớt hắt lên mặt bà, dĩ nhiên là bừng bừng lửa giận.

“Mẹ... mẹ... sao lại đến đây?” Vệ Lam lắp bắp, sắc mặt bỗng chốc tái nhợt.

“Mẹ không đến, không phải con vẫn sẽ gạt mẹ, tiếp tục quan hệ bất chính với cậu ta không?”

Mẹ cô nói ra những từ khó nghe như thế với cô, hiển nhiên đã giận dữ đến cực điểm. Vệ Lam bước lên trước vài bước, nhìn mẹ: “Mẹ, con không biết giải thích thế nào với mẹ, bởi vì dù con nói gì thì mẹ cũng không tin, cho nên con mới...”

“Cho nên dù con biết cậu ta có quan hệ với người phụ nữ khác con cũng ở lại bên cạnh cậu ta. Vệ Lam, rốt cuộc con bị sao vậy? Con vẫn là con gái mẹ đúng không?” Mẹ Vệ Lam vô cùng đau lòng.

Đoàn Chi Dực cảm thấy bàn tay Vệ Lam đang nắm lấy tay anh run lên nhè nhẹ, anh bước lên trước, khẽ lên tiếng: “Thưa cô, chuyện này có chút hiểu lầm, con biết cô sẽ không tin lời con. Nhưng quả thật con và Trần Vũ Yên không phải loại quan hệ đó, cô ấy chỉ là vì nguy cơ quan hệ công chúng, nên lôi kéo con diễn kịch ọi người xem. Con biết làm vậy sẽ khiến Vệ Lam bị uất ức, nhưng con thật lòng thích Vệ Lam, cũng thật lòng muốn ở bên cô ấy.”

“Im ngay!” Mẹ Vệ Lam hét lên, “Tôi dạy con gái ai cho cậu xen vào? Cho dù cậu nói thật, vậy thì thế nào? Cậu Đoàn à, sau những chuyện cậu làm với con gái tôi ngày trước, tôi đã từng điều tra cậu. Một cậu ấm có tiền, hống hách làm bậy, từng đánh người khác bị thương nặng, hơn mười tuổi đã đưa xe đung người khác bị thương. Cái chân kia của cậu chính là đưa xe nên bị tàn phế chứ gì?”

Đây là những lời đồn có liên quan đến Đoàn Chi Dực cách đây nhiều năm, lúc ấy anh không than, cũng không giải thích, nhưng hiện giờ, khi một người trưởng bối cực kỳ quan trọng nói ra những chuyện này trước mặt anh, anh chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, muốn cố gắng giải thích, lại không nói nên lời, tựa như mấy lời đó vốn dĩ là sự thật.

Mẹ Vệ Lam nói tiếp: “Sau nhiều năm như vậy thì cậu đã làm gì? Có còn làm những chuyện mất nhân tính không, tôi không biết. Có quan hệ mờ ám với ngôi sao không, tôi cũng không cần biết. Nhưng cái tôi biết chính là, lúc trước con gái tôi chia tay với bạn trai của nó, đều là do cậu ban cho.”

“Mẹ!” Vệ Lam kinh ngạc.

Mẹ Vệ Lam quay qua nhìn cô: “Con nghĩ là mẹ không biết sao? Sau khi biết con và cậu ta qua lại, mẹ đã đến hỏi Minh Quang. Tuy rằng cái gì nó cũng không nói, nhưng mẹ dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được, cô gái kia rõ ràng không phải mang thai con của Minh Quang, lại chọn đúng thời điểm đó để gây rối,

không phải chuyện xấu của cậu ta, còn có thể là gì chứ? Con người nhân phẩm bại hoại đến mức này, còn còn muốn ở bên cạnh cậu ta?”

Nếu mấy lời lúc này không phải là thật, thì chuyện này đúng là sự thật hết đường chối cãi.

Vệ Lam thấy sự việc đã đến nước này, dứt khoát cắn răng, cứng đầu nói: “Cho dù anh ấy đã làm gì, con cũng đã quyết định ở bên anh ấy. Mẹ, con đã lớn rồi, chuyện này nên để con tự mình quyết định.”

“Con...” Mẹ Vệ Lam máu nóng dâng trào, giơ tay lên giáng cho cô một bạt tay.

Tiếng của cái tát này trong bóng đêm yên lặng, vô cùng rõ ràng.

Đây là lần thứ hai Vệ Lam bị mẹ đánh, hai lần đều là vì Đoàn Chi Dực. Cô cảm thấy khổ sở, lại có chút muốn bật cười tự giễu.

Đoàn Chi Dực bị cái tát bất thành linh đó làm cho ngẩn ra. Khi tỉnh lại, vội vàng xem xét gương mặt của Vệ Lam, dấu tay màu đỏ in rõ ràng nên khuôn mặt trắng nõn. Đôi mắt đen nặng trĩu của Vệ Lam đã ngân ngấn nước.

Anh sờ mặt cô, đau lòng, giống như cái tát này giáng xuống trên mặt anh. lát sau, anh quay về phía mẹ Vệ Lam đang tức giận, khuôn mặt không còn vẻ khúm núm của lúc này nữa, mà hiện lên sự phẫn nộ lạnh lùng, giọng điệu cũng trở nên trầm thấp: “Thưa cô, nếu cô có tức giận, trút lên người con là được rồi, sao lại đánh Vệ Lam!”

Mẹ Vệ Lam phát lạnh bởi vẻ mặt này của anh, run run vài giây, rồi bật cười mà nói: “Tôi dạy bảo con gái tôi là điều hiển nhiên. Còn cậu, để ba mẹ cậu dạy cậu là được rồi. Nhưng mà thấy cậu tự tung tự tác, chắc là chưa từng được ba mẹ dạy dỗ.”

Vệ Lam không ngờ mẹ cô lại cay nghiệt như vậy, cô không tin nổi, mở to mắt nhìn mẹ mình.

Mẹ cô không đồng ý, kéo tay cô: “Theo mẹ về nhà.”

Vệ Lam lão đảo, mà tay kia vẫn còn bị Đoàn Chi Dực nắm thật chặt, không hề có dấu hiệu buông ra.

Mẹ Vệ Lam thở gấp, trên tay lại dùng sức, Vệ Lam bị hai người giằng co, phát đau, lại thấy mẹ cô có vẻ như sắp bùng nổ, vội giãy khỏi Đoàn Chi Dực, nói: “Mẹ, con về với mẹ là được mà.”

57. Chương 57: Bất Ngờ

Dịch: Thanh Dạ

Vệ Lam bị mẹ cấm túc.

Tất nhiên công việc cũng phải từ bỏ, đã vậy lần này mẹ Vệ Lam còn lấy luôn điện thoại di động của cô, để phòng cô liên lạc với Đoàn Chi Dực. Thực ra, mẹ Vệ Lam đã có quyết định rồi, sau khi giải quyết những chuyện vặt vãnh xong, đợi ba Vệ Lam đến đây, sẽ dẫn Vệ Lam về nhà.

Vệ Lam đã trưởng thành từ lâu rồi, nếu cứ gượng ép ở lại, thì vẫn tạm ổn. Nhưng dù sao ba mẹ cũng lớn tuổi rồi, cô cũng không thể dùng cách quá khích để đối xử hai người, đành phải đi đường vòng thôi.

Lúc trước bởi vì có nhiều chuyện bức bối ập đến, Vệ Lam không chú ý đến sức khỏe của mình. Cho đến dạo gần đây ở trong nhà bình tĩnh lại, mới chợt nhớ đến người bạn tốt của mình dường như đã hơn hai tháng rồi không đến thăm.

Cô vẫn luôn yêu cầu Đoàn Chi Dực sử dụng đồ bảo hộ, ngoài trừ lần đánh du kích ở trên xe.

Cô không có bất kỳ sự chuẩn bị nào, chỉ cảm thấy mình giống như đang nằm mơ, nhưng điều đáng ngạc nhiên đó là, mặc dù có chút hoảng sợ, nhưng vẫn có chút vui sướng.

Ngày đó, thừa lúc mẹ đi đón ba, Vệ Lam lén ra ngoài. Cô đã thuộc lòng số điện thoại của Đoàn Chi Dực từ lâu, chạy thẳng đến quầy bán tạp hóa trong khu chung cư, dùng điện thoại công cộng gọi cho anh.

Bên kia bắt máy rất nhanh, cô còn chưa mở miệng, đã nghe thấy tiếng nói vội vã của Đoàn Chi Dực: “Vệ Lam, có phải em không?”

Thực ra cô vốn không cảm thấy chút uất ức nào, nhưng nghe thấy giọng nói đó, hốc mắt của Vệ Lam chợt thấy đau xót, tiếng nói cất lên mang theo chút ghen ngào: “Là em.” Cô dừng lại rất lâu, mới nói tiếp: “Đoàn Chi Dực, hình như em có thai rồi.”

Cô nói nhẹ nhàng như gió thoảng, nhưng cơn gió đó lại kéo mây, hai người đang nói điện thoại đều có thể cảm nhận được.

Câu nói của cô vừa dứt, hai người đột nhiên không hề lên tiếng. Không biết kéo dài bao lâu, Đoàn Chi Dực mới lắp bắp hỏi: “Giờ em.... em đang ở đâu?”

Vệ Lam ngẩn người một lát, trả lời anh: “Em đang ở trong một tiệm tạp hóa nhỏ trong khu chung cư.”

Nói xong, liền nghe thấy tiếng bên kia ngắt máy.

Hai mươi phút sau, trước cửa của tiệm tạp hóa, nghe thấy tiếng xe thắng cái két, một chiếc màu đen vừa phi nước đại dừng lại, bên dưới nổi cuộn cuộn bụi đất.

Vệ Lam trợn mắt há hốc mồm nhìn Đoàn Chi Dực vội vàng nhảy xuống xe, chạy nhanh đến chỗ mình đang đứng ở ven đường.

“Có thật không? Những gì em nói trong điện thoại là thật sao?” Anh nắm chặt lấy tay cô, vẻ mặt xúc động, tiếng nói dồn dập. Mùa đông giá rét, nhưng đầu lại đổ đầy mồ hôi.

Cho dù cách một lớp áo bông dày, Vệ Lam vẫn cảm nhận được độ mạnh từ tay anh truyền đến. Cô hơi cau mày, đẩy nhẹ anh ra, nhỏ giọng nói: “Em cũng không chắc, nhưng kinh nguyệt em không có đến.”

“Vậy chúng ta mau đến bệnh viện đi.” Đoàn Chi Dực không có bất kỳ lời giải thích nào, kéo tay cô ngồi vào trong xe.

Vệ Lam đành ngoan ngoãn nghe lời ngồi ngay ngắn, nhìn thấy Đoàn Chi Dực cẩn thận đeo dây an toàn ình, đôi tay lại có hơi run rẩy. Trong lòng có chút cảm xúc gì đó nói không nên lời, có chút mờ mịt, cũng có chút ngọt ngào.

Nói thật ngay cả chính bản thân cô cũng căng thẳng, không thể ngờ đến trên vẻ mặt tuy tỏ ra bình tĩnh, nhưng cả người rồi rầm giống như bước đi không vững trên những đám mây.

Nghĩ gì đó, lúc anh đang nổi máy xe, cô nói: “Em nghĩ để em tự kiểm tra trước, lớn như vậy rồi mà còn khua chiêng gióng trống đến bệnh viện, lỡ như chỉ là lo bóng lo gió, phiền phức lắm.”

Đoàn Chi Dực gật đầu, lại cảm thấy cô dừng từ không đứng, lo bóng lo gió ở đâu ra, nhiều nhất chỉ là mừng hụt một phen thôi.

Cảm xúc anh ổn định sau một hồi xúc động, đầu óc cuối cùng cũng dần bình tĩnh trở lại. Có lẽ chuyện này tới không đúng lúc, nhưng anh và Vệ Lam đã đi lòng vòng quá lâu rồi, gần như sắp đi vào ngõ cụt. Nếu như có một sinh mạng mới đến thật, tất cả mọi chuyện, có lẽ sẽ rẽ sang một trang khác, trở nên tốt đẹp hơn.

Nghĩ như vậy, anh cảm thấy khóe mắt có hơi nóng.

Hai người đều là lính mới, đứng trước tiệm thuốc, nhân viên bán thuốc hỏi muốn mua gì. Một là Vệ Lam cảm thấy ngại, hai là cô đột nhiên quên mất que thử thai gọi là gì. Áp úng một hồi lâu cũng không nói ra được. Đoàn Chi Dực còn thắm hơn cô, không hề biết que thử thai là cái gì, nghe Vệ Lam nói không rõ, trong lúc quýnh lên nói luôn hai chữ “mang thai”.

Nhân viên bán thuốc nhìn thấy tay hai người nắm nhau, vừa nhìn là biết ngay đôi tình nhân, dáng vẻ giống như vừa bừng tỉnh hiểu ra gì đó. Lấy ra hai hộp bao cao su đưa cho bọn họ: “Hai nhãn hiệu này, hai anh chị thích loại nào?”

Vệ Lam vừa nhìn thấy cô ta cầm thứ đồ đó, càng xấu hổ hơn, cũng may đầu chợt nhớ ra, biết mình phải nói gì, lắc đầu mở miệng: “Không phải cái này, tôi muốn mua que thử thai.”

Nhân viên bán thuốc ngăn người trong chốc lát, rồi mới vội vã cất hai cái hộp trong tay mình vào tủ, trong lòng cười nói, thì ra người ta đã đi đến giai đoạn này rồi.

Mua được đồ cần dùng xong. Lúc đi ra khỏi nhà thuốc, hai người lòng nóng như lửa đốt vội vã chạy về nhà xác nhận kết quả, không ai chú ý đến có một cái máy chụp hình ở phía sau nhắm ngay hai người.

Về đến biệt thự. Vệ Lam cầm que thử vào trong nhà vệ sinh, còn Đoàn Chi Dực cầm giấy hướng dẫn sử dụng trong hộp ra, dựa vào bên cửa, cau mày đọc vô cùng nghiêm túc.

Cho đến khi anh cảm thấy mình dường như đã chờ đợi dài đến một thế kỷ, cuối cùng Vệ Lam mới từ từ mở cửa, đi ra.

Anh đứng thẳng người một cái, ngừng thở, không nhúc nhích nhìn cô.

Đầu óc Vệ Lam vẫn còn lộn xộn ngu ngơ, đứng đối diện với anh, im lặng một hồi lâu, mới vươn tay ra, đưa que thử thai cho anh.

Anh run rẩy nhận cái que thử thai đó, nhìn thấy trên đó có hai vạch màu đỏ, đầu óc trống rỗng một hồi, rồi nghĩ kỹ lại những gì vừa đọc trong giấy hướng dẫn sử dụng, sợ mình nhớ sai, sau khi xác nhận lại nhiều lần, đột nhiên quăng tờ giấy đi, ôm Vệ Lam vào lòng: “Là thật! Là thật rồi!”

Vệ Lam bị anh ôm đến suýt chút thở không nổi, dùng sức đánh anh mấy cái: “Cái này cũng chưa chắc chắn đâu, bằng không chúng ta đến bệnh viện kiểm tra lần nữa đi.”

“Đúng đúng đúng.” Đoàn Chi Dực buông cô ra, hô hấp có hơi không ổn định gật đầu: “Ngày mai chúng ta đến bệnh viện, kiểm tra tổng quát luôn, hình như sinh em bé còn phải làm hồ sơ gì đó.”

Vệ Lam nhìn thấy khóe miệng của anh sắp kéo đến mang tai, có chút tức giận liếc anh một cái, rồi ủ rũ đi đến ghế sofa ngồi xuống, nói: “Đều tại anh hết, lúc đó chỉ biết sung sướng thôi, tình trạng của chúng ta bây giờ, có con rồi sẽ xảy ra chuyện gì nữa đây.”

Đoàn Chi Dực nghe cô nói vậy, không vui bước đến, nắm lấy tay cô: “Có con có gì không tốt chứ? Anh còn mong có sớm một chút! Tóm lại cho dù thế nào, anh đều ở bên em.” Anh dừng nói một lát, rồi nói: “Bằng không, anh cùng em đến gặp mẹ em, nói chuyện này cho bác biết, dù sao bác ấy cũng là mẹ em, biết chúng ta gạo nấu thành cơm rồi, cho dù không bằng lòng, cũng sẽ đồng ý cho em ở với anh.”

Vệ Lam nghĩ một chút, thở dài, rồi gật đầu: “Cũng chỉ có thể như vậy. Hy vọng đứa bé có thể làm ông bà ngoại nhượng bộ.”

Đoàn Chi Dực bật môi cười, anh hôn lên trán cô một cái. Thực ra mấy ngày nay anh cũng thấp thỏm lo lắng, bởi vì không có cách nào liên lạc với Vệ Lam, cho nên tối nào anh cũng đứng ở dưới lầu nhà cô. Có mấy lần, gặp mẹ Vệ Lam cầm rác đi bỏ, vốn dĩ anh muốn đi đến chào hỏi, lại bị bà cụ nhà cô liếc mắt một cái ép phải quay về.

Nghĩ đến người mẹ vợ tương lai này, Đoàn Chi Dực cảm thấy huyết thái dương nhảy thành thịch. Người ta là mẹ vợ nhìn con rể càng nhìn càng thấy thích, còn mẹ Vệ Lam càng nhìn anh càng bực mình.

Đau đầu thật!

Mặc dù gặp mặt nhau nhiều lần, nhưng lần này là chuyện lớn. Đoàn Chi Dực giống những chàng trai ra mắt nhà vợ khác, chuẩn bị mấy gói quà quý giá, theo Vệ Lam về nhà.

Bên này, mẹ Vệ Lam sau khi đón ba Vệ Lam về, phát hiện con gái không có ở nhà, nghĩ bằng đầu ngón chân thôi cũng biết con gái bà đi đâu, làm bà tức nghẹn họng.

Điều làm cho bà không ngờ đến, cho đến trời tối, lúc Vệ Lam về nhà, còn dám dẫn theo cái thùng què đó về cùng.

Âm hồn không tan, có lẽ là từ hay nhất để mẹ Vệ Lam hình dung con người Đoàn Chi Dực. Mở cửa ra, bà đứng chặn ở cửa không cho anh vào.

“Mẹ, con có thai rồi.” Vệ Lam nhìn thấy mẹ như vậy, nhắm mắt lại nói thẳng ra, gọn gàng dứt khoát.

Câu nói này, quả nhiên giống như tiếng sét đánh ngang tai, khiến một người đầy sức chiến đấu như mẹ Vệ Lam, cùng ba Vệ Lam ở trong phòng, chuẩn bị ra giải hòa, trong chớp mắt chìm trong ngổn ngang.

58. Chương 58: Vòng Vây

Dịch: Mon

Cả phòng im bật.

Mẹ Vệ Lam đứng ngay cửa, mặt tái mét. Đoàn Chi Dực bị chặn ngoài cửa cũng không dám lên tiếng, nín thở chờ đợi phán quyết cuối cùng.

Trong mấy người, vẫn là ba cô hoàn hồn lại đầu tiên, ông bước tới kéo mẹ cô đến chỗ sofa, rồi âm thầm nháy mắt với Vệ Lam. Vệ Lam ngầm hiểu ý, kéo Đoàn Chi Dực đang đứng ngẩn ngơ ngoài cửa vào.

“Mẹ nó à, bà đừng vội tức giận, có chuyện gì chúng ta nghe bọn trẻ giải thích đã rồi hãy tính sau.” Ba cô lên tiếng thăm dò, nói với mẹ cô đang đánh mặt ngồi bên cạnh.

“Mẹ...” Vệ Lam ngồi xuống phía bên kia, gọi một tiếng mẹ thật dài rồi lại ngáp ngừng, sau đó tiếp tục nói: “Đoàn Chi Dực anh ấy...”

Mẹ Vệ Lam như bị cái tên này đâm vào dây thần kinh nên bà bật mạnh dậy, tức giận hét lên: “Để mẹ suy nghĩ cái đã.”

Nói xong, bà đi thẳng vào phòng ngủ. Vào tới phòng ngủ, bà đập cửa lại thật mạnh, khiến cho ba người còn ngủ người tại chỗ kia phải giật mình. Còn chưa kịp phản ứng thì cửa phòng đã bật ra tiếp, mẹ cô trợn trừng mắt, đứng trước cửa hét lớn: “Các con đừng có gạt mẹ đấy!”

Vệ Lam ngẩn ra, rồi đứng dậy nói: “Mẹ, ngày mai con sẽ đi bệnh viện kiểm tra, sau đó sẽ đưa kết quả ẹ xem.”

Mẹ Vệ Lam hậm hực hừ một tiếng rồi đập cửa lại.

Đợi khi phòng yên tĩnh trở lại, ba Vệ Lam mới nhìn con gái mình, rồi lại nhìn chàng trai trẻ đang bối rối đứng cạnh cô.

Đây là lần đầu tiên ông gặp Đoàn Chi Dực, anh khác hẳn với hình tượng con nhà giàu không ra gì mà mẹ Vệ Lam đã tả, bởi vì ông tin một người đàn ông gian xảo không thể có vẻ mặt bối rối thế này được.

Nhớ tới lời kể của mẹ cô, ông không khỏi lắc đầu.

Sau đó ông thở dài một hơi, rồi vỗ về tay con gái, nói: “Xảy ra chuyện lớn như vậy, chắc chắn là hôm nay mẹ con sẽ không ngủ thông suốt được. Bây giờ con không khỏe trong người, tối nay đến nhà Tiểu Đoàn nghỉ đi, để nó chăm sóc con.”

“Ba...” Vệ Lam gọi khe khẽ.

Ba cô lắc đầu ngắt lời cô: “Lam Lam, người là do con lựa chọn, con đường sau này con cũng phải dựa vào chính mình mà đi. Ba không biết con làm đúng hay sai, nhưng chuyện đã đến nước này thì có nói gì cũng vô ích. Về phía mẹ con thì ba sẽ nói giúp, con từ từ mà thuyết phục bà ấy, những chuyện khác thì để sau hẵng nói.”

Vệ Lam cắn môi, khóe mắt cay cay và ươn ướt. Thật ra cô hiểu hơn ai hết rằng bất luận là mẹ hay ba cô thì điểm xuất phát cũng là vì muốn tốt cho cô, muốn cô được hạnh phúc.

Đáng thương thay cho tấm lòng của bậc làm cha mẹ.

Đoàn Chi Dực thấy vẻ mặt Vệ Lam đau buồn thì nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, khi đối diện với ba cô thì sắc mặt anh có hơi kích động: “Xin chú hãy yên tâm, con nhất định sẽ chăm sóc Vệ Lam thật tốt.”

Ba Vệ Lam cố nở nụ cười, rồi xua tay với họ: “Ừ, các con về nghỉ sớm đi.”

Tối hôm ấy, Vệ Lam ngủ không yên giấc, trong đầu toàn là vẻ phần nộ của mẹ và sự buồn bã của ba. Mọi chuyện có lẽ đều do Đoàn Chi Dực, nhưng chuyện đã đến nước này, cô đã không thể hối hận được nữa, chỉ có điều đột nhiên hiểu ra một chuyện rằng mình đã làm ba mẹ đau lòng biết bao. Nếu có một ngày, người cô chọn không thể mang lại hạnh phúc cho cô thì đến lúc đó, ba mẹ cô sẽ đau lòng đến nhường nào.

Trong lúc mơ màng, dường như Đoàn Chi Dực vẫn cảm giác được cô đang trần trọc. Như biết cô đang nghĩ gì, anh ôm cô vào trong lòng, khẽ sát vào tai cô thì thầm: “Đừng lo, chúng ta sẽ tốt thôi.”

Một câu rất ngắn gọn nhưng lại là lời hứa chắc chắn.

Tuy đã đặt lịch hẹn trước với bệnh viện và bác sĩ nhưng hôm sau hai người vẫn dậy thật sớm và nhanh chóng đến bệnh viện. Bệnh viện cao cấp, bác sĩ hẹn riêng nên đương nhiên không cần xếp hàng đợi mà đi làm các khâu kiểm tra luôn, cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Khi bác sĩ nói với họ đã xác định là mang thai khoảng bảy tuần thì tảng đá trong lòng Đoàn Chi Dực mới rơi xuống. Khi anh nhận lấy ảnh siêu âm từ tay bác sĩ thì kích động đến nỗi tay cũng run run. Anh nắm tay Vệ Lam, nghẹn ngào nói: “Nhìn xem, là con của chúng ta.”

Vệ Lam cũng tò mò, nhìn xong kết quả xét nghiệm trong tay mình thì thò đầu qua xem ảnh siêu âm. Nhưng phôi thai vừa mới bảy tuần, chỉ mơ hồ là một cục tròn, làm gì nhìn ra hình dáng gì đâu chứ.

Ấy vậy mà Đoàn Chi Dực vẫn đang đắm chìm trong cơn hưng phấn, mặc kệ bác sĩ ở đây sẽ cười, anh nắm tay Vệ Lam chỉ vào chấm nhỏ trên ảnh rồi nói: “Thấy chưa, đây là cái đầu của con trai chúng ta.”

Vệ Lam hết biết nói gì, chỉ nhướn mày: “Sao anh lại biết đây là con trai?”

Đoàn Chi Dực lập tức sửa miệng: “Vậy thì là con gái, anh thích con gái.”

Vệ Lam dở khóc dở cười, cô nhìn bác sĩ và cười ngại ngùng, dùng ánh mắt ra hiệu cho bác sĩ không cần quan tâm đến tên ngọc trước mặt.

Bác sĩ cũng cười: “Có rất nhiều người lần đầu làm cha cũng như thế, anh Đoàn đây cũng chỉ quá vui mừng mà thôi. Có điều bây giờ thai nhi còn chưa thành hình, dù muốn biết giới tính thì cũng phải đợi thêm một thời gian nữa.”

Mặt Đoàn Chi Dực hiện lên vẻ xấu hổ, anh nhìn Vệ Lam rồi nắm lấy tay cô, nói cảm ơn bác sĩ xong thì hớn hờ ra khỏi đó.

“Chúng ta về nói cho cô chú ngay đi.” Đi đến thang máy, giọng Đoàn Chi Dực vẫn chưa hết vẻ kích động.

Vệ Lam cũng gật đầu: “Người già đều thích trẻ con, chỉ mong ba mẹ em nhìn thấy kết quả xét nghiệm sẽ không mất hứng.”

“Sau đó thì thương lượng chuyện kết hôn. Chắc chắn cô chú sẽ muốn càng sớm càng tốt, bụng to mặc áo cưới sẽ không đẹp.” Đoàn Chi Dực nói tiếp lời cô, hoàn toàn đắm chìm trong cơn vui mừng quá đỗi.

Hai người xuống tới tầng trệt thì Đoàn Chi Dực sửa lại khăn quàng cổ cho cô: “Anh đi lấy xe, em ra cửa đợi anh nha.”

Lúc này đang là buổi sáng, cửa bệnh viện có rất nhiều người lui tới, Vệ Lam đứng ở cửa, không nén được nên lấy tờ giấy xét nghiệm trong túi ra xem.

Tách! Tách! Tách!

Đúng lúc này, một loạt tiếng chụp ảnh vang lên xung quanh cô. Cô hoảng hốt ngẩng đầu lên, chỉ thấy mười mấy người ăn mặc như phóng viên đang giơ máy ảnh và máy ghi âm về phía cô.

“Cho hỏi cô có phải là Vệ Lam không? Nghe nói cô từng công tác tại Azre, cô và Je có quan hệ gì vậy? Hôm qua có phóng viên chụp được ảnh cô và anh ta cùng vào hiệu thuốc.”

Vừa mở miệng là hỏi một tràng liên tiếp khiến cho Vệ Lam phát hoảng. Máy ảnh cứ chớp nháy không ngừng, về mặt kinh hoàng của cô bị chụp không sót gì.

“Có người nhìn thấy cô và Je cùng ra vào biệt thự của anh ta, cô Vệ đang qua lại với Je sao?”

“Theo chúng tôi được biết, Je và người dẫn chương trình Trần Vũ Yên là người yêu của nhau. Cô Vệ là tình nhân của Je hay là người thứ ba chen vào định tranh giành?”

Đầu óc Vệ Lam ong ong cả lên, cô chỉ cảm thấy mọi thứ trước mắt mơ màng. Cô không phải là ngôi sao, chưa từng đối mặt với tình cảnh đáng sợ thế này nên không biết phải ứng phó thế nào, chỉ biết ôm cái túi giấy trong tay, liên tục lùi về sau.

Nhưng phía sau cũng bị người ta chặn lại, bốn phương tám hướng xung quanh đều bị bao vây, chỉ trong chốc lát cô rơi vào tình cảnh hết như một con thú nhỏ bị giam cầm, mặc cho người ta xẻ thịt.

“Tôi không biết, tôi không biết gì hết!” Cô vừa lắc đầu vừa muốn xông ra khỏi vòng vây nhưng cứ bị người ta chặn đường, cái túi trên tay cũng bị kéo rơi xuống đất.

Cô kêu lên một tiếng, định nhặt lấy thì những bàn tay khác cũng đồng thời chộp tới giành giật, rớt một cái, mấy tờ giấy từ trong túi rơi ra, bay lả tả.

Trên giấy có viết chữ, người sáng mắt vừa nhìn thì biết đó là cái gì. Giống như là chợt hiểu ra, các phóng viên đồng thanh hô lên rồi giành giật mấy tờ giấy đó về tay mình, tiếp tục truy hỏi: “Cô Vệ, cô có thai phải không? Là của Je sao?”

“Dùng cái thai để uy hiếp...”

“....”

Vệ Lam không ngờ phóng viên lại mất nhân cách tới mức này, ngang nhiên cướp giấy xét nghiệm của cô ngay trên đường. Cô bị dồn ép đến nỗi không còn cách nào nên tức tối đứng dậy đẩy phóng viên đang chắn trước mặt mình ra, đi về phía bệnh viện.

Nhưng bọn phóng viên đã quen sẵn lòng tin tức của giới giải trí này bắt được cơ hội ngàn năm có một thì làm gì chịu tha cho cô, họ lại nhanh chóng ủa tới như thủy triều lên, bao vây cô lại.

“Tránh ra! Tranh ra!” Vệ Lam bị bao vây tầng tầng lớp lớp, cô ra sức chống đẩy, giọng cũng trở nên the thé.

“Các người đang làm gì đó!” Một tiếng quát vang lên, sau đó là một người lao tới nhanh như gió.

Đoàn Chi Dực mạnh tay đẩy đám phóng viên ra, lao tới bên cạnh Vệ Lam, ôm cô vào trong lòng.

“Je! Anh Đoàn!” Đám phóng viên thấy nam nhân vật chính tới thì càng kích động hơn, vội vàng bao vây hai người lại.

“Anh và cô Vệ có quan hệ gì?”

“Mấy ngày trước cô Trần Vũ Yên còn họp báo nhắc tới anh, anh có gì để nói không?”

Đoàn Chi Dực bực mình nên đẩy mạnh mấy phóng viên ở gần mình, ôm Vệ Lam đi về phía chiếc xe đậu cách đó không xa.

Nhưng đám phóng viên vẫn không chịu buông tha, dường như không có được câu trả lời vừa ý thì sẽ không chịu thôi.

Thậm chí có một phóng viên còn đưa tay kéo áo Vệ Lam, Vệ Lam bị người đó kéo lão đảo nên vô thức thét lên: “Buông ra!”

Đoàn Chi Dực nghe tiếng cô hét thì nhìn lại, giận đến đen cả mặt, anh phẫn nộ đẩy mạnh tay người đó ra nhưng lại không thành công.

Đến lúc này thì sự nhẫn nại của Đoàn Chi Dực đã đến mức cực hạn.

Rầm! Loảng xoảng!

Mấy cú đâm thật mạnh được nện vào mặt nam phóng viên đó, buộc anh ta phải buông tay. Xong Đoàn Chi Dực còn giật lấy mấy cái máy ảnh đập xuống đất.

Hành động của anh đã khiến cho đám phóng viên thích sinh sự này hoàn toàn kích động, lúc này còn coi như là phỏng vấn một cách lịch sự, bây giờ đã trở thành xô đẩy bốn bề.

Đoàn Chi Dực bảo vệ Vệ Lam, nhưng trong lúc phá vòng vây, vì kéo đẩy quá kịch liệt nên làm Vệ Lam bất cẩn té xuống đất.

Đám phóng viên thấy phụ nữ có thai té ngã thì không dám liều lĩnh xô đẩy nữa, xung quanh liên tục vang lên tiếng bấm máy ảnh tách tách.

Một tay Đoàn Chi Dực còn nắm tay Vệ Lam, thấy cô té ngã thì lập tức ôm trọn cô vào lòng.

Nhưng lúc này, Vệ Lam lại cảm thấy đầu choáng mắt hoa, bụng dưới còn đau âm ỉ, một dòng nước ấm từ trong cơ thể cô chảy ra, gương mặt vốn đã trắng nhợt do hoảng loạn nay bỗng trở nên tái mét.

Cô cảm thấy không ổn, vội vàng nắm cánh tay Đoàn Chi Dực, giọng run run: “Đoàn Chi Dực, bụng em đau quá.”

“Cái gì?”

“Đau...” Những từ phía sau còn chưa nói hết thì Vệ Lam đã cảm thấy đầu óc mơ màng, cả người cô ngã vào vòng tay anh, bất tỉnh nhân sự.

Đoàn Chi Dực thấy không ổn nên lập tức bế thốc cô chạy vào trong bệnh viện. Đám phóng viên sau lưng thấy xảy ra chuyện lớn nên ai nấy cũng xách đồ đạc, giải tán ra về.

Quãng đường chỉ có mấy chục mét nhưng Đoàn Chi Dực lại cảm thấy nó dài như mấy chục km. Chân trái anh không linh hoạt nhưng vẫn không ảnh hưởng tới tốc độ của anh, vậy mà anh vẫn cảm thấy hoảng loạn bất an, lực bắt tòng tâm, giống như sắp mất đi thứ gì vậy.

Vệ Lam trong lòng anh đã hoàn toàn hôn mê, mặt và môi đều trắng bệch. Tay anh nâng phía dưới gần hông cô, cách một lớp quần dày mà vẫn cảm thấy dường như có thứ gì đó âm ẩm, ướt đang thấm ra.

“Vệ Lam, Vệ Lam...” Giọng Đoàn Chi Dực đã run tới mức không nói nên lời. Nhân viên ngoài sảnh bệnh viện lập tức đẩy giường ra, nhanh chóng đưa Vệ Lam vào phòng cấp cứu.

Đoàn Chi Dực đứng ngoài phòng cấp cứu, trên mặt là vẻ hoảng loạn, ngay cả đứng cũng không vững, chỉ có thể tựa vào tường để trụ thân mình. Mồ hôi lạnh trên trán anh rơi xuống tí tách.

Anh chậm rãi đưa tay trái lên trước mắt, bàn tay anh một màu đỏ tươi.

“Đừng tức giận nữa, chuyện đã đến nước này thì cứ thuận theo tự nhiên thôi, chúng ta cứ ở đây chờ tin của hai đứa nó. Nếu thật sự có thai thì cũng coi như là chuyện đáng mừng, không phải bà vẫn luôn mong được bế cháu sao?” Trong nhà trọ, ba Vệ Lam đang an ủi mẹ Vệ Lam vẫn còn tức giận.

Tối qua mẹ Vệ Lam nghĩ tới chuyện gạo đã nấu thành cơm thì tức tối cả đêm, sáng sớm thức dậy vẫn còn chưa thông suốt, nhưng tai thì cứ bắt giác chú ý đến động tĩnh ngoài cửa. Không ngờ đợi đến trưa mà vẫn không thấy ngoài cửa có động tĩnh gì, cho nên lòng lại thấy buồn bực không vui.

Không biết có phải do linh cảm mẹ con hay không mà lúc đầu bà rất tức giận, nhưng sau khi đợi mấy tiếng đồng hồ thì cơn giận dữ ấy dần dần trở thành nỗi bất an. Bà phiền não nên không ngừng bấm điều khiển từ xa khiến màn hình TV không ngừng thay đổi.

“Ông nói xem sao Vệ Lam lại thích cái thằng họ Đoàn kia chứ? Cái thằng khốn ấy có gì tốt đâu? Năm đó còn học cấp ba mà đã làm ra chuyện khốn nạn như thế thì làm sao mà tốt được chứ? Chỉ nhìn bộ dạng của nó là tôi đã thấy không thích, mặt lạnh tanh không có chút cảm xúc, nửa ngày mà cũng không nói được một câu.”

Không nói thì thôi, đã nói tới là mẹ Vệ Lam lại thấy giận. Vừa nghĩ tới chuyện cái thằng âm thầm ấy sẽ trở thành con rể mình thì cả người đều thấy không yên.

Ba Vệ Lam tăng hắng một tiếng, nói: “Đàn ông ít cười ít nói, chứng tỏ nó chín chắn điềm đạm.”

Rõ ràng là câu này đã xóc vào hông bà, bà liếc ông một cái: “Những chuyện nó làm mà chín chắn chừng chặc sao? Cũng không biết rốt cuộc thì nó và cái cô dẫn chương trình kia có quan hệ gì nữa? Thế mà còn làm lớn bụng con gái mình, đúng là càng nghĩ càng thấy tức.”

“Tôi thấy nó rất thật lòng với Lam lam nhà mình, có lẽ là bao nhiêu năm nay nó vẫn còn thích đó. Chuyện cô dẫn chương trình kia chẳng phải Lam Lam đã nói là do một mình cô ta bịa ra sao? Hơn nữa cũng không phải thằng nhóc kia không muốn chịu trách nhiệm, hai đứa nó còn sợ chúng ta không đồng ý nữa kia.”

“Đừng tưởng là có con rồi thì tôi sẽ đồng ý...” Còn chưa nói xong thì bà đã cảm thấy không ổn. Nếu có con rồi thì còn làm sao được nữa?

Đúng lúc này, màn hình TV bỗng chuyển sang kênh địa phương, hai gương mặt quen thuộc bỗng xuất hiện trên màn hình.

Ngay lập tức, hai người trong phòng trở nên im bật, chỉ tròn mắt nhìn vào TV.

Trên màn hình là tình cảnh trước cửa bệnh viện sáng nay, Vệ Lam và Đoàn Chi Dực bị một đám phóng viên bao vây, đang cố chen ra ngoài, nhìn có vẻ vừa nôn nóng vừa chật vật.

Sau đó là hình ảnh Đoàn Chi Dực xung đột với đám phóng viên, cục diện hỗn loạn. Tiếp theo đó Vệ Lam bị đẩy ngã, Đoàn Chi Dực bế cô lên và chạy vào bệnh viện.

Màn hình TV không rõ ràng lắm, cứ lác qua lác lại, nhưng những hàng chữ hiện ra trên ấy thì vô cùng rõ ràng, lời thuyết minh cho tình cảnh trên rất là hoang đường.

Tình nhân! Người thứ ba! Mang thai! Té xỉu! Sảy thai!

Những hàng chữ này, chữ sau còn rợn người hơn chữ trước.

Năng lực tường thuật của truyền thông đúng là khác thường, một câu chuyện hết sức cầu huyết lập tức được tái hiện trên TV một cách hoàn chỉnh.

Công tử nhà giàu bắt cá hai tay, nhân viên nữ muốn dùng cái thai để lên đời, tổng giám đốc anh tuấn gian dữ vì người đẹp, bất chấp hình tượng ấu dả với phóng viên, vân vân và vân vân.

“Mẹ Lam Lam à, hình như đã xảy ra chuyện!”

“Cái gì mà hình như, là đã xảy ra chuyện thật rồi! Tôi đã biết là cái thằng họ Đoàn kia không đáng tin mà!” Bà thở hổn hển, vút điều khiển từ xa trong tay, vội vàng đứng dậy xách áo khoác ra ngoài, rồi quất về phía ông chồng còn đang ngây người trên sofa kia: “Còn ngần ra đó làm gì! Đi bệnh viện!”

59. Chương 59: Mất Kiểm Soát

Chuyển ngữ: nhoclubu

Khi ba mẹ Vệ Lam chạy đến bệnh viện, đã là một giờ sau đó.

Cổng bệnh viện như bị phong tỏa, có đậu mấy chiếc xe. Rồi cả vẻ mặt khấn trương của bảo vệ gác cổng bệnh viện, trừ cái này ra, còn có một đám đàn ông mặc vest đen, cao to nghiêm túc, vẻ mặt lạnh lùng đứng ở lối vào bệnh viện, kiểm tra từng người một, chắn đám truyền thông phóng viên ở ngoài cổng.

Hai người đều là người bình thường, từ trước đến nay chưa từng thấy qua cục diện thế này, trực giác mách bảo trong bệnh viện có chuyện lớn xảy ra, mà chuyện lớn đó lại có liên quan đến con gái mình.

Lòng như lửa đốt thông báo với bảo vệ cổng, suýt chút nữa để mẹ Vệ Lam đang gấp đến độ mồ hôi lạnh túa ra đầy đầu cãi nhau với đám người đó. Bên ngoài gọi thông điện thoại nội tuyến, về mặt thay đổi nhìn hai người họ, rốt cuộc cũng cho hai người đi qua.

Mẹ Vệ Lam vọt đến khoa phụ khoa ở tầng trệt, một bác sĩ nữ trung niên nghênh đón họ ở thang lầu, cô nhìn sắc mặt vô cùng lo lắng của hai người, lễ phép hỏi: “Xin hỏi là ông bà Vệ phải không?”

Mẹ Vệ Lam gật mạnh đầu, giọng nói gấp gáp: “Vâng đúng rồi, con gái tôi thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?”

Bác sĩ làm động tác xin mời với họ: “Mời ông bà đi theo tôi, cô Vệ xảy ra bất trắc, vừa mới làm phẫu thuật sẩy thai xong, vẫn còn hôn mê.” Cô nhìn thoáng qua vẻ mặt hoảng sợ của hai người, lại tiếp tục nhẹ giọng bổ sung, “Nhưng mà xin ông bà cứ yên tâm, cô Vệ đã qua khỏi giai đoạn nguy hiểm, không có trở ngại, tịnh dưỡng cho tốt, sau này mang thai nữa cũng không có vấn đề gì.”

Mẹ Vệ Lam nghe thấy hai chữ “sẩy thai”, chân gần như nhũn ra, nếu không có ba Vệ Lam đứng lúc đỡ lấy, chỉ sợ bà đã xụi lơ rồi.

Tới đầu hành lang phòng VIP, hai người cũng không tính là già cả, nhưng lại nghiêng ngả lão đảo đẩy cửa bước vào, nhìn thẳng về phía giường bệnh duy nhất trong phòng.

“Lam Lam, Lam Lam...” Giọng mẹ Vệ Lam run run, sờ vào khuôn mặt cô.

Hôm qua sắc mặt còn hồng hào mà, là cô gái hay nói hay cười, hôm nay lại không nói gì, cứ nhắm mắt nằm trên giường bệnh, trên mặt không có chút máu, giống như tờ giấy trắng, ngay cả đôi môi cũng tái mét, nổi bật dưới bốn bức tường trắng toát trong phòng bệnh, khiến tim người khác càng đập nhanh hơn.

Khi bác sĩ thấy mẹ cô kích động như vậy, bước đến, ho nhẹ một tiếng: “Ông bà Vệ nếu có cần gì xin nhấn chuông, tôi ra ngoài trước.” Khi xoay người, nhìn thoáng qua vẻ mặt hốt hoảng của người đang đứng ở đầu giường kia, lại bổ sung thêm một câu, “Cô Vệ cần tịnh dưỡng, xin bà Vệ chú ý đừng để sự kích động của mình ảnh hưởng đến bệnh nhân.”

Bà Vệ làm như không nghe thấy, chỉ nhìn mặt Vệ Lam, nước mắt rơi như mưa.

Bác sĩ lắc đầu, vì không thể nói thêm gì nữa, nên đi ra ngoài. Đây có lẽ là chuyện khó tin nhất mà cô gặp từ lúc hành nghề bác sĩ đến nay.

Đôi trai gái trẻ trung xinh đẹp đến kiểm tra, lúc sắp đi hạnh phúc là thế, ngay cả cô làm lâu trong nghề cũng lảng lảng theo họ, không thể không xúc động. Cũng không ngờ, chỉ trong một giờ đồng hồ ngắn ngủi, chàng trai liên tiếp cô gái đã ngắt xủ quay lại bệnh viện.

Đứa bé đương nhiên không còn, một phôi thai mấy tuần ngắn ngủi vẫn chưa thành hình, chỉ vừa mới mang đến cho cha mẹ nó thứ hạnh phúc ngắn ngủi.

Cô chỉ là một bác sĩ, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, loáng thoáng nghe được bên ngoài bệnh viện có rất nhiều phóng viên, có rất nhiều xe, nhiều người đến đây, rồi bệnh viện bị phong tỏa. Cô mới biết thân phận của chàng trai trẻ này không tầm thường. Mà điện thoại chỉ thị ở trên cũng ban xuống, cô đương nhiên không dám chậm trễ.

Tất nhiên, cô đã qua cái tuổi tò mò, trong phòng, nhìn thấy chàng trai bật khóc khi mất đi đứa con, cô lặng lẽ đóng cửa phòng lại.

Mẹ Vệ Lam khóc lóc một hồi, bỗng nhiên nhớ đến gì đó, đứng phắt dậy, nhìn về Đoàn Chi Dực ở phía đối diện.

Từ khi hai người bước vào phòng, Đoàn Chi Dực không phát ra bất cứ tiếng động nào, như là trong phòng này không có sự tồn tại của anh. Không, có thể là từ sau khi Vệ Lam làm xong phẫu thuật được bác sĩ đẩy ra khỏi phòng, cùng lúc cho anh biết, đứa bé kia đã không còn nữa, anh cũng bắt đầu không nói gì. Chỉ đi theo giường bệnh đẩy vào phòng, sau đó đứng ở đầu giường, nhìn chằm chằm Vệ Lam không nhúc nhích, giống như bị mất hồn.

“Mày là đồ ăn hại!” Bà Vệ xanh mặt, cách khoảng không chỉ vào người ở đối diện, hét lên.

Đoàn Chi Dực làm như không nghe thấy, vẻ mặt không thay đổi tí nào, ánh mắt vẫn nhìn thẳng vào người nằm trên giường như trước. Mặt anh vốn đã trắng, lúc này lại càng bợt bạc đến đáng sợ.

Mẹ Vệ Lam thấy anh không lên tiếng, thở hổn hển, chạy đến trước mặt anh, lôi kéo quần áo anh, như một bà chanh chua ngoài chợ trời, tay dấm chân đá anh: “Mày là đồ ăn hại, đều do mày hại con tao, trước kia mày hại nó chưa đủ sao, bây giờ còn hại tiếp, mày muốn hại chết nó mày mới hài lòng sao, có phải không?”

Đoàn Chi Dực để mặc bà đánh, không có chút phản kháng.

“Hôm qua mày nói mày sẽ chăm sóc nó, đây là chăm sóc nó ư, chăm sóc đến nỗi nó phải nằm trên giường bệnh, chăm sóc đến nỗi mất luôn cả đứa bé.” Lúc này, mẹ Vệ Lam đã không còn là người phụ nữ trí thức từng được hưởng nền giáo dục cao nữa, giờ phút này bà chỉ là một người mẹ, một người mẹ đau thương và tuyệt vọng.

Cuối cùng, vẻ mặt của Đoàn Chi Dực cũng co giật, anh cup mắt nhìn xuống, rồi thoáng nâng lên, hóa ra bên trong đã sớm đỏ ngầu.

Anh nhích từng bước về phía trước, bỗng nhiên phịch một tiếng, anh bất ngờ quỵ mạnh xuống đất, tiếng nói phát ra từ cổ họng như được nặn ra từ trong nước mắt: “Con, xin, lỗi.”

Tim mẹ Vệ Lam đập loạn, từng bước lui về phía sau, hơi lão đảo, khó khăn lắm mới được ba Vệ Lam đỡ lấy.

Bà nhìn chàng trai trẻ này bỗng nhiên hạ thấp mình, cơ thể anh đang run rẩy. Một người hư hỏng khiến bà ghê tởm chán ghét khi nhìn thấy, giờ lại đang run rẩy.

Cổ họng bà như có gì chặn lại. Bà bỗng nhớ tới chàng trai không biết làm thế nào sau khi nhận lấy một bạt tai của bà vào nhiều năm trước.

Bà lơ mơ hiểu được, có lẽ đúng là người này cũng không biết tại sao lại cứ luôn làm tổn thương người phụ nữ của chính mình. Bởi vì anh không có năng lực yêu thương người khác.

Mẹ Vệ Lam cố lấy bình tĩnh, nhắm chặt mắt lại: “Đoàn Chi Dực, con gái tôi vì cậu mà phải chịu ô danh với bên ngoài, chịu đau đớn thể xác. Là một người mẹ, tôi không thể tha thứ. Cho nên, tôi không thể nào để con gái tôi tiếp tục ở bên cạnh cậu nữa.”

Giọng nói của bà cực kỳ bình tĩnh, như là đã suy nghĩ cặn kẽ lắm rồi. Hoàn toàn khác với người phụ nữ mất kiểm soát, khóc la om sòm mới nãy.

Hai tay Đoàn Chi Dực từ từ chống xuống đất, giống như cố gắng kiềm lại cảm xúc đau đớn, giữa miệng chỉ bật ra ba chữ như trước: “Con xin lỗi.”

Ba Vệ Lam nhíu mày, bước đến nâng anh dậy, lại vỗ vỗ vào người cao hơn ông cả nửa cái đầu: “Xin con hãy thông cảm với nỗi khổ tâm của kẻ làm cha mẹ như cô chú. Cô chú sẽ chăm sóc Vệ Lam, con về đi. Có chuyện gì đợi Vệ Lam khỏe lại rồi nói sau.”

Mắt Đoàn Chi Dực đỏ lên, nghĩ rồi gật đầu, xoay người nhìn lên giường, tư thế ngồi xổm, nhìn Vệ Lam nhắm mắt như đang ngủ say, anh đưa tay gạt đi mấy sợi tóc lòa xòa trước trán cô, đặt một nụ hôn khe khẽ lên mặt cô, chậm rãi đứng lên, rồi cúi người chào ba mẹ Vệ Lam, sau đó chậm rãi đi về phía cửa.

Anh đi rất chậm, chỉ có chân trái hơi tàn tật kia, giờ phút này càng thêm rõ ràng hơn thường ngày, như là đang cố gắng đuổi kịp chân phải, khiến bóng lưng anh thoát nhìn càng thêm thống khổ mà thê lương.

60. Chương 60: Yên Bình

Dịch: Thanh Dạ

Mí mắt của người nằm trên giường nhúc nhích, một giọt nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, rơi xuống đất rồi biến mất không một chút tiếng động nào.

“Lam Lam, mẹ biết con tỉnh rồi.” Đợi cho đến khi phòng bệnh yên tĩnh trở lại, mẹ Vệ Lam lau mắt, rồi đi đến đầu giường.

Vệ Lam từ từ mở mắt ra, trong mắt ướt đầm nước, cô mờ mịt nhìn trần nhà màu trắng, muốn mở miệng nói chuyện, nhưng cổ họng giống như bị ngăn lại, rất lâu sau đó, mới lờ mờ nói ra vài tiếng: “Mẹ.....đau.....”

Ba mẹ Vệ Lam nghe thấy tiếng ậm ừ của cô, nước mắt ngay lập tức trào ra, ôm nhau khóc ròng rã.

Bởi vì mất máu quá nhiều, Vệ Lam nằm ở trên giường ba ngày, tinh thần mới có chuyển biến tốt. Tâm trạng của mấy ngày hôm nay, giống như ngồi một chuyến xe băng qua núi, cảm giác thấp thỏm từ lúc biết được mình mang thai, đến khi đón nhận niềm vui, rồi lại chịu nỗi đau mất mát đột ngột đến. Vệ Lam chỉ cảm thấy sức lực trong người đều bị hút hết.

Cuộc sống cho cô một trò đùa cực kỳ lớn.

Cô cứ cho rằng báo chí ở bên ngoài đã đưa tin ngập trời, nhưng khi tình cờ cầm điện thoại lên mạng, lại không thấy có bất kỳ tin tức nào liên quan đến cô. Cô đoán, có lẽ Đoàn Chi Dực đã làm chuyện gì đó.

Cho dù anh không có khả năng làm điều đó, nhưng nhà họ Đoàn ra mặt, những chuyện này đều bị san bằng thôi.

Ba ngày này, Đoàn Chi Dực có đến bệnh viện vài lần, đều bị mẹ Vệ Lam chặn ở ngoài cửa. Vệ Lam chỉ đành giả vờ không biết. Tất nhiên chuyện này không thể đổ tội lên đầu anh, nhưng không còn sự nhượng bộ vì sinh mạng của đứa bé, mà chỉ còn sự căm ghét của ba mẹ với anh, cô đã không còn sức để gượng dậy, vì hai người mà tranh cãi với ba mẹ nữa, cũng không nhẫn tâm nhìn ba mẹ tuổi đã già phải đau lòng vì cô.

Có lẽ đây chính là định mệnh của cô và Đoàn Chi Dực, sai lầm từ lúc bắt đầu, đã định trước kết thúc bi thảm thế này rồi.

Vệ Lam nằm viện một tuần, giây phút bước ra khỏi cửa lớn của bệnh viện, ánh mắt trời từ đỉnh đầu chiều xuống, có một cảm giác làm cô bình tĩnh khỏi cơn mê.

Đoàn Chi Dực đứng phía trước chiếc xe màu đen ở ven đường, nhìn cô từ xa. Giây phút đó tim Vệ Lam đập thình thịch, rất muốn chạy về phía anh. Không ngờ, lại bị mẹ Vệ Lam giữ lại, khiển trách ở bên tai cô: “Con quên rồi sao? Còn muốn dây dưa không rõ với nó hả?”

Vệ Lam sững người, nhìn ánh mắt căm phẫn của mẹ, lại nhìn ánh mắt cách mười mấy mét bên ven đường của Đoàn Chi Dực, cuối cùng thở dài, đi theo ba mẹ chờ xe taxi đến.

Lúc xe chạy, Vệ Lam quay đầu lại, nhìn qua cửa kính sau xe. Đoàn Chi Dực vẫn đứng yên tại chỗ, anh mắt nhìn về phía này. Cuối cùng cô chịu không nổi, mò trong túi lấy điện thoại di động ra, đắn đo một lúc lâu, mới gõ một dòng chữ ở tin nhắn điện thoại.

“Em không sao rồi, có lẽ em sẽ theo ba mẹ về nhà, anh không cần đến tìm em nữa đâu. Em sẽ giữ gìn sức khỏe, anh cũng vậy nhé.”

Sau khi gửi tin nhắn xong, Vệ Lam giật mình lấy tay vuốt nhẹ màn hình di động, đầu óc hốt hoảng có chút trống rỗng. Cũng không biết đợi bao lâu, màn hình điện thoại lóe sáng, có một tin nhắn mới gửi đến.

Cô vuốt màn hình, chỉ có hai chữ đơn giản – “Được thôi.”

Vệ Lam hít sâu một lát như trút được gánh nặng, một giây sau lại buồn bã cúi đầu thở dài ra. Cô quay đầu, xe đã chạy một đoạn khá xa rồi, bóng dáng của Đoàn Chi Dực cũng đã mất hút từ lâu.

Ngôi sao màn ảnh, công tử nhà giàu, kẻ thứ ba chen chân, những tin tức này hẳn phải là những tin sốt dẻo nhất, giống như bị đánh một quả bom, trong một đêm tất cả truyền thông đều im hơi lặng tiếng, nhất là cái người chụp hình người được gọi là kẻ thứ ba, càng không để lại bất kỳ dấu vết nào. Ngược lại cả giới truyền thông phải chịu một cơn gió lốc không thể nói ra ngoài, mấy kênh truyền thông đều bị chỉnh đốn, có vài nhà báo bị cấm hành nghề suốt đời, đồng thời những người cố ý gây thương tích phải chịu trách nhiệm hình sự.

Tất cả mọi thứ đều được âm thầm tiến hành. Những kênh truyền thông còn lại cũng im lặng tập thể, trở thành một câu chuyện được giữ kín như bưng.

Trần Vũ Yên tìm được Đoàn Chi Dực là vào hai tuần sau đó, chương trình của cô đột ngột bị người khác thay thế, đưa ra lời giải thích với công chúng đó là, đài truyền hình điều cô ra nước ngoài tập huấn. Đập tan mọi lời nghi ngờ chuẩn bị nổi lên.

Chuyện Đoàn Chi Dực và Vệ Lam, bởi vì truyền thông nhanh chóng rút lui, cho nên Trần Vũ Yên không biết nhiều, nhưng cũng lờ mờ biết được đã xảy ra chuyện lớn, thậm chí hai người không còn ở bên nhau. Cũng có liên quan rõ rệt với công việc của cô.

“Chi Dực, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Đài truyền hình tại sao lại đột nhiên điều em ra nước ngoài, anh biết nguyên do có phải không?”

Đoàn Chi Dực ngồi ở sau bàn làm việc, vẻ mặt trước sau lạnh lùng như một, không hề có chút cảm xúc nào, cũng có thể nhìn ra anh đã gặp quá nhiều biến cố.

Anh im lặng rất lâu, cuối cùng ngẩng đầu lên thản nhiên nhìn Trần Vũ Yên: “Phóng viên chụp được hình tôi và Vệ Lam bên nhau, cho rằng cô ấy là người thứ ba xem vào giữa tôi và em.” Ngừng một lát, anh mới nói tiếp: “Sau đó, con của chúng tôi mất rồi, cô ấy rời xa tôi. Chuyện em muốn biết, có lẽ chính là như vậy.”

Anh nói chuyện nhẹ nhàng như gió thoảng mây bay, giống như đang bình thản kể một câu chuyện không liên quan đến mình, ngay cả ánh mắt của bình tĩnh giống như mặt hồ tĩnh lặng vào mùa thu.

Nhưng, Trần Vũ Yên hiểu rõ, đó là sự bình tĩnh đến chán nản muốn chết.

Cô ta dần dần lùi về sau một bước, sắc mặt tái xanh, cô ta không hề nghĩ đến, một quyết định ích kỷ của mình, lại để mọi chuyện trở nên như vậy.

Cố gắng hít một hơi, Trần Vũ Yên lấy hết can đảm, đi về phía trước: “Em sẽ mở hộp báo, kể rõ tất cả mọi chuyện.”

Đoàn Chi Dực suy sụp dựa vào ghế, một tay che mắt, tay còn lại nới lỏng cổ áo của anh ra: “Không cần đâu, tôi không hy vọng em bị người khác quấy rầy.” Nói xong, im lặng một hồi lâu mới nói tiếp: “Công việc của em có lẽ do ba tôi sắp xếp. Nhưng mà, em ra nước ngoài cũng tốt, thật lòng tôi cũng không muốn nhìn thấy em nữa.”

Ngày Vệ Lam vào bệnh viện, tin tức vừa mới được tung ra, Đoàn Chi Dực nhận được điện thoại của người ba đã lâu không liên lạc. Hai cha con từ lâu đã không còn lời nào để nói, nhưng nhìn thấy cửa lớn của phòng phẫu thuật đóng chặt, cảm xúc không cách nào trút ra, khiến anh ôm lấy cái điện thoại, nhỏ tiếng nói nức nở. Đoàn Hồng ở đầu dây bên kia không nói lời nào, chỉ thở mạnh một hơi thật dài.

Sau đó, mọi tin tức đều bị ếm xuống, tin mạng bị xóa sạch, truyền thông bị chính đồn, phóng viên bị tố cáo. Đoàn Chi Dực biết rõ ai đã làm. Ba của anh, người anh căm hận và lẩn tránh nhiều năm. Nhưng đến cuối cùng, anh vẫn phải lệ thuộc vào ông.

Cuối cùng anh cũng hiểu được, cái anh gọi là tự mình lập nghiệp, thoát khỏi nhà họ Đoàn, thật giống một trò cười. Anh không phải là một nhà điều hành Azure tài ba táo bạo, cũng không phải là một tổng tài tuổi trẻ tài cao. Anh chỉ là một kẻ vô dụng ngay cả người mình yêu cũng không thể chăm sóc tốt, không thể bảo vệ được.

Anh vẫn là chàng thanh niên tàn tật nhiều năm trước được bảo vệ dày đặc lại cô đơn bất lực mà thôi.

Anh vốn không xứng có được Vệ Lam, không xứng với tình yêu của Vệ Lam.

Trần Vũ Yên nhìn chàng trai trẻ trước mặt dường như già đi trong thoáng chốc, trong lòng nảy ra một sự đau xót, nhưng rất lâu sau, cũng chỉ có thể nói ra được ba chữ: “Xin lỗi anh.”

Cô nhớ rõ lúc mình gặp khó khăn nhất, chính anh đã vươn tay ra giúp đỡ mình. Nhớ rõ giai đoạn ban đầu của Azure, anh đã cố gắng như thế nào.

Đoàn Chi Dực là một người đàn ông thông minh, là một người luôn có những ý tưởng hay, nhưng anh không hề thích hợp làm một thương nhân. Bởi vì anh thiếu khả năng giao tiếp với mọi người, tính cách đơn giản cục cằn, từ một phương diện nào đó mà nói, anh là một người ngây thơ không đáng sợ.

Thực ra anh có thể lựa chọn cách sống hưởng thụ vui vẻ giống như những cậu ấm nhà giàu, nhưng anh vào lúc đó, lại giống như đang muốn chứng minh với ai đó điều gì, cố gắng làm một việc đến như vậy, cho dù gặp thất bại hết lần này qua lần khác, cũng không làm anh từ bỏ.

Bọn họ từng kề vai chiến đấu với nhau, cùng nhìn thấy Azure dần dần cũng trở nên hùng mạnh.

Sau đó, tất nhiên cô ta biết rõ, anh muốn chứng minh điều gì. Ngay cả cái tên Azure, cũng có liên quan đến Vệ Lam. Cô chưa từng cố gắng quên mình để yêu một người, tình yêu mà cô có được đều hỗn tạp, cho nên nhìn thấy tình yêu của người đàn ông này, không phải không cảm động đến, cũng chúc phúc từ trong đáy lòng.

Nhưng sau cùng, tất cả mọi thứ này, đều bởi vì lòng ích kỷ của cô, cuối cùng vẫn bị sụp đổ.

Trần Vũ Yên hiểu rõ, mình lúc này đây, với anh mà nói, chính là một tội nhân của thế cuộc tội.

Sau khi Trần Vũ Yên rời khỏi, Đoàn Chi Dực mới lấy cánh tay che mắt xuống, giữa các ngón tay hơi ướt, nhưng anh không hề phát hiện ra, cả người vẫn không nhúc nhích, ngẩn ngơ ngồi đó, thần người nhìn cả căn phòng làm việc trống rỗng.

Vệ Lam theo ba mẹ rời khỏi Giang Thành, quay về nhà cũ.

Từ lúc ra khỏi bệnh viện, cô vẫn bình tĩnh một cách lạ thường, nghe lời một cách kỳ lạ, thậm chí nghe theo lời sắp xếp của ba mẹ, vào làm việc trong một đơn vị hành chính, làm một tháng được ba ngàn đồng, một công việc chỉ biết ăn chả biết làm gì.

Nhà cũ ở tại một thành phố hạng hai, không phồn hoa bằng thành phố lớn của Giang Thành, cuộc sống cũng tương đối thong thả. Thoáng cái cuộc sống hối hả của Vệ Lam cũng chậm lại theo thành phố này, mặc dù của sống bình thản, nhưng lại thiếu đi sức sống tràn trề lúc trước.

Trong đơn vị đó có rất ít người trẻ tuổi, mặc dù cũng có những cô gái trẻ tuổi, nhưng cũng đã kết hôn sinh con từ lâu, cả phòng làm việc nếu không bàn tán về chồng con, thì cũng là chuyện cơm ăn áo mặc.

Ngoài những bà vợ của gia đình giàu có khác, đi làm chỉ để viết thời gian, những đồng nghiệp còn lại đều là những người bình thường, thật thà cầm ba ngàn đồng tiền lương mỗi tháng, mặc những bộ quần áo vừa túi tiền, oán giận nhìn giá cả tăng cao.

Vệ Lam mới biết, cuộc sống lúc trước của mình muôn màu muôn vẻ như thế nào. Cô ở nơi Giang Thành đó sống quá lâu, nhập vào chung với những người bình thường ở thành phố loại hai này mà nói, yêu cầu cao quá nhiều, mặc dù không được coi là người có tiền, nhưng trước giờ chưa bao giờ vì cuộc sống chi tiêu hằng ngày mà tính toán chi li, gần như thoát khỏi cuộc sống tầm thường bình dị. Nhưng bây giờ cô mới phát hiện, cuộc sống của đại đa số người, không phải đều tầm thường như vậy sao?

Khó trách cô và Đoàn Chi Dực lại đi đến bước này, bởi vì đối với cuộc sống mà nói, trước giờ chưa từng làm đến nơi đến chốn không phải sao?

Ngày tháng trôi qua giống như dòng nước chảy, cứ như vậy nửa năm qua đi.

Lúc đầu mẹ Vệ Lam cho rằng Vệ Lam bình tĩnh chỉ là giả vờ, nhưng thời gian trôi qua lâu như vậy, nhìn thấy cô vẫn bình tĩnh như bình thường, không hề giống như đang cố tình che giấu cảm xúc, nghĩ đến tính cách từ nhỏ đến lớn của cô, không phải người thích để bụng những chuyện vụn vặt, cũng dần yên tâm hơn.

Yên tâm rồi, đương nhiên cũng bắt đầu cân nhắc chuyện tương lai của con gái.

Tuổi của Vệ Lam mặc dù không thể nói là một cô gái nhỏ, nhưng nếu không tranh thủ trong hai năm này, thừa dịp còn trẻ, mau chóng tìm một người tử tế gả đi, thì thêm vài năm nữa, chắc sẽ bị ế mất.

Nếu quãng đi chuyện của Đoàn Chi Dực, điều kiện của Vệ Lam cũng xem như không tệ. Mặc dù bây giờ làm việc ở đơn vị hành chính, tiền lương không cao, nhưng cuộc sống ổn định. Con gái là người thích hợp nhất với đại đa số đàn ông đang tìm một người vợ ở nhà chăm lo gia đình.

Mẹ Vệ Lam quan tâm đề nghị chuyện xem mắt, Vệ Lam cũng không phản đối, cầm vài tấm hình ra cho cô xem, cô liền chọn đại một cái, rồi đến nơi hẹn.

Lúc mẹ Vệ Lam nói cho cô biết đối tượng xem mắt, cô cũng không nghe kỹ, chỉ biết người đó đang làm việc ở ngân hàng, chỉ mới ba mươi tuổi đã làm quản lý bậc trung, cũng coi là một người tuổi trẻ tài cao.

Trong lòng Vệ Lam nghĩ, chỉ cần kết hôn thôi, tìm đại một người lấy rồi sinh con, chặt đứt những ý nghĩ không cam chịu trong lòng, cũng là chuyện tốt.

Cô cũng không muốn vì tình yêu mà thịt nát xương tan nữa.

Người đàn ông xem mắt, nhìn cũng không đến nỗi tệ, dáng vẻ tuy bình thường, nhưng thoát nhìn rất chân chất đáng tin, cũng vì muốn kết hôn nên đến. Nói chuyện một hồi với nhau, mới biết được thì ra hai người học cùng một trường trung học, vì thế trước khi chia tay, còn cho nhau số điện thoại. Buổi xem mắt này, cũng xem như là một sự khởi đầu không tệ.

Nhưng Vệ Lam vừa ngồi xe được nửa tiếng, thì biết được mình để quên khăn quàng cổ ở nhà hàng, đành phải quay trở lại lấy.

Quay trở lại nhà hàng lúc này, người đàn ông lúc này vẫn còn ở đó, vẫn ngồi ở chỗ lúc này bọn họ vừa ngồi, đối diện là một cô gái cũng cỡ tuổi cô, hai người nói chuyện khách sáo với nhau. Vừa nhìn là biết ngay là một buổi xem mắt khác.

Ngược lại Vệ Lam cũng không cảm thấy tức giận, xem mắt chẳng qua là một cuộc mua bán, mỗi người đều có thể bị treo giá, mỗi người đều có quyền lựa chọn thứ tốt nhất ình.

Người đàn ông đó thấy Vệ Lam đi đến, gương mặt bình tĩnh có một chút xấu hổ, Vệ Lam chỉ cười với anh ta, cầm khăn quàng cổ rồi bỏ đi, lúc đi đến cửa, cô lấy danh thiếp đang cầm trong tay ra xem, mỉm cười lắc đầu, rồi ném nó vào thùng rác.

61. Chương 61: Anh Họ

Dịch: Mon

Lần coi mắt đầu tiên của Vệ Lam kết thúc trong thất bại, hơn nữa còn hoàn toàn phá hỏng ý định đi coi mắt tiếp của cô.

Có điều chuyện này cũng không thể ngăn cản nổi quyết tâm gả con gái đi của một bà mẹ. Mẹ cô không ngừng cố gắng, mỗi khi đến cuối tuần, Vệ Lam nhất định phải nghe theo lệnh của bà, đi coi mắt một lần.

Cô không có hứng thú nên cứ đi đại cho xong. Hai ba lần sau đó, lần nào cũng không có kết quả. Đường nhiên, thường thì đối phương cũng chẳng tốt lành gì, người thì vừa gặp là đã bàn chuyện kết hôn, người thì vừa gặp là động tay động chân.

Lần này thì càng quá đáng hơn, vừa nói chuyện được một nửa thì có một người phụ nữ vác cái bụng bầu chạy tới, khóc lóc kêu gào, còn tát nước trái cây lên người Vệ Lam.

Khi Vệ Lam tẩy rửa xong và từ nhà vệ sinh đi ra thì người kia đã đi về cùng người phụ nữ có thai, chỉ để lại một đống tàn tích hỗn độn và hóa đơn tính tiền.

Vệ Lam lắc đầu, không biết nói gì. Đang định gọi nhân viên phục vụ tới thì đột nhiên có hai đứa bé không biết chạy từ đâu ra, đùa giỡn rồi đụng trúng cô.

“Chị ơi, em xin lỗi.” Hai thằng nhóc vừa đụng trúng cô rất lễ phép, lập tức xin lỗi với giọng nói non nớt.

Vệ Lam cúi đầu xuống nhìn thì thấy có hai cậu nhóc sinh đôi rất dễ thương, khoảng 6-7 tuổi, đáng yêu tới mức khó mà tả được.

Có lẽ là vì tuổi cũng đã lớn, bây giờ nhìn mấy đứa trẻ dễ thương là Vệ Lam lại thấy thích. Cô mỉm cười, xoa đầu hai đứa nhóc: “Không sao. Bạn nhỏ à, đi đường phải cẩn thận đấy. Bà mẹ của các em đâu?”

Cô vừa nói xong thì liền nghe thấy một giọng nói có vẻ không chắc chắn vang lên gần đấy: “Vệ Lam?”

Vệ Lam nghe thế thì ngẩng đầu lên. Cách đó vài bước có một người đàn ông trung niên đang nhìn về phía bên này.

Có đôi khi ký ức của con người thật là kỳ lạ, rõ ràng là người chỉ gặp có một hai lần, bao nhiêu năm trôi qua thế mà chỉ vừa nhìn một cái là đã nhận ra ngay. Dường như mấy năm nay Đoàn Hồng cũng không thay đổi nhiều lắm, một người đàn ông trung niên hơn 50 tuổi, ngoại trừ mái tóc đã hoa râm thì nhìn vẫn giống như mới hơn 40 tuổi, anh tuấn nho nhã, rất có phong độ. Thậm chí những nếp nhăn nơi khóe mắt còn giúp ông có thêm chút ôn hòa.

Mới ông khẽ mỉm cười, bước tới kéo hai cậu nhóc về phía mình, hơi cúi đầu, nhẹ nhàng trách mắng: “Còn nghịch nữa là ba sẽ giận đấy.”

Vệ Lam hơi ngạc nhiên. Đoàn Hồng ngẩng đầu lên, cười với cô: “Thật là cháu sao?”

Vệ Lam gật đầu.

Đoàn Hồng quay đầu lại tỏ ý bảo người phụ nữ đứng sau mình bước tới dắt hai cậu nhóc đi, còn mình thì sửa sang lại quần áo, rồi ra hiệu bảo Vệ Lam ngồi xuống.

Vệ Lam cười gượng gạo, không tiện từ chối nên ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Đó là con trai và vợ của chú.” Đoàn Hồng mỉm cười, lên tiếng.

“Dạ.” Về chuyện gia đình của người ta, Vệ Lam không biết nên nói gì, nhưng không khỏi cảm thấy mất mát thay cho Đoàn Chi Dực, bởi vì cô không biết đáng về người cha hiền hậu ấy có từng thể hiện với Đoàn Chi Dực chưa.

Dường như Đoàn Hồng nhìn thấu ý nghĩ của cô, ông gơ tay bảo nhân viên phục vụ châm hai ly trà, thông thả nhấp một ngụm, chậm rãi nói: “Chú cũng đã có tuổi rồi, vốn không định có thêm con nữa. Lúc ấy chú dẫn mẹ mấy đứa nhỏ đến bệnh viện, may mà Tiểu Dực chạy tới ngăn lại, cũng khiến cho chú có thêm một niềm hạnh phúc. Có điều lúc ấy mẹ nó vừa mất không lâu nên nhiều năm sau đó nó vẫn không chịu tha thứ cho chú. Chú không phải là một người cha tốt, chưa từng khiến cho con mình được sống vui vẻ.”

Vệ Lam cười gượng: “Lúc này nhìn chú rất giống một người cha tốt mà.”

Đoàn Hồng lắc đầu cười khê: “Chú và mẹ Tiểu Dực là thanh mai trúc mã, lúc ấy nhà họ Đoàn của chú xảy ra biến cố, bà ấy vẫn kiên quyết gả cho chú. Sau khi kết hôn, bọn chú nhanh chóng có Tiểu Dực. Những năm ấy là khoảng thời gian cả nhà chú vui vẻ nhất. Sau đó, chuyện ngày càng thuận lợi, chú cũng ngày càng bận, thường xuyên mấy ngày không về nhà. Trong vòng danh lợi, những cuộc xã giao chén tác chén thù khó mà tránh khỏi, cho nên số lần cãi nhau với mẹ Tiểu Dực cũng càng nhiều hơn. Chú không phải là người chồng tốt, lúc ấy chỉ cảm thấy vợ mình không hiền lương hiểu chuyện, không chịu nhường mình. Ngay cả mẹ Tiểu Dực bị trầm cảm chú cũng không phát hiện ra, mãi đến khi bà ấy tự sát lần đầu tiên, bị Tiểu Dực phát hiện thì chú mới biết bệnh của vợ mình đã rất nghiêm trọng. Sau đó, bệnh trầm cảm biến thành bệnh tâm thần, không thể không vào viện điều dưỡng. Quan hệ vợ chồng không tốt khiến quan hệ cha con cũng không tốt theo. Bây giờ nhìn hai đứa nhỏ sinh đôi này, chú thật không biết lúc ấy sao mình lại có thể nhẫn tâm để một đứa trẻ mới mười mấy tuổi một mình đối diện với cuộc sống như vậy.”

Khi còn trẻ không thể thể hiện tình thương của cha, bây giờ có cơ hội chuyển sang bù đắp cho hai đứa con khác, Đoàn Hồng coi như là may mắn, vậy còn Đoàn Chi Dực thì sao? Vệ Lam nghĩ tới cậu thiếu niên cô độc trước đây, khóe mắt lại thấy cay cay.

Đoàn Hồng nhìn cô một cái, tiếp tục cảm thán: “Khi ấy Tiểu Dực rất thích đánh bóng rổ, chú từng xem nó thi đấu, đúng là đánh rất giỏi. Dường như chỉ có lúc đó nó mới có vẻ sôi nổi hoạt bát của một thanh niên. Lúc nó học 12, chú chuẩn bị cho nó tốt nghiệp xong là ra nước ngoài học, nhưng nó cứ khẳng khái đòi học trong nước, chính là hy vọng có thể được tham gia những giải đấu lớn. Nhưng ai ngờ học kỳ 2 của lớp 12, thông báo du học vừa có thì nó xảy ra tai nạn, phải nghỉ dưỡng suốt 2 năm trời, và cũng không thể đánh

cầu được nữa. Hai năm ấy, nó sống trong đau khổ, không chịu nói chuyện, không chịu gặp ai cả, mãi đến khi đi học lại và gặp được cháu. Năm đó nó làm thế với cháu, thân là người làm cha, lẽ ra chú phải ngăn cản nó, nhưng đó là lần đầu tiên chú thấy Tiểu Dực chịu thân cận một người khác, cho nên chú chỉ có thể để mặc nó, để nó dùng cách thức vụng về ấy để gần gũi người mình thích. Bây giờ nghĩ lại, nếu lúc đầu chú làm gì đó thì có lẽ bây giờ hai đứa sẽ không trở nên thế này.”

“Chú à, cháu là Đoàn Chi Dực không thể ở bên nhau là do không hợp, không thể trách ai được.” Vệ Lam nói.

Đoàn Hồng gật đầu đồng ý: “Đúng vậy, đúng là tính cách của Tiểu Dực không được tốt lắm, ở bên cạnh nó chắc chắn là cháu phải chịu nhiều ảm ức, hai đứa chia tay cũng tốt.” Ông dừng một chút, rồi nói tiếp: “Ít nhất là tốt cho cháu.”

Vệ Lam ngăn ra, cô thử thăm dò: “Gần đây anh ấy thế nào ạ?”

Đoàn Hồng cười cười: “Cũng tạm tạm. Sau khi hai đứa chia tay vì chuyện đó, tính cách của Tiểu Dực trở nên cởi mở rất nhiều, cũng thân thiết với chú hơn trước, thường dẫn hai đứa em đi chơi.”

Vệ Lam khẽ thở phào, như đã trút được gánh nặng. Cô mỉm cười: “Vậy thì tốt quá.”

Đoàn Hồng liếc nhìn đồng hồ đeo tay: “Cũng không còn sớm nữa, chắc hai đứa nhóc đang tìm chú, hy vọng có cơ hội gặp lại cháu.”

Khi ông nhắc tới hai đứa trẻ, ánh mắt trở nên hiền hòa và đầy ý cười. Vệ Lam chợt nghĩ rằng, nếu lúc trước đứa nhỏ của cô được sinh ra thì phải chăng Đoàn Chi Dực cũng sẽ có vẻ mặt ấy.

Sau khi chào tạm biệt Đoàn Hồng, Vệ Lam ra đầu đường đón xe.

Trời đã vào xuân, chiều tối mới lên đèn nên nhiệt độ không cao lắm.

Vệ Lam đứng bên đường đợi xe, cô kéo hai vạt áo lại, ngăn những làn gió ùa vào cổ.

“Cô à, có cần tôi đưa cô một đoạn không?” Một chiếc xe sang trọng chạy qua, dừng trước mặt Vệ Lam.

Vệ Lam khẽ chau mày, nhìn thấy từ trong xe có một chàng trai trẻ đang lộ đầu ra, anh ta rất khôi ngô, không hề giống loại công tử trắng hoa, tùy tiện bắt chuyện làm quen trên đường.

“Tôi không có ý gì khác, chỉ thấy cô có vẻ rất quen, đúng lúc tôi không bận gì nên mới...” Anh ta nói những câu làm quen đã quá sáo mòn, nhưng vẻ mặt thì rất chân thành và vô tội.

Vệ Lam bật cười lắc đầu, đi tới trước vài bước rồi bắt một chiếc taxi chạy ngang qua, bỏ đi mất.

Cách vài ngày sau, Vệ Lam lại phụng mệnh của mẹ già vĩ đại, tan ca xong là tới nhà hàng coi mắt.

Trước lạ sau quen, bây giờ đối mặt với những người đàn ông xa lạ, Vệ Lam đã cảm thấy rất tự nhiên, tìm đúng vị trí trong nhà hàng liền thản nhiên ngồi xuống đối diện với người kia.

Đối phương đang cúi đầu nhìn thực đơn, cảm thấy có người tới thì chậm rãi ngẩng đầu lên, khóe môi cũng nhướn cười: “Cô Vệ, chúng ta lại gặp nhau rồi. Chào cô, tôi là Quách Tử Chính.”

Mới đầu Vệ Lam ngăn ra, chỉ cảm thấy người này rất quen mặt, nghĩ kỹ lại thì mới nhớ ra đây chính là cái gã tùy tiện bắt chuyện trên đường lần trước. Cô lập tức chau mày: “Sao lại là anh?”

Quách Tử Chính cười cười: “Chúng tôi chúng ta rất có duyên với nhau.”

Vệ Lam nhìn anh ta từ đầu đến chân, nhớ tới chiếc xe ngày ấy anh ta lái thì mỉm cười: “Không thể ngờ người như anh Quách đây mà cũng phải đi coi mắt.”

Quách Tử Chính thản nhiên nhún vai: “Tôi không đến để coi mắt, tôi chỉ muốn đến gặp cô thôi.”

“Anh biết tôi sao?”

Quách Tử Chính cười mờ ám: “Chín năm trước tôi đã gặp cô một lần, từ đó cứ nhớ mãi không quên.”

Vệ Lam chỉ cảm thấy người này tẻ nhạt đến mức buồn cười, cô lắc đầu, xách giỏ đứng dậy định bước đi.

Quách Tử Chính vội vàng đứng dậy kéo cô lại: “Được rồi được rồi, tôi nói đùa thôi mà. 9 năm trước tôi có gặp qua cô, lúc ấy cô và Đoàn Chi Dực ở cùng nhau, tôi là anh họ của nó.”

62. Chương 62: Gặp Lại (1)

Chuyển ngữ: nhoclubu

Vệ Lam giật mình, hoài nghi giương mắt về phía anh ta: “Vậy thì sao? Anh muốn gì?”

Quách Tử Chính mỉm cười thả tay ra: “Cô Vệ à, cô không cần căng thẳng đâu, tôi chỉ muốn nhìn cô gái mà thằng em họ kỳ quái của tôi thích có dáng vẻ thế nào thôi?”

“Nhàm chán!” Vệ Lam giễu cợt một tiếng, xoay người bỏ đi.

Quách Tử Chính không chịu thôi, cười hì hì đuổi theo sao: “Đừng nóng mà, tôi không có ý gì khác đâu. Tuy rằng từ nhỏ tôi đã thấy tính cách của thằng em họ này quá kém, nhưng nói thật lòng thì nó cũng có cặp mắt khá tinh tường. Cô xem, hiện giờ đúng lúc tôi độc thân, đang thiếu bạn gái, cảm thấy cô rất thích hợp, không thì hai ta thử xem nhé?”

Vệ Lam đang im lặng, bỗng tức giận quay đầu lại liếc anh ta: “Anh Quách nè, nếu có bệnh thì phải đến bệnh viện, anh đi lung tung ra ngoài làm phiền người khác như vậy thật vô đạo đức.”

Quách Tử Chính cười ha ha: “Tôi rất bình thường. Dù sao cô cũng đi xem mắt mà, tại sao không thử thử cân nhắc tới tôi chứ?”

“Chính anh cũng nói mình là anh họ của Đoàn Chi Dực, vậy chắc chắn anh biết chuyện xảy ra giữa tôi và anh ấy, anh cảm thấy tôi sẽ cân nhắc tới anh sao?”

Quách Tử Chính nhíu mi thật đẹp: “Cũng không thể nói vậy, Không phải cô chia tay với nó rồi sao? Nếu chia tay rồi thì đã là quá khứ, đâu liên quan gì với chuyện chúng ta quen nhau?”

Vệ Lam lạnh lùng cười giễu, lắc đầu, không muốn để ý tới con người quái đản này nữa.

Quách Tử Chính không nghe cũng không phục, hứng thú hỏi: “Trừ phi, cô còn nhớ thương thằng em họ ngốc nghếch của tôi.”

Vệ Lam giật mình, liếc anh ta trắng mắt: “Anh thật nhàm chán, tôi nhớ ai thương ai liên quan gì anh? Hình như chúng ta cũng không tính là có quen biết.”

Quách Tử Chính mỉm cười, nhăn mũi: “Này này này, sao cô lại giống thằng em họ tôi thế, rõ ràng không bỏ xuống được, lại không làm gì cả.”

Vệ Lam bất đắc dĩ thở dài: “Anh Quách, nếu anh đến là để tác hợp cho tôi và em họ anh quay lại với nhau, tôi khuyên anh nên bỏ ý định này đi, tôi và Đoàn Chi Dực không thể nào đâu. Chuyện đã tới nước này, đừng nói ba mẹ tôi không đồng ý, kể cả bản thân tôi cũng hiểu được hai chúng tôi không thích hợp với nhau. Tôi nghĩ anh ấy chắc là cũng có suy nghĩ như tôi thôi.”

Quách Tử Chính buông tay: “Cô ơi, cô lại hiểu lầm tôi rồi. Tôi không thèm chuyện của thằng em họ ngốc nghếch đó đâu, lần này tôi thật lòng đi xem mắt, tìm một cô bạn gái cho chính mình. Vì thế nên, không phải tôi muốn cô nghĩ đến chuyện quay lại với nó đâu, mà là kêu cô suy nghĩ cân nhắc về tôi. Cô xem, về mọi mặt điều kiện của tôi đều không tệ, bỏ qua người đàn ông tốt như tôi, cô không sợ tương lai sẽ hối hận à?”

Đúng vậy, điều kiện của anh ta không tồi, nhưng mà có cần phải tự kỷ quá lố vậy không?

Vệ Lam lắc đầu, bày ra vẻ mặt ‘xin từ chối vì năng lực kém cỏi’ với anh ta, chuồn ra khỏi nhà hàng.

Nhưng Vệ Lam không ngờ rằng, tên Quách Tử Chính này không biết chui ở đâu ra, bỗng nhiên hết như cục mè xừng, bắt đầu xuất hiện quá mức thường xuyên trong cuộc sống của cô, khiến cô tránh không kịp.

Chiều nào xuống ca, anh ta cũng lái chiếc xe mui trần kia đến đứng chờ ngay trước cửa công ty cô.

Chiếc xe sang trọng, tất nhiên sẽ có sóng to gió lớn. Các đồng nghiệp của Vệ Lam cho rằng cô qua lại với nhiều bạn trai giàu có, lần nào cũng làm ra vẻ mặt hâm mộ. Vài ngày sau, phát hiện biểu hiện của nữ chính thật lạnh nhạt, tin tức liền biến thành nhiều chàng đẹp trai giàu có điên cuồng theo đuổi Vệ Lam.

Vệ Lam đương nhiên không thêm quan tâm tới Quách Tử Chính, nhưng người ta tràn đầy kiên nhẫn, không ngồi xe của anh ta, anh ta liền theo cô ngồi xe buýt hoặc đi taxi, một mạch bám đuôi đến cổng khu nhà.

Qua mấy ngày như vậy, mẹ Vệ Lam cũng có nghe nói. Điều kiện của Quách Tử Chính, trước kia người giới thiệu cũng có nói qua với bà, đây tuyệt đối là trong trăm có một, hiện giờ thấy Vệ Lam từ chối, ít nhiều cũng hơi bất mãn, nhưng không dám ép con gái quen người ta.

Sau đó, nhìn thấy Quách Tử Chính ở dưới nhà, thấy con người lễ phép khéo nói, bà hài lòng lắm, rồi không thêm để ý đến thái độ của Vệ Lam nữa, trực tiếp cho anh ta tiến dần từng bước, vào trong nhà dùng cơm.

Vệ Lam nhìn thấy Quách Tử Chính trên bàn cơm nhà mình, lại thấy mẹ cô đối xử thân thiện với người ta như thế, đúng là dở khóc dở cười. Dùng cơm xong, khi Quách Tử Chính chào từ biệt, Vệ Lam cũng không đợi mẹ bảo, trực tiếp đứng ra tiễn anh ta xuống nhà.

Tới dưới nhà, Quách Tử Chính vẫn giữ bộ dạng quý tộc, mở cửa xe, nói tạm biệt với Vệ Lam.

Vệ Lam mỉm cười bất đắc dĩ, gõ gõ cửa kính xe anh ta chuẩn bị đóng: “Nói đi, rốt cuộc anh muốn gì?”

Quách Tử Chính nhú mi, như cười như không, nói: “Đeo đuổi cô, chẳng lẽ cô không cảm nhận được à?”

“Anh Quách Tử Chính à, tôi xin anh đừng chọc tôi nữa. Kể gốc cũng có thể từ trong mắt anh nhìn ra, anh không có chút hứng thú nào với tôi cả.”

Quách Tử Chính chẳng nói đúng sai: “Xem mắt vốn sẽ không thể trông cậy vào có bao nhiêu tình cảm. Cô cũng không định bỏ ra tình cảm với người khác mà, không phải chỉ tìm một người kết hôn rồi sống đến già thôi sao?”

Góc khuất nơi đáy lòng giống như bị người khác vạch trần, Vệ Lam nhú mày, hỏi vặn lại theo bản năng: “Bất kể là có tình cảm hay không, ít nhất tôi cũng nghiêm túc với chuyện này.” Cô dừng một lát, “Tôi thật lòng hy vọng anh ngừng lại đi, anh như vậy không chỉ mang đến phiền phức cho tôi, còn mang đến phiền phức cho ba mẹ tôi nữa.”

“Vậy à. Bác gái xem ra rất hài lòng về tôi, nếu bác ấy muốn tôi làm con rể, nhưng cô lại không chịu, vậy thì rắc rối lắm.” Quách Tử Chính gật đầu ra vẻ đồng ý, “Như vậy đi, tôi có thể không làm phiền cô nữa, chỉ cần cô đáp ứng một điều kiện của tôi.”

Thấy vẻ mặt Vệ Lam bối rối, anh ta tươi cười nói tiếp, “Yên tâm đi, tôi đâu phải là kẻ giết người phóng hỏa. Là như vậy, ngày mai tôi phải tham dự một bữa tiệc nho nhỏ, đúng lúc đang thiếu bạn gái, cô đi chung với tôi nhé! Sau khi tham dự xong, tôi cam đoan sẽ không làm phiền cô nữa.”

“Vậy thôi à?”

“Cô cảm thấy chưa đủ độ khó sao?”

“Không phải, không phải.” Vệ Lam vội vàng xua tay, “Tôi đi theo anh là được mà. Giữ lời đó, sau ngày mai, anh không được phiền tôi nữa.”

Quách Tử Chính hài lòng cười nhếch môi, khởi động xe, nháy mắt mấy cái với cô: “Một lời đã định.”

Nhưng ngày hôm sau, sau khi Vệ Lam ngồi lên xe của Quách Tử Chính, nhìn thấy cảnh vật bên ngoài cửa xe càng lúc càng quen thuộc, cô rất nhanh liền có cảm giác mình lên thuyền giặc.

Nhưng dù dụ dỗ hay đe dọa, Quách Tử Chính vẫn tiếp tục lái xe, chạy vào cổng lớn khu biệt thự ở lưng chừng núi, mới chịu dừng xe lại, lịch lãm mở cửa xe cho Vệ Lam, mời cô xuống xe.

Chín năm rồi, nơi này gần như không có gì thay đổi, nhưng trải qua thử thách của thời gian, nó cũng đã bao trùm hương vị của năm tháng.

Vệ Lam ngăn ra một hồi, lại trừng mắt nhìn Quách Tử Chính, bước xuống xe xoay người đi ra ngoài.

“Đi đâu vậy? Đã đến đây rồi, thì theo tôi vào trong một lát, có thể có nhiều chuyện lớn đó!” Quách Tử Chính kéo cô lại, mỉm cười không cho cô đi.

“Quách Tử Chính, rốt cuộc anh muốn làm gì?” Vệ Lam cô gắng kiềm chế sự giận dữ sắp bùng phát.

Quách Tử Chính tiếp tục cười, không rõ có ý gì: “Đã nói rồi mà, muốn cô theo tôi dự tiệc. Dự tiệc hôm nay làm sinh nhật cho cặp song sinh, mời tôi đến tham dự. Tôi không muốn đến đâu, hai đứa quỷ nhỏ kia cũng đâu có quan hệ huyết thống gì với tôi. Nhưng mà thịnh tình không thể chối từ, chỉ có thể kéo cô đến cùng tôi, đỡ nhàm chán.”

“Sao anh lại không nói sớm?” Vệ Lam xanh mặt, hất tay anh ta ra, tiếp tục đi ra ngoài, “Tôi không vào đâu.”

“Rốt cuộc cô sợ gì vậy? Sợ gặp phải thằng em họ gốc gác của tôi à?” Quách Tử Chính vừa nói vừa cười nhạo, thấy cô sắp ra khỏi cổng lớn, lập tức đổi giọng điệu, “Vệ Lam, tôi nói rồi, hôm nay cô theo tôi dự tiệc, thì tôi sẽ không làm phiền cô nữa. Nếu bây giờ cô bỏ đi, tôi có thể cam đoan với cô, tôi nhất định còn phiền hơn lúc trước gấp trăm lần.”

“Anh...” Vệ Lam giận dữ, quay đầu lại liếc anh ta.

“Được rồi, được rồi, nhiều chuyện quá, chúng ta vào ăn đại chút gì rồi đi, không được sao?” Quách Tử Chính kéo cô, làm như hai người quen thân lắm.

Tiệc sinh nhật cặp song sinh là một bữa tiệc gia đình nhỏ, khách mời tổng cộng cũng chỉ mười mấy người.

Quách Tử Chính tùy tiện lôi kéo Vệ Lam vào cửa chính biệt thự, vừa vào liền thấy Đoàn Hồng đang trò chuyện vui vẻ với mọi người, khi ông quay qua thoáng nhìn anh ta mỉm cười, rồi khi nhìn thấy Vệ Lam ở bên cạnh, sắc mặt đột nhiên khựng lại.

Vệ Lam cũng hơi xấu hổ, lúc cô mỉm cười chào hỏi thì Đoàn Hồng đã bước nhanh đến, Quách Tử Chính đang liếc nhìn vẻ mặt của Vệ Lam, ông mở miệng hỏi: “Tử Chính, chuyện này là sao?”

Quách Tử Chính chỉ cười: “Đến dự tiệc sinh nhật của hai bạn nhỏ, không phải dự gọi con tới sao? Tôi một mình không vui, nên nhân tiện dẫn theo bạn gái cùng đến.”

Đoàn Hồng khé nhú mày, thấp giọng trách mắng: “Làm càn!”

Quách Tử Chính cười ha ha, cũng không để ý đến ông nữa, kéo Vệ Lam đi về phía đại sảnh.

Dạ đám người ra hai bên, đi đến chính giữa, nhìn thấy hai nhân vật chính dễ thương được bế bởi một thanh niên đẹp trai, vui vẻ cầm đồ chơi, gọi: “Anh ơi! Anh!”

Vệ Lam chưa từng thấy dáng vẻ như vậy của Đoàn Chi Dực, điềm đạm lại mang theo chút trẻ con, trên mặt còn có nụ cười ấm áp. Cô nhất thời ngơ ngẩn, chỉ cảm thấy như dãi nắng dầm sương, lại giống như cách mấy đời.

P.S: Hôm nay bận tối mắt luôn, gặp phải chương dài kỷ lục nữa chứ, nên ngắt ra, còn phần 2 nha bà con

63. Chương 63: Sự Thật

Dịch: Thanh Dạ

Vệ Lam sau khi về đến nhà, tiện tay để cái đĩa CD mà Quách Tử Chính bên cạnh máy vi tính, vứt qua một bên, còn mình thì làm vệ sinh cá nhân thật gọn gàng, rồi nhảy thẳng lên giường ngủ.

Cuộc sống nửa năm yên bình không sóng to gió lớn, buổi tối đột ngột đêm đó giống như quăng vào trong nước một cục đá, tạo nên những gợn sóng nhấp nhô. Ngay cả lúc Vệ Lam nằm mơ, cũng thấy cái hôn dịu dàng dai dẳng của Đoàn Chi Dực.

Chỉ là sau khi tỉnh mộng, cô vẫn phải tiếp tục đi về phía trước.

Cho dù cô vẫn còn yêu anh, cũng không có lý do gì để mơ mộng có thể ở bên anh. Tình yêu thương và mong chờ của cha mẹ, giống như một tấm lưới dịu dàng, cột cô thật chặt, Vệ Lam không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể nghe lời bắt tay nhau sống hòa bình.

Vài ngày trôi qua, Vệ Lam tan ca từ sớm, ngồi ở trong phòng chơi game, mẹ Vệ Lam đang ở trong bếp nhặt, bỗng đứng lên chạy đến cửa phòng cô, dò hỏi: “Vệ Lam, cái cậu Quách Tử Chính kia hình như lâu lắm không đến rồi nhỉ? Hai đứa xảy ra chuyện gì à?”

Vệ Lam dạ một tiếng, thuận miệng nói đại: “Con và anh ta trước giờ chẳng có gì với nhau, do mẹ nghĩ quá nhiều thôi.”

Mẹ Vệ Lam nuôi tiếc gật đầu: “Một người tốt vậy mà, thật đáng tiếc. Nhưng không sao, mẹ giúp con tìm hiểu hai người khác rồi, cuối tuần này con đi gặp thử đi.”

Vệ Lam đồng ý bừa, chờ mẹ đi khỏi phòng rồi, ánh mắt cô liếc nhìn cái đĩa CD Quách Tử Chính đưa, mà mình còn chưa có xem đến, nghĩ gì đó, cầm nó lật trái lật phải xem. Không có bất kỳ dấu hiệu gì, xem ra là một chiếc CD tự mình làm.

Vệ Lam không hề ôm chút mộng tưởng gì với Quách Tử Chính, cho nên đồ vật anh ta đưa cũng chẳng có hứng thú, vì vậy cô bỏ chiếc CD vào trong máy vi tính với một thái độ nhàm chán.

Bên trong chiếc CD chỉ có một số tài liệu linh tinh. Vệ Lam mở đại ra xem, hình ảnh hiện lên không rõ lắm, có thể nhìn ra đây là một đoạn đường cái được giám sát, ống kính đặt ở chính giữa, là tại ngã ba của một con đường.

“quỷ gì đây?” Vệ Lam lẩm bẩm, cười mỉa lắc đầu, đang định tắt đi, ánh mắt lại bởi vì hình ảnh trong đoạn phim dừng lại.

Trong màn hình, đó vốn là một đoạn đường vắng vẻ, lại xuất hiện hai chiếc xe thể thao, một trắng một xám, tốc độ của chiếc xe màu trắng chạy rất nhanh, không hề bởi vì đèn giao thông ở ngã ba chuyển sang màu đỏ mà dừng lại. Điều làm cho người không ngờ đến, ngay khi chiếc xe sắp rẽ hướng ngay tại ngã ba, chiếc xe màu xám bên cạnh đang chạy chậm như sắp dừng lại, thì đột nhiên tăng tốc, sau đó quay đầu xe lại với tốc độ nhanh nhất, dùng cả chiếc xe chặn chiếc xe màu trắng đang chạy như bay kia lại.

Trong màn hình có thể nhìn thấy, lúc hai xe đâm vào nhau, chiếc xe màu trắng kia vội vã hãm phanh xe, nhưng vẫn tông vào chiếc xe màu xám ở phía trước, lệch khỏi đường vài mét, xe lật ngược trên đất.

Tất cả mọi chuyện xảy ra trong hai giây đó, Vệ Lam không thể tìm ra được nguyên nhân, chỉ cảm thấy đây là một cảnh tai nạn giao thông kỳ lạ. Cô không thể hiểu được, chiếc xe màu xám vốn dĩ sắp dừng lại, tại sao lại đột nhiên tăng tốc quay đầu xe, rồi lấy cả chiếc xe chặn chiếc xe đang chạy như điên bên cạnh.

Nhìn vào là thấy muốn tìm cái chết mà.

Lúc Vệ Lam đang khó hiểu về vụ tại nạn, thì cô lại nghĩ đến, Quách Tử Chính đưa cho cô một cái đĩa CD kỳ lạ này, rốt cuộc anh ta muốn gì?

Cô còn nhớ rõ anh ta còn nói không xem sẽ hối hận!

Rốt cuộc do tính tò mò, Vệ Lam lại bật đoạn phim ngắn không thể ngắn hơn nữa xem lại từ đầu.

Lần thứ hai, cô nhìn ra trong đoạn phim có một chỗ khác lạ, lúc hai chiếc xe chạy ra ngã ba, bên trong đoạn phim xuất hiện một người chạy xe đạp, đang chạy qua chỗ ngã ba kia.

Hình ảnh không rõ, nhưng lúc Vệ Lam xem đến cảnh đó, trong lòng có một cảm giác căng thẳng lạ thường. Cô dừng lại, phóng to màn hình lên. Bóng dáng nhỏ bé đó, cũng phóng to ra trên màn hình máy vi tính.

Cho dù thời gian có trôi qua bao lâu, Vệ Lam vẫn có thể nhận ra đó là mình năm mười sáu tuổi.

Trong hình ảnh, người lái xe đạp đó, bên trong lỗ tai còn đeo tai nghe, chạy băng qua ngã ba, đó chính là Vệ Lam lúc mười lăm mười sáu tuổi.

Cô che miệng lại, hai mắt mở to nhìn màn hình chăm chăm, đầu óc trở nên trống rỗng. Sau giây phút đó, tay chân cuống cuống phát lại, để đoạn phim chạy chậm, đoạn phim ngắn ngủi vài giây, kéo dài vì một hình ảnh hoàn chỉnh.

Vệ Lam vừa lái xe đạp vừa đeo tai nghe, chạy băng qua ngã ba. Một chiếc xe thể thao chạy như bay, tốc độ vượt qua một trăm km/h, đang định vượt đèn đỏ ngay ngã ba. Mà lúc này, chiếc xe màu xám kia vốn định giảm tốc độ, thì đột ngột tăng tốc, quay đầu xe chặn chiếc xe đang chạy như bay định tông vào Vệ Lam.

Tất cả xảy ra trong nháy mắt, mà Vệ Lam đang đeo tai nghe lắc đầu qua lại, hồn nhiên không hề biết gì, lúc hai chiếc xe tông vào nhau, người cũng đã chạy qua khỏi ngã ba, rẽ sang một con đường khác, cảnh tai nạn giao thông này bị quăng lại ở phía sau, cô không hề biết đến.

Vệ Lam còn nhớ, khoảng chừng cuối học kỳ năm lớp mười, ba đi công tác mua cho cô một cái tai nghe nhập khẩu. Khoảng thời gian đó, cô yêu thích đồng bọn này đến không tách rời, gần như lúc nào cũng đeo tai nghe, đi đường ăn cơm lái xe, mỗi phút mỗi giây. Hoàn toàn chìm đắm trong niềm vui mới, còn thường xuyên bật âm thanh thật lớn, mắt điếc tai ngơ với mọi thứ xung quanh.

Cho nên, mới có chuyện, xảy ra vụ tai nạn nghiêm trọng cách cô không xa, nhưng cô hoàn toàn không biết gì.

Một người để cho người khác biết một sự thật nghiêm trọng khó tin xảy ra từ lâu, giống như đang dần dần vén bước màn che lên.

Tay Vệ Lam run rẩy, tìm số điện thoại của Quách Tử Chính. Cảm ơn trời đất, điện thoại cô còn lưu số của anh ta.

“Alo!” Bên kia vang lên tiếng thờ ơ của một người đàn ông.

“Quách Tử Chính, đoạn phim tông xe bên trong chiếc CD anh đưa cho tôi, lúc đó có phải Đoàn Chi Dực không?”

“Tôi còn cho rằng em sẽ không xem đó!” Quách Tử Chính cười khê, giọng nói nhẹ như gió thoảng mây bay: “Đúng vậy, người lái chiếc xe màu xám là thằng em họ gốc gác của tôi, lúc đó nó vừa lấy được bằng lái thì lại gặp tai nạn nghiêm trọng đến gãy chân, em xem lúc đó có phải rất mạo hiểm không?”

Hồ hấp của Vệ Lam gấp đến nỗi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Quách Tử Chính lại giả giọng điệu vô tội nói: “Tôi cũng không biết xảy ra chuyện gì nữa. Lúc cảnh sát giải xử lý vụ tai nạn này, đưa đoạn phim cho chúng tôi xem, ngay cả di dượng cũng sưng sốt, còn tưởng cái thằng Đoàn Chi Dực này muốn tìm đường chết đó! Nhưng nghĩ lại thì cảm thấy có chỗ không đúng, lúc đó mặc dù nó không vui vẻ lắm, nhưng đã nhận được thông báo cử đi học, còn đang chuẩn bị ột cuộc thi bóng rổ lớn, sao lại đột ngột đi tìm cái chết chứ. Nhưng hỏi nó tại sao thì nó vẫn không chịu nói, chỉ nói mình lái ẩu thôi.” Anh ta dừng lại, chuyển đề tài. “Vệ Lam, em giúp tôi nghĩ thật kỹ xem, lúc đó tại sao nó lại làm như vậy chứ?”

Vệ Lam chỉ cảm thấy cổ họng mình nghẹn lại, một hồi lâu cũng nói không nên lời.

Hai người ôm cái điện thoại im lặng rất lâu, Quách Tử Chính ở đầu dây bên kia thở dài rồi mở miệng: “Vệ Lam à, đoạn phim tông xe kia là lấy từ chỗ cảnh sát, đem về nhà nghiên cứu rất lâu, sau đó mới lờ mờ cảm thấy Đoàn Chi Dực vì muốn ngăn chiếc xe không tông vào người lái chiếc xe đạp, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn cảm thấy vô lý. Hơn nữa với tính cách lạnh lùng của nó, cho dù Lôi Phong[1] thời nay cũng không thể làm ra chuyện như thế. Lúc đó nghĩ không ra nên cũng không tiếp tục đi sâu hơn. Cho đến khi tôi biết em, tôi lấy đoạn phim đó ra xem, mới hiểu ra mọi chuyện.”

Vệ lam cắn môi, một câu cũng nói không ra, ngay cả khi điện thoại ngắt máy rồi, cũng không biết.

Hình ảnh lúc đầu gặp Đoàn Chi Dực, từng chuyện từng chuyện hiện ra.

Lúc cô có thái độ lấy làm tiếc và thương hại về cái chân trái tàn tật của anh, sự xấu hổ của anh, lúc đi theo phía sau anh, sự mất kiên nhẫn của anh, cô mắng anh là thằng thọt, sự tức giận của anh.

Lúc đó cô chỉ cảm thấy anh là một thằng u ám keo kiệt không nói lý lẽ, lại không biết rằng sự tức giận đó của anh là điều đương nhiên.

Cô không dám tưởng tượng, anh vào lúc đó, bởi vì cứu mình mà bị tàn tật, làm thế nào thừa nhận cô, một kẻ cay nghiệt không biết những chuyện đó?

Thức trắng nguyên đêm. Tinh thần của Vệ Lam lại tươi tỉnh.

Buổi sáng chưa đến sáu giờ, cô liền rửa mặt ăn mặc chỉnh tề đi ra ngoài. Đi đến cửa, vừa hay đụng phải mẹ Vệ Lam vừa thức dậy, bà nghi ngờ nhìn con gái bằng ánh mắt quái dị, hỏi: “Con đi làm sớm vậy sao?”

Vệ Lam lắc đầu: “Con đi tìm Đoàn Chi Dực.”

Mẹ Vệ Lam ngăn người một lúc, không tỏ thái độ gì, chỉ nhú màu lên: “Lam Lam, con nổi điên gì vậy? Con nói mớ sao?”

Vệ Lam nhắm mắt lại hít một hơi, quay người đối diện với bà: “Mẹ à, con không muốn cãi nhau với mẹ nữa. Con chỉ nói ẹ biết, con gái mẹ, cả đời này chỉ cần một mình Đoàn Chi Dực.”

“Con...” Mẹ Vệ Lam vì những lời nói kỳ lạ của cô, kinh ngạc một hồi nói không ra lời.

Vệ Lam bình tĩnh lấy chiếc đĩa CD trong tay mình dúi vào tay bà: “Mẹ, đây là chuyện mười một năm trước, cảnh Đoàn Chi Dực bị tông xe, mẹ xem đi, rồi mẹ sẽ biết hết mọi chuyện. Anh ấy có nhiều khuyết điểm, cũng làm rất nhiều chuyện sai trái. Nhưng so với những điều tốt đẹp anh ấy dành cho con, đó chỉ là những điều nhỏ bỏ không đáng gì.”

“Lam Lam...” Con gái nói chuyện nghiêm túc đến kỳ lạ, làm ẹ Vệ Lam như lọt vào trong sương mù.

Vệ Lam không giải thích thêm, rời khỏi nhà trong ánh mắt ngẩn ngơ nghi ngờ của mẹ.

Đến biệt thự ở lưng chừng núi của nhà họ Đoàn, còn chưa đến bảy giờ. Ở bên ngoài biệt thự, công nhân đã bận rộn tới lui.

Vệ Lam do dự đứng ở cửa biệt thự. Quản gia từng gặp cô vào mấy ngày trước trong buổi tiệc sinh nhật của hai cậu chủ song sinh, nhìn thấy cô, nên đi ra hỏi: “Cố Lam, cô tìm ông Đoàn sao?”

Vệ Lam gật đầu, để tránh nhầm lẫn, nói thêm một câu: “Tôi tìm Đoàn Chi Dực.”

“Thì ra cô đến tìm cậu chủ, cô đi theo tôi, cậu chủ vừa thức dậy, đang ở vườn hoa chơi với hai cậu chủ nhỏ.”

Quản gia dẫn Vệ Lam đi, đi qua một con đường đá thật dài, đến vườn hoa ở phía sau biệt thự.

Quản gia định gọi một tiếng, Vệ Lam lại làm động tác tay im lặng, từ từ đi về phía trước.

Bên trong những khóm hoa um tùm vào mùa xuân, vang lên tiếng cười đùa của người lớn và trẻ con.

Vệ Lam đi về phía trước, đứng sau những bụi hoa nhìn. Đó là Đoàn Chi Dực và hai anh em song sinh.

“Anh ơi, anh ơi, anh có thể giống Tôn Ngộ Không, leo lên cái cây kia không?”

“Chân anh hai không khỏe, không thể leo lên được.”

“Anh Tử Chính nói, chân anh hai do bị tông xe, lúc đó anh hai có phải rất đau không?”

“Ừ, có một chút.”

Vệ Lam che miệng, cắn bàn tay mình, dùng sức nhận nhịn, không để ỉnh khóc thành tiếng.

Vài giây sau, cô đột ngột bước ra, ôm lấy Đoàn Chi Dực từ phía sau.

Bị người khác ôm mình, cả người cứng đờ, giống như bị hù dọa một phen, vẫn giữ nguyên tư thế đứng thẳng không nhúc nhích. Cho đến khi hai nhóc quỳ, dùng đầu gối kéo hai người lớn kì lạ kia: “Chị ơi, chị sao vậy? Sao chị lại khóc?”

“Vệ... Vệ Lam, là em sao?” Đoàn Chi Dực nghi ngờ mở miệng, nhẹ nhàng gỡ tay cô ra.

Anh vừa mở miệng, Vệ Lam đang khóc nức nở, bỗng dừng khóc thét lên, cô ôm chặt lấy thắt lưng của anh, không cho anh đẩy mình ra, dựa vào lưng anh, giọng nói đứt quãng: “Đoàn Chi Dực, sao anh lại ngốc thế hả? Sao anh không chịu nói gì hết vậy hả?”

“Vệ Lam, em sao vậy?” Đoàn Chi Dực hơi dùng sức, cuối cùng cũng quay người, để cô ôm mình từ phía trước.

“Em biết hết rồi, em biết hết mọi chuyện rồi. Chân của anh vì em mới bị thương. Em xin lỗi, Đoàn Chi Dực, em xin lỗi anh.” Vệ Lam khóc sụt sùi, mắt hình tượng nói: “Em sẽ không rời xa anh nữa, mai mãi cũng không rời xa anh.”

Tim Đoàn Chi Dực nhói lên, rồi lại buông lỏng ra, nói: “Em biết rồi, Chuyện lâu như vậy, ngay cả anh cũng quên, có nói cũng không phải là chuyện lớn lao gì.” Nói xong, trong đầu chợt lóe lên, giữ chặt lấy cánh tay cô, cúi đầu nhìn gương mặt khóc sụt sùi của cô, trên mặt là vẻ xúc động không thể tin được. “Em vừa nói cái gì?”

“Em mãi mãi cũng không rời xa anh.” Vệ Lam khóc thút thít, lại bắt đầu thấy mắc cười, ôm lấy cổ anh, nhìn vào ánh mắt đang kinh ngạc của anh.

[1] Lôi Phong: Một chiến sĩ cộng sản Trung Quốc, khi còn sống đã giúp đỡ rất nhiều người, nhắc đến anh là nhắc đến tinh thần xả thân quên mình vì người khác

64. Chương 64: Đòi Nợ

Dịch: Mon

Đoàn Chi Dực vòng tay ôm eo cô, kéo cô vào lòng mình.

“Anh hai, chị, hai người thật là xấu hổ!” Hai cậu nhóc song sinh vẫn còn ở đấy, thấy hành động của hai người thì cười đùa giễu cợt. Con nít bảy tuổi, đã lỡ mờ hiểu chuyện.

Lúc này Vệ Lam mới nhớ ra bên cạnh còn có người, cô xấu hổ đứng thẳng người dậy, nhìn hai cậu nhóc đang thích chí kia.

Đoàn Chi Dực giả vờ trừng mắt với hai cậu nhóc đang cười khúc khích kia: “Con nít biết gì, qua bên kia chơi đi.”

Quản gia ở bên ngoài, có lẽ nghe bên này ồn ào nên chạy vào, một tay một đứa, dắt hai tiểu thiếu gia đi: “Đi thôi đi thôi, theo bà ra ngoài chơi, đại thiếu gia và chị kia còn có việc phải làm.”

Vệ Lam thấy hai đứa trẻ bị dắt đi nhưng cứ vài bước là ngoái đầu lại, nháy mắt ra hiệu với họ.

“Trẻ con bây giờ đúng là con nít quý, nhưng cũng thật đáng yêu.” Cô cười.

Vừa nói xong, tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên giữa vườn hoa yên tĩnh.

Vệ Lam lấy ra xem, là điện thoại từ nhà gọi đến. Cô nhấn nút nghe, đầu bên kia truyền đến giọng nói có vẻ khác thường của mẹ cô.

Đoàn Chi Dực chỉ nghe thấy cô gọi mẹ một tiếng, sau đó dạ dạ vài cái chứ không nghe rõ bên ấy nói gì.

Vệ Lam ngất má, mặt hiện lên vẻ vui mừng, ngẩng cao đầu, nắm lấy tay anh: “Đi thôi, về nhà với em, mẹ em muốn gặp con rể tương lai.”

Nhưng điều bất ngờ là Đoàn Chi Dực lại cứng đờ người, đứng im không nhúc nhích, hơi cúi đầu, chân mày khẽ chau lại, sắc mặt thoáng thay đổi.

Vệ Lam nghi hoặc quay đầu lại nhìn anh: “Anh sao thế?”

Đoàn Chi Dực như đang ngẫm nghĩ gì đó, một lúc sau mới ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt cô: “Mẹ em cũng biết chuyện tai nạn xe cộ rồi sao?”

Vệ Lam ừ một tiếng: “Em đưa ẹ xem cái CD Quách Tử Chính đưa cho em rồi.”

Đoàn Chi Dực lại im lặng, đến khi nụ cười của Vệ Lam cứng lại trên môi thì anh mới nói nhỏ: “Có phải vì tai nạn mà mọi người muốn báo ân không?”

Vệ Lam ngẩn ra, không dám tin mà nhìn anh, không biết tại sao anh lại nghĩ vậy? Đúng là vì biết năm đó anh cứu cô nên mới bị thương ở chân nên cô mới đến tìm anh, nhưng lẽ nào ai cứu cô thì cô cũng lấy thân báo đáp sao? Cho dù người đó là anh A anh B, ông C ông D sao? Chỉ cần là ân nhân cứu mạng của cô thì cô sẽ lấy thân báo đáp sao?

Cô tức giận lườm anh một cái, đang định lên tiếng giải thích thì lại nhìn thấy ánh mắt mát mát và mang theo vẻ cam chịu của Đoàn Chi Dực. Anh thở dài một hơi, lẩm bẩm như đang tự nói với chính mình: “Nếu là thế mà được ở bên em thì cũng không sao cả.”

Khóe mắt Vệ Lam chợt thấy cay cay, cô ra sức đập mạnh anh một cái: “Ngốc quá! không phải thế đâu!” Xong, cô lại nói tiếp: “Có điều chắc mẹ em nghĩ thế đấy. Bà biết vì cứu em mà ngay cả tính mạng anh cũng không cần thì chắc chắn bây giờ đang áy náy và tự trách lắm đấy.”

Sắc mặt Đoàn Chi Dực đã khôi phục lại bình thường, anh không cho là đúng: “Lúc ấy cũng chỉ có một hai giây, nhún ga bẻ vô lăng cũng là do vô thức chứ làm gì nghĩ nhiều thế đâu.”

Vệ Lam vờ như bưng tỉnh, gật đầu: “Nói thế thì lúc ấy anh thuần túy là vì xả thân làm việc tốt, không liên quan tới người được cứu là ai đúng không? Cũng phải, lúc ấy anh không biết em mà!”

Công trạng vĩ đại bị phủ nhận, bạn học Đoàn Chi Dực lập tức quỳnh lên: “Sao lại như thế được? Nếu là người khác thì anh đã không làm chuyện ngu xuẩn như vậy.”

Vệ Lam cười phì, khoác lấy tay anh: “Em nói đùa thôi mà! Lúc ấy em mới học lớp 10, không hề quen biết anh sao anh lại biết em? Chẳng lẽ học người ta yêu thầm mà không dám để em biết?”

“Ai yêu thầm em chứ? Em đừng có tự kỷ.” Mặt Đoàn Chi Dực nhăn nhó, chết cũng không chịu nhận.

Vệ Lam xì một tiếng, dựa đầu vào vai anh: “Được được được, là em yêu thầm anh, chịu chưa?”

Đoàn Chi Dực lại bất mãn hừ một cái.

Về tới nhà Vệ Lam, ba mẹ cô đều có ở nhà như dự tính, chỉ có điều tình hình của hai người làm người ta phải bất ngờ. Mẹ cô thì cúi đầu, không ngừng lau nước mắt, còn ba cô thì vỗ vỗ vào lưng an ủi bà.

Hình như phản ứng hơi quá thì phải. Vệ Lam lặng lẽ chống trán.

Mẹ cô nghe ngoài cửa có tiếng động thì lập tức đứng dậy đi tới trước mặt họ, nhưng không thềm nhìn con gái mình lấy một cái mà trực tiếp nắm tay Đoàn Chi Dực, bộ dạng giống như gây nghiệp chướng nặng nề, hối hận không kịp: “Tiểu Đoàn, trước đây là do cô không tốt, con đừng để trong lòng. Cô biết là con thật lòng với Lam Lam, sau này hai đứa hãy ở bên nhau, cô tuyệt đối không phản đối nữa.”

Về cơ bản, Đoàn Chi Dực đã có chứng ngại giao tiếp nhẹ, năng lực giao tiếp với người lớn càng là số âm. Ba mẹ vợ tương lai phản ứng như vậy, anh bỗng cảm thấy người không được tự nhiên, ấp a ấp úng không biết nên nói gì, sau đó đành phải quay đầu sang cầu cứu Vệ Lam ở bên cạnh.

Vệ Lam thấy mẹ mình khóc lóc kể lể như vậy thì đã đau đầu lắm rồi, trước khi bà lu loa lên, cô kéo bà ngồi xuống sofa: “Mẹ, mẹ đừng kích động, chẳng phải bây giờ rất tốt đấy sao? Đoàn Chi Dực muốn ở bên cạnh con chứ đâu phải tới đòi nợ đâu mà.”

Cô nói xong thì những giọt nước mắt đã khô của mẹ cô nay lại trào ra như đê vỡ, bà nắm tay cô: “Cái mạng của con là nó cứu, nó tới đòi thì cũng đương nhiên thôi.”

Ba cô cũng đồng ý: “Mẹ con nói phải đấy.”

Đoàn Chi Dực nhìn cảnh tượng trước mặt, hít sâu một hơi rồi bước tới, nửa quỳ nửa ngồi, từ tốn nói với hai ông bà: “Cô chú, chuyện tai nạn cô chú không cần để trong lòng. Chỉ cần Vệ Lam không thích thì con

tuyệt đối không dùng chuyện này để yêu cầu cô ấy ở bên cạnh con. Con không muốn cô ấy ở bên cạnh con chỉ vì muốn báo đáp.”

Mẹ Vệ Lam ngẩn ra, thút thít càng dữ dội hơn.

Trải qua việc này, thái độ của mẹ Vệ Lam với Đoàn Chi Dực xoay chuyển 180 độ. Sau khi cảm thán xong thì hết sức nhiệt tình, kéo anh lại nói chuyện suốt cả buổi chiều, gạt Vệ Lam và ba cô sang một bên.

Ăn xong bữa tối thịnh soạn, mẹ Vệ Lam phát huy tính cách cường điệu của mình. Vệ Lam vốn định tiễn Đoàn Chi Dực về nhưng không ngờ lại bị mẹ cô kéo lại: “Tiểu Đoàn, con xem, con và Vệ Lam chia cách lâu như vậy, chắc chắn là có rất nhiều chuyện để nói, chi bằng tối nay ở lại đây đi.”

“Mẹ...” Vệ Lam hết biết nói gì.

Bây giờ Đoàn Chi Dực không muốn xa Vệ Lam một phút nào cả, nhưng lại chưa tiện đưa con người ta về nhà mình nên đang chuẩn bị ẩn ức ra về, không ngờ mẹ cô lại thốt ra lời vàng tiếng ngọc, anh lập tức mừng như mở cờ trong bụng, vội vàng nói: “Cảm ơn cô.”

Từ sau khi Vệ Lam học đại học, phòng của cô rất ít khi được sử dụng nên vẫn giữ lại y nguyên như thời thiếu nữ, sắp xếp vừa đơn giản vừa ấm áp, chăn mền cũng có hình các nhân vật hoạt hình của những năm trước.

Vệ Lam tắm rửa xong thì thấy Đoàn Chi Dực đã cởi sạch trơn, nằm trên giường của cô, ôm gối lăn qua lăn lại.

“Sao anh không mặc quần áo?” Vệ Lam nhú mày hỏi.

“Áo thun em đưa cho anh giống như là áo ôm, không mặc còn hơn.” Đoàn Chi Dực ôm mền, nói rất thản nhiên.

Có điều anh đang nói thật, lúc này anh tắm rửa, vì không có quần áo để thay nên Vệ Lam đưa cho anh cái áo thun thật to của cô. Không ngờ vì dáng người chênh lệch, cái áo cô mặc vốn rộng thùng thình nay trở nên nhỏ xíu, ôm sát người, nhìn dỏ dỏ ương ương, không thoải mái chút nào.

Vệ Lam ngồi xuống giường, liếc anh một cái: “Ai bảo anh không về nhà mình.”

Đoàn Chi Dực từ phái sau ôm eo cô: “Nơi nào có em thì chính là nhà.”

Vệ Lam làm ra vẻ rùng mình vì lời anh nói, không ngờ còn chưa kịp nói gì thì đã bị anh kéo xuống, trong nháy mắt lại bị anh đè lên.

65. Chương 65: Chương Kết (1)

Dịch: Thanh Dạ

Buổi sáng, lúc Vệ Lam dậy thì đã muộn rồi. Vừa mở mắt, đồng hồ ở trên tường đã chỉ chín giờ. Bên kia giường mặc dù trống không, nhưng vẫn còn có chút hơi ấm.

Cô chớp chớp đôi mắt kèm nhèm, xuống giường mới nhận ra cả người vô cùng đau nhức, đặc biệt là ở giữa hai chân, giống như bị một vật nặng lăn qua. Nghĩ đến cuộc chiến tối hôm qua, cô chỉ có thể thầm oán cái tên đầu sỏ kia.

Mở cửa ra, đang muốn tìm tên khốn khiếp kia tính sổ thì nghe thấy trong phòng khách có vài người đang nói chuyện rôm rã, lơ mơ nghe thoáng qua mấy chữ kết hôn hôn lễ.

“Lam Lam, cuối cùng con cũng dậy rồi.” Mẹ Vệ Lam nhìn thấy con gái ra ngoài, lớn tiếng gọi cô. “Chi Dực nói con mệt, không ẹ gọi con dậy, còn tưởng con ngủ đến trưa chứ!”

Cái gì gọi là mệt hả? Vệ Lam vừa đi đến ghế sofa, vừa dữ tợn trừng mắt với Đoàn Chi Dực.

Mẹ Vệ Lam làm như không để ý đến con gái đang nghiêng rằng nghiêng lợi, cả khuôn mặt đầy ắp nụ cười, nói: “Mẹ với ba con đang bàn bạc với Chi Dực về chuyện kết hôn của hai đứa.”

Vệ Lam dạ một tiếng, có lẽ vừa mới tỉnh ngủ, trong đầu còn hơi mơ màng, ngồi xuống bên cạnh Đoàn Chi Dực.

Vừa ngồi xuống, một bàn tay bị anh nắm lấy.

“Chi Dực đề nghị hôn lễ tổ chức ở nhà nó, thuận tiện hơn ở khách sạn nhiều, Lam Lam con cảm thấy thế nào?” Mẹ Vệ Lam nói tiếp.

Vệ Lam nghĩ đến ngôi biệt thự ở giữa núi của nhà họ Đoàn, có vườn hoa có bãi cỏ, đúng là tiện hơn ở khách sạn nhiều, nên gật đầu: “Được đó ạ.”

Mẹ Vệ Lam vừa nghe xong, càng cười vui vẻ hơn: “Vây được rồi, chúng ta vừa mới bàn bạc xong, hôn lễ quyết định cử hành vào thứ bảy tuần sau, Chi Dực đã nói bên nhà chuẩn bị rồi, tự các con cũng nên chuẩn bị ổn thỏa đi.”

“Gì chứ? Tuần sau hả?” Đầu của Vệ Lam cuối cùng cũng tỉnh táo, suýt chút nữa nhảy dựng lên từ ghế sofa. “Mọi người đang nói đùa phải không? Nhấn cưới, quần áo, những thứ khác còn chưa chuẩn bị mà, tuần sau làm sao kịp chứ?”

Đoàn Chi Dực kéo cô ngồi xuống, nói: “Những thứ đó anh đã chuẩn bị hết rồi.” Ngừng một lúc, anh lại nói thêm một câu: “Năm ngoái anh đã chuẩn bị mọi thứ rồi, chỉ còn chờ em đến xem là xong.”

Vệ Lam ngây người, mẹ Vệ Lam cũng hòa theo: “Những thứ đó con cần gì phải lo, người thân trong gia đình và bạn bè trong vòng một ngày mẹ đã thông báo hết rồi.”

Nhưng mà, hình như vẫn có chỗ nào đó kỳ lạ nhỉ? Vệ Lam cau mày ngồi xuống, cảm thấy đầu hơi choáng.

“Được rồi được rồi, thời gian cũng gấp rút, hai đứa xem thử xem bản thân cần chuẩn bị gì nữa không, mau đi làm đi, mẹ và ba con cũng phải chuẩn bị, dù sao là nhà gái đâu thể qua loa được.”

Vệ Lam rửa mặt chải đầu xong, thay quần áo đi ra ngoài, trong đầu vẫn còn rối rắm giống như đi lạc trong mê cung. Đi đến cầu thang, trong đầu đột nhiên lóe lên, kéo Đoàn Chi Dực vừa tức vừa uất ức kêu: “Em biết ngay là có chỗ kỳ lạ mà, anh không thèm cầu hôn em!”

Đoàn Chi Dực liếc cô một cái, mặc kệ cô, chỉ đi nhanh xuống dưới.

Vệ Lam tức tối nghiêng rằng, đuổi theo anh từ phía sau, níu áo anh thét lớn: “Sao có thể vậy chứ? Cả đời chỉ kết hôn một lần, cũng không thèm cầu hôn em? Không được không được, anh nhất định phải cầu hôn em, nếu không em không gả cho anh.”

Đoàn Chi Dực vẫn không lên tiếng, đi thẳng đến chỗ đang đậu xe, mở cửa xe ngồi vào trong.

Vệ Lam tức anh ách ngồi ở bên ghế phụ, nhìn thấy dáng vẻ ngoan cố của anh, miệng cô nghiêng tới sắp gãy cả răng: “Ai cũng được cầu hôn, có mỗi em là không, sau này bạn bè gặp gỡ nhau nói đến chuyện này, thật mất mặt mà.”

Nói xong, không vui mà dùng sức nhéo anh một cái, lại tức quá, cắn một cái thật mạnh trên cổ anh, nhìn thấy anh bặm môi không tỏ thái độ gì, chỉ im lặng nhìn cô, hừ một tiếng, quay đầu thở hì hục gào lên: “Tức chết em, tức chết em mà!”

Khóe môi của Đoàn Chi Dực cong lên, ánh mắt dừng lại trên người cô. Người phụ nữ của anh để lộ chiếc cổ trắng nõn thon dài, bên trên còn có dấu vết tối hôm qua anh để lại. Đường nét trên gò má hài hòa, dường như được bao phủ bởi một ánh sáng nhàn nhạt, giống như ánh mặt trời đi vào trong cuộc đời anh.

Giáp chi đường mật, ắt chi thạch tín. [1]

Anh sống nhiều năm như vậy, từng thấy qua rất nhiều người đẹp, nhưng trong mắt anh, tất cả giống như áng mây trôi, chỉ có duy nhất người con gái ở trước mặt, ngay từ ánh mắt đầu tiên, thì anh đã cảm thấy đây là cô gái đẹp nhất. Gần mười năm qua, cảm giác trước giờ chưa từng thay đổi.

Cho dù dáng vẻ đang tức giận ngay lúc này của cô, anh cũng cảm thấy vô cùng đáng yêu.

Tất nhiên Vệ Lam không nhìn thấy khóe miệng nở nụ cười khoái chí của anh Đoàn kia. Chỉ nghĩ đến chuyện tên đó không thèm cầu hôn với mình, thật đáng ghét, tốt xấu gì cô cũng là con gái, không lẽ không thể thỏa mãn một chút lòng hư vinh của một cô gái sao?

Xe chạy đến quãng trường nhộn nhịp, Đoàn Chi Dực đột nhiên dừng xe lại, đi thẳng xuống xe, lại mở cửa bên ghế phụ, kéo Vệ Lam xuống.

Vệ Lam còn giả bộ giận dỗi, giãy giụa ai oán: “Anh làm gì vậy!?”

Đoàn Chi Dực quay đầu lại, mỉm cười nhìn cô, túm lấy cô càng chặt, kéo cô đi về phía trước. Chạy thẳng đến cửa hàng hoa tươi ở phía trước, anh mới dừng lại.

Một tay anh kéo Vệ Lam, một tay chỉ vào bó hoa hồng đỏ ở trong tiệm, nói với cô nhân viên xinh đẹp: “Phiền cô gói lại giúp tôi.”

Cô nhân viên nhỏ nhìn thấy hai người nắm tay nhau, đưa hoa cho anh với một vẻ mặt cực kỳ hâm mộ.

Vệ Lam nhìn thấy anh ôm một bó hoa hồng, kéo tay cô về phía quãng trường, linh cảm được chuyện anh sắp lại. Cô muốn anh cầu hôn cô, nhưng cũng không cần đột ngột đến vậy, ở nơi đông người như thế này chứ? Cô thấy xấu hổ lắm được chưa nào!

“Đoàn Chi Dực, hay là chúng ta mau chóng quay trở về chuẩn bị chuyện đám cưới đi, còn rất nhiều chuyện cần phải chuẩn bị lắm đó? Không phải anh nói lễ phục gì đó đều làm xong rồi sao? Em vẫn chưa nhìn thấy, cũng không biết mắt anh chọn đồ nhìn được không?”

“Không sao cả, anh đã chọn sẵn mười bộ rồi, mỗi bộ mỗi kiểu, nhất định em sẽ thích.”

“Nhưng còn.....”

Cô vẫn chưa nghĩ ra được cái cơ nào khác, thì người đã bị kéo đến giữ quãng trường.

Người con trai tuấn tú cầm theo bó hoa hồng, kéo người con gái xinh đẹp trẻ tuổi, đã thu hút sự chú ý của mọi người. Bây giờ là cuối tuần, cho nên lúc này ở trên quãng trường rất nhộn nhịp, rất nhiều người kéo nhau đến xem.

Đoàn Chi Dực đi đến giữa, cuối cùng cũng đứng lại, buông tay Vệ Lam ra, quỳ gối xuống, đưa bó hoa lên, cũng không biết từ đâu lấy ra một chiếc nhẫn, cầm ở trong tay, ngẩng đầu lên, từ đầu đến cuối đều nhìn về phía gương mặt đỏ ửng của Vệ Lam, ánh mắt chăm chú đầy chân thành: “Vệ Lam, em lấy anh nhé!”

Thật ra cô và anh đã đính hôn từ lâu, nhưng ngay lúc này đây, ở trước mắt Đoàn Chi Dực, vẫn làm cho cô đỏ mặt loạn nhịp, trái tim đập thình thịch như sắp nhảy ra ngoài.

Hình ảnh đẹp dễ vui vẻ này, mọi người xung quanh đều đến xem, vỗ tay hoan hô.

Vệ Lam đỏ mặt, nhận lấy hoa, lại đưa bàn tay trái ra.

Đoàn Chi Dực nắm lấy tay cô, cẩn thận chậm chậm đeo chiếc nhẫn sáng bóng vào ngón áp út của cô. Chiếc nhẫn không phải của nhãn hiệu lớn, nhưng Vệ Lam nhận ra được nhãn hiệu của chiếc nhẫn, Darry Ring – Trong cuộc đời của mỗi người con trai chỉ có thể mua một chiếc nhẫn, mang theo ngụ ý với người con gái: Một đời, duy nhất, yêu thương.

Màu sắc của chiếc nhẫn có hơi tối màu, Vệ Lam cảm động cũng hơi nghi ngờ, thì Đoàn Chi Dực lại mở miệng: “Chiếc nhẫn này anh mua năm hai mươi tuổi, cứ nghĩ rằng cả đời này sẽ không có cơ hội tặng em...”

Không đợi anh nói xong, khóe mắt Vệ Lam đã ươn ướt gật đầu thật mạnh: “Em bằng lòng, em bằng lòng, em bằng lòng lấy anh.”

Đoàn Chi Dực đứng dậy, ôm cô vào trong lòng. Xung quanh vang lên tiếng vỗ tay. Vệ Lam bởi vì sự xúc động này mà không còn cảm thấy xấu hổ ngượng ngùng. Ngược lại bản thân Đoàn Chi Dực lại bị tiếng vỗ tay làm cho hoàn hồn lại, nhìn mọi người xung quanh một cái, hai má bỗng dưng đỏ ửng lên, vội vã kéo Vệ Lam rời khỏi.

Dù sao kết hôn là chuyện lớn, cho dù đã chuẩn bị từ lâu, nhưng trong vòng vài ngày phải hoàn tất mọi thứ, cũng làm cho người ta thê thảm.

Hai cậu nhóc song sinh của nhà họ Đoàn đương nhiên sẽ được làm hoa đồng. Hai cậu nhóc điển trai, từ sau khi biết Vệ Lam sẽ là chị dâu, càng thích cô hơn nữa. Lúc thử lễ phục, còn lôi kéo giúp đỡ cô.

Hai cậu bé bảy tuổi đẹp trai, có ba phần giống Đoàn Chi Dực, Vệ Lam càng nhìn càng thấy thích, lấy bộ lễ phục nhỏ mặc giúp hai đứa, còn dịu dàng cài nơ, rồi hôn lên má mỗi đứa một nụ hôn: “Nhìn đẹp lắm!”

“Hai thằng quý nhỏ, đến đây cho anh!” Một tiếng gào thét, phá vỡ sự hài hòa giữa ba người.

Vệ Lam quay đầu lại, chỉ nhìn thấy Đoàn Chi Dực nổi giận đùng đùng xông đến đây, kéo mỗi tay một đứa, dẫn ra ngoài.

“Anh hai... em muốn chị... oa oa oa...” Cậu quý nhỏ không vui phản đối.

“Câm miệng, chị là của anh!”

“Này! Đoàn Chi Dực... anh...” Vệ Lam hết biết nói gì nhìn bóng lưng hai đứa bé rời khỏi.

Có cần phải vậy không?”

“Đừng lo, hai đứa sinh đôi đó thích anh trai lắm, Chi Dực cũng đối xử với em mình rất tốt.” Mẹ của hai đứa sinh đôi từ phía sau Vệ Lam đi đến, mỉm cười nói.

Vệ Lam lắc đầu, quay đầu buông lỏng tay ra: “Tên đó thật quá ngây thơ mà.”

Người vợ này của Đoàn Hồng chỉ mới ba mươi mấy tuổi, không được xem là đẹp, nhưng tính tình dịu dàng, có thể làm cho người khác yêu thích. Nhưng mà bởi vì còn quá trẻ, Vệ Lam cảm thấy ngại khi xưng hô là dì, đành phải học theo Đoàn Chi Dực, gọi cô ấy bằng tên.

“Tôi vẫn không biết phải cảm ơn Chi Dực như thế nào. Tôi tốt nghiệp đại học xong liền vào Đoàn thị, sau đó làm trợ lý cho ba của Chi Dực. Ba của Chi Dực rất yêu người vợ trước của ông, nhưng trên đời này có một số chuyện phải chấp nhận, yêu nhau thì dễ ở với nhau thì khó, những chuyện đó người ngoài như chúng ta cũng không thể hiểu được. Lúc mẹ Chi Dực qua đời hơn nửa năm, ông ấy rất sa sút, tôi vẫn luôn ở bên ông ấy, sau đó thì có hai đứa trẻ này. Ba Chi Dực không muốn có con nữa, vốn dĩ muốn dẫn tôi đi phá, cũng may Chi Dực kịp đến ngăn lại.”

Vệ Lam hơi ngạc nhiên vì cô ấy đột nhiên nhắc đến chuyện của cô ấy và Đoàn Hồng, càng ngạc nhiên hơn nữa, câu chuyện này với chuyện ngày trước mình biết có sự chênh lệch rất lớn. Cô vốn cho rằng người phụ nữ này là kẻ thứ ba, không ngờ cô ấy cũng là một người vì tình yêu là lạng lẽ chờ đợi. Thậm chí cái tên Đoàn Chi Dực đó, anh ngoài việc phô trương bên ngoài, trong lòng cũng yếu đuối đến khó mà tưởng tượng.

Vệ Lam mặc xong áo cưới, Đoàn Chi Dực đã cắt đuôi hai đứa sinh đôi, một mình quay trở về phòng. Nhìn thấy cô dâu ở trước mặt, hai mắt bỗng dưng sáng lên.

Mẹ của hai đứa sinh đôi nhìn hai người, mỉm cười rời khỏi, để lại không gian cho hai người.

Đoàn Chi Dực đi đến trước mặt Vệ Lam, ánh mắt dính vào cô không rời, nhìn một hồi lâu, nhìn đến nỗi làm cả người Vệ Lam không được tự nhiên, hờn giận đẩy một cái, cầm lễ phục bên cạnh đưa cho anh, nói: “Anh cũng mau đi thay đi, xem thế nào.”

Đoàn Chi Dực lại không nhận lấy, hờn dỗi nói: “Anh muốn em mặc giúp anh.” Ngừng lại một chút, lại nói thêm một câu: “Giống như lúc này em làm cho hai đứa nhóc sinh đôi kia đó.”

Giọng nói này còn mang theo chút làm nũng.

Vệ Lam dở khóc dở cười, cũng chẳng thèm so đo với anh, giống như đối đãi với một đứa trẻ, cầm quần áo mặc cho anh, còn cẩn thận giúp anh đeo nơ, vỗ anh một cái: “Xong rồi đó!”

Đoàn Chi Dực không vui nhú mày một cái: “Không phải như vậy! Giống như em làm cho hai đứa nhóc sinh đôi kia vậy đó, giống y chang lúc này.”

Vệ Lam ngẩn người một lát, nhớ lại cảnh vừa mới làm cho hai đứa sinh đôi. Sắp sửa nhịn không được mà bật cười, nhưng nhìn người trước mặt đang nghiêm chỉnh, vẻ mặt khao khát, đành phải nhịn cười, sửa sang lại cái nơ cho anh lần nữa, còn hôn lên má anh một cái: “Nhìn đẹp lắm!”

Lúc này khoe miệng Đoàn Chi Dực cong lên, nở nụ cười hài lòng.

[1] Giáp chi đường mật, ất chi thạch tín: Câu này có hai nghĩa. Nghĩa thứ nhất là thứ nào đó đối với bạn là đẹp, là phù hợp; nhưng với người khác thì nó độc hại, có thể gây tổn thương, cũng có thể gây chết người. Nghĩa thứ hai là dùng để chỉ tình yêu, có đắng cay cũng có ngọt ngào.

66. Chương 66: Chương Kết (2)

Dịch: Mon

Trước ngày hôn lễ, nhà Vệ Lam đón một vị khách khiến cô rất bất ngờ.

Lúc Vệ Lam mở cửa ra, nhìn thấy Quách Chân Chân mỉm cười dịu dàng đứng đó thì hơi kinh ngạc. Từ hơn nửa năm trước, Quách Chân Chân từ Giang Thành trở về, hai người chỉ ở trên mạng trò chuyện với nhau đôi ba câu cho có lệ.

Bây giờ, vì Đoàn Chi Dực, Vệ Lam luôn cảm thấy hơi áy náy với Chân Chân.

Nhưng Quách Chân Chân lại cười lạnh lạnh, đẩy cô một cái rồi tự bước vào nhà, cười nói: “Không mời mình làm phù dâu thì thôi cũng được, nhưng dám không thông báo ình biết, Vệ Lam à, cậu không xứng mặt bạn bè gì hết.”

Mẹ Vệ Lam đang ở phòng khách sửa sang lại mấy thứ trong buổi hôn lễ, nhìn thấy Chân Chân vào thì đầu tiên là ngẩn ra, sau đó thì vỗ trán, đứng dậy vây tay với cô: “Trời ạ! Là Chân Chân phải không? Cô không gặp con 10 năm rồi đấy!”

“Con chào cô. Không ngờ nhiều năm không gặp mà cô vẫn còn nhận ra con.” Chân Chân cười chào hỏi. “Nghe nói Vệ Lam sắp kết hôn nên con tới xem thế nào. Cậu ấy không báo cho con biết, cô nói xem có nên đánh đít hay không?”

“Thế sao?” Mẹ Vệ Lam không rõ đầu đuôi trong đó. “Cô cứ tưởng mấy đứa vẫn không liên lạc chứ?”

“Mẹ, con và Chân Chân lâu ngày mới gặp, tụi con vào trong phòng nói chuyện đây, mẹ làm tiếp đi.” Nói xong, Vệ Lam nắm tay Quách Chân Chân kéo cô vào phòng mình.

Cửa được đóng lại, Quách Chân Chân thấy Vệ Lam có vẻ chột dạ thì che miệng cười ha hả: “Vệ Lam, làm gì mà giống như mắc tội ác tày trời thế? Chuyện giữa cậu và Đoàn Chi Dực mình biết hết rồi, cậu cứ yên tâm đi, mình đã sớm không còn ý định gì với anh ấy.”

Nghe Quách Chân Chân nói thế, rồi nhìn vẻ thản nhiên của cô ấy thì cuối cùng Vệ Lam mới khẽ thở phào.

Quách Chân Chân đi tới chỗ cái giường, nằm chổng vó lên ấy: “Vệ Lam, cậu còn nhớ lúc nhỏ không? Có nhiều khi ba mẹ mình bận quá không có ở nhà, mình sẽ tới nhà cậu ngủ, lúc đó chúng ta còn tâm sự bao nhiêu chuyện của thiếu nữ mới lớn.”

Vệ Lam cũng nằm xuống cạnh cô, cười nói: “Ừ, lúc đó là những năm tháng ngây thơ hồn nhiên.”

“Vệ Lam.” Quách Chân Chân nghiêng người lại đối diện với cô, ung dung nói: “Thật ra cậu và Đoàn Chi Dực ở bên nhau mình không hề bất ngờ tí nào cả. Lúc ấy Đoàn Chi Dực chuyển tới lớp chúng ta, vì thích anh ấy nên hàng ngày mình đều len lén nhìn anh ấy, anh ấy ngồi phía sau cậu. Cậu biết không, rất nhiều lần mình thấy anh ấy nằm xoài lên bàn giống như đang ngủ nhưng ánh mắt thì cứ nhìn bóng lưng cậu mà đắm chiêu. Mình nghĩ, chắc chắn là anh ấy đã thích bạn thân của mình mất rồi.”

Vệ Lam hơi xấu hổ, lại cảm thấy ngọt ngào: “Thật sao?”

“Ừ.” Quách Chân Chân gật đầu: “Cậu biết khi ở nước ngoài, mình làm cách nào để tiếp cận anh ấy không?”

“Sao?”

“Lúc gặp được anh ấy ở Anh mình rất vui mừng, nhưng mỗi lần bước tới chào hỏi thì anh ấy đều không nhớ được mình, cũng không quan tâm đến mình. Mãi đến lần ấy, mình lại bị bỏ lơ, không cam tâm nên chạy theo nói ‘Đoàn Chi Dực, anh thật sự không nhớ ra em sao? Vậy anh còn nhớ Vệ Lam không? Anh ngồi phía sau cậu ấy hơn nửa năm, lúc ấy em ngồi cạnh Vệ Lam’. Sau đó, anh ấy dừng lại nhìn mình, nghiêm túc trả lời ‘tôi không nhớ’.” Quách Chân Chân vừa nói vừa mỉm cười: “Nhưng từ khi đó anh ấy bắt đầu để ý tới mình, cũng không bài xích mình, còn thường xuyên bảo mình kể những chuyện hồi cấp 3. Lúc ấy mình không nghĩ gì nhiều, mãi đến khi hai người ở bên nhau thì mới hiểu, thì ra anh ấy muốn nghe mình kể về cậu.”

Vệ Lam thấy cô ấy cười thoải mái như thế thì thử dò hỏi: “Chân Chân, cậu không để bụng sao?”

“Đương nhiên.” Quách Chân Chân ngồi bật dậy: “Mình đã sớm nghĩ thông suốt rồi, tên Đoàn Chi Dực ấy tính tình thối chết được, mình không muốn chịu ngược đãi. Có điều cậu muốn lao vào hố lửa thì mình cũng hết cách, nghĩ lại thì mình cũng thấy thương cho cậu. Ha ha ha...”

Vệ Lam cũng cười, che mắt thở dài: “Mình thật là xúi quẩy, chắc chắn kiếp trước đã làm nhiều chuyện thất đức.”

Quách Chân Chân chủ động yêu cầu làm phù dâu thay em họ Vệ Lam.

Ngày hôn lễ, ánh mặt trời rực rỡ.

Hôn lễ được cử hành tuần tự theo phong tục truyền thống. Trời chưa sáng Vệ Lam đã bị lôi dậy, trang điểm, làm tóc, thay lễ phục... Giày vò cả buổi trời, tiếng đón dâu từ bên ngoài thoáng thoáng vọng vào.

Đoàn phù dâu do Quách Chân Chân cầm đầu từ cửa sổ nhìn xuống, chặc chặc tắc lưỡi: “Vệ Lam, chú rể trọc phú nhà cậu thật là khoe khoang. Cả một hàng xe xin thật dài, chắn hết cả khu nhà mình rồi.”

Vệ Lam cũng biết vậy. Cô vốn định không cho Đoàn Chi Dực giống trống khua chiêng như thế, để tránh cho người ta chụp được rồi tung lên mạng. Nhưng mẹ cô thì lại kiên quyết ủng hộ cái kiểu khoe tiền khoe của này, nói là kết hôn thì phải làm thật tưng bừng thì mới vui nên Vệ Lam đành phải im lặng rút ý kiến của mình lại.

Khoảng 20 phút sau, tiếng gõ cửa vang lên. Một đám con gái, trừ Vệ Lam đang ngồi trên giường ra thì đều xúm nhau chạy ra cửa chặn lại, chỉ chừa lại một cái khe nhỏ.

“Muốn đón dâu thì phải trả lời đúng 10 câu hỏi!” Các phù dâu cùng hét lên, giả vờ làm khó dễ.

“Ai da, mấy người đẹp gior cao đánh khề cho, chú rể nhà chúng tôi đầu óc khờ khạo, miệng mồm không lạnh lẽ, chắc không trả lời được gì đâu, các cô đừng làm khó cậu ấy nữa.” Quách Tử Chính làm phù rể, vừa cười nói vừa nhét cho các cô mấy cái bao lì xì thật dày.

Mấy cô gái lấy được bao lì xì thì thiếu chút nữa là lập tức phản chiến, may mà Quách Chân Chân lập trường kiên định, tăng hắng mấy tiếng rồi giả vờ giận: “Đừng bị mấy đồng trinh này mua chuộc, cô dâu nhà chúng ta đâu có dễ bị đón đi như thế, mọi người nghĩ câu hỏi đi.”

“Sinh nhật của cô dâu?” Một giọng nói trong trẻo vang lên đầu tiên.

“21 tháng 1.” Giọng Đoàn Chi Dực vang lên.

“Một câu.” Quách Tử Chính nói theo.

“Trời!” Quách Chân Chân cười, liếc cô gái vừa đặt câu hỏi. “Đơn giản thế tức là cho không người ta một câu rồi. Nghĩ tiếp đi, càng khó càng tốt.”

“Vây... chiều cao, cân nặng, số giày của cô dâu?”

“164, 49, 37

“Phải không?” Phù dâu nghe câu trả lời thì đều nhìn về phía Vệ Lam để chứng thực.

Vệ Lam cười tươi như hoa, gật đầu.

“Lợi hại thật!” Các cô gái dần bồi phục anh. “Cô dâu thích ăn gì, không thích ăn gì?”

“Thích ăn món cay Tứ Xuyên và hoành thánh ở gần trường, không thích ăn cà rốt.”

“Đúng không đúng không?”

Vệ Lam lại gật đầu.

Cứ thế, Đoàn Chi Dực đối đáp trôi chảy cả chín câu hỏi. Thấy mấy phù rể đã hết kiên nhẫn, muốn phá cửa xông vào thì các cô gái nắm tay nhau chặt hơn, cuối cùng không biết ai nghĩ ra một ý: “Câu thứ 10, chú rể hát bài ‘Vợ ơi anh yêu em’ đi.”

Lần này mấy người bên ngoài không cố xông vào nữa, ngược lại hò hét bảo Đoàn Chi Dực hát.

Đương nhiên là Vệ Lam biết Đoàn Chi Dực không thuộc mấy bài hát như vậy, cô loáng thoáng nghe có người mở điện thoại ra, tra cứu bài hát. Hòa cùng tiếng nhạc trong máy, anh bắt đầu cất giọng hát bài hát thần thánh ấy, khiến cô cũng phải rơi lệ.

Sau một hồi làm khó dễ, cuối cùng các phù dâu cũng cho chú rể vào.

Hai người chỉ mới không gặp hai ngày, bây giờ nhìn thấy đối phương ăn mặc đẹp đẽ thì đều kích động đến đỏ mặt, ngẩn ngơ mất một lúc, khi người chủ trì nhắc thì Đoàn Chi Dực mới đi tìm giày của cô dâu, quỳ xuống mang vào cho cô.

Sau khi bị hành hạ, theo trình tự thì chú rể phải bế cô dâu ra ngoài.

Khi Đoàn Chi Dực cúi xuống ôm Vệ Lam, cô chợt nhớ tới chân anh. Đây là lần bốn trong khu nhà cũ kỹ, không có thang máy. Vệ Lam đang định tự đi xuống thì không ngờ Đoàn Chi Dực thì thào vào tai cô: “Nghe nói chân cô dâu không được chạm đất.”

“Nhưng mà...” Vệ Lam lo lắng nhìn anh.

Trước mặt mọi người, Đoàn Chi Dực hôn lên trán cô một cái: “Yên tâm đi, vợ mình mà cũng ôm không nổi thì đúng là sống thừa.”

Sức anh rất mạnh, nhưng việc giữ thăng bằng thì khó, bế cô xuống lầu đúng là một việc không hề dễ dàng. Nhưng anh vẫn cứ kiên trì đi xuống, dọc đường không hề ngừng nghỉ, mấy phù dâu nhìn thấy mà phải tặc khen.

Vào trong xe, Vệ Lam thấy anh đầm đìa mồ hôi thì đau lòng lau cho anh.

Đây là một hôn lễ long trọng, công tử nhà họ Đoàn giàu nhất thành phố kết hôn, tất nhiên là chuyện trọng đại của cả thành phố. Nhưng hôn lễ không hề được tổ chức tại khách sạn, cũng không được thông báo cho truyền thông, trừ dàn xe hoa đang chạy trên đường, người bên ngoài biệt thự không hề hay biết gì về hôn lễ này.

Nói tóm lại, nhà họ Đoàn hôm nay có chuyện vui rung trời.

Khoảng một năm sau, nhà họ Đoàn lại có thêm một chuyện vui nữa.

Hai công chúa nhỏ của nhà họ Đoàn vừa chào đời.

Đời người, mười việc thì có tám chín việc không được như ý, chuyện cổ tích cũng có thể lừa gạt người.

Có thể công chúa Bạch Tuyết là đứa thích giả nai, cô bé Lọ Lem là người đầy tham vọng, hoàng tử người gặp người thích biết đâu là kẻ biến thái, nói không chừng người đẹp ngủ trong rừng và hoàng tử kết hôn được ba ngày là đã chia tay...

Nhưng dòng đời vẫn cứ thế mà trôi đi, vui mừng và thất vọng cứ đan xen nhau. Có lẽ Đoàn Chi Dực và Vệ Lam cũng sẽ có những xích mích va chạm. Nhưng chỉ cần họ vẫn yêu thương nhau thì đây chính là cuộc sống hạnh phúc thuộc về họ...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-the-buong-tay>